

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

SARAH MACLEAN

Bir
Dükün
Kalbini
Titretecek
On Bir
Skandal

Rita
Ödüllü

Bir Dükün
Kalbini
Titretecek
On Bir
Skandal

Bir Dükün Kalbini Titretecek On Bir Skandal
Sarah Maclean

Kitabın Özgün Adı: Eleven Scandals to Start to Win a Duke's Heart
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 368
Yazan: Sarah Maclean
Çeviren: Nihal Akcan
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzeltili: Ceylan Türk
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu
Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9545-35-8

© Sarah Maclean

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Nisan 2017

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org.San. Bölğ. Deposite İş Merk.
A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

SARAH MACLEAN

*Bir Dükün
Kalbini
Titretecek
On Bir
Skandal*

Çeviren: Nihal Akcan

Birinci Bölüm

*Ağaçlar skandal için bir örtü olmaktan öteye geçmez.
Zarîf hanımefendiler hava karardıktan sonra dışarı çıkmaz.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Bahçelerde yere düşen yegâne şeylerin
yapraklar olmadığını duyuyoruz.
—The Scandal Sheet¹, Ekim 1823*

Geriye dönüp bakıldığında Bayan Juliana Fiori'nin o akşam yapmadan önce bir kez daha düşünmesi gereken dört hareketi olmuştu: Birincisi; daha az boğucu, daha güzel kokulu ve çok daha loş aydınlatılmış Ralston Malikânesi bahçelerine gitmek için yengesinin sonbahar balosundan ayrılma dürtüsüne muhtemelen karşı koyması gerekirdi. İkincisi, aynı dürtü onu ağabeyinin evinin sınırlarının dışına çıkan karanlık patikaların derinlerine sürüklediğinde çok büyük

¹ Skandallar veya dedikodular üzerine yoğunlaşan magazin dergisi.—çn

ihhtimalle tereddüt etmesi gerekirdi. Üçüncüsü, kafayı iyice bulmuş olan ve bir beyefendiye hiç yakışmayan şeyler söyleyen Lord Grabeham'a rastladığı anda kesinlikle eve dönmesi gerekirdi. Fakat kesinlikle adama vurmamalıydı.

Lordun onu kendine doğru çekmesi ve viski kokan sıcak nefesini üstüne üflemesi ya da adamın soğuk, ıslak dudaklarının beceriksizce yanağının kıvrımına ulaşması veya adamın *tıpkı annesi gibi Juliana'nın da bundan hoşlanabileceğini* ima etmesi fark etmemeliydi.

Hanımefendiler insanlara vurmazdı.

En azından İngiliz hanımefendileri vurmazdı.

Juliana pek de beyefendiye benzemeyen adamın acı içinde inlemesini, cebinden bir mendil çıkararak burnunu örtmesini ve yepyeni beyaz kumaşın kırmızıya boyanmasını izledi. Donup kaldı ve elindeki çubuğu kayıtsızca fırlattı, korkudan ne yapacağını bilmiyordu.

Bu olay kesin duyulacak ve mutlaka büyük bir *olay* haline gelecekti. Adamın bunu hak etmiş olmasının önemi yoktu.

Ne yapsaydı? Ağaçların arasından bir kahramanın fırlayarak gelmesini beklerken adamın onu hırpalamasına müsaade mi etseydi? Bu saatte bahçelerde bulunan herhangi bir adam kesinlikle bir kahramandan ziyade karşısındaki gibi biri olurdu.

Fakat az önce dedikoduların doğru olduğunu kanıtlamıştı: Asla onlardan biri olmamıştı.

Juliana başını kaldırıp ağaçların karanlık gölgelerine baktı. Çok yükseklerdeki yaprakların hışırtısı daha saniyeler önce balonun tatsızlığından bir kaçış sağlamıştı. Şimdiyse bu ses onunla alay ediyordu, Londra'nın her balo salonunda duyduğu fısıltıların bir yankısıydı.

“Bana vurdun!” Şişman adamın çılgılığı aşırı yüksekti, genzinden geliyordu ve öfke doluydu.

Juliana zonklayan elini kaldırarak yanağına düşen bir tutam saçını geri attı. “Bana yaklaşırsan aynından biraz daha alırsın.”

Adam burnundaki kanı silerken gözlerini Juliana’dan ayırmadı. Adamın bakışındaki öfke aşıkardı.

Isabel bu öfkeyi tanıyordu. Anlamını biliyordu. Kendini olacıklara hazırladı.

Yine de canını yakıyordu.

“Yaptığına pişman olacaksın.” Adam tehditkâr bir tavırla Juliana’ya doğru ilerledi. “Herkesin bunun için bana yalvardığına inanmasını sağlayacağım. Burada, ağabeyinin bahçesinde, tıpkı bir yosma gibi.”

Juliana’nın şakağı zonklamaya başladı. Başını sallayarak geri çekildi. Uysallaştırmak için çok uğraştığı İtalyan aksanının sertliğine kapılarak, “Hayır,” dedi. “Sana inanmazlar.” Sözleri ona bile sığ gelmişti.

Elbette ona inanacaklardı.

Adam Juliana’nın düşüncelerini sezerek öfke dolu bir kahkaha patlattı. “Sana inanacaklarını sanıyor olamazsın. Meşru bir çocuk bile sayılmazsın. Sırf ağabeyin bir marki diye müsamaha görüyorsun. Ağabeyinin sana inanacağını düşünüyor olamazsın. Sonuçta annenin kızısın.”

Annenin kızısın. Bu sözler Juliana’nın asla kaçamayacağı bir yumruk gibiydi. Ne kadar çabalasa nafileydi.

Juliana omuzlarını dikleştirerek çenesini kaldırdı. “Sana inanmayacaklar,” diye tekrarladı, sesinin titrememesi için uğraşıyordu. “Çünkü *seni* istemiş olabileceğime asla inanmazlar, *porco*^{2*}!”

^{2*} İtalyancada domuz anlamına gelir.—*çn*

Adamın İtalyanca kelimeyi İngilizce'ye çevirip hakareti anlaması birkaç saniyesini aldı. Fakat anladığında domuz kelimesi iki dilde de aralarında asılı kaldı ve Grabeham, Juliana'ya uzandı. Adamın tombul eli, sosise benzeyen parmakları onu yakaladı.

Adam Juliana'dan daha kısaydı fakat kaba kuvveti kısalığını telafi ediyordu. Juliana'nın bileğini yakaladı, parmaklarını iyice batırdı, Juliana'nın bileğini morartmak istiyor gibiydi ve Juliana kendini adamın elinden kurtarmaya çalışırken adamın elinin altındaki deri dönerek yanıyordu. Juliana acıdan tısladı ve içgüdüsel olarak hareket etti. Veronese Nehri kıyısındaki çocuklardan dövüşmeyi öğrendiği için Tanrı'ya şükretti. Dizini kaldırdı. İsabetli, şiddetli bir darbe indirdi.

Grabeham inledi, adamın kavrayışı Juliana'nın kaçması-na yetecek kadar gevşedi.

Juliana da aklına gelen tek şeyi yaptı: Koştı.

Parlak yeşil tuvaletinin eteklerini kaldırarak bahçelerin içinde hızla koştu, devasa balo salonundan süzülen ışıklardan uzak kalmaya gayret ediyordu, karanlıkta koşarken görülmenin ürkütücü derecede hızlı bir şekilde kendine gelen iğrenç Grabeham tarafından yakalanmak kadar zarar verici olacağını biliyordu. Juliana adamın dikenli çalılıkların arasından nefes nefese geldiğini duyabiliyordu.

Bu ses onu harekete geçirdi, bahçenin yan kapısından geçerek Ralston Malikânesi'nin bitişiğinde lord ve leydilerini eve götürmek için bekleyen uzun araba kuyruğunun bulunduğu ahırlara geçti. Keskin bir şeye basarak tökezledi ve kendini parke taşlarının üstünde buldu, doğrulmaya çabalar-ken çıplak avuçları sıyrıldı. Balo salonundayken giydiği eldivenleri çıkarma kararından dolayı kendine küfretti, boğu-

cu olsun veya olmasın, oğlak derisi eldivenler onu o akşam birkaç damla kanının akmasından koruyabilirdi. Demir kapı arkasından kapandı ve bir an için tereddüt etti, gürültünün dikkat çekeceğinden emindi. Etrafa hızlıca bakındığında bir grup arabacının dar yolun ucunda barbut oynadıklarını ve onun farkında olmadıklarını veya onu umursamadıklarını fark etti. Arkasını döndüğünde dev cüsseli Grabeham'ın kapıya vardığını gördü.

Adam kırmızı pelerine hücum eden bir boğaydı ve Julia-na'nın boynuz darbesi yemeden önce birkaç saniyesi vardı.

Tek şansını at arabalarıydı.

İtalyanca sessiz ve yatıştırıcı bir şeyler fısıldadıktan sonra iki devasa siyah atın kocaman kafalarının altından süzülerek at arabaları boyunca hızla süründü. O an kapının açıldığını ve pat diye kapandığını duydu, olduğu yerde donup kaldı, avına yaklaşan yırtıcının yerini belli eden sesini dinledi.

Kalbinin atışından bir şey duymak imkânsızdı.

Sessizce, devasa araçlardan birinin kapısını açarak kendini yukarı doğru çekti ve basamağı kullanmadan aracın içine girdi. Elbisesinin kumaşı keskin bir kenara yakalandığında bir yırtılma sesi duydu. Eteklerini hızla arabanın içine çekip kapıya uzandığında ve kapıyı elinden geldiğince sessizce kapatırken hissettiği üzüntüye aldırış etmedi.

Söğüt yeşili saten elbise ağabeyinin hediyesiydi ve yüksek sosyetenin evlenmemiş hanımefendileri tarafından giyilen soluk renkli, aşırı resmî tuvaetlere olan nefretini onaylar nitelikteydi.

Arabanın hemen içinde, zeminde dimdik oturuyordu, dizlerini göğsüne doğru çekmişti ve karanlığın onu kucaklamasına izin vermişti. Telaşlı soluklarının sakinleşmesini dileyerek bir şeyler duyabilmek, boğucu sessizlikte her-

hangi bir şey duyabilmek için çabalıyordu. Hareket etme dürtüsüne karşı koydu, saklanma yerine dikkat çekmekten korkuyordu.

“Tego, tegis, tegit,” diye fısıldadı usulca, Latince’nin sakinleştirici ritmi düşüncelerini toplamasını sağlıyordu. “Tegimus, tegitis, tegunt.”

Tepesinden belli belirsiz bir gölge geçerek zevkli bir biçimde döşenmiş olan arabanın duvarına ara ara vuran loş ışığı kapattı. Juliana arabanın köşesine sinerek olabildiğince küçülmeden önce kısa bir süre donup kaldı, sıra dışı boyu düşünülürse oraya büzüşmesi oldukça zor olmuştu. Çaresizce bekledi ve loş ışık tekrar görününce yutkunarak gözlerini sıkıca kapattı; uzun, yavaş bir nefes bıraktı.

Şimdi de İngilizce olarak tekrarladı.

“Saklanıyorum. Saklanıyorsun. Saklanıyor...”

Birkaç erkeğin bağırışları sessizliğı yırtınca nefesini tuttu, adamların saklanma yerinin yanından geçip gitmeleri ve onu huzur içinde bırakmaları için dua etti. Araba, yerine çıkan arabacının hareketiyle sarsılınca Juliana dualarının karışılıksız kalacağını anlamıştı.

Saklanmak buraya kadarmış.

Bir kez küfretti, ana dilindeki daha renkli küfürlerden biriydi ve seçeneklerini düşündü. Grabeham hemen dışarıda olabilirdi fakat Londra’da sadece birkaç aydır bulunan İtalyan bir tüccarın kızı bile kim bilir kime ait olan bir arabayla muazzam bir skandala yol açmadan ağabeyinin evinin girişine gelemeyeceğini biliyordu.

Kararını verdi, kapıdaki kola uzandı, kıpırdandı. Kaçmak için, kendini araçtan atıp parke taşlarına inmek ve en yakındaki karanlık alana koşmak için cesaretini topladı.

Daha sonra araba hareket etmeye başladı. Kaçış artık bir seçenek değildi.

Kısa bir süre için kapıyı açıp yine de arabadan atlama-yı düşündü. Fakat Juliana bile o kadar gözü kara değildi. Ölmek istemiyordu. Sadece toprağın açılmasını ve onu arabayla birlikte topluca yutmasını istiyordu. Bu kadarını istemek çok mu fazlaydı?

Arabanın içini incelediğinde yapabileceği en iyi şeyin yere sinmek ve arabanın durmasını beklemek olduğunu fark etti. Araba durunca eve en uzak olan kapıdan inecekti. İndi-ğinde onu kimsenin görmemesini çaresizce umuyordu.

Bu gece onun için de *bir şeyler* kesinlikle yolunda git-meliydi. İlerideki aristokratlar üşüşmeden önce kaçmak için kesinlikle birkaç saniyesi olacaktı.

Araba durduğunda Juliana derin bir nefes aldı. Kendini hafifçe kaldırdı, kapı koluna uzandı. Fırlamaya hazırdı. Ancak dışarı çıkamadan arabanın karşı tarafındaki kapı açıldı ve temiz, serin hava içeri hücum etti. Juliana'nın gözleri araba-nın kapısının hemen önünde duran devasa adama kaydı.

Ah, olamaz!

Ralston Malikânesi'nin ön kısmındaki ışıklar adamın arkasına vuruyordu, adamın yüzü gölgede kalmıştı fakat sıcak, sarı ışığın altın rengi buklelerini aydınlatarak onu ka-ranlık bir meleğe çevirmesini gözden kaçırmak imkânsızdı, cennetten kovulan fakat halesini geri vermeyi reddeden bir melekti.

Juliana adamın hafifçe kıpırdadığını, geniş omuzlarının belli belirsiz gerildiğini hissetti ve keşfedildiğini anladı. Adam kapıyı kendine doğru çekip diğerlerinin Juliana'yı görebileceği boşluk bırakmayınca Juliana adamın sağduyu-su için minnettar olması gerektiğini biliyordu; fakat adam

arabaya hizmetkârların veya basamakların yardımı olmadan kolayca çıktığında minnettarlık Juliana'nın hissettiği duygudan çok uzaktı.

Panik daha doğru bir duyguydu.

Yutkundu, aklında tek bir düşünce dolanıyordu.

Grabeham'la şansını denemeliydi.

Çünkü tam da şu anda yeryüzünde karşılaşmak isteyeceği son kişi dayanılmaz, sabit fikirli Leighton Dükü'ydü.

Evren kesinlikle ona karşı dümen çeviriyordu.

Kapı, dükün arkasından hafif bir klik sesiyle kapandı ve ikisi baş başa kaldılar.

Juliana'nın içini kaplayan umutsuzluk, onu harekete sevk etti. En yakındaki kapıya uzanmaya çalıştı, kaçmak istiyordu. El yordamıyla kapı kolunu aradı.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım.”

Sakin, soğuk sözler karanlığı yararken Juliana'nın içini öfkeyle doldurdu.

Bir zamanlar dük ona hiç de soğuk davranmazdı.

Juliana onunla bir daha asla konuşmayacağına yemin etmeden önceydi bu.

Sakinleştirici bir nefes alarak dükün kontrolü almasına izin vermeyi reddetti. “Öneriniz için minnettarım, ekselansları. Lakin beni bağışlayın çünkü önerinizi yerine getirmeyeceğim.”

Kapı kolunu tuttu, ahşabın baskısından dolayı elinin sızlamasına aldırmış etmedi ve kapı mandalını açmak için kıpırdandı. Dük şimşek misali hızla harekete geçti ve arabanın karşı tarafına yaslanarak az bir kuvvetle kapıyı açmasını önledi.

“Bir tavsiye değildi.”

Dük arabanın tavanına kararlı bir şekilde, hiç tereddüt etmeden iki kez vurdu. Araç, dükün iradesi tarafından yönlendiriliyormuş gibi hemen harekete geçti. Juliana arkaya doğru düşerken ve elbisesinin eteği ayağına takılıp saten kumaş daha da yırtılırken bütün iyi eğitilmiş arabacılar lanet okudu. Ağır sessizlikte aşırı gürültü çıkaran kumaşın yırtılma sesini duyunca irkildi ve kirli avucunu güzelim kumaşın üzerinde efkârlı bir şekilde gezdirdi.

“Elbisem yırtıldı.” Elbisesinin dükün yüzünden zarar gördüğünü ima etmek ona zevk vermişti. Elbisesinin Juliana arabaya binmeden çok önce yırtıldığını dükün bilmesine gerek yoktu.

“Evet. Aslında bu akşam böyle bir trajedinin başına gelmemesi için birçok yol sayabilirim.” Dükün sözleri pişmanlıktan tamamen yoksundu.

“Fazla seçeneğim yoktu.” Juliana bunu sesli olarak söylediği için kendinden derhal nefret etti.

Özellikle de ona söylediği için.

Sokaktaki bir lamba direği arabanın camından içeri gümüş rengi ışık huzmeleri gönderip dükü tümüyle görünür kıldığı anda dük başını Juliana’ya doğru çevirdi. Juliana ona dikkat etmemeye çalıştı. Dükün her santiminin; mükemmel soyunun, aristokrat geçmişinin izlerini taşıdığına dikkat etmemeye çalıştı: Uzun, düz, soylu burnu; mükemmel kare çenesi; onu kadınsı göstermesi gereken fakat sadece daha da yakışıklı olmasını sağlayan çıkık elmacık kemikleri.

Juliana öfkeyle pıfladı.

Adamın komik elmacık kemikleri vardı.

Bu kadar yakışıklı birini tanımamıştı.

“Evet,” dedi açıkça. “Sizinki gibi bir namla yaşamaya çalışmanın zor olduğunu sanıyorum.”

Işık kayboldu ve yerini dükün sözlerinin acısına bıraktı.

Juliana daha önce böylesine ahmak birini de tanımamıştı.

Juliana dükün hakaretinden dolayı sinerken arabanın karanlık bir köşesinde bulunduğu için minnettardı. İtalyan bir tüccar ile kocasını, oğullarını ve Londra’nın seçkinlerini reddeden düşmüş bir İngiliz markizinin kızı olmanın getirdiği cahilce yorumlara, hakaretlere alışkındı.

Londra’nın seçkinlerini reddetmesi, Juliana’nın annesinin davranışları içinde biraz olsun hayranlık duyduğu tek hareketiydi.

Juliana hepsine aristokrasi kurallarını nerelerine koyabileceklerini söylemek için can atıyordu.

Leighton Dükü ile başlayarak. Hepsinin içinde en kötüsü oydu.

Ama başlangıçta öyle değildi.

Juliana düşüncesini bir kenara itti. “Arabayı derhal durdurmanızı ve inmeme izin vermenizi istiyorum.”

“Sanırım işler planladığınız gibi gitmiyor, ha?”

Juliana sustu. “Planladığım gibi mi?”

“Hadi ama, Bayan Fiori. Küçük oyununuzun nasıl gelişmesi gerektiğini bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Siz, boş arabamda bulunuyorsunuz -gizli kapaklı bir buluşma için mükemmel bir yer- ağabeyinizin ata yadigârı evinin basamaklarında, son haftaların en fazla katılımıla gerçekleşen faaliyetlerinden biri sırasında?”

Juliana’nın gözleri büyüdü. “Size göre ben...”

“Hayır. Evlilik için beni tuzağa düşürmeye çalıştığınızı biliyorum. Ne kadar ahmakça olduğu düşünülürse ağabe-

yinizin haberdar olmadığını sandığım bu küçük entrikanız, daha düşük unvanlı, daha seviyesiz bir adamda işe yarayabilirdi. Fakat sizi temin ederim, bende işe yaramayacak. Ben bir *düküm*. Sizinle bir unvan mücadelesine girsek, kazanan taraf gayet tabii ben olurum. Aslında, şu anda ağabeyinize talihsizce borçlu olmasaydım Ralston Malikânesi'nde kendinizi kolayca rezil etmenize izin verebilirdim. Bu küçük komedi yüzünden başınıza geleni hak etmiş olurdunuz.”

Dükün sesi sakın ve tereddütsüzdü, bu konuşmayı daha önce defalarca yapmış gibiydi ve ona göre Juliana ufak bir külfetten, çayına düşen bir sinekten, yetersiz baharatlı çorbadan veya aristokrat İngiliz züppeler çorba kaşıklarıyla her ne tüketiyorlarsa ondan başka bir şey değilmiş gibiydi.

Bu ne kibir, çalım...

Juliana'nın öfkesi kabardı. Dişlerini sıktı. “Sizin arabanız olduğunu bilseydim ne pahasına olursa olsun asla binmezdim.”

“O halde kapının dışındaki dükalık mührünü gözden kaçırmış olmanız inanılmaz.”

Adam çok sinir bozucuydu. “Gerçekten de inanılmaz, çünkü arabanızın dışındaki mührün ebat bakımından kibrinize rakip olduğuna eminim! Sizi temin ederim, *ekselansları...*” Juliana saygı ifadesini bir küfürmüş gibi söylemişti. “Eğer koca peşinde olsaydım süslü bir unvandan ve aldatıcı bir önem duygusundan daha fazlasına sahip birini arardım.” Juliana sesinin titrediğini duyabiliyordu fakat içinden sel gibi dökülen sözcüklere hâkim olamıyordu. “Unvanınızdan ve makamınızdan o kadar etkilenmişsiniz ki, *dük* kelimesini bütün mantolarınıza gümüş iplikle işletmemiş olmanız bir mucize. Davranışlarınıza bakınca insan, bu İngiliz aptalların

size gösterdiği saygıyı gerçekten hak edecek bir şeyler yaptığınızı sanır. Oysa *senza finezza*^{3*}.”

Juliana sustu, sözleri ikisinin arasında havada asılı kaldığında ve kelimelerinin yankısı karanlıkta ağırlaşırken kalp atışını kulaklarında hissedebiliyordu. Ancak o zaman sert konuşmasının bir noktasında İtalyancaya kaymış olduğunu fark etti.

Dükün anlamamış olmasını ummaktan başka çaresi yoktu.

Uzun bir sessizlik oldu. Juliana’nın akıl sağlığını tehdit eden büyük, engin bir boşluktu. Daha sonra araba durdu. Geçmek bilmeyen bir dakika boyunca öylece oturdular. Dük kaya gibi hareketsizdi. Juliana bundan sonra sürekli arabada mı kalacaklar diye merak ederken kumaş hışırtıları duydu. Dük kapıyı ardına kadar açtı.

“Arabadan inin.”

Adam İtalyanca konuşmuştu. Hem de mükemmel bir şekilde.

Juliana yutkundu. Pekâlâ... Özür dileyecek hali yoktu. Dükün söylediği onca korkunç şeyden sonra olmazdı. Eğer dük onu arabadan atacaksa öyle olsundu. Eve yürürdü. Gururla.

Belki de birileri ona doğru yönü gösterirdi.

Arabanın zemininde hızla ilerleyerek dışarı çıktı, arkasını döndü, arabanın kapısının arkasından kesinlikle kapana-çağını düşünüyordu. Aksine dük de Juliana’nın arkasından arabadan indi, en yakındaki sıra evin basamaklarını çıkarırken Juliana orada değilmiş gibi davrandı. Dük daha en üst basamağa varmadan kapı açıldı.

Sanki diğer her şey gibi kapılar da dükün iradesine boyun eğiyordu.

^{3*} İtalyanca “Hiçbir incelik yok” anlamına gelir.—*çn*

Juliana onun ışıl ışıl aydınlatılmış antreye girişini ve büyük, kahverengi bir köpeğin onu coşkuyla karşılamak için gelmesini izledi.

Peki. Hayvanların kötülüğü algılayabildiğine dair teori buraya kadarmış.

Juliana bunu düşününce sırttı ve sanki yüksek sesle konuşmuş gibi d k bir anda yarı yolda arkasını döndü.

Adamın altın rengi bukleleri bir kez daha meleklerle özgü bir görüntüyle ışıldıyordu. ‘‘  eri ya da dışarı, Bayan Fiori. Sabrımı zorluyorsunuz.’’

Juliana konuşmak için ağzını açtı fakat d k çoktan gözden kaybolmuştu. O yüzden Juliana en az direnişçi yolu se ti veya en azından gecenin bir yarısı Londra kaldırımlarında mahvolmasıyla sonuçlanma olasılığının en düşük olduğu yolu se ti.

Dükün peşinden içeri girdi.

Kapı arkasından kapandığında ve uşak efendisini efendiler ve uşaklar nereye giderse oraya doğru hızla izlediğinde Juliana ışıl ışıl aydınlatılan girişte kısa bir süre durdu, geniş mermer antreyi ve duvarlarda asılı, devasa alanı daha da geniş göstermekten başka işe yaramayan varaklı aynaları inceledi. Çeşitli yönlere doğru açılan yarım düzine kadar kapı ve evin derinlerine doğru uzanan uzun, karanlık bir koridor vardı.

Köpek evin üst katlarına çıkan geniş merdivenlerin dibinde oturuyordu. Juliana onun sessiz bakışının altında aniden utanarak bir adamın evinde olduğunu fark etti.

Refakat isi olmadan.

Bir köpek hariç. Karakter analizi konusunda çok zayıf olduğunu kanıtlamış bir köpek hariç.

Callie bunu onaylamayacaktı. Yengesi onu bu gibi durumlardan kaçınması için özellikle uyarmıştı. Erkeklerin İngiliz kısıtlamalarını pek anlamayan genç bir İtalyan kadından faydalanmalarından korkuyordu.

“Gelip sizi alması için Ralston’a haber gönderdim. Beklemek için...”

Dük aniden susunca Juliana başını kaldırıp baktı ve dükün doğrusunu bilmesee endişe diye nitelendirebileceğı bir duyguyla buğulanan bakışıyla karşılaştı.

Ama Juliana doğrusunu biliyordu.

“Nereye?” diye hatırlattı Juliana. Dükün neden telaşlı adımlarla ona doğru geldiğini merak ediyordu.

“Yüce Tanrım! Ne oldu size?”

“Biri size saldırmış.”

Leighton kristal bir bardağı iki parmak kadar viski doldurup çalışma odasındaki büyük, deri koltuklardan birinde oturan Juliana’ya doğru ilerledi. Bardağı ona uzattı. Juliana başını salladı. “Hayır, teşekkür ederim.”

“İçmelisin. Sizi sakinleştireceğini göreceksiniz.”

Juliana başını kaldırıp ona baktı. “Sakinleşmeye ihtiyacım yok, ekselansları.”

Leighton gözlerini kıstı. Juliana ise dükün uzun boylu, tepeden bakan, dayanılmaz cazibeli ve sanki hayatı boyunca ona karşı konulmamış gibi tam bir güven ifadesiyle oluşturduğu İngiliz asalet portresinden gözlerini ayırmayı reddetti.

İşin doğrusu, şu ana kadar düke karşı çıkan olmamıştı.

“Birinin size saldırdığını inkâr mı ediyorsunuz?”

Juliana omzunu umursamazca silkerek sessizliğini koru-

du. Ne diyebilirdi ki? Ona düşman olmayacağı ne söyleyebilirdi? Şu otoriter, kibirli sesiyle eğer Juliana daha hanımefendi biri olsaydı, daha az İtalyan ve daha çok bir İngiliz kadını gibi davransaydı tüm bunların başına gelmeyeceğini iddia edecekti.

Ona diğer herkesin davrandığı gibi davranacaktı. Juliana'nın kim olduğunu keşfettiği andan beri davrandığı şekilde.

“Fark eder mi? Tüm akşamı bir koca tavlamak için sahnelediğime karar vereceğinize eminim. Ya da aynı derecede saçma bir şeye.”

Juliana sözleriyle dükün burnunu sürtmeyi hedeflese de öyle bir şey olmamıştı.

Aksine Juliana'yı uzun, soğuk bir bakışla taradı. Çiziklerle kaplı yüzünü ve kollarını, iki yerinden yırtılan, sıyrılmış avuçlarından akan kanla ve toprakla lekelenen mahvolmuş elbisesini inceledi.

Dükün ağzının kenarı Juliana'nın tiksinti olduğunu düşündüğü bir ifadeyle kıvrıldı ve Juliana, “Bir kez daha, huzurunuzda bulunmaya değmeyeceğimi kanıtlamış bulunuyorum, değil mi?” demekten kendini alamadı.

Juliana dilini ısırdı, hiç konuşmamış olmayı diliyordu.

Dük gözlerine baktı. “Öyle bir şey demedim.”

“Demenize gerek kalmadı.”

Odanın aralık kapısı hafifçe çalınınca Leighton viskiyi geri çekti. Gözlerini Juliana'dan ayırmadan, “Ne var?” diye bağırdı.

“İstediklerinizi getirdim, ekselansları.” Bir hizmetkâr leğen, sargı bezleri ve birkaç küçük kap bulunan bir tepsiyle odaya girdi. Elindekileri yakındaki sehpa bıraktı.

“Hepsi bu kadar.”

Hizmetkâr başıyla bir kez selam verdi ve çıktı, o sırada Leighton tepsiye doğru yürüdü. Isabel onun keten havlunun ucunu leğene batırmasını izledi. “Ona teşekkür etmediniz.”

Dük ona doğru şaşkın bir bakış fırlattı. “Bu akşam yaşananlar beni pek de minnettar bir ruh haline bürümedi.”

Juliana dükün ses tonundan dolayı kaskatı kesildi, adamın sesindeki suçlamayı duyabiliyordu.

Pekâlâ. O da zor biri olabilirdi.

“Ne olursa olsun, size hizmet etti.” Etki yaratmak için sustu. “Ona teşekkür etmemeniz sizi kütük gibi gösteriyor.”

Juliana’nın ne demek istediğinin anlaşılması birkaç saniye sürdü. “Hödük.”

Juliana elini salladı. “Her neyse işte. Başka bir adam olsa ona teşekkür ederdi.”

Dük, Juliana’ya yaklaştı. “Demek istediğiniz daha iyi bir adam mı?”

Juliana’nın gözleri sahte bir masumiyetle kocaman açıldı. “Asla. Sonuçta siz bir düksünüz. Elbette sizden daha iyisi yoktur.”

Juliana’nın sözleri tam isabetti. Ayrıca dük arabada ona söylediği korkunç şeylerden sonra bunu hak etmişti.

“Başka bir kadın olsaydı bana düpedüz borçlandığını fark ederdi ve kelimelerini seçerken daha dikkatli olurdu.”

“Demek istediğiniz daha iyi bir kadın mı?”

Leighton cevap vermedi, bunun yerine Juliana’nın karşısına oturdu avucunu açarak elini uzattı. “Ellerinizi uzatın.”

Juliana ise ürkererek ellerini göğsüne iyice bastırdı. “Neden?”

“Yaralanmışlar ve kanıyorlar. Temizlenmeleri gerek.”

Juliana dükün ona dokunmasını istemiyordu. Kendine güvenmiyordu. “Gayet iyi durumdalar.”

Leighton kısık sesle, öfkeli bir şekilde homurdandı; sesi Juliana’nın içini titretti. “İtalyanlar hakkında söylenenler doğruymuş.”

Bunun üzerine Juliana kaskatı kesildi, bir hakaret geleceğinden emin olduğu için içi yanmıştı. “Yani her bakımdan üstün oldukları mı?”

“Yenilgiyi kabullenmek sizin için imkânsız.”

“Sezar’ın oldukça işine yaramış olan bir özellik.”

“Peki, Roma İmparatorluğu bugünlerde nasıl gidiyor?”

Juliana dükün sıradan, ukala ses tonu yüzünden çığlık atmak istiyordu. Küfürler. Ana dilinde.

İmkânsız adam.

Uzun süre bakiştılar, ikisi de geri çekilmek istemiyordu. Nihayet Leighton konuştu. “Ağabeyiniz her an gelebilir, Bayan Fiori. Kanlı avuçlarınızı görmeden de yeterince öfkelenecek zaten.”

Juliana gözlerini kısarak dükün geniş, uzun ve aşırı güçlü eline baktı. Leighton haklıydı elbette. Pes etmekten başka seçeneği yoktu.

“Bu biraz acıtacak.” Leighton başparmağını Juliana’nın avucunda hafifçe gezdirmekten önce tek uyarısı bu sözlerdi. Leighton, Juliana’nın avucundaki kurumuş kanla kabuk tutmuş olan yaralı deriyi inceledi. Dükün dokunuşu yüzünden Juliana iç çekti.

Çıkan ses üzerine Leighton başını kaldırdı. “Özür dilerim.”

Juliana karşılık vermeyerek diğer elini inceliyormuş gibi yaptı.

Nefesini kesenin acı olmadığını dükün görmesine izin vermeyecekti.

Elbette, onu her gördüğünde başına gelen su götürmez tepkiyi zaten bekliyordu. Dük ne zaman yakınına gelse aynı duygu ortaya çıkıyordu.

Tiksinç bir durumdu. Juliana bundan emindi.

Diğer olasılığı asla tasvip etmezdi.

Juliana vaziyetin klinik bir değerlendirmesini yapmaya çalışarak neredeyse birbirine kenetlenmiş olan ellerine baktı. Dükün elleri kocamandı ve Juliana adamın uzun, manikürlü, altın sarısı ince tüyler serpiştirilmiş parmaklarından büyülenmişti.

Leighton parmağını Juliana'nın bileğinde oluşan kötü morluğun üzerinde nazıkçe gezdirdi, Juliana başını kaldırdığında onu moraran derisine dik dik bakarken buldu. “Bunu size kimin yaptığını söyleyeceksiniz.”

Adamın sözleri; Juliana isteğini yerine getirmeliymiş, karşılığında da dük durumla ilgilenecekmiş gibi kayıtsız bir kesinlik taşıyordu. Fakat Juliana işin doğrusunu biliyordu. Bu adam bir şövalye değildi. O bir ejderhaydı. Ejderhaların lideriydi. “Söyleyin bana, ekselansları. Arzunuzun kesin surette yerine getirileceğine inanmak nasıl bir şey?”

Leighton'm bakışı öfkeyle kaldırarak hızla Juliana'ya çevrildi. “Siz söyleyin, Bayan Fiori.”

“Hayır, söylemeyeceğim.”

Juliana dikkatini yeniden ikisinin ellerine çevirdi. Juliana'ya narin biri olduğu pek sık hissettirilmezdi. Londra'daki kadınların hemen hemen hepsinden ve erkeklerin de birçoğundan uzun boyluydu fakat bu adam ona kendini küçük hissettiriyordu. Juliana'nın başparmağı dükün unvanının

kanıtını taşıyan altın ve akik damgalı yüzüğü taktığı serçe parmağından çok az büyüktü.

Bu yüzük dükün itibarının bir hatırlatıcısıydı.

Ve de Juliana'nın onun derece olarak ne kadar aşağısında olduğuna inandığının...

Bunu düşününce çenesini kaldırdı. Öfke, gurur ve kırgınlık sıcak bir duygu seli halinde bedenine hücum etmişti ve tam da o anda Leighton, ıslak keten bezle Juliana'nın avucundaki sıyrılmış deriye dokundu. Juliana sızlatan acının dikkatini dağıtmasını seve seve kabullendi ve İtalyanca bir küfür savurdu.

Leighton yaptığı işe ara vermeden, "O iki hayvanın birlikte öyle bir şey yapabildiklerini bilmiyordum," dedi.

"Dinlemeniz büyük kabalık."

Leighton altın sarısı kaşını kaldırdı. "Sadece birkaç santim uzağımda rahatsızlığınızı haykırırken dinlememek çok zor."

"Hanımefendiler haykırmaz."

"Görünüşe göre İtalyan hanımefendiler haykırıyor. Özellikle de tıbbi bakım gördükleri sırada."

Juliana gülmek için kendini tuttu.

Hiç de komik değildi.

Leighton başını eğerek işine odaklandı, kumaş parçasını temiz su dolu leğende duruladı. Soğuk bez yaralı eline geri dönünce Juliana irkildi ve Leighton devam etmeden önce kısa bir süre duraksadı.

Anlık duruşu Juliana'nın merakını cezbetmişti. Leighton Dükü merhametli olmasıyla tanınmazdı. Kibirli kayıtsızlığı ile tanınırdı ve Juliana ellerinden kumları temizlemek gibi önemsiz bir işi yapmak için bu kadar alçalmasından dolayı şaşkıındı.

Kumaşın bir sonraki acı veren sürtünmesinin ardından, “Bunu neden yapıyorsunuz?” deyiverdi Juliana.

Leighton yaptığı işe ara vermedi. “Size söyledim. Her yeriniz kanayıp üstünüze başınıza ve mobilyalarınıza bulaşmadan da ağabeyinizle uğraşmak yeterince zor olacak zaten.”

“Hayır.” Juliana başını salladı. “Demek istediğim, neden bunu *siz* yapıyorsunuz? Böyle nahoş bir işi yapmak için bekleyen bir tabur hizmetçiniz yok mu?”

“Var.”

“O halde?”

“Hizmetçiler konuşur, Bayan Fiori. Bu saatte, tek başınıza burada bulunduğunuzu olabildiğince az kişinin bilmesini tercih ederim.”

Juliana onun için bir sorundu. Başka bir şey değildi.

Uzun bir sessizliğin ardından Leighton, Juliana’ya baktı. “Sizce de öyle değil mi?”

Juliana hızla kendine geldi. “Kesinlikle. Sadece, sizin kadar varlıklı ve seçkin bir adamın dedikoducu hizmetkârlarının olmasına şaşırdım. İnsan hizmetçilerinizi her türlü sosyalleşme arzusundan sıyrın bir yol bulmuş olacağınızı düşünüyor.”

Dükün ağzının kenarı gerildi. Başını salladı. “Size yardım ederken bile beni yaralayacak yollar arıyorsunuz.”

Juliana karşılık verdiğinde sesi ciddiydi ve sözleri doğrudu. “İyi niyetinizden şüphe etmiş gibi göründüysem beni bağışlayın, ekselansları.”

Dükün dudakları düz, ince bir çizgi halini aldı. Juliana’nın diğer eline uzanarak yaptığı işlemleri tekrarladı. Dük Juliana’nın avucunun içindeki kurumuş kanı ve kumları te-

mizleyerek iyileşmesi birkaç gün sürecek olan narin pembe tenini ortaya çıkarırken ikisi de izledi.

Dükün hareketleri nazik ve kendinden emindi. Yaraları temizlemeye devam ettikçe bez parçasının sıyrılmış derideki dokunuşları daha dayanılır bir hâl almıştı. Juliana, Leighton'ın altın sarısı saç tutamının alnına düşmesini izledi. Adamın çehresi ağabeyinin değerli mermer heykellerinden biriymiş gibi her zaman olduğu üzere sert ve hareketsizdi.

Juliana'nım içini tanıdık bir arzu, ne zaman onun yakınında bulunsa ortaya çıkan o arzu kapladı.

Sahte görüntüsünü kırma arzusu.

Juliana onu bu görüntüsü dışında iki kez görmüştü.

Sonrasında ise Leighton onun kim olduğunu keşfetmişti: Londra'nın en hovarda adamlarından birinin İtalyan üvey kız kardeşi, günahkâr bir markiz ile tüccar kocasının meşru bile sayılmayan kızı, Londra'dan ve Londra'nın terbiyesinden, geleneklerinden ve kurallarından uzakta büyümüş biri...

Leighton'ın temsil ettiği her şeyin tam tersi. Dünyasında olmasını önemsedığı her şeyin zıddı.

“Tek amacım bu akşamki küçük maceranızdan ağabeyiniz dışında kimsenin haberi olmadan sizi tek parça halinde evinize ulaştırmak.”

Leighton bez parçasını leğende artık pembeleşmiş olan suyun içine attı, tepsideki küçük kavanozlardan birini aldı. Kavanozu açtığında etrafa biberiye ve limon kokusu yayıldı. Bir kez daha Juliana'nım ellerine uzandı.

Juliana bu kez ellerini kolayca teslim etti. “İtibarım hakkında kaygılandığınıza inanmamı ciddi beklemiyorsunuz ya?”

Büyük parmaklarından birinin ucunu kavanoza batırdı, Juliana'nın yaralarına odaklanarak merhemi tenine sürdü. İlaç, batma hissini azaltarak dükün parmaklarının geçtiği yerlerde güzel, serin bir iz bıraktı. Sonucusunda Juliana, dükün dokunuşunun teninde yayılan rahatlatıcı hazzın habercisi olduğuna dair karşı konulmaz yanılsamayı hayal etmekten kendini alamadı.

Aslında öyle bir şey yoktu.

Hiç...

Juliana iç çekmemek için kendini tuttu. Yine de dük onu duymuştu. Altın sarısı kaşı yeniden kalktı ve Juliana adamın kaşını kazıyabilmeyi diledi.

Juliana elini geri çekti. Leighton onu durdurmaya çalışmadı.

“Hayır, Bayan Fiori. İtibarınız beni ilgilendirmiyor.”

Tabii ki ilgilendirmiyordu.

“Kendi itibarım için endişeliyim.”

Juliana ile bir arada olmanın -onunla alakası olmasının- saygınlığına zarar verebileceğini ima etmesi Juliana'nın canını yakmıştı, belki de ellerinin akşamın daha önceki saatlerinde acıttığından çok daha fazla.

Juliana derin bir nefes aldı, bir sonraki sözlü savaşları için kendini hazırladı fakat o sırada kapıdan öfkeli bir ses duyuldu.

“Ellerini kız kardeşimin üzerinden derhal çekmezsen kıymetli itibarın sorunlarının en önemsizi olacak.”

İkinci Bölüm

*Eteklerin uzun, ayakkabı bağcıklarının ise
karmaşık olmasının bir sebebi var.
Kibar hanımefendiler ayaklarını sergilemez. Asla.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Görünüşe göre kendini düzeltilmiş çapkınlar
kardeşlik görevini bir güçlük olarak görüyorlar...
—The Scandal Sheet, Ekim 1823*

Ralston Markisi büyük ihtimalle onu öldürecekti.

Aslında Simon'ın, kızın şu anki durumuyla en ufak bir ilgisi yoktu. Kızın dikenli bir çalılıkla, Ralston ahırlarının parke taşlarıyla ve arabasının keskin kenarlarıyla yaptığı mücadelenin ardından kendini arabasına atması Simon'm suçu değildi.

Kızın mücadele ettiği şeyler arasında bir adam da vardı.

On birinci Leighton Dükü Simon Pearson, kızın bileğini saran morluğu düşününce içini kavuran şiddetli öfkeye aldırış etmeyerek dikkatini şu anda odasında kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atan hiddetli ağabeye çevirdi.

Marki, kız kardeşinin önünde durdu ve sonunda konuşabildi. “Tanrı aşkına, Juliana. Sana ne oldu böyle?”

Markinin konuşma tarzı daha zayıf bir kadının utançtan kızarmasına yol açardı. Juliana ise irkilmedi bile. “Düşüm.”

“Düşün.”

“Evet.” Genç kız duraksadı. “Diğer şeylerin yanı sıra.”

Ralston sabır diliyormuş gibi tavana baktı. Simon adamın duygularını anlıyordu. Onun da öfke bakımından ona gereğinden fazlasını yaşatan bir kız kardeşi vardı.

Ralston’ın kız kardeşi ise bir kadının olması gerektiğinden çok daha sinir bozucuydu.

Ayrıca çok daha güzeldi.

Simon bunu düşününce kaskatı kesildi. Juliana elbette güzeldi. Bu su götürmez bir gerçektir. Lekeli, yırtık elbisesinin içinde bile Londra’daki diğer kadınların çoğunu gölgede bırakıyordu. Narin, İngilizler’e özgüymüş gibi duran porselen bir ten, berrak mavi gözler, mükemmel bir burun ve küstah bir çene ile egzotik İtalyan özelliklerinin mükemmel bir karışımıydı. Simsiyah vahşi bukleleri, dolgun dudakları ve bir erkeğin fark etmemek için ölmüş olması gereken çekici kıvrımları vardı.

Sonuçta Simon henüz ölmemişti. Sadece ilgilenmiyordu. Gözünün önünde bir hatıra belirdi.

Juliana kollarındaydı, parmak uçlarında yükselmişti, dudaklarını dudaklarına bastırmişti.

Simon bu görüntüye direndi. Ayrıca Juliana gözü pekti, arsızdı, düşüncesizdi, bir bela mıknaıısıydı; Simon'm kesinlikle ondan uzak durmasını isteyeceği türden bir kadındı.

O yüzden Juliana elbette onun arabasına binmişti.

Simon iç çekti, ceketinin kol ucunu düzelterek dikkatini karşıındaki tabloya çevirdi.

“Kolların ve yüzün nasıl çizildi, peki?” Ralston kızı zorluyordu. “Gül ağaçlarının arasında koşmuş gibi görünüyorsun.”

Juliana başını eğdi. “Öyle yapmış olabilirim.”

“*Olabilir* misin?” Ralston kıza doğru ilerledi ve Juliana ağabeyiyle doğrudan yüzleşmek için başını kaldırdı. Karşılarında aptalca sırtan bir kız yoktu.

Juliana bir kadına göre alışılmadık derecede uzun boy-luydu. Simon konuşmak için öne doğru eğilmek zorunda kalmadığı bir kadınla her gün karşılaşmıyordu sonuçta.

Kızın başının tepesi Simon'ın burnuna geliyordu.

“Şey, çok acelem vardı, Gabriel.”

Kızın sözlerinde aşırı sakın bir tutum vardı. Simon eğlenerek iç geçirmekten kendini alamayarak dikkatleri üstüne çekti.

Ralston ona döndü. “Ah, yerinde olsam fazla gülmezdim, Leighton. Bu geceki maskaralıktaki rolün yüzünden seni düelloya davet etmek niyetindeyim.”

Simon duyduklarına inanamadı. “*Beni düelloya mı davet edeceksin? Kız kardeşinin itibarına zarar vermesini engellemekten başka bir şey yapmadım.*”

“O halde odada baş başayken kardeşimin ellerini neden sevgiyle avuçlarının arasına aldığını açıklamak istersin, değil mi?”

Simon aniden Ralston'ın ne yaptığını fark etti ve bundan hoşlanmadı. “Ne demek istiyorsun, Ralston?”

“Sadece, özel izin belgelerinin daha azı için bile verildiğini söylüyorum.”

Simon gözlerini kısarak iyi bir gününde bile zor katlandığı bir adam olan markiye baktı. Bu hiç de iyi bir güne dönüşmüyordu. “Kızla evlenmeyeceğim.”

Juliana da aynı anda, “Onunla asla evlenmem!” diye bağırdı.

Neyse. En azından bir konuda hemfikirler.

Bekleyin.

Juliana onunla evlenmek istemiyor muydu? Bu berbat bir durumu daha da kötüleştirebilirdi. Tanrı aşkına, adam bir düktü! O ise ayaklı bir skandal üreticisiydi.

Ralston dikkatini kardeşine çevirdi. “Bu saçma davranışlarına devam edersen sana kiminle evlenmeni söylersem onunla evleneceksin, kardeşim.”

“Söz vermiştin...” diye konuşmaya başladı Juliana.

“Evet, ama o sözü verdiğimde bahçelerde sarkıntılık yapma alışkanlığın yoktu.” Ralston'ın sesine sabırsızlık hâkimdi. “Bunu sana kim yaptı?”

“Hiç kimse.”

Fazlasıyla hızlı gelen cevabı Juliana'nın içini yakmıştı. Neden onu kimin incittiğini söylemiyordu? Belki şahsi meselesini Simon ile tartışmak istememişti fakat ağabeyiyle neden konuşmuyordu?

O kişinin cezasının kesilmesine neden izin vermiyordu?

“Aptal değilim, Juliana.” Ralston tekrar yürümeye başladı. “Neden söylemiyorsun?”

“Bilmen gereken tek şey icabına baktığımdır.”

İki adam da donup kaldı. Simon dayanamadı. “İcabına nasıl baktınız?”

Juliana duraksadı, morarmış bileğini öyle bir tutuyordu ki, Simon bileğini burkmuş olabilir mi diye merak etti. “Ona vurdum.”

“Neresine?” diye sordu Ralston.

“Bahçede.”

Marki tavana baktı ve Simon ona acıdı. “Sanırım ağabeyiniz saldırganınızın tam olarak neresine vurduğunuzu soruyor.”

“Ah! Burnuna.” Cevabını izleyen buz kesmiş sessizlikten sonra Juliana savunmacı bir tavırla, “Bunu hak etti!” dedi.

“Gerçekten hak etmiş!” diye onayladı Ralston. “Şimdi bana o kişinin adını ver, ben de işini bitireyim.”

“Hayır.”

“Juliana. Bir kadından yediği yumruk sana saldırmasının karşılığında asla yeterli bir ceza olamaz.”

Juliana gözlerini kısarak ağabeyine baktı. “Ah, gerçekten mi? Altı üstü bir kadının yumruğunu yediği düşünülürse epey kan vardı, Gabriel.”

Simon gözlerini kırpıştırdı. “Adamın burnunu kanattınız.”

Juliana’nın yüzünden kendini beğenmiş bir tebessüm geçti. “Tek yaptığım o da değildi.”

Elbette değildi.

Simon, “Sormaya çekiniyorum...” diyerek onu söylemeye teşvik etti.

Juliana önce ona, sonra da ağabeyine baktı. *Yoksa Juliana kızarmış mıydı?*

“Ne yaptınız?”

“Başka... bir yerine de... vurdum.”

“Neresine?”

“Şeyine...” Juliana duraksadı, doğru kelimeyi ararken ağzı kıvrıldı; sonunda pes etti. “*Inguine*^{4*} bölgesine.”

Simon İtalyancayı mükemmel anlıyor olmasaydı bile Juliana’nın -genellikle soylu bir kadınla konuşmanın tamamen uygunsuz olacağına inanılan bir bölgenin üzerinde- eliyle çizdiği dairesel hareketten ne olduğunu anlamaması imkânsızdı.

“Ah, yüce Tanrım!” Ralston’ın sözlerinin bir dua mı, yoksa küfür mü olduğu belli değildi.

Belli olan tek şey kızın bir gladyatör olduğuuydu.

Juliana savunmacı bir tavırla, “Bana yosun dedi!” diye bildirdi. Bunun üzerine sessizlik oldu. “Bekleyin. Bu doğru kelime değil.”

“Yosma mı?”

“Evet! İşte bu!” Juliana ağabeyinin yumruklarını fark etti ve Simon’a baktı. “Anladığım kadarıyla bir iltifat değil.”

Simon kulaklarındaki uğultudan dolayı zar zor duyuyordu. O adama kendisi de bir yumruk indirmek istiyordu. “Hayır. Değil.”

Juliana bir süre düşündü. “O halde başına geleni hak etmiş, değil mi?”

“Leighton...” Ralston sonunda konuşabilmişti. “Sen ve ben konuşurken kardeşimin bekleyebileceği bir yer var mı?”

Uyarı çanları çalmaya başlamıştı, hem de gürültülü ve nahoş bir sesle.

Simon ayağa kalktı, sakın olmaya gayret etti. “Elbette.”

^{4*} İtalyanca “kasık” anlamına gelir.—çn

Juliana pat diye, “Benim hakkımda konuşacaksın,” deryiverdi.

Bu kadının düşüncelerini kendine sakladığı *hiç* oluyor muydu acaba?

“Evet, öyle,” diye bildirdi Ralston.

“Kalmak istiyorum.”

“İstedigine eminim.”

Juliana, Simon’ın yalnızca daha önce hiç gem vurulmamış atlarda ve akıl hastanesi sakinlerinde kullanıldığını duyduğu teskin edici bir ses tonuyla, “Gabriel...” diyerek konuşmaya başladı.

“Şansını zorlama, kardeşim.”

Juliana sustu, bir sonraki hamlesini düşünürken Simon onu inanamayarak izledi. Nihayet, Juliana Simon’a baktı. Parlak, mavi gözleri öfkeyle ışıldıyordu. “Ekselansları? Siz ve ağabeyim erkeklere özgü meseleleri hallederken beni nerede tutacaksınız?”

İnanılmazdı. Her fırsatta direniyordu.

Simon kapıya yönelerek onu koridora çıkardı. Juliana’yı izleyerek koridora çıktı ve hemen karşılarındaki odayı işaret etti. “Kütüphane. Orada keyfinize bakabilirsiniz.”

“Mmm.” Juliana’nın sesi yavan ve huysuzdu.

Simon gülmemek için kendini zor tuttu ama ona son bir kez takılmadan edemedi. “Ayrıca yenilgiyi kabullenmeye gönüllü olduğunuzu gördüğüme mutlu olduğumu söyleyebilir miyim?”

Juliana, Simon’a döndü ve ona yaklaştı. Göğüsleri neredeyse Simon’ın göğsüne değecekti. Aralarındaki ortam ağırlaştı. Simon, Juliana’nın kokusuyla çevrelenmişti: kırmızı kuşüzümü ve reyhan. Aylar önce, yani Juliana’nın gerçek

kimliğini keşfetmeden önce fark ettiği kokunun aynısıydı.
Her şey değişmeden önce.

Juliana'nın elbisesinin hoş, yeşil yakasından görünen tene bakma dürtüsüne direndi ve geri çekildi.

Kız edep duygusundan tümüyle yoksundu.

“Çatışmada yenilgiyi kabul edebilirim, ekselansları. Fakat savaşta asla.”

Simon, Juliana'nın giriş salonunu geçmesini, kütüphaneye girip kapıyı kapatmasını izledi ve başını salladı.

Juliana Fiori, geliyorum diyen bir felaketti. Yüksek sosyetenin içinde senenin yarısı boyunca hayatta kalabilmesi bir mucizeydi.

Sosyetedekilerin onunla senenin yarısı boyunca hayatta kalabilmesi bir mucizeydi.

Simon çalışma odasına dönünce Ralston, “Adamı şeyine dizini indirerek halletmiş...” dedi.

Simon baş belası kadının girmesini engelleyebilirmiş gibi kapıyı sıkıca kapatarak, “Öyle görünüyor,” diye cevap verdi.

“Onunla ne halt edeceğim?”

Simon gözlerini bir kez kırttı. Ralston ile Simon birbirlerine zar zor tahammül ederlerdi. Markinin ikizi Simon'm dostu olmasaydı, ikisi de birbiriyle konuşmayı tercih etmezdi. Ralston daima bir hergele olmuştu. Simon'm fikrini gerçekten sormuyordu, değil mi?

“Ah, Tanrı aşkına, Leighton! Cevabını beklediğim bir soru değildi. Senden tavsiye istenmeyeceğini biliyorum. Özellikle de kız kardeşler hakkında.”

Lafı tam gedigine oturtmuştu. Simon, Ralston'm nereden tavsiye alabileceğini net bir şekilde belirtti.

Marki güldü. “Çok daha iyi. Son derece kibar bir ev sahibine dönüştün diye endişelenmeye başlamıştım.” Ralston büfeye doğru yürüyerek kehribar rengi sıvıdan bir bardağa üç parmak kadar doldurdu. Arkasını dönerek, “Viski?” diye sordu.

Simon uzun bir akşam geçirmek üzere olabileceğini fark ederek koltuğuna geri döndü. “Ne kadar da cömert bir teklif,” dedi duygusuzca.

Ralston elinde bardakla gelerek oturdu. “Şimdi. Nasıl oluyor da kız kardeşim gecenin bir yarısı senin evinde bulunuyor, bunun hakkında konuşalım.”

Simon içkisinden büyük bir yudum içti, likörün boğazını yakarak inmesinin tadını çıkardı. “Sana söyledim. Balodan ayrıldığımda arabamın içindeydi.”

“Peki, beni durumdan neden hemen haberdar etmedin?”

Soruların akışı içinde bu epey iyi bir soruydu. Simon viski bardağını elinde döndürdü, düşünüyordu. Neden arabanın kapısını kapatıp Ralston’ı çağırmamıştı?

Kız aleladeydi, imkânsızdı ve bir kadında kaldıramayacağı her özelliğe sahipti. Fakat büyüleyiciydi.

Juliana lanet bir kitapçıda ağabeyi için bir kitap alırken onunla tanıştığı ilk andan beri öyleydi. Daha sonra Kraliyet Resim Sergisi’nde karşılaşmışlardı. Ve Juliana onun inanasına izin vermişti...

“Adınızı bahşeder misiniz?” diye sormuştu Simon, onu tekrar kaybetmek istemiyordu. Kitapçıdan bu yana haftalar geçmek bilmemişti. Juliana dudaklarını tam bir daire şeklinde büzmüştü. Simon zaferin yakın olduğunu hissetmişti. “Önce ben söyleyeceğim. Ben Simon.”

“Simon.” Yıllardır insanların içinde kullanmadığı bu ismin kızın dudaklarından dökülmesi çok hoşuna gitmişti.

“Ya sizinki, leydim?”

“Ah, sanırım bunu söylemem eğlenceyi bozar.” Duraksamıştı, parlak gülümsemesi odayı aydınlatıyordu. “Sizce de öyle değil mi, ekselansları?”

Kız onun bir dük olduğunu biliyordu. O anda bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmeliydi. Oysa büyülenmişti. Başını sallayarak yavaşça kıza doğru ilerlemişti, kız da mesafesini korumak için geriye doğru kaçmıştı ve kovalamaca Simon’ı esir etmişti. “Ama bu adil değil.”

“Görünüşe göre son derece adil. Sadece ben sizden biraz daha iyi bir dedektifim.”

Simon susmuştu, kızın sözlerini düşünüyordu. “Öyle görünüyor. Kim olduğunuzu tahmin etmeme ne dersiniz?”

Kız sırtı. “Buyurun.”

“İtalyan bir prensessiniz, krala diplomatik bir ziyarette bulunmak için ağabeyinizle birlikte geldiniz.”

Juliana başını bu akşam ağabeyiyle konuşurken eğdiği açıyla eğmişti. “Belki.”

“Veya bir Verona kontunun kızısiniz, baharı burada geçiriyorsunuz, efsanevi Londra Sezonu’nu tecrübe etmek istiyorsunuz.”

Bunun üzerine Juliana gülmüştü, sesi güneş ışığı gibi sıcaktı. “Babamı sadece bir kont mertebesine indirmeniz ne kadar da moral bozucu. Neden bir dük olmasın? Tıpkı sizin gibi?”

Simon gülümsemişti. “O halde, dük olsun,” diyerek usulca, “bu her şeyi daha da kolaylaştırır,” diye eklemişti.

Juliana sinir bozucu sıradan birinden fazlası olduğuna inanmasına izin vermişti.

Elbette değildi.

Evet... Küçük aptalı olduğundan daha ufak tefek bir kadınınmış gibi, sanki Simon'dan saklanabilirmiş gibi arabanın zemininde köşeye büzüşmüş halde gördüğü anda Ralston'ı çağırmalıydı.

“Seni çağırmaya gelsem olaylar nasıl gelişirdi?”

“Şu anda yatağında uyuyor olurdu. İşte böyle gelişirdi.”

Simon, Juliana'nın uyurkenki görüntüsünü düşünmemeye çalıştı. Kızın kuzgun siyahı saçları gıcır gıcır beyaz ketene yayılmıştı, krem si teni geceliğinin düşük yakasından yükseliyordu. *Elbette gecelik giyiyorsa.*

Boğazını temizledi. “Ya Ralston Malikânesi'nde baloya katılanların hepsinin önünde arabamdan fırlayıp kaçsaydı? O zaman ne olacaktı?”

Ralston sustu, düşünüyordu. “Sanırım o zaman itibarı yerle bir olurdu. Sen de evlilik saadeti için hazırlık yapıyor olurdun.”

Simon içkisinden tekrar içti. “Demek oluyor ki, yaptığım şey muhtemelen hepimiz için en iyisi.”

Ralston'ın gözleri buğulandı. “Kız kardeşimle evlenme fikrine böylesine şiddetle karşı koyuşun ilk değil, Leighton. Üstüme alınmaya başlıyorum.”

“Kardeşin ve ben birbirimize uygun değiliz, Ralston. Bunu sen de biliyorsun.”

“Onunla baş edemezsin.”

Simon'ın dudakları büzüldü. Londra'da bu yumurcakla baş edebilecek bir adam yoktu.

Ralston da pekâlâ biliyordu. “Onunla kimse evlenmeyecek. Aşırı gözü pek biri. Fazlasıyla küstah. İyi İngiliz kızlarının tam tersi.” Sustu ve Simon, marki onunla hem fikir olmadığını söylemesini mi bekliyor diye merak etti. Öyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. “Etrafındakilerin ne tepki vereceğine aldırış etmeden aklına gelen her şeyi geldiği anda söylüyor. Masum adamların burnunu kanatıyor!” Ralston son cümlesini inanmadığını belli eden bir kahkahayla söylemişti.

“Dürüst olmak gerekirse, anlaşılan bu akşamki adam başına gelenleri hak etmiş.”

“Hak etmiş, değil mi?” Ralston sustu, uzun süre düşündü. “Adamı bulmak çok zor olmamalı. Şişmiş bir dudakla gezinen pek fazla aristokrat olamaz.”

“Hatta diğer hasardan dolayı topallayanı daha da azdır,” dedi Simon alaycı bir tavırla.

Ralston başını salladı. “Sence Juliana o taktiği nereden öğrenmiştir?”

Anlaşılan onu büyüten kurtlardan.

“Tahminde bulunmaya tenezzül etmem.”

İki adamın arasına sessizlik hâkim oldu ve uzun bir sürenin sonunda Ralston iç çekerek ayağa kalktı. “Sana borçlu kalmak istemem.”

Bu itiraf üzerine Simon sırtıttı. “Eşitlendik say.”

Marki başıyla bir kez onaylayarak kapıya yöneldi. Kapıya vardığında arkasını döndü. “Bu sonbaharda özel bir oturma gerçekleşecek olması ne şans değil mi? Hepimizi kır konutlarımızdan mahrum bırakacak.”

Simon, Ralston’ın bilmiş bakışına karşılık verdi. Marki ikisinin de bildiği şeyi dile getiriyordu: Yani Leighton’m

hatırı sayılır nüfuzunu, acil bir kanun teklifini desteklemek için kullanmasını.

Simon kasıtlı olarak sakın bir sesle, “Askerî hazırlık durumu ciddi bir meseledir,” dedi.

“Gerçekten de öyle.” Ralston kollarını kavuşturarak kapiya yaslandı. “Ayrıca parlamento aklını kız kardeşlerden uzaklaştırmak için iyi bir yol, değil mi?”

Simon gözlerini kıstı. “Daha önce benden lafını hiç esirgemedin, Ralston. Şimdi başlamanın gereği yok.”

“Juliana konusunda yardımını rica edemem sanırım, ya-nılıyor muyum?”

Simon kaskatı kesildi. Ralston’ın ricası aralarındaki havayı gerginleştirmişti.

Hayır de gitsin.

“Ne tür bir yardım?”

Bu, tam olarak hayır sayılmaz, Leighton.

Ralston kaşını kaldırdı. “Senden kızla evlenmeni istemiyorum, Leighton. Rahat ol. Onu gözetecek bir çift fazladan göz işime yarayabilir. Demek istediğim, kimliği belirsiz adamlar tarafından saldırıya uğramadan kendi evimizin bahçesine bile çıkamıyor.”

Simon, Ralston’ı soğuk bir bakışla süzdü. “Görünüşe göre evren seni senin kadar çok belaya yol açan bir kardeşle cezalandırıyor.”

“Ne yazık ki haklı olabilirsin.” Ağır bir sessizlik çöktü. “Başına neler gelebilirdi, biliyorsun Leighton.”

Sen bunları tecrübe ettin.

Bu sözler sesli olarak konuşulmasa da Simon onları yine de duymuştu.

Cevabı hâlâ hayırdı.

“Beni bağışla fakat sana iyilik yapmak ilgimi çekmiyor, Ralston.”

Daha yakın.

Ralston, “Bu, St. John için de bir iyilik olacak,” diyerek ikiz kardeşinin -iyi olan ikizin- adını da olaya karıştırdı. “Ailemin *senin* kız kardeşinle ilgilenmek için epey emek harcadığını hatırlatmak isterim, Leighton.”

İşte buydu.

Skandalın ağır yükü, dağları bile yerinden oynatacak kadar güçlüydü.

Simon böylesine bariz bir acizliği olmasından hoşnut değildi.

Ve işler sadece daha da kötüleşecekti.

Simon uzun süre kendinde konuşacak gücü bulamadı. Sonunda başını sallayarak onayını belirtti. “Öyle olsun.”

“Senden yardım isteme fikrinden ne kadar tiksindiğimi tahmin edebilirsin fakat geri kalan günlerimizde bunu yüzüme vurmaktan ne kadar hoşlanacağını hayal et.”

“İtiraf ediyorum, çok uzun süredir sana katlanmak zorunda kalmamayı umuyordum.”

Bunun üzerine Ralston güldü. “Duygusuz bir pisliksin.” İlerleyerek az önce kalktığı koltuğun arkasına gelip durdu. “O halde hazır mısınız? Yani haberin duyulmasına?”

Simon yanlış anlamış gibi davranmadı. Ralston ve St. John, Simon’m en karanlık sırrını bilen yegâne iki adamdı. Bu sır ortaya çıkarsa ailesini ve itibarını yok ederdi.

Bu sır eninde sonunda ortaya çıkmaya mahkûmdu.

Simon bir gün buna hazır olacak mıydı?

“Henüz değil? Ama yakında.”

Ralston onu, Simon’a Juliana’yı anımsatan soğuk, mavi gözleriyle izliyordu. “Yanında olacağız, biliyorsun.”

Simon bir kez kahkaha attı, sesi neşesizdi. “Beni bağışla fakat Ralston Malikânesi’nin desteğine pek bel bağlamıyorum.”

Ralston’ın ağzının kenarı tebessümle kıvrıldı. “Acayip bir topluluğuzdur. Fakat bunu azmimizle telafi ediyoruz.”

Simon kütüphanedeki kadını düşündü. “Ondan hiç şüphem yok.”

“Anladığım kadarıyla evlenmeyi planlıyorsun.”

Simon bardağını dudaklarına götürürken durdu. “Nereden bildin?”

Bunun üzerine Ralston’ın tebessümü kurnaz bir sırıtışa dönüştü. “Neredeyse bütün sorunlar papaza ziyarette bulunarak çözülebilir. Özellikle de seninki. Şanslı kız kim?”

Simon yalan söylemeyi düşündü. Kızı kendisi seçmemiş gibi davranmayı düşündü. Ancak yakında herkes öğrenecekti. “Leydi Penelope Marbury.”

Ralston uzun, sessiz bir ıslık çaldı. “Bir çift markinin kızı. Kusursuz itibar. Nesillerce geriye uzanan bir soy ağacı. Arzu edilen bir evliliğin Kutsal Üçlemesi. Servetin de tabii. Mükemmel seçim.”

Elbette bunlar Simon’m da aklına gelmeyen şeyler değildi fakat sesli olarak söylenmeleri canını yakmıştı. “Gelecekteki düşesimin özelliklerinden ödüllü bir sığırmış gibi bahsettiğini duymak istemiyorum.”

Ralston arkasına yaslandı. “Özür dilerim. Gelecekteki düşesini ödüllü bir sığırmış gibi seçtiğin izlenimine kapılmışım.”

Tüm bu konuşma Simon'ı huzursuz ediyordu. Doğruydı. Leydi Penelope ile kusursuz aile geçmişi dışında bir sebepten evleniyor değildi.

“Sonuçta, kimse yüce Leighton Dükü'nün aşk için evleneceğine inanmaz.”

Simon, Ralston'ın sesindeki iğnelemeden hoşlanmamıştı. Gayet tabii, marki onu nasıl sinirlendireceğini daima çok iyi bilirdi. Çocukluklarından beri durum aynıydı. Simon ayağa kalktı, gitmek istiyordu. “Sanırım gidip kardeşini getireceğim, Ralston. Onu eve götürme vaktin geldi. Ayrıca gelecekte aile dramlarınızı kapımdan uzak tutabilerseniz memnun olurum.”

Bu sözler Simon'ın kendi kulaklarına bile otoriter gelmişti.

Ralston doğruldu, yavaşça ayağa kalktı, neredeyse Leighton kadar uzundu. “Kesinlikle deneyeceğim. Sonuçta, kapıda her an patlayabilecek olan kendi aile dramların var zaten, değil mi?”

Simon, Ralston'la ilgili hiçbir şeyi sevmiyordu.

Bunu aklından çıkarmayacaktı.

Çalışma odasından çıktı ve kütüphaneye yöneldi. Kapıyı gerekenden daha fazla güç kullanarak açtı ve odaya girer girmez donup kaldı.

Juliana, Simon'ın koltuğunda uyuyakalmıştı. Köpeğiyle birlikte.

Juliana'nın seçtiği koltuk Simon'ın mükemmel rahatlık düzeyine ulaştırmak için çok emek harcadığı koltuktu. Kâhyası, Simon'ın koltuğun en iyi özelliklerinden biri olduğunu düşündüğü yıpranmış döşemesinin kaplanması defalarca

önermişti. Simon, Juliana'yı uyurken inceledi. Kızın çizilmiş yanağı yıpranmış kumaşın altın sarısı yumuşak ipliklerine yaslanmıştı.

Juliana ayakkabılarını çıkartıp ayaklarını altında toplamıştı, Simon kızın bu davranışı yüzünden başını salladı. Londra'daki hanımefendiler kendi evlerinin mahremiyetinde bile çıplak ayakla gezmeye cesaret edemezlerdi, oysa Juliana bir dükün kütüphanesinde keyfine bakıyor ve uyukluyordu.

Simon bir süre onu izleyerek kızın koltuğa mükemmel şekilde uyum sağlamasını takdir etti. Ortalama bir koltuktan daha büyüktü, annesinin “modanın zirvesi” olarak nitelendirdiği küçücük koltuklara bükülerek oturmaktan bıktığında dük olarak bedenine uyan bir koltuk yaptırmak için bir servet harcama hakkına doğuştan sahip olduğuna karar vermişti ve on beş yıl önce bu koltuğu özel olarak yaptırmıştı. Koltuk, Simon'ın rahatça oturabileceği kadar genişti; bakması gereken bir yığın kâğıdın veya şu anda olduğu gibi sıcak bir beden arayan bir köpeğin sığabileceği fazladan yer de kalıyordu.

Bir kış günü taşradaki evlerinde kız kardeşinin yatak odasına giren kahverengi melez köpek artık Simon'la birlikte seyahat ediyordu ve dük neredeyse o da orayı evi kabul ediyordu. Köpek bu evde üç şöminesi ve rahat mobilyaları bulunan kütüphaneyi çok seviyordu ve görünüşe göre bir arkadaş edinmişti. Leopold küçük, sıkı bir top halinde kıvrılmıştı ve başını Juliana'nın uzun baldırına koymuştu.

Simon'ın fark etmiyor olması gereken baldırlar.

Köpeğinin bir hain olması Simon'm daha sonra ilgileneceği bir sorundu. Şimdi hanımefendiyle ilgilenmeliydi.

“Leopold.” Simon köpeğe seslendi ve köpeğe saniyeler içinde boyun eğdiren çalışılmış bir manevrayla elini baldırına vurdu.

Keşke aynı hareket kızı da dize getirseydi.

Hayır, eğer elinde olsaydı onu bu kadar kolayca uyandırılmazdı. Aksine onu yavaşça uyandırırđı, o muhteşem bacaklarını uzun uzun yumuşak okşayışlarla severdi. Yanma çömelirdi ve yüzünü simsiyah saçlarına gömerek Juliana’nın kokusunu içine çekerdi, daha sonra dudaklarını kızın yumuşak kulağının kıvrımına ulaşana kadar çenesinin güzel kıvrımında gezdirirdi. Adını fısıldardı, onu ses yerine nefesiyle uyandırırđı.

Sonra da Juliana’nın aylar önce başlattığı şeyi bitirirdi.

Onu bambaşka bir şekilde dize getirirdi.

Bedeninin hayal gücünün vaat ettiklerine göre hareket etmesini önlemek için ellerini iki yanında yumruk yaptı. Yapacağı hiçbir şey bu imkânsız kadın için hissettiğı nahoş arzuyu beslemekten daha zarar verici olamazdı.

Mükemmel düşesi bulma arayışında olduğunu aklından çıkarmamalıydı. Bayan Juliana Fiori asla o kişi olmayacaktı.

En sevdiği koltuğuna ne kadar mükemmel uysa uysun.

Kızı uyandırma vaktiydi.

Onu evine gönderme vakti.

Üçüncü Bölüm

*Kadın tuvaletleri edepsizlik yuvalarıdır.
Seçkin hanımefendiler oralarda takılmaz.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Tüm Londra’da bir balo salonunun ötesindeki
balkondan daha ilginç bir yer olmadığı kesin.
—The Scandal Sheet, Ekim 1823*

“Sezonu kapattığını ve balolarla işimizin bittiğini sanıyordum!”

Juliana, Weston Malikânesi’nin kadınlar tuvaletinin küçük giriş bölmesindeki kanepeye oturdu ve iç geçirerek ayağına uzandı, ince balo ayakkabılarının üzerinden tabanının ön kısmına masaj yaptı.

“Öyle olmalıydı,” dedi en yakın arkadaşı Mariana. Çiçeği burnunda Rivington Düşesi Mariana, sık mavi tuvaletini kaldırarak sökülen etek ucunu inceledi. “Fakat parlamento

oturumuna devam ettiği sürece sezonluk balolar revaçta olacak. Her ev sahibesi sonbahar eğlencesinin bir öncekinden daha etkileyici olmasını istiyor. Tümöyle senin suçun,” dedi Mariana alaycı bir şekilde.

“Callie’nin benim adıma eğlence anlayışında bir devrim yaratacağını nereden bilebilirdim?” Mariana’nın ablası ve Juliana’nın yengesi olan Calpurnia, Juliana’nın ilkbaharda gelişinin ardından Londra sosyetesine takdimini kolaylaştırmakla görevlendirilmişti. Yaz geldiğinde ise markiz kendini bir kez daha amacına adanmıştı. Yaz baloları ve faaliyetleri Juliana’yı öne çıkartıyor ve yüksek sosyetenin diğerk ev sahibelerini sezon çoktan bitmiş olsa da şehirde tutuyordu.

Callie’nin hedefi Juliana için güzel bir evlilikti.

Dolayısıyla Juliana’nın hedefi de hayatta kalmaktı.

Mariana genç bir hizmetçi kızı yanına çağırarak el çantasından bir dikiş yüksüğü çıkardı ve yüksüğü hasarı onarmak için çoktan çömelen kıza uzattı. Aynadan Juliana’ya bakarak, “Geçen haftaki Leydi Davis’in Turuncu Fantezisi’nden yırtabildiğın için çok şanslısın.”

“Cidden bu ismi vermiş olamaz.”

“Vermiş! Mekânı görmeliydin, Juliana. Resmen bir renk patlamasıydı ama iyi anlamda değil. Her şey turuncuydu: Elbiseler, çiçek düzenlemeleri... Tanrı aşkına, hizmetkârların yeni üniformaları vardı! Yemekler...”

“Yemekler mi?” Juliana burnunu buruşturdu.

Mariana başıyla onayladı. “Korkunçtu. Her şey havuç rengiydi. Tavşanlara layık bir ziyafetti. Kendini iyi hissetmediğın için minnettar olmalısın.”

Juliana önceki hafta Grabeham’la olan macerasından kalma sıyrıklarla katılsaydı yüksek sosyetenin bilhassa ön

yargılı bir duayeni olan Leydi Davis'in ne düşüneceğini merak etti.

Bunu düşününce hafifçe gülümsedi ve dağılmış buklelerini yerlerine sokmaya girişti. "Artık bir düşes olduğuna göre bu etkinliklere katlanmak zorunda olmadığını sanıyordum, yanılıyor muyum?"

"Ben de öyle sanıyordum. Fakat Rivington başka türlü söylüyor. Daha doğrusu dul düşes başka türlü söylüyor." Mariana iç çekti. "İçi meyve dolu bereket boynuzlarından birini daha uzun süre görmek istemiyorum."

Juliana güldü. "Evet, yılın en aranan konuklarından biri olmak çok zor olmalı, Mariana. Yakışıklı genç düküne sırlıklam âşık olduğunu ve tüm Londra'nın ayaklarının altına serildiğini düşünürsek..."

Arkadaşının gözleri parladı. "Ah, feci bir tecrübe! Bekle bakalım. Bir gün sen de göreceksin."

Juliana bundan şüpheliydi.

Mariana'nın Allendale Meleği lakaplı kocası Rivington Dükü ile daha ilk sezonunda tanışıp evlenmesi çok hızlı gelişmişti. Evlilikleri yılın olayı olmuştu, şatafatlı bir düğünle sonuçlanan neredeyse ilk görüşte aşk evliliği idi.

Mariana insanların hayranlık duyduğu türden bir kadındı. Herkes ona yakın olmak isterdi. Yanında refakatçisi eksik olmazdı. Juliana'nın Londra'da edindiği ilk arkadaşıydı. Mariana da, dükü de şeceresi ne olursa olsun Juliana'yı kabul ettiklerini yüksek sosyeteye göstermeyi öncelikleri haline getirmişti.

Juliana'nın ilk balosunda onu ilk dansa kaldıran kişi Rivington'dı ve saygıdeğer dukalık unvanının onayıyla dikkatleri onun üzerine çekmişti.

O akşam davete katılan diğer dükten çok farklıydı.

Leighton o gece hiçbir duygu belirtisi göstermemişti, Juliana balo salonunun karşı tarafından adamın soğuk, tatlı gözlerine baktığında veya ikram masasına giderken hemen yanından geçtiğinde, balodan ayrılmış özel bir odada onunla karşılaştığında hiçbir şey olmamıştı.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Oradayken duygu belirtisi göstermişti. Sadece Juliana'nın umduğu türden değildi.

Leighton öfkelenmişti.

"Bana kim olduğunu neden söylemedin?"

"Önemli mi?"

"Evet."

"Hangi kısmı? Annemin düşmüş Ralston Markizi olması mı? Babamın çalışkan bir tüccar olması mı? Bir unvanımın olmaması mı?"

"Hepsi önemli."

Juliana onun hakkında uyarılmıştı: Kibir Dükü, toplumdaki konumunun gayet farkında. Kendinden düşük seviyeli olduğunu düşündüğü insanları asla önemsemez. Dük, ilgisiz tavırları ve kibriyle tanınıyordu. Juliana onun hizmetkârlarını ağzı sıkılıklarına, metreslerini duygusuzluklarına göre seçtiğini duymuştu. Arkadaşlarını ise... Aslında arkadaşlık gibi öylesine sıradan bir şeye tenezzül ettiğine dair bir belirtiyoktu.

Fakat Juliana'nın kimliğini keşfettiği o âna kadar Juliana dedikodulara inanmamıştı. Ünlü kibrinin sivrilğini kendi üzerinde hissedene kadar inanmamıştı.

Juliana'nın canı yanmıştı. Diğerlerinin yargılamalarından çok daha fazla canını yakmıştı.

Juliana ise onu öpmüştü. Bir aptal gibi... Son derece güzeldi de. Ta ki Simon, Juliana'yı -hâlâ utandıran bir tavırla- geri çekilene kadar.

“Kendin ve başkaları için tehlike arz ediyorsun. İtalya'ya dönmelisin. Kalırsan içgüdülerin seni tamamen mahvedecek. Hem de aşırı hızlı bir şekilde.”

“Hoşuna gitti,” dedi Juliana. Juliana'nın sesindeki suçlama acısını uzak tutuyordu.

Leighton onu soğuk, seviyeli bir bakışla süzdü. “Elbette hoşuma gitti. Metresim olarak bir konum elde etmeye çalışmıyorsan -ve belirtmeliyim ki senden harika bir metres olur-” Juliana'nın nefesi kesildi ve Leighton ne demek istediğini Juliana'nın göğsüne bir bıçak saplar gibi net bir şekilde açıkladı. “Konumunu aklından çıkarmasan iyi edersin.”

İşte o anda Juliana, Londra'da kalmaya karar vermişti. Şaşalı dantel yelpazelerinin arkasından soğuk İngiliz bakışlarıyla onu yargılayan diğerlerine ve Leighton'a, gördükleri kişiden daha fazlası olduğunu kanıtlayacaktı.

Parmak ucunu şakağındaki belli belirsiz pembe yara izinin üstünde gezdirdi. Leighton'ın arabasına binerek hâlâ çok genç ve yalnız olduğu ve onlardan, yani aristokratlardan biri olabileceğine dair umudunu yitirmediği Londra'daki ilk haftalarına ait acı dolu hatıraları geri getiren geceden kalan son izdi.

Elbette öyle olmayacağını bilmeliydi. Onu asla kabullenmeyeceklerdi.

Hizmetçi kız, Mariana'nın eteğinin ucunu onarmayı bitirdi ve Juliana arkadaşının ona doğru dönerek gelmeden önce eteklerini silkelemesini izledi. “Gidelim mi?”

Juliana'nın omuzları iyice düştü. “Mecbur muyuz?”

Düşes güldü ve salonun ana odasına dönmek için harekete geçtiler.

“Ralston sonbahar balosu gecesi, bahçede ihtiraslı bir kucaklaşma sırasında yakalandığını duydum.”

Juliana donup kaldı, Londra sosyetesinin en kötü dedikoducularından biri olan Leydi Sparrow’un cırtlak, genizden gelen sesini hemen tanıdı.

“Ağabeyinin bahçesinde mi?” İnanamayarak iç geçirilmesi sohbetlerinin konusunun Juliana olduğunu belli ediyordu.

Juliana’nın bakışı odaya ve odadaki dedikoduculara doğru fırlamaya hazır görünen Mariana’ya çevrildi. Juliana arkadaşının bunu yapmasına izin veremezdi. Elini arkadaşının koluna koyarak onu durdurdu, dinleyerek bekledi.

“Altı üstü *üvey* bir kardeş.”

“Ayrıca hepimiz *üveyliğin* nasıl olduğunu biliyoruz.” Bir kahkaha korosu acı verici gerçeği bildiren iğneleyici sözü vurgular gibiydi.

“Pek çok kişinin onu etkinliklere davet etmesi inanılmaz,” dedi biri ağır ağır. “Örneğin, bu gece... Leydi Weston’ın daha iyi bir insan sarrafı olduğunu sanırdım.”

Juliana da öyle sanıyordu.

“Nedense davetiyeye Bayan Fiori’yi de dâhil etmeden Lord ve Leydi Ralston’ı davet etmek çok zor,” diye belirtti yeni bir ses.

Arkasından alaycı bir homurtu duyuldu. “Onlar da daha iyi sayılmaz ya... Markinin skandal dolu geçmişi ve de markiz... Çok ilginç. Markiyi elde etmek için ne yaptığını hâlâ merak ediyorum.”

“Taşralı bir ahmakla evlenen Lord Nicholas’tan bahsetmeye gerek bile yok. Düşünebiliyor musunuz?”

“Kötü bir soyun iyi İngiliz kanma yapabileceklerinden asla şüpheniz olmasın. Açıkça görülüyor ki anneleri izini bırakmış.”

Son söz cırtlak bir kıkırtıyla söylenmişti ve Juliana’nın öfkesi kabarmaya başladı. Kötü niyetli cadalozların onu aşağılaması başka, ailesine kafayı takmaları bambaşka bir konuydu. Yani, sevdiği insanlara.

“Ralston’ın neden kardeşine nafaka bağlayıp onu İtalya’ya geri göndermediğini anlamıyorum.”

Bunu Juliana da anlamıyordu.

Davet edilmeden Ralston Malikânesi’nin basamaklarına vardığı ilk günden beri bunun olmasını defalarca kez beklemişti. Ağabeyi ise gitmesini bir kez olsun ima bile etmemişti.

Yine de Juliana ağabeyinin gitmesini istemediğine inanmakta zorlanıyordu.

“Onları dinleme,” diye fısıldadı Mariana. “Yaşama amaçları nefret etmek olan korkunç, nefret dolu kadınlar.”

“Tek gereken kaliteli bir kimsenin onu adice bir şey yaparken yakalaması, sonra sosyetedeki sonsuza dek uzaklaştırılır.”

“Pek uzun sürmez. İtalyanların düşük ahlak anlayışına sahip olduğunu herkes bilir.”

Juliana’nın canına tak etmişti.

Mariana’nın yanından geçerek üç kadının büyük aynada makyajlarını tazeledikleri kadınlar tuvaletine girdi. Kadınlara sırtarak onların şaşkınlıkla utanç karışımı bir ifadeyle donup kalmalarından edepsizce haz duydu.

Karun kadar zengin fakat onun iki katı yaşında olan bir vikontla adamın ölümünden üç ay önce evlenen ve dilediğini yapabileceği büyük bir servete konan soğuk bir güzelliğe ve tamamen kötü niyete sahip Leydi Sparrow kendi şakasına gülmeye devam ediyordu. Vikontese Leydi Davis eşlik ediyordu. Görünüşe göre kadın efsanevi turuncu fantezisine doyamamıştı çünkü onu tam bir yuvarlak su kabağına dönüştürecek şekilde belini vurgulayan berbat bir elbise giymişti.

Yanlarında Juliana'nın tanımadığı genç bir kadın vardı. Juliana bir an için sarışın; yuvarlak, sade yüzlü; büyük ve şaşkın gözlü bu ufaklığın kendini nasıl olup da bu yırtıcıların arasında bulduğunu merak etti. Demek oluyor ki kızcağız ya ölecekti ya da onlara dönüşecekti.

Juliana'nın umurunda değildi aslında.

Juliana neşeli bir sesle, "Leydilerim," dedi, "daha akıllı bir topluluk içlerini böylesine boşalttıkları bir sohbele dalmadan önce yalnız olduklarından emin olurdu."

Leydi Davis başını çevirmeden önce kadının ağzı bir alabalığın ağzı gibi açılıp kapandı. Sade kız kızardı, kolaylıkla pişmanlık olarak algılanan bir hareketle ellerini önünde sıkıca kavuşturdu.

Leydi Sparrow için aynı durum geçerli değildi. "Belki de varlığınızın gayet farkındaydık," diye alay etti. "Sadece gücendirme korkusu taşı mıyorduk."

Mariana mükemmel bir zamanlamayla bekleme odasından çıktı. Kadınlar Rivington Düşesi'nin varlığını fark edince toplu halde iç çektiler. Mariana açık, otoriter ve unvanına tam uyan bir ses tonuyla, "Ne kadar yazık," dedi, "çünkü son derece gücendim."

Mariana odadan çıkarken Juliana arkadaşının havalı, kursuz performansı karşısında gülümsememek için kendi-

ni tuttu. Dikkatini karşısındaki kadınlara çevirerek onlara doğru ilerledi, kadınların huzursuzluktan yerlerinde duramamalarının tadını çıkardı. Boğucu parfümlerinin kokusunu alacak kadar yaklaştığında, “Endişelenmeyin, hanımlar. Yengemin kardeşinin aksine ben gücenmem,” dedi.

Juliana durdu, başını yana çevirdi, kendini aynada kontrol ediyormuş gibi yaparak bir saç tutamını topuzunun içine soktu. Tüm kadınların dikkatini üstünde topladığından emin olduktan sonra, “Hodri meydan dediniz. Ben de meydan okumanızı seve seve kabul ediyorum,” diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Kadınlar tuvaletinden çıkana kadar nefes almadı. İçinde yayılan öfke, hüsrân ve kırgınlık yüzünden başı dönüyordu. Onu çekiştirmelerine şaşırmamalıydı. Londra’ya geldiği günden beri onun dedikodusunu yapıyorlardı.

Sadece bunu artık bırakmış olacaklarını düşünmüştü. Ama bırakmamışlardı. Bırakmayacaklardı.

Onun hayatı işte buydu.

Kocasını Ralston Markisi’ni ve ikiz oğullarını terk edip bu şaşaalı, aristokrat hayatı bırakarak anakaraya kaçmasının üstünden yirmi beş yıl geçtikten sonra bile bir yüz karası olmayı sürdüren annesinin izini taşıyordu. Annesi İtalya’ya yerleşmişti. Hayatında hiçbir şeyi parlak gözleri ve muhteşem bir gülüşü olan simsiyah saçlı İngiliz kadın kadar istemediğine yemin eden çalışkan bir tüccar olan babasını kendine âşık etmişti. Sonra da düşüncesiz, içgüdüsel bir kararla babasıyla evlenmişti.

Annesinin bu davranışı sanki Juliana’da da ortaya çıkmaya hazırdı.

Juliana bunu düşününce suratını ekşitti.

Juliana'nın içgüdülerine göre davranması kendini koruma amacı taşıyordu. Annesi ise çocukça bir dram tutkusuna sahip unvan sahibi bir aristokrattı. Yaşı ilerlediğinde bile olgunlaşmamıştı.

Juliana, markinin terk edildiği için minnettar olması gerektiğini düşünüyordu, aksi takdirde hepsinde kim bilir nasıl yaralar açılırdı.

Juliana'nın babası bir kız evlat yetiştirmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Juliana'ya mükemmel bir düğümün nasıl bağlanacağını, kötü yüklenmiş malları belirlemeyi, en iyi ve en kötü tüccarlarla pazarlık etmeyi öğretmişti fakat en önemli bilgi parçasını onunla asla paylaşmamıştı.

Babası ona bir ailesi olduğundan hiç bahsetmemişti.

Hemen hemen hiç tanımadığı annesinden doğma üvey ağabeylerini ancak babasının ölümünden sonra öğrenmişti. Para kaynaklarının bir güven fonuna aktarıldığını ve bilinmeyen İngiliz bir markinin vasisi olacağını keşfetmişti.

Haftalar içinde her şey değişmişti.

Üç sandık eşya ve hizmetçisiyle birlikte resmen Ralston Malikânesi'nin kapısına bırakılmıştı. Hepsi bir nebze olsun annelik içgüdüleri olmayan annesinin yüzündendi. İnsanların öyle bir kadının kızının karakterini sorgulamaları şaşırtıcı mıydı?

Hatta kızının da kendi karakterini sorgulaması?

Hayır.

Juliana'nın annesine benzer yanı yoktu.

Onlara annesine benzediğini düşündürtecek bir sebep asla vermemişti.

En azından kasten.

Ama görünüşe göre önemi yoktu. Bu aristokratlar güçlerini onu aşağılamaktan; uzun, düz burunlarıyla ona tepeden bakmaktan ve annesinin yüzünden, skandalından ve ününden başka bir şey görmemekten alıyorlardı.

Onun kim olduğunu önemsemiyorlardı.

Önemsedikleri tek şey onlara benzemediği idi.

Ayrıca Juliana da onlardan -bu sakın, yavan, tutkusuz yaratıklardan- gerçekten de ne kadar farklı olduğunu göstermek için can atıyordu.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Balo salonuna göz gezdirerek bahçelere açılan uzak kapılara baktı. Hareket etmeye başladığında bile kapılara yönelmemesi gerektiğini biliyordu. Ama içinde çağlayan tüm o duygular yüzünden ne yapmaması gerektiğini önemseyecek hali yoktu.

Mariana bir anda yanında bitti ve elini Juliana'nın dirseğine nazikçe koydu. "İyi misin?"

"İyiyim." Arkadaşına bakmadı. Onunla göz göze gelemezdi.

"Korkunçlar."

"Aynı zamanda haklılar."

Bunun üzerine Mariana donup kaldı fakat Juliana yürümeye devam etti. Sadece açık Fransız kapılara ve bu kapıların vaat ettiği kurtuluşa odaklanmıştı. Genç düşes ona çabucak yetişti. "Haklı değiller."

"Öyle mi?" Juliana arkadaşına kaçamak bir bakış attı ve onu İngiliz kadınlığının mükemmel bir örneği kılan büyük, mavi gözleri fark etti. "Tabii ki haklılar. Sizden biri değilim. Asla olmayacağım."

“Şükürler olsun ki öyle,” dedi Mariana. “Bizim gibilerden gerekenden çok var zaten. Kendi adıma ben hayatımda eşsiz biri olduğu için çok mutluyum. Nihayet.”

Juliana dans pistinin kenarında durarak arkadaşına döndü. “Teşekkür ederim.” *Doğru olmasa bile.*

Mariana her şey yoluna girmiş gibi gülümsedi. “Önemli değil.”

“Şimdi gidip kocanı bulmaya ve onunla dans etmeye ne dersin? Evliliğiniz hakkında dedikoduların çıkmasını istemezsin.”

“Bırak konuşsunlar.”

Juliana’nın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tam bir düşes gibi konuştun.”

“Konumumun getirdiği birkaç avantaj var tabii.”

Juliana kendini gülmeye zorladı. “Git hadi.”

Mariana’nın alnı endişeyle kırıştı. “İyi olduğuna emin misin?”

“Gerçekten. Sadece biraz temiz hava almaya çıkıyorum. Bu salonlardaki sıcağa dayanamadığımı biliyorsun.”

Mariana kapılara doğru endişeli bir bakış atarak, “Dikkatli ol,” dedi. “Sakın kaybolma.”

“Arkamdan ekmek kırıntıları bırakayım mı?”

“Kötü bir fikir olmayabilir.”

“Hoşça kal, Mari.”

Bunun üzerine Mariana gitti, kadının pırıldayan mavi tuvaleti kalabalığın arasında neredeyse hemen gözden kayboldu, sanki kalabalık onun aralarına katılması için sabırsızlanıyordu.

Juliana'yı aynı şekilde aralarına almayacaklardı. Kalabalığın onu İtalya'daki Ponte Pietra Köprüsü'nden tükürülen bir zeytin çekirdeği gibi geri gönderdiğini hayal etti.

Ancak bu iş köprüden düşmek kadar kolay değildi. O kadar güvenli de değildi.

Juliana birkaç dakika boyunca dans edenleri izledi, düzinelerce çift hızlı bir halk dansında dönüyor, inip kalkıyordu. Kendini önünde dönen kadınlarla kıyaslama dürtüsüne karşı koyamadı. Kadınların hepsi pastel rengi güzel elbiseler giymişlerdi, bedenleri mükemmel konumlandırılmıştı ve soğuk kişilikleri vardı. Mükemmel İngiliz kanının ürünüydüler. Aynı meyveleri ve zararsız, yavan şarapları garantilemek için üzüm asmaları gibi yetiştirilip geliştirilmişlerdi.

Kadınlar tuvaletindeki kızın dansçıların oluşturduğu uzun sıranın bir tarafında yerini aldığını ve yanaklarının kızarak ilk görüldüğünden daha canlı görünmesini sağladığını fark etti.

Kızın dudakları Juliana'nın ancak çok fazla çalışılmış bir tebessüm diye nitelendirebileceği bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmıştı: Aşırı hevesli görünecek kadar neşeli değildi, ilgisiz görünecek kadar da soluk değildi. Toplanmaya hazır tombul bir üzüme benziyordu. Bu basit, İngiliz üzüm hasadına katılmak için yeterince olgunlaşmıştı.

Üzüm, sıranın sonuna ulaştı ve dans eşiyle bir araya geldi.

Kızın dans eşi Leighton Dükü'ydü.

İkili salınarak ve dönerek eğlence düşkünlerinin oluşturduğu uzun sıradan direkt Juliana'ya doğru geliyordu, Juliana'nın aklında ise tek bir düşünce vardı: Birbirlerine hiç yakışmamışlardı.

Sadece görünüşleri yüzünden değildi, birbirine benzeyen aşırı sarı saçları hariç hiçbir şeyleri uyuşmuyordu. Kız

son derece sadeydi, kızın yüzü biraz fazla yuvarlaktı, mavi gözleri biraz fazla solgundu ve dudakları mükemmel pembe bir kavisten daha gösterişsizdi. Adam ise... Elbette... O *Leighton'du*. İkisinin boyu arasındaki fark inanılmazdı. Leighton'ın boyu bir seksenin çok üzerindeyken kız ufak tefekti, dükün göğsüne bile zor geliyordu.

Juliana ikilinin görüntüsü yüzünden gözlerini yuvarladı. Leighton parmağını şaklatmasıyla harekete geçirebileceği böylesine küçük bir kadın düşüncesinden muhtemelen çok hoşlanıyordu.

Ancak başka bakımlardan da uyumsuzdular. Üzüm dans-tan zevk alıyordu, sıradaki diğer kadınlara baktığında gözle-rinin parlamasından belliydi. Leighton ise dansın adımlarını bildiği açıkça belli olduğu halde dans ederken gülümsemi-yordu. Zevk almıyordu. Elbette, dük halk danslarından zevk alacak türde bir adam değildi. Hiçbir yerde zevk alacak tür-de bir adam değildi. Zaten dans etmek gibi sıradan bir etkin-liğe tenezzül etmeyi istemesi bile şaşırtıcıydı.

İkili, dansçıların sırasının sonuna ulaştı ve Juliana'dan sadece birkaç santim uzaktayken Leighton, Juliana'ya baktı. Çok kısa bir bakiştı, belki de bir veya iki saniye sürmüştü fakat dükün bal rengi gözleriyle buluştuğunda Juliana'nın karnında heyecan sızıları başladı. O zamana kadar çoktan alışmış olması gereken bir duyguydu fakat onu şaşırtmayı asla kesmiyordu.

Leighton'm onu etkilememesini umuyordu. Bir gün geç-mişe ait az sayıdaki anın gerçekten de geçmişte kalmasını umuyordu. Bu dünyada ne kadar çıkıntı durduğunu hatırla-tan bir şey olmasaydılar keşke.

Juliana dansa arkasını dönerek yeni hissetmeye başladığı çırpınıyla geniş cam kapılara ve karanlık geceye doğru yö-

neldi. Hiç tereddüt etmeden kapıların ötesindeki taş balkona çıktı. Salondan çıkarken bile çıkmaması gerektiğini biliyordu. Ağabeyinin ve Londra'nın geri kalanının bu hareketi yüzünden onu yargılayacağını biliyordu. Onların gözünde balkonlar günah mekânlarıydı.

Tabii ki böyle bir şey çok saçma olurdu. Balkonda geçirilen kaçamak birkaç dakikadan kötü bir şey olmazdı. Asıl uzak durması gereken yerler *bahçelerdi*.

Dışarısı soğuktu, hava keskin ve güzeldi. Başını kaldırıp ekim ayının bulutsuz gökyüzüne baktı, tepesindeki yıldızları seyretti.

En azından bir şeyler aynıydı.

“Dışarıda olmamanız gerekiyordu.”

Bu sözleri duyunca Juliana arkasını dönmedi. Dük ona katılmıştı. Tam olarak şaşırdığı söylenemezdi.

“Nedenmiş?”

“Başınıza bir şey gelebilir.”

Juliana omzunu kaldırdı. “Babam kadınların bir düzine canı olduğunu söylerdi. Tıpkı kedileriniz gibi.”

“Burada kedilerin sadece dokuz canı vardır.”

Juliana omzunun üzerinden düke gülümsedi. “Ya kadınların?”

“Çok daha az. Burada tek başınıza olmanız akıllıca değil.”

“Siz gelene kadar gayet akıllıcaydı.”

“İşte bu yüzden...” Dük sustu.

“İşte bu yüzden başımı hep belaya sokuyorum.”

“Evet.”

“O halde siz neden buradasınız, ekselansları? Benim bu kadar yakınımda olarak kendi itibarınızı tehlikeye atmış ol-

muyor musunuz?” Juliana döndüğünde dükün birkaç metre uzaklaştığını gördü ve kısa bir kahkaha attı.

“Pekâlâ. Bu kadar mesafeden itibarınızın zedeleneyeceğini sanmıyorum. Güvendesiniz.”

“Ağabeyinize sizi skandallardan koruyacağıma söz verdim.”

Herkesin her an skandala yol açabileceğini düşünmesinden bıkmıştı.

Juliana gözlerini kısarak düke baktı. “Sizce de bunda bir çelişki yok mu? Bir zamanlar itibarım için en büyük tehdit sizdiniz. Yoksa hatırlamıyor musunuz?”

Kendine hâkim olamadan sözler dudaklarından dökülmüştü ve dükün yüzü gölgelerin içinde kaskatı kesilmişti. “Bu tür konuları konuşmanın ne yeri ne de zamanı.”

“Asla olmaz, değil mi?”

Dük konuyu değiştirdi. “Sizi bulan kişi ben olduğum için şanslısınız.”

“İyi şans mı? Bu muymuş yani?” Juliana dükün gözlerine baktı, bir zamanlar orada gördüğü sıcaklığı aradı. Ancak dükün tereddütsüz, güçlü, soylu bakışından başka bir şey bulamadı.

Şu anda Leighton nasıl bu kadar farklı olabiliyordu?

Juliana gökyüzüne bakmaya devam etti, içi öfke doluydu. “Sanırım gitseniz iyi olacak.”

“Sanırım baloya dönseniz iyi olacak.”

“Neden? Sizce bir tur dans edersem kucaklarını açıp beni sürüye kabul mü ederler?”

“Bence denemezseniz sizi asla kabul etmezler.”

Juliana başını çevirerek dükün gözlerine baktı. “Beni kabul etmelerini istediğimi sanıyorsunuz.”

Dük onu uzun süre izledi. “Bence bizim sizi kabul etmemizi istemelisiniz.”

Bizim.

Juliana omuzlarını dikleştirdi. “Nedenmiş? Siz kalıplaşmış, tutku yoksunu bir grupsunuz; dans eşlerinizle aranızdaki uygun mesafeyle yaşadığınız dünyadan daha fazla ilgileniyorsunuz. Geleneklerinizin, örflerinizin ve saçma kurallarınızın hayatınızı arzulanır kıldığını sanıyorsunuz. Aslında öyle değil. Sizi sadece züppe kılıyor.”

“Siz oynadığı oyunun farkında olmayan bir çocuksunuz.”

Bu sözler Juliana’yı kırmıştı. Ama bunu ona gösterecek değildi.

Düke yaklaştı, adamın geri çekilmeme konusundaki isteğini test ediyordu. Dük yerinden kıpırdamadı. “Bunu bir oyun olarak gördüğümü mü düşünüyorsunuz?”

“Aksini düşünmenizin imkânsız olduğu kanısındayım. Kendinize bir bakın. Tüm sosyete birkaç metre uzakta, siz ise buradasınız; itibarınızın zedelenmesine kıl payı uzaklıkta.” Dükün sözleri çelik misali sertti, yüzünün güçlü hatlarına gölgeler düşmüştü ve ay ışığında çok yakışıklı görünüyordu.

“Size söyledim. Ne düşündükleri umurumda değil.”

“Elbette umurunuzda. Aksi takdirde hâlâ burada olmazdınız. İtalya’ya dönmüş olurdunuz ve bizimle işiniz bitmiş olurdu.”

Uzun bir sessizlik oldu.

Dük yanıliyordu. Juliana onların ne düşündüğünü önemsemiyordu.

Dükün ne düşündüğünü önemsiyordu.

Ve bu durum onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Juliana arkasını dönerek bahçelere baktı, balkondaki geniş taş tirabzanı tuttu. Karanlığa doğru koşsaydı ne olurdu acaba?

Onu bulurlardı.

“Sanırım elleriniz iyileşmiş.”

Kibar davranmaya geri dönmüşlerdi. Aldırmazlığa.

“Evet. Teşekkür ederim.” Juliana derin bir nefes aldı. “Danstan hoşlanıyor gibiydiniz.”

Dük, Juliana’nın yorumunu düşünürken kısa bir sessizlik oldu. “Katlanılabilirdi.”

Juliana hafifçe güldü. “Ne güzel bir iltifat, ekselansları.” Duraksadı. “Dans eşiniz refakatinizden çok hoşlanmış görünüyor.”

“Leydi Penelope mükemmel dans eder.”

Üzümün bir adı varmış.

“Evet, şey, kendisiyle bu akşam daha önce tanışma şansım oldu. Size arkadaş seçimi konusunda mükemmel olduğumu söyleyebilirim.”

“Ona hakaret etmenize müsaade edemem.”

“Müsaade edemez misiniz? Kim oluyorsunuz da benden taleplerde bulunuyorsunuz?”

“Son derece ciddiym. Leydi Penelope eşim olacak. Ona hak ettiği saygıyı göstereceksiniz.”

Leighton o sıradan yaratıkla evlenecekti.

Juliana’nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Nişanlandınız mı?”

“Henüz değil. Ancak bu noktada sadece bir formalite meselesi.”

Juliana dükün böylesine mükemmel bir İngiliz kızla evlenmesinin doğru olduğunu düşündü. Ama ona son derece *yanlış* geliyordu.

“İtiraf ediyorum, daha önce kimsenin evlilik hakkında böylesine sıkıcı bir şekilde konuştuğunu duymamıştım.”

Dük, kollarını kavuşturdu. Siyah, resmî ceketinin kumaşı omuzlarına iyice yapışarak omuzlarının genişliğini ortaya çıkardı. “Söyleyecek ne var ki? Birbirimizle yeterince uyumluyuz.”

Juliana gözlerini kırptırdı. “Yeterince uyumlu.”

Dük başını bir kez sallayarak onayladı. “Aynen.”

“Ne kadar da tutku yoksunu.”

Dük, Juliana’nın iğnelemesi karşısında tepki vermedi. “Bir iş meselesi. İyi bir İngiliz evliliğinde tutkunun yeri yoktur.”

Bu bir şakaydı. Öyle olmalıydı.

“Hayatınızı tutkusuz yaşamayı nasıl düşünebilirsiniz?”

Leighton burnunu çekti; Juliana ise dük, kibrinin kokusunu alabiliyor mu, diye merak etti. “Duygular gereğinden fazla abartılıyor.”

Juliana kısa bir kahkaha attı. “Sanırım bu söylediğiniz, birinden duyduğum en İngiliz tarzı şey olabilir.”

“İngiliz olmak kötü bir şey mi?”

Juliana yavaşça gülümsedi. “Sizin sözleriniz, benim değil.” Juliana konuşmaya devam etti, dükü sinirlendirdiğinin farkındaydı. “Hepimizin tutkuya ihtiyacı vardır. Hayatınızın tüm alanlarında tutkudan fazlasıyla faydalanabilirsiniz.”

Dük kaşını kaldırdı. “Bu tavsiyeyi sizden mi alacağım?” Juliana başıyla onayladığında dük devam etti. “O halde açık olayım. Hayatımın tutkuya gereksinimi olduğunu düşünüyorsunuz. Sizi karanlık bahçelere, yabancı arabalara ve balkonlara sürükleyen ve itibarınızı tehlikeli derecede hızlı bir şekilde riske atmaya zorlayan bir duyguya.”

Juliana çenesini kaldırdı. “Aynen öyle.”

“Sizde işe yarayabilir, *Bayan Fiori* fakat ben farklıyım. Korumam gereken bir unvanım, ailem ve itibarım var. Böylesine ilkel ve sıradan arzuların çok üzerinde olduğum gerçeğinden bahsetmeme gerek bile yok.”

Dükten yayılan kibir dayanılır gibi değildi.

Juliana iğneleyici bir sesle, “Siz bir düksünüz,” dedi.

Leighton aldırış etmedi. “Kesinlikle. Siz ise...”

“Ben ise çok daha düşük bir mertebedeyim.”

Dük altın sarısı kaşını kaldırdı. “Sizin sözleriniz, benim değil.”

Juliana’nın nefesi bedenini darbe yemiş gibi vınlayarak terk etti.

Leighton güçlü, kötü bir darbeyi hak ediyordu. Bir erkeği temelden sarsacak türde bir darbeyi. Sadece bir kadının vurabileceği bir darbeyi.

Juliana’nın ona vermek için can attığı türden bir darbeyi.

“Siz... *asino*.” Hakaret karşısında dükün dudakları ince bir çizgi halini aldı ve Juliana yapmacık bir saygı ifadesiyle iyice eğilerek reverans yaptı. “Böyle ilkel bir dil kullandığım için özür dilerim, ekselansları.” Koyu renk kirpiklerinin arkasından düke baktı. “Üstün İngilizce dilinizde tekrar etmeme müsaade edin. Siz bir *eşeksiniz*.”

Dük onunla dişlerini sıkarak konuştu. “Kalkın.”

Juliana denileni yaptı, dük ona doğru uzanıp güçlü parmaklarını dirseğine batırdığında ve onu balo salonuna doğru çevirdiğinde öfkesini içine attı. Dük konuşmaya devam ettiğinde adamın sesi kısıktı ve Juliana’nın kulağına cızırtılı gelmişti. “Kıymetli tutkunuzun bizden daha iyi olduğunuzu gösterdiğini sanıyorsunuz, oysa gösterdiği tek şey bencilliğiniz. Toplumun onayını kazanmanız için çabalayan bir aileniz var, oysa sizin için kendi heyecanınız dışında hiçbir şeyin önemi yok.”

Bunun üzerine Juliana ondan nefret etti. “Doğru değil. Onları tüm kalbimle önemsiyorum. Asla onlara zarar verecek bir şey...” Sustu. *Asla onlara zarar verecek bir şey yapmam.*

Bu sözler tam olarak doğru değildi. Sonuçta işte buradaydı, *dükle* birlikte karanlık bir terastaydı.

Dük düşüncelerini anlamış gibiydi. “Umursamazlığınız sizi mahvedecek, büyük ihtimalle onları da. Biraz olsun umurunuzda olsaydı bir hanımefendi gibi davranmaya çalışırdınız, sıradan bir...”

Hakaretini tamamlamadan sustu.

Juliana onu yine de duydu.

İçini bir dinginlik kapladı.

Bu mükemmel, kibirli adamın dize getirilmesini istiyordu.

Eğer dük onun pervasız olduğunu düşünüyorsa, Juliana aynen öyle olacaktı.

Yavaşça kolunu dükün kavrayışından kurtardı. “Tutkuyu aştığınızı mı düşünüyorsunuz? Mükemmel dünyanızın katı kurallar ve duygusuz deneyimler dışında bir şeye ihtiyacı olmadığını mı düşünüyorsunuz?”

Juliana'nın tatlı sözlerindeki meydan okuma karşısında Leighton geri çekildi. "Düşünmüyorum. Öyle olduğunu biliyorum."

Juliana başıyla bir kez onayladı. "Kanıtlayın." Dük kaşlarını çattı ama konuşmadı. "Size soğuk bir dükün bile tutku olmadan yaşayamayacağını kanıtlamama izin verin."

Dük yerinden kıpırdamadı. "Hayır."

"Korkuyor musunuz?"

"İlgilenmiyorum."

"Bundan şüpheliyim."

"Saygınlığa gerçekten hiç önem vermiyorsunuz, değil mi?"

"İtibarınız için endişeleniyorsanız ekselansları, o halde yanınızda bir refakatçi getirin."

"Peki, sizin çalkantılı hayatınıza direnirsem?"

"O zaman üzümle evlenirsiniz ve her şey iyi olur."

Dük gözlerini kırıştırdı. "Üzüm mü?"

"Leydi Penelope." Uzun bir sessizlik oldu. "Fakat direnemezseniz..." Juliana ona iyice yaklaştı, dükün sıcaklığı keskin ekim gecesinde son derece cazip geliyordu.

"O zaman ne olacak?" Dükün sesi kısık ve karanlıktı.

Juliana onu avucuna almıştı. Onu dize getirecekti. Onunla birlikte mükemmel dünyasını da devirecekti.

Juliana gülümsedi. "O zaman itibarınız büyük tehlikede demektir."

Dük sessizdi, tek hareket çenesindeki bir kasın yavaşça seğirmesiydi. Saniyeler sonra Juliana dükün onu orada bırakabileceğini ve tehdidinin soğuk havada asılı kalacağını düşündü.

Dük sonunda konuştu.

“Size iki hafta vereceğim.” Juliana’nın zaferinin tadını çıkaracak vakti olmamıştı. “Fakat dersini alan kişi siz olacaksınız, Bayan Fiori.”

Juliana çok meraklandı. “Ne dersi?”

“İtibar daima kazanır.”

Dördüncü Bölüm

*Atı yürütmek veya tırıs gitmek uygundur.
Kibar hanımefendiler asla dörtnala at koşturmaz.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Gezinti saati^{5*} giderek daha da erkene alınıyor.
—The Scandal Sheet, Ekim 1823*

Ertesi sabah Leighton Dükü güneşin doğuşuyla birlikte uyandı. Yıkandı; gıcır gıcır keten gömleğini ve güderi pantolonunu, binici çizmelerini giydi; boyunbağını bağladı ve atının getirilmesini istedi.

On beş dakikadan kısa sürede şehirdeki evinin büyük girişini geçmiş, her daim hazır bekleyen kâhyası Boggs'tan bir çift binici eldiveni ve bir kırbaç alıp evden çıkmıştı.

^{5*} Fashionable hour denilen ve öğleden sonra dört buçuk ile yedi saatleri arasında Londra sezonu döneminde aristokrat kesimin Hyde Park'a çıktığı; arkadaşlarıyla buluştukları; birbirlerine son moda kıyafetlerini, arabalarını sergiledikleri ve flört ettikleri zaman dilimi.—*çn*

Dük sonbahar kokusuyla keskinleşmiş sabah havasını içine çekerek on beş yıl önce düklüğü üstlendiği günden beri her sabah yaptığı üzere atının eyerine oturdu.

İster şehirde isterse taşrada olsun, yağmur çamur demeden, soğuk sıcak dinlemeden gerçekleştirdiği âdeti onun için kutsaldı. Hyde Park şafaktan sonraki saatte tam anlamıyla boş olurdu. Çok az kişi görünme şansı olmadan ata binmeyi tercih ederdi, çok daha azı ise evlerinden bu kadar erken bir saatte çıkmaya ilgi duyardı. Tam da bu sebepten dolayı Leighton sabah gezintilerinden çok zevk alırdı. Hâlâ şehirde bulunan ve birkaç saat içinde en son dedikoduları paylaşmak için buraya akın edecek insanlarla dolacak uzun, ıssız patikalarda hızla ilerlerken sessizliği bozan yegâne sesler, atının kendi nefesiyle karışan nefesinin sesiyle toynak sesleriydi.

Sosyete dedikoduyla beslenirdi ve Hyde Park güzel bir günde bu tür bilgilerin paylaşımı için ideal mekândı.

Ailesinin günün konusu olması an meselesiydi.

Leighton atının üzerinde öne doğru eğildi, dedikodulardan kaçabilirmiş gibi hayvanı daha hızlı sürdü.

Kardeşi hakkındaki gerçekleri duyduklarında dedikodular fokur fokur kaynayacaktı; ailesinin adını ve saygınlıklarını korumak için elinde pek bir şey kalmamış olacaktı. Leighton düklükleri on bir nesil geriye uzanıyordu. Fatih William'ın yanı başında savaşmışlardı. Bu unvanı ve saygıdeğer görevi, toplumun geri kalanının çok üzerinde bulunarak şimdiye dek taşıyanlar tek bir değişmez kurala göre yetiştirilmişti: *Hiçbir şeyin Leighton adına leke sürmesine izin verme.*

On bir nesil boyunca bu kural hiç bozulmamıştı. Şimdiye kadar.

Son birkaç aydır Leighton, karakterinin bozulmamasını sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Metresini kovmuştu, kendini parlamentodaki işine vermişti ve sosyetenin karakter algısına egemen olan kişilerin ev sahipliği yaptığı sayısız etkinliğe katılmıştı. Danslara katılmıştı. Çay içmişti. Almack'ta görünmüştü. Aristokrasinin en saygı duyulan ailelerini ziyaret etmişti.

Kız kardeşinin yaz dönemi için taşraya gittiğine dair mantıklı ve kabul gören bir dedikodu yaymıştı. Daha sonra sonbaharda da orada kalacağını söylemişti. Yakında kış için de aynını söyleyecekti. Ama bu yeterli değildi. Hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

Bu, yani ailesini olayların doğal akışından asla tamamen koruyamayacağını gayet iyi anlaması, akıl sağlığını tehdit ediyordu.

Geriye tek bir şey kalmıştı.

Kusursuz, düzgün bir eş. Sosyetenin müstakbel sevgilisi olacak biri.

O gün Leydi Penelope'nin babasıyla buluşmayı kararlaştırmıştı. Önceki gece Needham ve Dolby Markisi yanına gelerek “gelecek hakkında konuşmak” üzere buluşmayı önermişti. Leighton beklemek için sebep görmüyordu çünkü markinin evliliğin uygun olacağına dair onayını ne kadar çabuk alırsa her an başlayabilecek olan dedikodularla yüzleşmek için o kadar çabuk hazırlanmış olurdu.

Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm gezindi. Buluşma formaliteden ibaretti. Marki neredeyse Leighton'a kendi teklif edecekti.

Bu, Leighton'ın o akşam aldığı ilk teklif olmayacaktı.

En çekicisi de değildi.

Eyerin üstünde doğruldu, atın dizginlerini çekerek kontrolü bir kez daha eline aldı. Gözünün önüne bir görüntü geldi: Juliana, Weston Malikânesi'nin balkonunda bir savaşçı gibi karşısında duruyordu. Bir oyundan başka bir şey değilmiş gibi öylece meydan okuyordu. *Size soğuk bir dükün bile tutku olmadan yaşayamayacağını kanıtlamama izin verin.*

Juliana oradaymış, kulağına bir kez daha fısıldıyormuş gibi sözleri canlı İtalyan aksanıyla Leighton'm etrafında yankılanmıştı. *Tutku.*

Bunu düşününce gözlerini kapattı, bu sözcükle ve yol açtığı etkilerle mücadele edebilecekmış gibi atının dizginlerini bir kez daha çekti.

Juliana ona yem atmıştı. Leighton da kadının sesindeki kibire -Leighton'ın hayatını üzerine kurduğu her prensibin komik olduğundan emin olmasına- o kadar sinirlenmişti ki, o anda Juliana'nın yanıldığını kanıtlamaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Dünyasının değerli bir yön taşımadığına dair ısrarının aptalca cesareti kadar saçma olduğunu kanıtlamak istemişti. O yüzden ona iki hafta süre tanımıştı.

Gelişigüzel seçilmiş bir süre değildi. Juliana'ya onunla ilgili elinden gelenin en iyisini yapması için iki hafta verecekti, sürenin sonunda ise ona itibarın hükmünün geçtiğini gösterecekti. Eli kulağındaki düğününün ilanını *Times* dergisine gönderecekti ve Juliana tutkunun günaha çağırان ve kesinlikle sonu olmayan bir yol olduğunu öğrenecekti.

Eğer Juliana'nın aptalca meydan okumasını kabul etmeseydi, kız şüphesiz planlarına bulaştıracak başka birini bulacaktı. Ralston'a daha az borçlu olan ve kızın itibarını mahvetmesiyle daha az ilgilenen birini.

Leighton ona iyilik yapmıştı, gerçekten.

Bırakalım Juliana elinden geleni ardına koymasın. Lütfen.

Bu günaha çağırın söz ve beraberinde Juliana'nın baştan çıkarıcı bir kadın olarak görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. Kızın uzun, çıplak bacakları Leighton'ın keten çarşafına dolanmıştı; saçları saten misali yastığına serilmişti; Seylan safiri gözleri ona dünyaları vaat ederken dolgun dudakları kıvrılmıştı ve Leighton'ın adını fısıldayarak ona doğru uzanıyordu.

Kendine bir an için fantezisini düşünme izni verdi, zaten tamamen bir fantezi olarak kalacaktı. Juliana'yı sere serpe uzatmanın; uzun, şehvetli bedeninin üzerine uzanmanın; kendini saçına, tenine, sıcak ve güzel kadınlığına gömüp Juliana'nın bu kadar değer verdiği tutkuya teslim olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Cennette olmaya benzerdi.

Juliana'yı ilk gördüğü andan beri istiyordu. Juliana gençti, tazeydi ve çaresizlik kokan anneler tarafından önüne sürülen porselen bebeklerden çok farklıydı.

Kısa bir süre için ona sahip olabileceğini düşünmüştü. Onun egzotik, yabancı bir mücevher olduğunu, Leighton Dükü'ne kesinlikle tam uyacak bir eş olduğunu düşünmüştü. Ta ki Juliana'nın gerçek kimliğini ve düşesinde bulunması gereken aile şeceresinden tümüyle yoksun olduğunu fark edene kadar.

O zaman bile ona sahip olmayı düşünmüştü fakat Ralston'ın, kız kardeşini metresi yapmasını iyi karşılayacağını sanmıyordu.

Neyse ki düşünceleri başka bir ata ait toynak seslerinin gümbürtüsü yüzünden dağıldı. Leighton eyerinin üstünde dizginleri geri çekti, bir kez daha yavaşlayarak çayıra baktı; bir atla binicisinin böylesine iyi bir binici için bile akıl

almaz derecede aşırı bir hızla dörtnala koşarak ona doğru geldiğini gördü. Durdu, atla efendisinin uyumlu hareketlerinden çok etkilenmişti. Gözleri siyah atın uzun, görkemli bacaklarını ve seğiren kaslarını yokladı; daha sonra atıyla bir olmuş, yaratığın boynuna iyice eğilmiş, ona cesaretlendirici sözler fısıldayan biniciye döndü.

Simon takdirini bildirmek için binicinin gözlerine baktığı anda donup kaldı. Baktığı gözler parlak maviydi, isyan ile tatmin karışımı bir duyguyla ışıldıyordu.

Onu kesinlikle hayal ediyor olmalıydı çünkü Juliana Fiori'nin şafak vakti burada, Hyde Park'ta, erkek kıyafetleri içinde Ascot yarışlarındaymış gibi tehlikeli bir hızla ata biniyor olması imkânsızdı.

Hiç düşünmeden atını durdurdu, Juliana ona doğru hızla yaklaşırken elinden onu izlemekten başka bir şey gelmiyordu, içinde büyüyen öfke ve şaşkınlığın farkında değildi veya bunlarla ilgilenmiyordu, duyguları zihninde en önemli sıraya oturtmak için güçlü, sarsıcı bir mücadele içindeydi.

Juliana o sırada yanma varmıştı, o kadar hızlı durmuştu ki Simon onun atını ilk kez bu kadar sert, hızlı ve iyi sürmediğini hemen anlamıştı. Juliana siyah eldivenini çıkarıp atın uzun boynunu okşarken ve devasa hayvan Juliana'nın dokunuşu karşısında eğildiğinde Juliana tatlı, nefes kesici İtalyancasıyla hayvana teşvik sözleri fısıldarken Simon onu dili tutulmuş halde izledi. Juliana uzun parmaklarını hayvanın postuna geçirip onu güzelce kaşıyarak ödüllendirdi.

Juliana atı iyice pohpohlandıktan sonra son derece normal, tümüyle uygun bir karşılaşmamış gibi Simon'a döndü. "Ekselansları. Günaydın."

"Sen delirdin mi?" Simon'm sesi sert ve şaşkıncı, kendi kulaklarına bile yabancı gelmişti.

“Londra ve siz şüpheli karakterim hakkında böylesine ikna olduysanız, bu konuda çok da fazla endişe duymaya gerek olmadığına karar verdim, ne dersiniz?” Juliana sanki yağmura yakalanma olasılığı hakkında konuşuyormuş gibi elini havada sallıyordu. “Lucrezia geldiğimizden beri böylesine koşmamıştı ve çok hoşuna gitti. Değil mi, *carina*^{6*}?” Yeniden iyice eğildi, ata bir şeyler mırıldandı, hayvan da sahibesinin sevgi dolu sözlerinden dolayı böbürlenerek böylesine övüldüğü için duyduğu mutluluğu homurtular çıkarak gösterdi.

Simon hayvancığı suçlayamazdı elbette.

Bu düşüncüyü zihninden defetti. “Burada ne işiniz var? Yakalansaydınız neler olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Ne giyyorsunuz? Hangi akla hizmet...”

“Sorularınızdan önce hangisini cevaplamamı istersiniz?”

“Beni sınamayın.”

Juliana’nın gözü korkmamıştı. “Size zaten söyledim. Gezintiye çıktık. Bu saatte görülme riskimizin çok düşük olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Güneş bile yeni doğuyor. Nasıl giyindiğime gelirsek... Sizce de bir beyefendi gibi giyinmiş olmam daha iyi değil mi? Bu sayede birileri beni *görürse* akıllarına hiçbir şey gelmez. Binici kıyafetiyle dışarı çıkarsam çok daha az şüphelenirler. Ayrıca sizin de tahmin edeceğinizden emin olduğum üzere ata yan oturmak hiç de eğlenceli değil.”

Juliana uzun baldırına koyduğu elini kaydırarak kıyafetini gösterdi ve Simon onun elinin hareketini izlemekten kendini alamadı, atın böğrüne sıkıca bastırılmış bacağının düzgün şekilli kıvrımını inceledi. Baştan çıkarıcıydı.

“Değil mi, ekselansları?”

^{6*} İtalyanca “güzelim” anlamına gelir.—*çn*

Simon başını kaldırarak Juliana'nın gözlerine baktı ve kızın gözlerindeki kendinden memnun ifadeyi gördü. Bundan hoşlanmadı. "Ne değil mi?"

"Ata yan oturmanın hiç de eğlenceli olmadığını tahmin edebilirsiniz, değil mi? Son derece terbiyeli. Son derece... geleneksel."

Simon'm içinde tanıdık bir öfke belirdi ve beraberinde akli başına geldi. Etrafına iyice bakınarak geniş çayırdaki başkaları olup olmadığını kontrol etti. Çayır boştu. Tanrı'ya şükür. "Hangi akla hizmet böyle bir risk aldınız?"

Bunun üzerine Juliana bir kâse kremaya bıyıklarını sokmuş bir kedinin zafer ifadesiyle yavaşça gülümsedi. "Çünkü harika bir his. Başka neden olsun ki?"

Juliana'nın sözleri kafaya inen bir darbe gibiydi, yumuşaktı, şehvetliydi ve son derece kendinden emindi.

Ayrıca tamamen beklenmedikti.

"Böyle şeyler söylememelisiniz."

Kızın kaşları çatıldı. "Nedenmiş?"

"Münasip değil." Simon söylerken bile aslında bunun ahmakça olduğunu biliyordu.

Juliana uzun bir ah çekti. "Bunu çoktan aştığımızı sanıyordum, yanılıyor muyum?" Simon cevap vermeyince Juliana iyice bastırdı, "Hadi ama ekselansları, gökyüzü hâlâ geceye çalarken burada atınızın üstünde bulunmanızın sebebi ata binmeyi sadece münasip bulmanız değil. Buradasınız çünkü bunun harika bir his olduğuna katılıyorsunuz." Simon dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve Juliana, Simon'm içine bir uyarılma ürpertisi gönderen ukalaca bir kahkaha attı. Juliana eldivenini takarken Simon onu izledi. Kızın, deri eldiveni parmaklarının narin dokusuna kolayca

geçirmesinden büyülenmişti. “İnkâr edebilirsiniz fakat ben gördüm.”

Simon dayanamadı. “Neyi gördünüz?”

“Kıskançlığı.” Juliana uzun parmağını Simon’ın terbiyesizlik olarak görmüş olması gereken bir işaretle ona doğru uzattı. “Bu atın üstündeki kişinin ben olduğumu öğrenmeden önce *benim* yerimde olmak istediniz. Atınızın dizginlerini sonuna kadar bırakıp atınızı tutkuyla sürmek istediniz.” Dizginleri şaklatarak atı bomboş halde bekleyen geniş çayıra doğru yönlendirdi.

Simon onu dikkatle izliyordu; gözlerini ondan, enerjiyle ve güçle parlamasından alamıyordu.

Neler olacağını biliyordu. Bunun için hazırды.

“Sizinle Serpentine Gölü’ne kadar yarışacağım.” Juliana’nın sözleri sakın bir İtalyan şarkısı gibiydi, atını çoktan harekete geçirdiğinde sözleri arkasında havada asılı kalmıştı. Saniyeler içinde dörtlüyle gitmeye başlamıştı.

Simon düşünmeden peşine takıldı.

Simon’ın atı daha hızlıydı, daha güçlüydü fakat Simon atını kontrol altında tuttu; Juliana’yı izliyordu. Juliana bir usta gibi at biniyordu, atıyla birlikte hareket ediyordu, kışrağın boynuna doğru iyice eğiliyordu. Simon bir şey duymıyordu fakat Juliana’nın hayvanla konuştuğunu; ona övgü dolu, cesaretlendirici sözler fısıldadığını; onu dilediği kadar hızlı koşma özgürlüğüyle ödüllendirdiğini biliyordu.

İki boy arkadaki konumundan gözleri Juliana’nın uzun, düz omurgasını; sırtının tüm kıvrımını; baldırlarının kasılıp gevşeyerek altındaki ata sessiz, karşı konulmaz direktifler vermesini izledi.

İçini şiddetli ve yoğun bir arzu kapladı. Bu duyguya derhal karşı koydu.

Juliana yüzünden değildi. Durumdan kaynaklanıyordu.

Daha sonra Juliana omzunun üzerinden arkasına baktı; kızın mavi gözleri Simon'ın onu izlediğinden, arkasında olduğundan emin olunca parladı. Güldü, Juliana dikkatini yarışa geri çevirirken sesi keskin rüzgârla ve sabahın ilk ışıklarıyla taşınarak Simon'ı sarmaladı.

Simon dizginleri tamamen gevşetti ve kontrolü hayvana devretti.

Juliana'yı saniyeler içinde geçti, Hyde Park'ın yoğun ormanlık bölgesine doğru uzanan geniş kasise gelerek çayırdan Serpentine Gölü dönemecine yöneldi. Kendini yaşadığı âna bıraktı, dünyanın insan ve atı dışında bir şey kalmadan iki yanından bükülüp kayarak geçmesine kaptırdı.

Juliana haklıymış.

Harika bir histi.

Arkasına baktı, metrelerce arkasındaki Juliana'ya bakmaktan kendini alamıyordu. Juliana'nın yoldan çıkıp atını Simon'ın seçtiği yoldan başka tarafa yönlendirmesini ve hemen hemen hiç yavaşlamadan ilerideki sık ağaçlıkta gözden kaybolmasını izledi.

Nereye gidiyordu bu kadın?

Simon dizginlere asıldı, atı talimatı yerine getirmek için ön ayaklarını kaldırdı, neredeyse havada ters döndü. Daha sonra Simon, Juliana'nın peşine düştü; ondan saniyeler sonra ağaçların arasına daldı.

Sabah güneşi henüz ağaçların tepesine ulaşmamıştı fakat ışığın eksikliği Simon'ı çayırdan zar zor görünen karanlık patikada atını dörtlü sürmekten alıkoymamıştı. Boğazın-

da bazı duygular kabardı, patika kıvrılıp bükülürken ve Simon ara ara önündeki Juliana'yı görüp kaybederken kısmen öfke kısmen de korku duydu.

Son derece keskin bir dönüşün ardından Juliana'nın atını patikayı tıkayan devrilmiş devasa bir ağaca doğru ilerlettiği uzun, gölgelerle dolu düz bir yola çıktı.

Dehşet verici bir berraklıkla Juliana'nın amacını anladı. Juliana ağacın üstünden atlayacaktı.

Sert bir şekilde bağırarak Juliana'nın adını seslendi ama Juliana yavaşlamadı, arkasına dönmedi.

Elbette dönmezdi.

At ile binicisi mükemmel bir tavırla havalandığında ve birkaç santim mesafe kala bariyerin üstünden atladıklarında Simon'ın kalbi duracak gibi oldu. Yere indiler ve ağacın uzak ucundaki bir köşede koşturmaya başladılar, Simon ise kuvvetli ve öfkeli bir küfür savurarak atının boynuna eğildi. Juliana'ya ulaşmak için çıldırıyordu.

Birilerinin bu kızı yola getirmesi gerekiyordu.

Simon hiç endişe duymadan ağaç gövdesinden atladı, Juliana'nın bu kovalamacayı daha ne kadar sürdüreceğini merak ediyordu, altındaki atın her uzun adımı onu giderek daha da sinirlendiriyordu.

Dönemeci geçtikten sonra dizginlere sertçe asıldı.

Juliana'nın atı patikanın ortasında duruyordu, sakinleşmişti ve toparlanmıştı.

Ayrıca binicisi yoktu.

Hayvan daha tam durmadan atından atladı, Juliana'yı görmeden önce adını bir kez daha sakin sabah havasına doğru seslendi. Juliana patikanın kenarında bir ağaca yaslanmıştı, soluklanırken ellerini dizlerinin üstüne koymuştu,

soğuktan ve harcadığı çabadan dolayı yanakları kızarmıştı, gözleri heyecandan ve Simon'ın ne olduğunu anlama sabrı gösteremediği bir duygudan dolayı parlıyordu.

Hızla Juliana'ya doğru ilerledi. "Seni düşüncesiz kadın!" diye gürledi. "Kendini öldürebilirdin!"

Juliana, Simon'ın öfkesi karşısında korkmadı. Aksine gülümsedi. "Saçma. Lucrezia çok daha yüksek, çok daha tehlikeli engellerin üstünden atladı."

Simon, Juliana'nın bir iki adım yakınında durdu. Ellerini yumruk yapmıştı. "Bizzat şeytanın atı olsa bile umurumda değil. Yaralanmak için resmen aranıyordunuz."

Juliana kavuşturmuş olduğu kollarını kocaman açtı. "Ama yaralanmadım."

Bu sözler Simon'ı biraz bile sakinleştirmede. Aksine daha da sinirlendirdi. "Görebiliyorum."

Juliana'nın ağzının kenarı çoğu kişinin çekici bulacağı bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı. Simon ise bunu sinir bozucu buldu. "Yaralanmamak bir tarafa son derece hayat doluym. Size on iki canımız olduğunu söylememiş miydim?"

"Fakat on iki skandaldan kurtulamazsınız ve bu yolda ilerliyorsunuz. Sizi herhangi biri bulabilirdi." Simon kendi sesindeki hırçınlığı duyabiliyordu. Bunun için kendinden nefret ediyordu.

Juliana güldü, sesi gölgelik koruda parlıyordu. "İki dakika oldu."

"Sizi izlemeseydim hırsızlar tarafından saldırıya uğrayabilirdiniz."

"Bu saatte mi?"

"Onlar için geç bile olabilir."

Juliana başını yavaşça sallayarak Simon’a doğru ilerledi. “Ama beni izlediniz.”

“Ama izleyeceğimi *bilmiyordunuz.*” Simon bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu fakat önemliydi.

Juliana daha da yaklaştı, Simon vahşi bir hayvanmış gibi çekinerek hareket ediyordu.

Simon kendini bir hayvan gibi hissediyordu. Kontrolden çıkmıştı.

Derin bir nefes aldı ve Juliana’nın kokusuna boğuldu.

“Tabii ki izleyecektiniz.”

“Size bunu düşündüren ne?”

Juliana omzunu kaldırarak zarıfçe omuz silkti. “Çünkü izlemek istiyordunuz.”

Juliana dokunabileceği kadar yakınındaydı. Simon’m parmakları iki yanında gevşedi, ona doğru uzanmak için can atıyordu, onu kendine çekmek ve haklı olduğunu göstermek istiyordu. “Yanılıyorsunuz. Başınızı daha fazla belaya sokmamanız için izledim.” Juliana ona sonsuz sırlar vaat eden küçük bir tebessümle kıvrılmış dolgun dudaklarıyla bakıyordu. “Sizi izledim çünkü düşünmeden hareket etmeniz kendiniz ve diğer insanlar için bir tehlike oluşturuyor.”

“Emin misiniz?”

Tüm konuşma Simon’dan uzaklaşıyordu. “Elbette, eminim,” dedi Simon bir kanıt arayarak. “Küçük oyunlarınız için zamanım yok, Bayan Fiori. Bugün Leydi Penelope’nin babasıyla görüşmem gerekiyor.”

Juliana’nın bakışı çok kısa bir an Simon’dan başka yöne kaydı fakat daha sonra yeniden Simon’a baktı. “O halde gitseniz iyi olur. Böylesine önemli bir randevuyu kaçırmak istemezsiniz.”

Simon Juliana'nın gözlerindeki meydan okumayı gördü.

Git.

Gitmek istiyordu.

Gidecekti.

Juliana'nın uzun, siyah bir saç tutamı kepinin altından çıkmıştı. Simon içgüdüsel olarak elini saç tutamına uzattı. Saçını yüzünden çekmeliydi -aslında ona hiç dokunmama- lıydı- fakat Juliana'nın saçını tuttuğunda kendine hâkim olamadı ve saç tutamını yumruğunun etrafına bir kez, sonra ikinci kez doladı; saçların binici eldiveninin yumuşak deri- sinin yüzeyinde öne çıkmasını izledi; ipeksi tutamı teninde hissedebilmeyi diledi.

Juliana'nın solukları hızlandı ve Simon'ın bakışı Julia- na'nın göğsünün ceketinin altında inip kalkmasına kaydı. Erkek kıyafetleri öfkesini tazelemeliydi, oysa aksine, içine güçlü bir arzu dalgası gönderiyordu. Juliana'yı ondan ayı- ran tek şey birkaç düğmeden ibaretti, kolayca sökülebile- cek düğmelerdi. Bu sayede Juliana sadece keten gömleğiyle kalacaktı ve gömleği de pantolonundan kolayca çıkarılarak altındaki yumuşak, dişi tenine erişim sağlanabilirdi.

Simon'm bakışı Juliana'nın gözlerine geri döndü, işte o anda gördü. Juliana'nın cesur meydan okuması ve alaycı memnuniyeti kaybolmuştu; yerini saf, güçlü, hemen anlaşılabilen bir şeye bırakmıştı.

Yani arzuya.

Simon aniden kontrolünü tekrar nasıl eline alabileceğini anladı.

“Bence sizi izlememi istediniz.”

“Ben...” Juliana konuşamadı ve sustu. Simon ise avını gözetleyen bir avcının yaşadığı çarpıcı zafer duygusunu hissetti. “Umurumda değildi.”

“Yalancı.” Simon bunu fısıldayarak söylemişti, ağır sabah havasında kısık ve karanlık bir vaatti. Saç tutamına asılarak Juliana’yı aralarında birkaç santim kalana dek kendine doğru çekti.

Juliana’nın ağzı hızlıca nefes almak için açılarak Simon’ın dikkatini çekti.

Şehvetli dudakların hafifçe aralandığını, ona yalvardığını görünce Simon da direnmedi. Direnmeyi denemedi bile.

Juliana’nın tadı ilkbahar gibiydi.

Simon dudaklarını Juliana’nın dudaklarının üstüne yerleştirdiğinde bu düşünce içinde yankılanmıştı. Ellerini kaldırarak Juliana’nın yanaklarını avuçlarına aldı, daha rahat ulaşmak için onu kendine doğru eğdi. Juliana’nın soluyarak adını söylediğine yemin edebilirdi. Sesi yumuşaktı, nefes nefeseydi ve son derece büyüleyiciydi. Simon onu iyice kendine doğru çekerek bedenine bastırdı. Juliana isteyerek geldi, Simon daha yapmadan onun ne istediğini biliyormuş gibi ona doğru kıvrıldı.

Belki de biliyordu.

Simon dilini Juliana’nın dolgun alt dudağında gezdirdi ve Juliana heyecandan iç geçirince Simon beklemedi, kızın dilini tekrar ele geçirdi, dilini iyice itti, Juliana dışında bir şey düşünemiyordu. Sonra Juliana karşılık verdi, Simon’ın hareketlerine eşlik etti. Simon, Juliana’da kendini kaybetmişti. Juliana’nın ellerinin işkence eder gibi yavaşça kollarında gezinerek boynuna ulaşması, parmaklarını Simon’ın saçlarına geçirmesi, Simon onu talep ederken Juliana’nın

dudaklarının yumuşaklığı ve gırtlığından çıkardığı çıldırtıcı, muhteşem sesler...

Gerçekten de bir talep etmeydi: İlkel ve günahkâr...

Juliana ona iyice sokuldu, göğüslerini Simon'ın göğsüne bastırıyordu. Simon'ın içini haz kapladı. Öpücüğünü daha da güçlendirerek ellerini Juliana'nın sırtından aşağı kaydırıp onu en çok istediği yerden kendine doğru çekti. Pantolonu Juliana'ya hiçbir eteğin sağlayamayacağı bir hareket özgürlüğü veriyordu. Simon uzun, güzel baldırını kavrayarak Juliana'nın sıcak merkezi zonklayan penisinin üstüne gelene kadar bacağına yukarı doğru kaldırdı.

Juliana çıldırtan bir ritimle bedenine doğru sallanmaya başlayınca Simon öpücüğü tatlı bir iniltiyle sona erdirdi. "Sen bir büyücüsün." O anda, ilk kadınının, arzusun, heyecanın ve içinde bir duygu karmaşasıyla derinlere çöken çok daha ilkel bir şeyin peşinde koşan masum bir delikanlıydı.

Juliana'nın hemen oracıkta, Hyde Park'ın ortasında toprak patikada çıplak halde uzanmasını istiyordu ve onları kimin göreceği umurunda değildi.

Juliana'nın yumuşak kulak memesini dişlerinin arasına alarak yüksek sesle ve açık bir şekilde bağırana kadar tenini kemirdi. "Simon!"

Kadının sessiz şafağı sona erdiren sesi onu gerçeğe döndürdü. Geri çekildi, Juliana'nın bacağına alev almış gibi aniden bıraktı. Uzaklaştı, hızlı hızlı nefes alıyordu, Juliana'nın çehresinde arzuyu takip eden şaşkınlığı izliyordu.

Juliana, Simon onu aniden bırakınca afalladı. Böylesine uyarılmadan yaşadığı kopuşun ardından kendi ağırlığını taşıyamıyor gibiydi. Simon onu yakalamak ve ayakta durmasını sağlamak için ona doğru uzandı.

Juliana kendine geldiği anda kolunu Simon'dan çekti, geriye doğru uzun bir adım attı. Bakışları donuklaştı, gözle-
rindeki arzu soldu ve Simon onu tekrar öpmek, arzuyu geri
getirmek istedi.

Simon arzusuna yenik dūřup onu öpmeden önce Juliana
arkasını döndü, hâlâ patikanın ortasında duran atma yöneldi.
Kolaylıkla eyerine binerken Simon kıpırdamadan onu izle-
di. Juliana atının üstünden ona bir kraliçe zarafetiyle baktı.

Simon zr dilemeliydi.

Onu Hyde Park'ın ortasında hırpalamıştı. Eğer birileri
görseydi...

Juliana sözleriyle Simon'ın dūřncelerine bir son verdi.
“Görünüşe göre tutkuya karşı sandığınız kadar bağışıklık
sahibi değilsiniz, ekselansları.”

Juliana atına binip ayak bileğini soğuk bir şekilde atma
vurarak şimşek gibi fırladı, atı geldikleri patikayı döverek
geri döndü.

Simon onun gözden kaybolmasını izledi, Juliana devri-
len ağacın üstünden bir kez daha atlarken nal seslerinin bir
an için susmasını dinledi.

Geçici sessizliğin, Juliana'nın dudaklarından dökülen
unvanının yankısını bastırmasını umdu.

Besinci Bölüm

İnsan kabadayılarının nerede pusu kurduklarını asla bilemez.

Zarîf hanımefendiler evden tek başlarına çıkmazlar.

—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme

*Somut deliller karşısında verilebilecek kararlar
ne kadar da dikkat çekici, değil mi?*

—The Scandal Sheet, Ekim 1823

Needham ve Dolby Markisi bir orman tavuğuna dikkatlice nişan aldı ve tüfeğinin tetiğini çekti. Patlama sesi ikinci havasında gürültülü ve öfkeli bir şekilde yankılandı.

“Kahretsin! Kaçırdım.”

Simon markinin *erkekler gibi* dışarıda sohbet etmeyi önerdiğinden beri nişan aldığı beş yarattığı da ıskaladığını belirtmekten çekindi.

İri yapılı aristokrat nişan alarak bir kez daha ateş etti, çıkan ses Simon’ın huzursuzca ürpermesine yol açtı. Öğle

vakti kimse avlanmazdı. Böylesine zayıf bir isabet kabiliyeti olan biri kesinlikle öğle vakti avlanmaya ilgi duymamalıydı.

“Lanet olsun!”

Bir ıska daha. Simon kendi durumu için korku duymaya başlamıştı. Yaşlı adam Thames Nehri kenarındaki devasa malikânesinin bahçelerine rastgele ateş etmek istiyorsa adamı bu yaptığından vazgeçirmek Simon’ın üstüne vazife değildi fakat Simon böylesi bir kabiliyetsizliğin yakınında olduğuna hayıflanmadan edemiyordu.

Görünüşe göre markinin bile canına tak etmişti. Mırılda-narak bir küfür sallayan marki tüfeğini yakınındaki bir uşa-ğa verdi; ellerini sıkıca arkasında kenetleyip evden uzaktaki uzun, rüzgârlı patikada yürümeye başladı. “Pekâlâ, Leigh-ton, asıl konuya gelebiliriz. En büyük kızımla evlenmek istiyorsun.”

Kötü bir nişancı olsun veya olmasın marki aptal değildi.

Leighton yaşlı adamın adımlarına uyarak, “Böyle bir evliliğin iki aile için de faydalı olacağına inanıyorum.”

“Şüphesiz, şüphesiz.” Sessizce yürüdükleri birkaç dakikanın ardından marki, “Penelope iyi bir düşes olacaktır. At suratlı değildir ve yerini bilir. Mantıksız taleplerde bulunmaz,” dedi.

Bunlar Simon’m duymak istediği sözlerdi. Gelecekteki eşi olma görevine seçtiği hanımefendinin özelliklerini vurguluyordu.

O halde bu sözler onu neden bu kadar huzursuz etmişti?

Marki devam etti. “Güzel, mantıklı bir kız. Görevini yerine getirmeye hazır. İyi İngiliz kanı. Evlilik veya bazı kızların hak ettiklerini düşündükleri gerçek dışı şeyler hakkında rüyaları yok.”

Mesela tutku.

Simon'ın gözünün önüne hoş olmayan, aldırış etmediği bir görüntü geldi: Juliana Fiori sözlerinin ardından sırtıyordu. *Soğuk bir düğ bile tutkusuz yaşayamaz.*

Saçmalık.

Simon önceki gece söylediği şeyi hâlâ savunuyordu. İyi bir İngiliz evliliğinde tutkunun yeri yoktu. Görünüşe göre Leydi Penelope de aynı fikirdeydi.

Bu da onu eşi olması için ideal aday yapıyordu.

Leydi Penelope tamamen münasipti.

Simon'm tam da ihtiyacı olan kişiydi.

Hepimizin tutkuya ihtiyacı vardır

Bu sözler Simon'ın zihninin gerilerindeki bir fısıltıdan ibaretti, ses tonu alaycıydı, İtalyan aksanıyla cıvıl cıvıldı.

Simon dişlerini sıktı. Juliana'nın onun neye ihtiyacı olduğuna dair en ufak fikri yoktu.

Simon başıyla kısaca selam vererek, "Evliliğimizi onayladığınızı duyduğuma memnun oldum," dedi.

Marki, "Tabii ki onaylıyorum. İyi bir evlilik olacak. Aristokrasinin iki üstün İngiliz soyu. İtibar ve soy bakımından eşit," diyerek sağ eldivenini çıkarıp elini Simon'a uzattı.

Simon müstakbel kayınpederinin elini sıkarken Leighton hanesinin sırları yayıldığında markinin farklı hissedip hissetmeyeceğini merak etti.

O zaman Leighton soyunun böylesine saf bir itibarı kalmayacaktı.

Simon'ın elinden evliliğin, skandaldan sağ çıkmalarında hepsi için yeterince ağırlığı olmasını ümit etmekten başka bir şey gelmiyordu.

Dolby Malikânesi'ne doğru geri döndüler ve Simon uzun, yavaş bir nefes verdi.

Bir adım daha yaklaşmıştı. Yapması gereken tek şey kıza evlilik teklif etmektir. Böylece elinden geldiğince hazırlanmış olacaktı.

Marki ona bir bakış attı. “Penelope evde. Onunla hemen konuşabilirsiniz.”

Simon markinin sözlerinin altında yatan anlamı kavramıştı. Marki evliliğin ilan edilmesini ve tamamlanmasını istiyordu. Bir dükün eş aramaya çıkması her gün rastlanılan bir hadise değildi.

Simon ihtimali değerlendirdi. Sonuçta kaçınılmaz olanı ertelemenin manası yoktu.

İki hafta.

Juliana'ya iki hafta vermişti.

Yaptığı aptalcaydı. Bu haftaları kullanabilirdi, bu süreçte bir düğün planlıyor olabilirdi. Eğer ısrar etseydi bu süre dolmadan evlenmiş olabilirdi. Oysa onca zamanı Juliana'nın aptalca oyununa ayırmıştı.

Sanki Juliana'nın oyunlarına, düşüncesiz davranışlarına, uygunsuz kıyafetlerine ayıracak vakti vardı ve de...

Karşı konulmaz sarılmalarına.

Hayır. Bu sabah yaşananlar bir hataydı. Bir daha asla tekrarlanmayacaktı.

Tekrarlanmasını ne kadar isterse istesin.

Simon başını salladı.

“Aynı fikirde değil misiniz?”

Markinin sözleri Simon'ı hülyasından çekip çıkardı. Boğazını temizledi. “Eğer izin verirseniz, onunla münasip bir şekilde flört etmek isterim.”

“Aslında buna hiç gerek yok. Sonuçta bir aşk evliliği olmayacak.” Bu düşünceden çok eğlenen marki bir kahkaha attı. Simon huzursuzluğunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Kahkahası sona erdiğinde müstakbel kayınpederi, “Sizin aptalca duygulara kendini kaptıracak biri olmadığını zı herkesin bildiğini söylemek istiyorum. Penelope ona kur yapılmasını beklemeyecektir,” dedi.

Simon başını eğdi. “Her neyse.”

Yaşlı adam büyük ellerini daha büyük olan belinde gezdirerek, “Bana göre nasıl yaptığın fark etmez, Leighton,” dedi. “Tek tavsiyem onunla nasıl devam etmeyi düşünüyorsan o şekilde başlamanızdır. Evlilikten ne beklemeleri gerektiğini bilirlerse eşleri idare etmek çok daha kolay olur.”

Simon küçümseyerek Needham ve Dolby Markizi’nin gerçekten çok şanslı bir kadın olduğunu düşündü. “Bunu dikkate alacağım.”

Marki başını bir kez sallayarak onayladı. “Brendi içelim mi? Mükemmel bir evliliğin şerefine?”

Simon’ın müstakbel kayınpederiyle biraz daha zaman geçirmekten daha az istediği bir şey yoktu fakat teklifi geri çevirmemesi gerektiğini biliyordu. Artık bu belirli curcunanın daha fazla dışında kalamayacaktı.

Bir daha asla kalamayacaktı.

Simon kısa bir duraksamanın ardından, “Çok memnun olurum,” dedi.

İki saat sonra Simon şehirdeki evine dönmüş, en sevdiği koltuğunda oturuyordu. Köpeği ayaklarının dibinde yatıyordu, beklediğinden çok daha az zafer kazanmış gibi hissediyordu. Görüşmesi olduğundan daha iyi gidemezdi. Yüksek tak-

dirli ve kusursuz bir itibara sahip bir aileyle akraba olacaktı. Leydi Penelope'yi görmemişti -dürüst olması gerekirse görmek de istememişti- fakat her şey yolundaydı ve resmen nişanlanmandan önce hanımefendinin onayını almasının an meselesi olduğunu tahmin ediyordu.

“Sanırım ziyaretin memnuniyet verici bir şekilde sonuçlandı.”

Bunun üzerine Simon kaskatı kesildi; başını çevirerek annesinin soğuk, gri gözlerine baktı. Annesinin geldiğini duymamıştı. Ayağa kalktı. “Öyle oldu.”

Annesi yerinden kıpırdamadı. “Marki onayını vermiş.”

Simon büfeye doğru yürüdü. “Öyle oldu.”

“İçki içmek için henüz çok erken, Leighton.”

Simon elinde bir bardak viskiyle arkasını döndü. “Kutlama yaptığımı farz et.”

Annesi konuşmadı, bakışlarını da oğlundan ayırmadı. Simon annesinin ne düşündüğünü merak etti. Aslında ona hayat veren bu kadının soğuk dış görüntüsünün altında nelerin saklandığını hiçbir zaman anlamamıştı.

“Yakında bir kayınvalide olacaksın.” Duraksadı. “Ayrıca itibarı artan bir dul.”

Annesi Simon'm oyununa gelmedi. Asla gelmezdi.

Aksine, sanki her şey yoluna girmiş gibi başını bir kez sallayarak kısa bir onay verdi. Sanki her şey son derece *basitti*. “Ne zaman özel bir evlilik izni almayı planlıyorsun?”

İki hafta.

Bunu düşününce Simon gözlerini kapattı, tereddüdünü gizlemek için içkisini yudumladı. “Önce Leydi Penelope ile konuşmam gerektiğini düşünmüyor musun?”

Düşes bu soru çeşitli duyularına bir hakaretmiş gibi bur-
nundan soluyarak burun kıvırdı. “Evlilik çağına gelmiş dük-
lere pek sık rastlanmaz, Leighton. Yıllardır gerçekleşen en
iyi evliliğe sahip olmak üzere. Sadece hallet şu işi.”

İşte, annesinin sözlerinin soğuk, duygusuz akışıyla her
şey açıkça belirtilmişti. *Hallet şu işi*. Simon gibi bir adamın
adının güvenliğini ve onurunu korumak için ne gerekiyorsa
yapacağına dair beklenti... Talep...

Simon kasıtlı olarak yavaşça kendini koltuğa bıraktı, his-
settiği öfke düşünülürse bunu yapabilmesi bile bir başarıydı.
Simon’ın bariz sakinliği karşısında annesinin kaskatı kesil-
mesi ona birazcık olsun haz vermişti. “Hayvan gibi davran-
mama gerek yok, anne. Kıza kur yapmalıyım. Biraz olsun
duygusallığı hak ediyor, sence de öyle değil mi?”

Annesi kıpırdamadı, kadının soğuk bakışı düşünceleri-
rini hiçbir surette belli etmiyordu. Simon annesinden bir
kez bile övgü duymadığını fark etti. Bir an için annesinin
övgüde bulunma kapasitesinin olup olmadığını merak etti.
Muhtemelen yoktu. Aristokraside duygusallığa pek gerek
bulunmazdı. Çocukları söz konusu olduğunda duygusallık
daha da azalırdı.

Duygusallık halk tabakasına göreydi.

Simon annesini bir kez olsun bir duygu hali içinde gör-
memişti. Asla mutlu olmazdı, asla üzgün değildi, asla kız-
mazdı, asla eğlenmezdi. Bir keresinde annesi eğlencelerin
onlardan daha değersiz bir soya sahip olanlar için olduğunu
söylemişti. Georgiana çocukken neşe doluydu, iyi mizaçlıy-
dı ve düşes ona zor tahammül ederdi. Annesi Simon’ın ser-
gilediğini gördüğü hoşlanmama belirtisine en yakın ifadeyle
dudağını hafifçe büküp, “Böylesine sıradan görünmemeye
çalış, çocuğum,” derdi. “Baban Leighton Dükü.”

O zaman Georgiana ciddileşirdi, coşkusunun bir parçası sonsuza dek yitip giderdi.

Simon uzun zaman önce gömdüğü bu hatıra aklına gelince gerildi. Durumunu fark edince kardeşinin kaçmış olmasına şaşırılmamak gerekirdi. Annesi en güzel günlerinde bile bir nebze olsun anne sevgisi göstermemişti.

Simon da annesinden farklı değildi.

“Sen Leighton Dükü’nün kız kardeşisin!”

“Simon... Bir hataydı”.

Simon kardeşinin fısıltısını doğru dürüst duymamıştı bile. “Pearson ailesi hata yapmaz!”

Sonra da onu orada, Yorkshire taşralarında bırakmıştı.

Tek başına.

Ufuktaki skandalın bahsettiğinde anneleri kılını kıpırdatmamıştı, kadının nefes alışı bile değişmemişti. Aksine soğuk, çokbilmiş gözleriyle Simon’ı izlemişti ve “Evlenmelisin,” demişti.

Daha sonra Georgiana hakkında bir daha asla konuşmamışlardı.

Simon’ın içini pişmanlık kapladı.

“Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi, Leighton,” dedi düşes. “Önce.”

Düşesi ondan daha az anlayan biri onun düşüncesini tamamlamadan bıraktığını sanabilirdi. Simon ise öyle olmadığını biliyordu. Annesi yardımcı kelimeler kullanmazdı. Simon onun ne demek istediğini tamamen anlamıştı.

Annesi cevabını beklemedi, talebinin yerine getirileceğini sezgisel olarak biliyordu. Arkasını dönüp odadan çıktı, kütüphanenin kapısı daha arkasından kapanmadan talebinin içerikleri çoktan zihninden uçup gitmişti.

Leighton'ın yapılması gerekeni yapacağına güveniyordu.

Önce...

Sırları keşfedilmeden önce...

İsimlerine leke sürülmeden önce...

İtibarları mahvolmadan önce...

Dört ay önce ona ailenin itibarına destek çıkmak için evliliğe koşarak atlayacağını söyleselerdi uzun, sert bir kahkaha atardı ve bunu söyleyen kişiyi defederdi.

Elbette, dört ay önce her şey çok farklıydı.

Dört ay önce Simon, Britanya'nın en fazla peşinden koşulan gözde bekâriydi ve medeni durumunun değışeçeğine dair bir beklentisi yoktu.

Dört ay önce ona hiçbir şey dokunamazdı.

Sessizce bir küfür sallayarak başını koltuğuna yasladı, o sırada kütüphanenin kapısı yeniden açıldı. Simon gözlerini açmadı.

Annesiyle bir kez daha yüz yüze gelmek istemiyordu. Annesiyle, annesinin temsil ettiği şeyle yüzleşmek istemiyordu.

Birileri nazikçe boğazını temizledi. "Ekselansları?"

Simon bir anda doğruldu. "Efendim, Boggs?"

Kâhya odanın karşısına geçerek elindeki gümüş servis tabağını Simon'a doğru uzattı. "İzinsiz girdiğim için özür dilerim. Fakat bu acil mesaj size geldi."

Simon zarfa uzandı. Zarfı elinde çevirdi. Ralston'ın mührünü gördü.

İçini ani bir huzursuzluk duygusu kapladı.

Ralston'ın ona acil bir not göndermesinin tek sebebi olabilirdi.

Georgiana.

Belki de önceler için zamanı yoktu.

“Beni yalnız bırak.”

Kapının pervaza yerleştiğine dair yumuşak, meşum sesi duyana kadar Boggs’un odadan çıkmasını bekledi. Ancak o zaman uzun parmağını mührün altına kaydırarak zarfı açtı. O anın ağırlığını ta içinde hissetti. Tek parça kâğıdı zarftan çıkardı, çekinerek açtı.

Kâğıtta yazılı olan metnin iki satırını okudu.

Tuttuğu nefesini kısa, öfkeli bir solukla verdi ve kâğıt parçasını elinde buruşturdu.

Saat beşte Serpentine’de.

Bu kez düzgün giyineceğim.

“Exspecto, Exspectas, Exspectat^{7*}...”

Juliana ufka doğru batan güneşe aldırış etmeyerek Serpentine Gölü’nün yüzeyinde taş sektirirken Latince sözler fısıldıyordu.

Notu göndermemeliydi.

“Exspectamus, Exspectatis, Exspectant...”

Saat beşi geçeli epey olmuştu. Eğer gelecek olsaydı çoktan gelirdi.

Juliana’nın refakatçisi ve hizmetçisi Carla birkaç metre ötede yün battaniyedeki yerinden rahatsız olduğuna dair pek de kibar olmayan bir ses çıkarmıştı.

“Bekliyorum, bekliyorsun, bekliyor...”

^{7*} Latince “beklemek” anlamına gelir.—*çn*

Eğer Leighton notunu Ralston'a götürürse Juliana bir daha asla evden dışarı çıkamazdı. Bir tabur hizmetçi, refakatçi ve muhtemelen Ralston'ın bizzat kendisi olmadan çıkamazdı.

“Bekliyoruz, bekliyorsunuz, bekliyorlar...”

Suya bir taş daha attı ve hedefini ıskaladı, çakıl taşının gölün dibine batarken çıkardığı yankılı sestten dolayı irkildi.

“Gelmeyecek.”

Son derece net ve gerçekçi olan İtalyanca sözler üzerine Carla'nın koyu kahve gözlerine baktı. Kadın göğsüne yün bir şalı bastırmıştı, serin güz rüzgârına karşı kendini koruyordu. “Öyle diyorsun çünkü eve dönmek istiyorsun.”

Carla omzunu kaldırarak umursamazca alnını çattı. “Bu durum sözlerimin doğruluğunu azaltmıyor.”

Juliana somurttu. “Kalman gerekmiyor.”

“Aslına bakarsan, tam da bunu yapmam gerekiyor.” Carla büyük bir ağacın altına oturdu. “Bu ülke böylesine dayanılmaz derecede soğuk olmasaydı umurumda da olmazdı. Dükünüzün bu denli buzlarının çözülmesine ihtiyaç duymasına şaşırmamak gerekir.”

Rüzgâr Carla'nın sözlerini vurgulamak ister gibi yeniden hızlandı, Juliana'nın bonesini az kalsın başından uçuracaktı. Juliana bonesini sıkıca tuttu, kurdeleleri ve dantel süslemeleri yüzüne çarparken ürperdi. Bir şapkanın aynı anda hem bu kadar baş belası hem de böylesine gereksiz olması hayret edilecek bir şeydi.

Rüzgâr yavaşladı ve Juliana şapkasını bırakabileceğini düşündü.

“O benim düküm değil.”

“Ah! O halde neden burada dondurucu rüzgârda dikilip onu bekliyoruz?”

Juliana gözlerini kısarak genç kadına baktı. “Aslında İngiliz hizmetçilerin daha itaatkâr olduklarını duydum. Bir değişiklik yapmayı düşünüyorum.”

“Yapmanızı tavsiye ederim. Ben de bu sayede medeniyete geri dönebilirim. *Sıcak* medeniyete.”

Juliana eğilerek bir taş daha aldı. “On dakika daha.”

Carla uzun ve dramatik bir iç çekti, Juliana ise dudaklarında bir tebessümün oynadığını hissetti. Carla her ne kadar aksi ve inatçı da olsa onun varlığı Juliana’yı rahatlatıyordu. Bu yeni, tuhaf dünyada Carla onun evinden bir parçaydı.

Bu acayip dünya erkek kardeşlerle, kız kardeşlerle, kullarla, kaidelerle, balolarla, bonelerle ve sinir bozucu adamlarla doluydu.

İnsanın günün ortasında ağabeyinin kırtasiye malzemele-riyle işveli, davetkâr notlar göndermediği adamlar.

İçini bir utanç dalgası kaplayınca gözlerini kapattı.

Bu çok kötü bir fikirdi, bir zafer dalgasının hemen arkasından gelen ve her düşünceyi bir parlak zekâ ürününe dönüştüren bir fikirdi. O sabah Ralston Malikânesi’nin diğer sakinleri uyanmadan önce yatak odasına dönmüştü, Leighton ile karşılaşmasının heyecanı ve gücü yüzünden sarhoş gibiydi. O devasa, kırılmaz adamı derinden sarstığı için çok mutluydu.

Leighton onu öpmüştü.

İtalya’da babasının yanında çalışan oğlanlar genç kızı yük gemisinden iskeleye taşıırken sık sık ona sataşır, ondan uysal öpücükler almaya çalışırlardı. Leighton’m öpücü-ğünün onlarla ilgisi yoktu. Hayır... Bu öpücük bir erkeğin

öpücügüydü. Ne istediğini bilen bir erkeğin öpücügüydü. İsteddiği şeyleri asla sormak zorunda kalmamış bir adamın...

Leighton'da tıpkı aylar önce olduğu gibi güç, kudret ve hem katlanılmaz hem de karşı konulmaz olan bir şeyin tadı vardı.

Tutku.

Juliana bu duyguyu keşfetmesi için ona meydan okumuştu ama kendisi bile bunun için henüz hazır değildi.

Atma binip onu orada sabahın ilk ışıklarında tek başına bırakmak için tüm gücünü harcaması gerekmişti.

Juliana daha fazlasını istemişti.

Leighton söz konusu olduğunda hep istediği gibi.

İlk karşılaşmalarının başarısının verdiği sarhoşlukla ve tıpkı yemin ettiği gibi onu derinden sarstığını çok iyi bile-rek eve döndüğünde ise başarısını taçlandırma isteğine karşı koyamamıştı. Ralston kalkmadan çalışma odasına gizlice girmiş ve Leighton'a bir davetten daha cüretkâr bir mesaj yazmıştı.

Çayırda ani ve kuvvetli esen rüzgâr gölün yüzeyinde be-yaz kenarlı dalgacıklar oluşturdu. Juliana rüzgârın şiddetli gücü karşısında arkasını dönüp pelerinine sıkıca sarınırken Carla hararetli bir şekilde itiraz etti.

Notu göndermemeliydi.

Su yüzeyinde bir taş sektirdi.

Korkunç bir fikirdi.

Bir taş daha.

Ona Leighton'ın geleceğini düşündürten neydi? Leigh-ton aptal biri değildi.

Bir taş daha.

Neden gelmiyordu?

“Bu kadar yeter, *idiota*. Gelmiyor çünkü kafasının içinde bir beyni var. Senin aksine.” Juliana bu sözleri göle doğru haykırarak söylemişti.

Onu yeterince beklemişti. Hava dondurucuydu ve kararıyordu. Juliana eve gidecekti. Hemen.

Yarın bir sonraki hareket planını düşünecekti, kesinlikle vazgeçmeyecekti. Kibirli adamı dize getirmek için elinden geleni yapabileceği bir haftası ve beş günü vardı.

Leighton’ın davetlerine aldırış etmemesi Juliana’yı sadece daha da cesaretlendirirdi.

Kararlılığı yenilenmişti, Juliana arkasını dönerek refakatçisinin oturduğu ağaca yöneldi. “*Andiamo*. Eve gidelim.”

Hizmetçi kız ayağa fırlayarak mutlu bir kahkaha atıp, “Ah, *finalmente*,” dedi. “Asla pes etmeyeceğini düşünüyordum.”

Pes etmek.

Bu sözcük içini yaktı. Pes etmiyordu. Sadece bir sonraki muharebe için el ve ayak parmaklarının hepsinin yerli yerinde kalmasını garantiliyordu.

Sanki doğanın güçleri inancını duymuş gibi rüzgâr yeniden öfkeyle ve şiddetle esti, Juliana bonesini tutmak için uzandığı anda aptal şey başından uçup gitti. Juliana ciyaklayarak arkasını döndü ve şapkasının göle doğru ucnasını, daha önce attığı taşlardan biri gibi suyun yüzeyinde sekmesini izledi. Sonunda inanılmaz bir şekilde geniş, devrilmiş bir kütüğün su tarafındaki ucuna kondu, şapkanın uzun kurdeleleri Juliana ile alay eder gibi karanlık, soğuk gölde yüzüyordu.

Carla kıs kıs gülüyordu, Juliana arkasını dönüp hizmetçinin parlayan kahverengi gözlerine baktı. “Şapkayı almaya seni göndermediğim için şanslısın.”

Carla’nın kara kaşlarından biri kalktı. “Öyle bir şey yapacağıma dair ima çok komik geldi.”

Juliana densiz yoruma aldırış etmeyerek dikkatini durduğu yerden onunla alay eden bonesine geri çevirdi. Bir şapka parçasının onu alt etmesine izin vermeyecekti. Bu öğleden sonra *bir şey olsun* yolunda gidecekti. Bunun için Serpentine Gölü’nün ortasına dalması gerekse bile.

Juliana pelerinini çıkararak kütüğün üstüne çıktı, dengesini sağlamak için kollarını iki yana açarak birkaç metre öteden onunla alay eden yaramaz şapkaya doğru ilerlemeye başladı.

“State attenta,” diye seslendi Carla. Juliana dikkatli olma gerekliliğini boş vererek sadece boneye odaklandı. Rüzgâr hızlanmaya başlamıştı, şapkadaki mavi firfırları oynatıyordu. Juliana durdu, şapkanın uçup uçmayacağını görmek istiyordu.

Rüzgâr yavaşladı.

Şapka yerinde kaldı.

Güzel. Yengesi Isabel’in de söyleyeceği gibi bu bir prensip meselesi halini almıştı.

Şapka Serpentine tanrılarına kurban edilmeden önce Juliana yoluna devam etti.

Birkaç adım daha.

Sonra boneyi ele geçirmiş olacaktı ve eve gidebilecekti.

Neredeyse varmıştı.

Yavaşça çömeldi, ağırlığını ayarlayarak uzandı. Parmak uçları mavi satenin kıvrımına değiyordu. Şapka bir anda kü-

tükten uçtu ve Juliana bir anlık öfkeyle tehlikeli duruşunu unutarak şapkaya doğru hamle yaptı.

Serpentine'in suları görüldüğü kadar soğuktu. Hatta görüldüğünden daha soğuktu ve de daha derin.

Öksürerek su yüzüne çıktı, Carla'nın boğuk kahkahası yüzünden Veronalı bir liman işçisi gibi küfrediyordu. İçgüdüsel olarak bedenini kıyıya doğru çevirdi fakat etekleri bacaklarına dolanarak onu aşağıya doğru çekti.

Kafası karışmıştı, debelenmeye başladı, kısa bir süre yüze çıkıp soluklanmayı başardı, neler olduğunu anlayamıyordu.

Yanlış bir şeyler vardı.

Usta bir yüzücüydü, neden su yüzeyinde kalamıyordu?

Bir kez daha debelendi, bacakları muslin ve fitilli kumaş yığınınına dolanmıştı. Juliana ağır eteğinin onu aşağı doğru çektiğini fark etti. Yüze ulaşamıyordu.

İçini panik kapladı.

Kollarını bir kez daha uzattı, hava almak için son bir kez çaresizce bir girişimde bulunarak çılgın gibi tekme savurdu.

Boşunaydı.

Akciğerleri yanıyordu, son kıymetli havasını tutmanın yüküyle gerilmişlerdi. Juliana'nın kaybetmek üzere olduğunu bildiği havayı.

Nefesini verdi, gölün yüzeyine yükselen hava baloncukları kaderini vurgular gibiydi.

Boğulacağım.

Bu sözler zihninden kayıp gitmişti, ürkütücü derecede sakindi.

Sonrasında ise güçlü ve sıcak bir şey Juliana'nın uzanan ellerinden birini yakalayıp onu yukarı doğru çekti. Ta ki Juliana...

Tanrı'ya şükür.

Nefes alabiliyordu.

Juliana derin bir nefes aldı. Öksürüyor, tıksırıyor ve öğürüyor. Ayakları sağlam zemine değene kadar odaklandığı tek şey nefes almaktı. Ayakları onu taşıyamıyordu.

Kurtarıcısına doğru kıvrıldı; kollarını sıcak, kuvvetli boynuna doladı. Adamın boynu ona belirsizlik denizindeki bir kaya gibi gelmişti.

Juliana'nın kendine gelmesi, Carla'nın gölün kenarında Sicilyalı bir büyükanne gibi ağıt yakmasını duyması, rüzgârın keskin soğuşunu yüzünde ve omuzlarında hissetmesi, soğuktan veya korkudan veya iki sebepten de titrerken kurtarıcısının göğsü suyun tamamen içinde olduğu halde onu taşırkenki hareketini fark etmesi için birkaç dakikanın geçmesi gerekti.

Adamın elleri Juliana'nın sırtını okşuyor ve Juliana'nın saç hizasına doğru tatlı, sakinleştirici sözcükler fısıldıyordu. İtalyanca.

“Sadece nefes al. Seni tuttum. Artık güvendesin. Her şey yolunda.” Nedense bu sözler Juliana'yı ikna etmişti. Adam gerçekten onu tutuyordu. Juliana *güvendedi*. Her şey yoluna *girecekti*.

Adam derin, sakinleştirici bir nefes alırken Juliana yaslandığı göğsün kalkıp inişini hissetti. “Güvendesin,” diye tekrarladı adam. “Seni küçük aptal...” diye fısıldadı, ses tonu her zamanki kadar rahatlatıcıydı. “Seni tutuyorum.”

Adamın elleri ritmik bir şekilde Juliana'nın kollarını ve sırtını sıvazlıyordu. "Gölün içinde ne işin vardı? Ya ben burada olmasaydım? Şşş... Seni tutuyorum. *Sei al sicura*. Güven-desin."

Juliana'nın bu sesi tanınması biraz zamanını aldı ve tanıdığı anda dikkatini bir anda adama çevirdi, ona ilk kez açık seçik baktı.

Nefesi boğazında düğümlendi.

Simon.

Saçı başı dağılmış ve iliklerine kadar ıslanmış haldeydi, sarı saçları ıslandığı için kararmıştı, Juliana'nın olmasını beklediği temkinli, mükemmel dükün tam tersi görünüyordu. Sırılsıklam, hırpani ve soluksuz kalmış görünüyordu.

Ve de muhteşem.

Juliana aklına ilk gelen şeyi söyledi. "Geldin."

Ve onu kurtarmıştı.

Leighton, Juliana'nın İngilizce konuşmaya hazır olmadığını anlayarak İtalyanca olarak, "Görünüşe göre tam zamanında," diye cevap verdi.

Juliana öksürük krizine girdi ve birkaç dakika boyunca Leighton'a sarılmaktan başka bir şey yapamadı. Bir kez daha nefes alabildiğinde Simon'ın yılanmış brendi rengindeki sakinleşmiş gözlerine baktı.

Simon onu kurtarmıştı.

Bunu düşününce Juliana'nın içi ürperdi ve titremesi Simon'ı harekete geçirdi. "Üşüyorsun."

Simon onu kucağına alıp sudan çıkardı ve Carla'nın sinir krizi geçirmek üzere olduğu göl kenarına götürdü.

Hizmetçi kız İtalyanca olarak makineli tüfek gibi sıralamaya başladı. "*Madonna! Öldüğünüzü sandım! Boğulduğu-*

nuzu! Bağırdım, bağırdım! Yardım istedim!” Simon’a dönerek İtalyanca konuşmaya devam etti. “Yüzemediğim için lanet olsun! Keşke çocukluğuma geri dönüp öğrenebilseydim!” Sonra tekrar Juliana’ya döndü, onu göğsüne bastırdı. “*Mi Julianina!* Eğer bilseydim asla o kütüğe çıkmanıza izin vermezdim! O şey kesinlikle şeytandan kalmış bir meşe!” Daha sonra yeniden Simon’a döndü. “Ah! Tanrı’ya şükür, geldiniz!” Kadının konuşması aniden kesildi. “Geç.”

Eğer Juliana çok üşüyor olmasaydı hizmetçinin son sözündeki küçümsemeye gülerdi. Doğru, Simon gecikmişti. Ama gelmişti. Ve gelmeseydi...”

Ama gelmişti.

Juliana ona kaçamak bir bakış attı. Simon, Carla’nın eğer vaktinde gelmiş olsaydı tüm bunların yaşanmayabileceğine dair imasını kaçırmamıştı. Donup kaldı, yüzü sertleşmişti ve duygusuzdu, bir Roma heykelinin yüzüne benziyordu.

Kıyafetleri üzerine yapışmıştı. Göle girmeden önce mantosunu çıkarmamıştı ve giydiği kat kat kıyafetler birbirine girmiş gibi görünüyordu. Islak kıyafetler onu nedense daha iri, daha tehlikeli ve kararlı göstermişti. Juliana bir su damlasının alnından kayarak inmesini izledi ve damlayı silmeyi arzuladı.

Onu öperek yok etmeyi.

Bu düşünceye aldırış etmedi, ölümle karşı karşıya kalmasının bir ürünü olduğu kesindi, başka bir şey olamazdı ve bakışını yeniden Simon’ın sıkı, ince bir çizgi halindeki ağzına çevirdi.

Aniden su damlası yerine ağzını öpme isteği duydu.

Simon’m dudaklarının kenarındaki bir kas seğiriyordu, tek huzursuzluk belirtisi buydu.

Huzursuzluktan da fazlası vardı.

Öfke.

Muhtemelen hiddet.

Juliana ürperdiğinde kendine bunun sebebinin rüzgâr ve su olduğunu, tepesinde dikilen adam olmadığını telkin etti. Soğuktan korunmak için kollarını kendine doladı ve mace-rasına atılmadan önce üstünden çıkardığı pelerinini getirip omuzlarına atan Carla'ya usulca teşekkür etti. Pelerin soğuk havaya veya Leighton'ın soğuk bakışına karşı hiçbir işe ya-ramıyordu. Juliana yeniden titredi, ince kumaşa iyice sarındı.

Londra'daki o kadar adamın içinden onu kurtaran kişi neden o olmak zorundaydı?

Dikkatini yakındaki bir tepeye çevirdiğinde bir grup in-sanın toplandığını ve onları izlediğini gördü. Yüzlerini seçe-miyordu fakat kim olduğunu bildiklerinden emindi.

Yarın itibarıyla hikâyesi tüm Londra'nın dilinde olacaktı.

İçini aynı anda birçok duygu kapladı. Yorgunluk, korku, minnet, utanç ve içinde kıvranıp duran, ona Simon'ın eski-den mükemmel olan ama artık mahvolmuş olan botlarının üstüne kusabilecekmiş gibi hissettiren bir şey.

Tek isteği yalnız kalmaktı.

Titremesinin kesilmesini dileyerek Simon'ın gözlerine bir kez daha baktı, "Te-teşekkür ederim, ek-ekselansları," dedi. Boğularak ölmeye ramak kalmışken soğuk kibarlık gösterisinde bulunmayı başarması Juliana'yı etkilemişti. Carla'nın yardımıyla ayağa kalktı ve söylememek için can attığı sözleri söyledi. "Size borçlandım."

Tek topuğunun üstünde arkasını döndü, aklındaki yegâne düşünce sıcak bir banyo ve daha sıcak bir yataktı. Parkın girişine doğru ilerledi.

Simon'm mükemmel İtalyancasıyla söylediği sözler Juli-
ana'mn donup kalmasına yol açtı.

“Bana henüz teşekkür etme. Hayatım boyunca kendimi
hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim.”

Altıncı Bölüm

*Su, kaynatmak ve temizlik yapmak içindir;
asla eğlence için değildir*

*Kibar hanımefendiler küvetlerindeyken
su sıçratmamaya dikkat ederler.*

—*En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Canım, Serpentine Gölü'ndeki
heyecan verici keşiflerinin haberlerini alıyoruz.*

—*The Scandal Sheet, Ekim 1823*

Simon sesinin gürlüğüne, içinde tutamadığı öfkeye aldırış etmedi. Kız neredeyse kendini öldürüyordu ve bu işin burada *sona ereceğini* mi düşünüyordu?

Büyük ihtimalle üşüyordu, bitkindi ve bir tür şoktaydı fakat mantıksız, saçma, hayati tehlike içeren davranışı için tek bir açıklama yapmadan öylece evine gidebileceğini sanıyorsa Simon'm düşündüğünden daha ahmak demekti. Ju-

liana'nın bakışında korkunun ve çaresizliğin bir karışımını gördü. *Güzel*. Belki de bugünkü davranışlarını tekrarlamadan önce iki kez düşünürdü.

"Ralston'a söylemeyeceksiniz, değil mi?"

"Ralston'a tabii ki söyleyeceğim."

Juliana ona doğru ilerledi, İngilizce konuşmaya başladı. İkinci dilinde yalvarma konusunda uzmandı. "Ama neden? Bu onu üzmekten başka işe yaramaz. Gereksiz yere."

Duyduklarına inanamayan Simon'm nutku tutuldu. "*Gereksiz yere mi?* Tam tersine, Bayan Fiori. Ağabeyinizin umursamaz bir hevesle hareket etmenizi önleyecek yaşlı bir refakatçiye ihtiyacınız olduğunu kesinlikle bilmesi *gerekiyor*."

Juliana ellerini savurdu. "Umursamazca davranmıyorum!"

Kız delirmiş olmalıydı. "Ah, öyle mi? Bu durumu nasıl tanımlıyorsunuz?"

Sessizlik oldu, Juliana soruyu düşünüyordu. Düşünürken alt dudağının köşesini kemiriyordu. Simon iradesi dışında onun bu hareketine kapıldı. Juliana'nın dudaklarının büzülmesini; yumuşak, pembe deriyi kemirirken dişlerinin temiz, beyaz kenarlarını izledi. İçini ani ve şiddetli bir arzu kapladı ve göz kamaştırıcı duygu karşısında kaskatı kesildi. Juliana'yı istemiyordu. O kaçık bir kadındı.

Kaçık ama bir tanrıça gibi büyüleyici bir kadındı.

Simon boğazını temizledi.

Her neyse.

"Tamamen mantıklı bir hareketti."

Simon gözlerini kırptırdı. "Bir ağaç gövdesine tırmanmışsınız," duraksadı. Sözleriyle birlikte öfkesi de artmıştı.

Juliana gözlerini söz konusu ağaç gövdesinden ayıramıyordu. “Tamamen sağlam görünmüştü.”

“Bir göle düştünüz.” Simon kendi sesindeki öfkeyi duyabiliyordu.

“Bu kadar derin olmasını beklemiyordum!”

“Beklemediğinize eminim.”

Juliana savunmaya geçti. “Demek istediğim, daha önce karşılaştığım hiçbir göle benzemiyor gibiydi.”

“Çünkü daha önce karşılaştığınız hiçbir göle benzemiyor.”

Juliana tekrar Simon’a baktı. “Öyle mi?”

“Evet,” dedi Simon, öfkesini zorlukla zapt ediyordu. “Gerçek bir göl değil. İnsan yapımıdır.”

Juliana’nın gözleri büyüdü. “Neden?”

Fark eder miydi?

“O zamanlar dünyada olmadığım için bir tahminde bulunamayacağım.”

Juliana pişmiş kelle gibi sırttan Carla’ya omzunun üzerinden bakarak, “Yapay bir göl yapmak tam *İngilizlere* göre,” dedi.

“O gölün içine düşmek de tam *İtalyanlara* göre!”

“Şapkamı alıyordum!”

“Ah, şimdi her şey daha mantıklı bir hâl aldı! Bari yüzmeyi biliyor musunuz?”

“Yüzmeyi biliyor muyum?” diye sordu Juliana ve Simon kızın sinirlenmesinden gereğinden fazla zevk aldı. “Adige Nehri’nin kenarında büyüdüm! Orası *gerçek* bir nehir oluyor bu arada.”

“Etkileyici,” dedi Simon, aslında hiç de etkilenmemişti. “Peki, söyleyin bakalım, söz konusu nehirde hiç *yüzdünüz mü?*”

“Elbette. Ama üzerimde...” Elini sallayarak elbisesini gösterdi. “...on altı kat kumaş yoktu.”

“Neden?”

“Çünkü on altı kat kumaşla *yüzülmez!*”

“Hayır mı?”

“Hayır!”

“Neden?” *Simon onu avucuna almıştı.*

“Çünkü boğulursun!”

Simon topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak, “Ah!” dedi. “En azından bugün bir şey öğrenmiş olduk.”

Juliana gözlerini kıstı. Simon’ın içinden bir ses Juliana’nın onu tekmelemek istediğini söylüyordu. *Güzel.* Juliana’nın öfkelenmediğini bilmek Simon’ı birazcık daha kendine getirmişti.

Yüce Tanrım! Neredeyse boğuluyordu.

Yamacın sonuna geldiğinde yaşadığı dehşeti hayatı boyunca hissetmemişti. Evde kalıp düzenli hayatını yaşaması gerekirken bu ateşli, duygusal İtalyan’ın öğleden sonrasını kontrol etmesine izin verdiği için kendi kendini azarlıyordu. O sırada aşağıdaki korkunç tabloyu gördü: Hizmetçi kız yardım için çığlık çığlığa bağıyordu, gölün yüzeyinde gözden kaçırması imkânsız dalgacıklar oluşmuştu ve safir kumaşın kabartıları Juliana’nın battığı yeri belli ediyordu.

Simon geç kaldığına emindi.

“Size söyledim!” Juliana’nın sözleri Simon’m düşüncelerinin yönünü değiştirdi. “Oraya çıkmak için çok iyi neden-

lerim vardı. Rüzgâr ve bu ağır kıyafetler olmasaydı gayet iyi idare ederdim.

Juliana'nın söylediklerini vurgulamak ister gibi rüzgâr o anda hızlandı ve Juliana'nın dişleri takırdamaya başladı. Juliana kollarını kendine doladı ve aniden çok *küçük* göründü. Ve narin. Simon'ın düşündüğünün; yani neşeli, cesur, yıkılmaz kızın tam zıddıydı. O anda ona sarılıp tekrar ısınana kadar öylece kalmak için hissettiği ilkel dürtü öfkesini tamamen bastırdı.

Elbette, öyle bir şey yapamazdı.

İzleyicileri vardı. Simon ateşe benzin dökmeden de dedikodular yeterince şamata koparacaktı zaten.

Usulca küfretti, Juliana'ya doğru ilerlerken sesi rüzgârda yitip gitti, kendini aralarındaki mesafeyi kapatmaktan alıkoymıyordu. Rüzgârın tüm şiddetini kendi üstüne çekecek şekilde onu döndürdü. Juliana'yı soğuk rüzgârdan koruyordu.

Keşke kendini de Juliana'dan koruyabilseydi.

Konuştığında sözlerinin çok kaba olduğunun farkındaydı. Juliana'nın canını yakacağını biliyordu. “Neden beni sürekli sınamak zorundasınız?”

“Aslında önemsiyorum. Ne düşündüğünüzü önemsiyorum.”

“O halde neden?”

“Çünkü başarısız olmamı bekliyorsunuz. Hata yapmamı bekliyorsunuz. Umursamaz olmamı. Kendimi mahvetmemi.”

“Yanıldığımı kanıtlamaya ne dersiniz?”

“Ama görmüyor musunuz? Yanıldığınızı kanıtlıyorum *zaten*. Eğer umursamazlığı *seçersem* bunda hata nerede olur? Eğer bu kendi seçimimse bana dayatma yapamazsınız.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Saçma bir şekilde mantıklı geliyor.”

Juliana üzüntüyle gülümsedi. “Keşke gerçekten bu şekilde olmasını isteseydim.”

Simon, Juliana’nın ne demek istediğini anladı ve kızcağız kollarında titremeye başlamadan önce aklından yüzlerce soru geçti. “Donuyorsunuz.”

Juliana başını kaldırıp ona baktı ve parlak mavi gözler karşısında Simon nefesini tuttu. “Siz na-nasıl ü-üşümüyorsunuz?”

Simon’m hissettiği şeyin üşümekle alakası yoktu. Yanıyordu. Juliana’nın giysileri sırlıslılandı ve yırtılmıştı, saçları ise tokalarından kurtulmuştu. Juliana’nın pejmürde bir çocuk gibi görünüyormuş olması gerekirdi. Oysa göz kamaştırıcıydı. Giysiler bedenine yapışarak fiziğiyle bütünleşmişti, şehvetli kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı, su büyüleyici çehresini sadece daha da ön plana çıkarmıştı: Çıkık elmacık kemikleri, büyük mavi gözlerini çevreleyen uzun ve kıvrık kirpikleri, porselen teni... Simon bir su damlasının Juliana’nın boynunun kıvrımından köprücük kemiğindeki çukura inişini izledi ve su damlasını diliyle tatmak için yoğun bir arzu hissetti.

Juliana hayattaydı.

Ve Simon onu istiyordu.

Neyse ki Simon kabul edilemez arzusuna göre hareket etmeden önce Juliana bir kez daha titredi.

Onu zatürree olmadan önce eve götürmeliydi.

Ya da Simon aklını tamamen kaçırmadan önce.

Juliana’nın hizmetçisine döndü. “Arabayla mı geldiniz?”

“Hayır, ekselansları.”

“Hanımefendini arabamla evine götürmem daha hızlı olacaktır. Bizimle Ralston Malikânesi’nde buluş.” Julia-

na'yı dirseğinden tuttu ve onu yakındaki bir tepeye doğru götürmeye başladı.

"Emirlerinizi öylece yerine getireceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Juliana. Kızın sesinde bunun düşüncesinin bile çok saçma olduğu izlenimi vardı. Simon onu duymazdan geldi ve hizmetçiye baktı.

"Evet, ekselansları." Carla hızlıca reverans yapıp yola çıktı.

Simon dikkatini somurtan Juliana'ya çevirdi.

Juliana'nın kızgınlığı Simon'ın algılarından birazının geri gelmesini sağlamıştı. Ve de öfkesinin. Dün gece ve bu sabah Juliana'nın dürtüsel davranışları itibarını tehlikeye atmıştı. Bu öğleden sonra ise hayatını tehlikeye atmıştı.

Simon bunu kabullenmeyecekti.

Sessizlik içinde yürüdükten sonra Simon konuştu. "Ölebilirdin."

Juliana çok kısa bir süre duraksadı ve Simon onun özür dileyebileceğini düşündü. *Bunu yapması pek de yersiz olmazdı.*

Juliana'nın omuzlarının gerildiğini, omurgasının düzleştiğini hissetti. "Ama ölmedim." Juliana gülümsemeye çalıştı. Yapamadı. "On iki can, hatırladınız mı?"

Juliana'nın sözlerinden başkaldırı okunuyordu: Simon'a, doğaya, kaderin bizzat kendine. Eğer Simon bu sözlerle çok kızmamış olsaydı, Juliana'nın azmine hayranlık duyabilirdi.

Oysa onu sarsmak istiyordu.

Dürtüsüne direndi. Zar zor.

Simon'm iki tekerli at arabasına vardılar. Simon titreyen Juliana'yı kaldırarak araca bindirdi, sonra da yanına oturdu.

"Koltuğunuz mahvolacak."

Son birkaç dakikadır yaşananların ışığında son derece saçma olan bu sözler Simon'ı harekete geçirdi. Dizginleri kaldırma işine ara verip Juliana'ya kuşkucu gözlerle baktı. "Çok daha önemli şeyleri önemsemekzen döşemelerim için endişelenebilmen şaşılacak şey."

Juliana'nın kara kaşları mükemmel bir kavisle çatıldı. "Ne gibi?"

"Örneğin kendin."

Juliana hapsirdiğinde Simon söylendi. "Kendini sıcak tutmazsan şimdi de hasta olacaksın, seni pervasız kadın."

Simon arka tarafa uzanıp bir şal alarak onu Juliana'ya uzattı.

Juliana şalı alıp sarındı. Sert bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi, sonra da başını çevirip önüne baktı.

Simon uzun süre sonra arabayı hareket ettirdi, daha az zorlayıcı olmuş olmayı diliyordu. Daha kibar.

Kendini hiç de kibar hissetmiyordu. Kibarlık edecek gücü toplayabileceğini düşünmüyordu.

Juliana konuşmadan önce Hyde Park'tan çıktılar. Simon at toynaklarının parke taşlarının üstünde çıkardığı sesleri zar zor duyuyordu. "Benimle çeyrek akıllıymışım gibi konuşmanıza gerek yok."

Simon dayanamadı. "Sanırım yarım akıllı demek istediniz."

Juliana başını çevirdiğinde Simon rüzgârın taşıdığı İtalyanca öfke dolu bir küfür duydu. Uzun bir sessizliğin ardından Juliana, "Kendimi boğmayı *planlamamıştım*," dedi.

Juliana'nın sesinden kırıntı olduğu belliydi ve Simon ona karşı azıcık da olsa merhamet hissetti. Belki de ona bu kadar yüklenmemeliydi. Ama ne yazık ki kendine engel olamıyor-

du. “Planlamış olun veya olmayın, ben yetişmeseydim boğulmuş olacaktınız.”

Juliana, “Geldin,” demekle yetindi ve Simon onu kurtardıktan hemen sonra Juliana öksürürken ve rahatlayarak titrerken onun aynı kelimeleri fısıldadığını hatırladı. *Geldin*.

Hatırlamamaya çalıştı.

Juliana’nın pervasız notunu -herkese mektubu Ralston Markisi’nin gönderdiğini düşündürten maskelenmiş notu-atmıştı, çalışma odasındaki çöp kutusuna fırlatmıştı.

Mektuplarının geri kalanlarını okurken o mektup orada değilmiş gibi davranmıştı. Vekilharcıyla önemli iş meselelerini görüşürken de aynı şekilde davranmıştı.

Annesi yanından ayrıldıktan yarım saat sonra ondan gelen paketi açtığında bile aynını yapmıştı. Pakette Leighton Düşeslerinin nesillerdir taktığı nişan yüzüğü Leighton safiri vardı.

Yüzüğü masasına koyduğu ve yüzük tamamen gözünün önünde olduğu o zaman bile o buruşturulmuş kâğıt parçası ona musallat olmuştu. Juliana’yı düzenli, disiplinli evinin her yerine yaymıştı. Nereye baksa Juliana’nın mektubunu görüyordu ve cevap vermezse Juliana’nın ne yapacağını merak ediyordu.

Juliana’nın daha büyük bir skandala yol açacak bir olay yaratmadan önce durup düşünmeyeceğini sanıyordu. Sonrasında ise Juliana’nın cesur, siyah karalamasının yerini cesur, siyah bukleleri ve parlayan gözleri almıştı. Simon’ın yatak odasında idi.

Arabasını getirtmişti ve arabasını Juliana’dan sakınmaya kararlı bir adama göre fazlasıyla hızlı bir şekilde sürmüştü.

Neredeyse çok geç kalacaktı.

Dizginleri sıktı, gerilimin altında kalan atlar huzursuzca kıpırdandı. Simon kendini gevşemeye zorladı.

“Geldiğim için çok şanslı değil misiniz? Az kalsın gelmeyecektim. Bana öyle bir mesaj göndermeniz hem görgüsüzceydi hem de çocukçaydı.” Juliana’nın cevap vermesine fırsat bırakmadı, sonraki sözleri bir öfke dalgasıyla patlıyordu. “Hangi akla hizmet buz gibi bir göle daldınız?”

“*Dalmadım,*” diye belirtti Juliana. “Düştüm. Bir hataydı. Ama sanırım siz hiç hata yapmıyorsunuz.”

“Hayati tehlike içeren hatalar yapmıyorum genellikle, hayır.”

“Hepimiz sizin kadar mükemmel olamayız.”

Juliana konuyu değiştiriyordu ama Simon buna izin verecek ruh halinde değildi. “Soruma cevap vermediniz.”

“O cümleler bir soru muydu? Fark etmemişim.”

Simon, Juliana’nın içindeki ateşle karşı karşıya olduğunu fark etti. Ona kısa bir bakış attı. “Göl. Göle neden girdiniz?”

“Size söyledim. Şapkamın peşindeydim.”

“Şapkanız.”

“O şapkayı severim. Kaybetmek istemedim.”

“Ağabeyiniz size yeni bir tane alırdı. Ben size *bir düzine* şapka alırım eğer...”

Simon sustu.

Neredeyse ölmeni izlemek zorunda kalmamı engelleyecekse.

“O şapkayı istiyordum,” dedi Juliana sessizce. “Ayrıca beni kurtarmak zorunda kaldığınız için özür dilerim veya bu döşemeleri yenilemek zorunda kalacağınız için veya yeni

botlar almanız gerekeceği için veya durumum başınıza her ne bela açıysa hepsi için.”

“Ben öyle demedim...”

“Hayır çünkü cümleyi tamamlamayacak kadar düzgün birisiniz fakat bunu *söyleyecektiniz*, değil mi? Eğer başımı tekrar belaya sokmamı engelleyecekse bana bir düzine şapka alırsınız. Böyle diyecektiniz, değil mi?”

Juliana yeniden hapsirdi.

Sesi Simon’ı öldürüyordu.

Arabayı durdurup onu kendine doğru çekmek, ona musallat olduğu ve sonra da onu dehşete düşürdüğü için hak ettiği gibi onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyordu.

Ama yapmadı. İçinde kıvranan tüm öfke ve hiddete rağmen arabayı Ralston Malikânesi’nin önüne tüm edebiyle park etti.

“İşte geldik,” dedi Juliana hırçın bir tavırla. “Artık yorucu olan kurtarıcılık görevinizi başka birine devredebilirsiniz.”

Simon dizginleri fırlatarak arabadan indi, dilini ısırarak Juliana’nın duruma bakış açısını düzeltmeye direndi. Bu kadının yakınına her geldiğinde ortaya çıkan duygu girdabına çekilmeye izin vermeyi reddetti.

Dün gece Juliana onu duygusuz olarak yaftalamıştı.

Bugün ise bu düşünce tamamen gülünesi geliyordu.

Simon arabanın Juliana’nın oturduğu tarafına geçtiğinde Juliana çoktan aşağı inmişti ve kapıya yönelmişti. *İnatçı kadın*.

Juliana en üst basamakta arkasını dönüp sıırıslıklam, peşişan kıyafetlerine ve omuzlarına düşmüş olan saçlarına rağmen bir kraliçenin özgüveniyle ona baktığında Simon dişlerini sıktı. “Mükemmel planlanmış olduğunu ancak hayal

edebildiğim bir günde size *zahmet* verdiğim için özür dile-
rim. Gelecekte aynı şeylerin olmaması için elimden geleni
yapacağım.”

Simon’ın zahmete girdiğini mi düşünüyordu?

Simon o öğleden sonra birçok duygu yaşamıştı fakat *zah-
met* bunlardan biri değildi. Soğuk kelimenin Simon’m his-
settikleriyle uzaktan bile alakası yoktu.

Kızgındı, dehşete düşmüştü ve tamamen dengesizleşmiş-
ti, doğru. Fakat zahmete girmekle uzaktan yakından alakası
yoktu.

Öğleden sonra tüm yaşananlar yüzünden bir şeylere vur-
mak istiyordu. Sertçe.

Juliana’nın ağabeyiyle yapmak üzere olduğu konuşma-
nın bu dürtüsüyle mücadele etmede pek faydası dokunma-
yacağını düşünüyordu.

Ama Simon, Juliana’nın bunu görmesine izin vermeye-
cekti.

Simon onu orada, kapısının önünde öylece bırakıp on-
dan olabildiğince uzağa gitme dürtüsüne karşı koyarak en
otoriter ses tonuyla, “Öyle olduğundan emin olacağım,” di-
yerek Juliana’nın arkasından merdivenleri çıkmaya başladı.
Eve girdiğini görecekti. Ancak o zaman ondan olabildiğince
uzağa gidecekti. “Size dün de söylediğim gibi oyunlarınıza
ayıracak vaktim yok.”

Simon oradaydı. Evin içindeydi. Ağabeyiyle birlikte.

Neredeyse kırk beş dakikadır oradaydı.

Juliana, Ralston Malikânesi’ndeki kütüphane boyunca
volta atıyordu; mor eteklerinin juponları bacaklarına dola-
nıyordu.

Öğleden sonraki macerasıyla ilgili konuşmanın bir parçası olmak isteyebileceğinin iki adamın da aklına gelmemiş olmasına inanamıyordu. Hoşnutsuzluğunu belirten bir oflamayla kütüphanenin Park Lane'e ve ötesindeki Hyde Park'ın karanlığına bakan penceresine yöneldi.

Onu tabii ki çağırmazlardı. Onlar otoriter, sinir bozucu adamlardı. Tüm Avrupa'da bu ikisinden daha sinir bozucusu bulunamazdı.

Fenerleri parıldayan devasa bir at arabası evin dışında duruyordu, sahibini bekliyordu. Leighton'ın arması büyük, siyah aracın kapısına işlenmişti: Pençesindeki tüyle tamamlanmış, kötü bakışlı bir şahin.

Juliana camda armanın yuvarlağını parmağıyla çizdi. Leighton'ın bir şahinle temsil edilmesi ne kadar da uygundu. Soğuk, yalnız, zeki bir hayvan.

Tüm hayatı hesap yaparak geçer ve tutkuya yer yoktur.

Simon onun neredeyse ölüyor olmasını hiç umursamamıştı, onu soğukkanlı bir hesaplamaıyla kurtarmıştı ve son derece trajik bir vaka olabilecek hadiseden dolayı bir an bile tereddüt etmeden onu evine getirmişti.

Bu tam olarak doğru sayılmazdı.

Simon parkta bir an için Juliana'nın sağlığından endişe duyuyormuş gibi görünmüştü. Sadece bir anlığına.

Sonrasında ise görünüşe göre tek isteği ondan kurtulmak olmuştu.

Ve Juliana'nın sebep olduğu belalardan.

Onu Ralston Malikânesi'nin girişinde ağabeyiyle yüzleşmesi için tek başına bırakarak son derece sakın bir sesle, "Ralston'a bu akşam geri geleceğimi söyleyin. Kurulanın," demişti.

Elbette, geri gelmişti. Leighton sözüne son derece sadıktı. Juliana iki adamın şu anda bile Ralston'ın çalışma odasında brendi, viski veya sinir bozucu, aristokrat erkekler her ne içerse ondan içip haline kakhahalarla gldklerine iddiaya girerdi. Juliana o ikiden bir fii dolusunu ikisinin kafasından aşağıya boşaltmak istiyordu.

Başını eğip elbisesine tiksinerak baktı. Bu elbiseyi *Simon* için seçmişti, morların içinde çok güzel grndğn biliyordu. Simon'm bunu görmesini istemişti. Onu fark etmesini istemişti.

Bunun sebebi iddiaları da değildi.

Bu kez, Simon'm ona söylediklerinden dolayı pişmanlık duymasını istemişti.

Oyunların için vaktim yok.

Başlangıçta bir oyundu fakat gle düştükten sonra, Simon onu kurtardıktan sonra her türlü oyun şapkasıyla birlikte yok olmuştu, Serpentine'in dibini boylamıştı.

Simon onu güçlü, sıcak kollarına aldığında ve ona İtalyanca tatlı sözler fısıldadığında bunlar Juliana'nın daha önce hissettiği her şeyden daha ciddi gelmişti. Fakat daha sonra tüm olay zaman ve enerji kaybıymış gibi onu tüm soğukluğuyla ve değişmezliğiyle azarlamıştı.

Sanki Juliana beladan başka bir şey değildi.

Dahası, Juliana artık daha fazla oyun oynayacak havada değildi.

Elbette, bunu ona asla söylemeyecekti. Bu, Simon'ın yüzüne tatmin olmuş bir sırtışın yerleşmesinden ve her zamanki gibi galip geldiğini kabullenmekten başka bir işe yaramazdı. Juliana bunu yapmaya katlanamazdı.

Bunun yerine kütüphanede sabırla bekliyordu, ağabeyinin çalışma odasına dalıp Leighton'ın pervasız davranışlarının ne kadarını aktardığını ve başının ne kadar belada olduğunu görme dürtüsüne direniyordu.

Aşağıda arabacı hareketlendi, koltuğundan atladı, koştu-rarak arabanın kapısını efendisi için ardına kadar açtı. Juliana pencereye arkasını dönmesinin gerektiğini biliyordu fakat Leighton göründü. Dükün altın rengi, kıvrırcık saçları şapkasının altında gözden kaybolmadan önce fener ışığında kısa bir süre için parıldamıştı.

Leighton açılan kapının önünde durduğunda Juliana başını çeviremedi, gözetlemek karşı konulamayacak kadar çekici gelmişti. Leighton arabacıyla konuşmak için döndü, Parktaki yaprakları döndürerek ayaklarının dibine uçuran ve pardösüsüne çarpan rüzgâra karşı omuzlarını dikleştirmişti. Daha az saygın biri böylesine şiddetli bir rüzgâra karşı mutlaka bir tepki gösterirdi. İrkilirdi veya yüzünü ekşitirdi ama azametli Leighton Dükü yapmazdı. Doğa bile onu yolundan saptıramazdı.

Simon konuşurken Juliana onun dudaklarının hareketini izledi ve ne söylediğini, nereye gittiğini merak etti. Bir santim daha yakın olursa onu duyabilecekmiş gibi öne doğru eğildi, alnı neredeyse alacalı pencere camına değiyordu.

Arabacı başıyla bir kez onaylayarak başını eğdi ve geri çekilerek kapıyı tuttu.

Simon gidiyordu.

Dükün büyük, siyah at arabasına binmek için basamağa ihtiyacı yoktu; basamaksız binebilecek kadar iri ve güçlüydü. Juliana kendini yukarı çekmek için kapı koluna uzanmasını izledi ve bir kez olsun hedefini tutturamamasını veya

tökezlemesini veya olduğundan daha düşük biri gibi görünmesini diledi.

Simon duraksadı ve Juliana nefesini tuttu. Belki de basmaksız tırmanma işi o kadar da kolay değildi. Simon başını çevirdi ve doğrudan Juliana'ya baktı.

Juliana iç geçirerek hemen pencereden uzaklaştı, yakalandığı için çok utanmıştı, arkasından da utandığı için aniden öfke duydu.

Utanması gereken Juliana değildi, *Simon'dı*.

O öğleden sonra ona hakaret eden kişi *Simon'dı*, o akşam ağabeyiyle konuşmaya gelen ve onu görmek veya onunla konuşmak istemeyen kişi yine *Simon'dı*.

Juliana hastalanmış olabilirdi. Simon onun sağlığını hiç mi önemsemiyordu?

Görünüşe göre hayır

Juliana adamın onu korkutup kaçırmasına izin vermeyecekti. Burası onun eviydi sonuçta. Pencereden *dışarı* bakmak için her türlü hakka sahipti. Asıl pencerelerden *içeri* bakmak kabalıktı.

Dahası kazanması gereken bir iddia vardı.

Derin bir nefes aldı, yerine döndü.

Simon ona bakmaya devam ediyordu.

Juliana sıcak, kehribar rengi gözlerine baktığında Simon sessiz savaşlarındaki zaferini ilan eder gibi buyurgan, altın rengi kaşını kaldırdı.

Juliana'nın içini güçlü ve ateşli bir karşı koyma dürtüsü kapladı. *Simon'ın kazanmasına izin vermeyecekti*.

Kollarını bir hanımefendiye kesinlikle yakışmayan bir tavırla göğsünde sıkıca kavuşturdu ve onu şaşırtmayı uma-

rak o da kaşını kaldırdı, Simon geri çekilene kadar bütün gece orada öylece beklemeye hazırды.

Ancak Simon’a baktığında gördüğü şey şaşkınlık değildi. Adamın yüzünün sert, köşeli hatlarında bir şey belirmişti. Belli belirsiz neşeye benzeyen bir şey... Daha sonra Simon arkasını döndü ve mükemmel bir hamleyle arabaya bindi.

Arabacı kapıyı kapatıp dükün görünmesini engellerken Juliana kılını bile kıpırdatmadı. Uzun bir kahkaha attığı sırada dükün onu taşıtının karanlık pencerelerinin arkasından izliyor olmasını içten içe umuyordu.

Simon izin verse de vermese de Juliana kazanmıştı ve bu harika bir histi.

“Juliana? Gelebilir miyim?”

Kapı tamamen açılmadan önce kenardan başını uzatan yengesinin odaya girişiyle Juliana’nın kahkahası yarıda kalmıştı. Juliana ziyaretçisine doğru dönerek kollarını serbest bıraktı ve hızla pencerenin altındaki geniş sedire oturdu. “Elbette. Ben de tam...” Elini havaya doğru salladı. “Önemli değil. Ne oldu?”

Callie yüzünde buruk bir tebessümle Juliana’nın yanma geldi. “İyi olduğundan emin olmak için geldim. Görünüşe göre epey macera yaşamışsın. Güvende olduğun için çok mutluyum,” diyerek Juliana’nın elini tuttu. “Bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama Tanrı Leighton Dükü’nden razı olsun.”

Yengesinin ses tonundaki yavanlık Juliana’nın dikkatin-den kaçmamıştı. “Ondan hoşlanmıyorsun.”

“Dükten mi?” Callie gözlerini kırıştırarak Juliana’nın yanma oturdu. “Onu tanımıyorum. Pek sayılmaz.”

Juliana kaçamak cevabı fark etti. “Ama?”

Callie konuşmadan önce söyleyeceklerini uzun süre düşündü. “Söyleyeceğim şu ki o -ve elbette annesi- bana her zaman kibirli, otoriter ve aşırı tepkisiz gelmiştir. Bildiğim kadarıyla tek bir şeyle ilgilenir: İtibarı. Böylesine sabit fikirli insanları asla önemsemedim.” Sustu, daha sonra itiraf etti. “Hayır. Ondan hoşlanmıyordum, ta ki bugüne kadar. Seni kurtardığına göre sanırım düğ hakkındaki düşüncelerimi yeniden değerlendirmeliyim.”

Yengesinin sözlerini düşünürken Juliana’nın kalbi hızla çarpıyordu.

Tek bir şeyle ilgilenir: İtibarı.

“Sanırım bir akşam yemeği düzenleyeceğim.” Bu açıklamayı sessizlik izledi ve Callie onu konuşmaya teşvik etti. “Neden bir yemek partisi düzenleyeceğimi bilmek ister misin?”

Juliana kendine geldi. “Buranın Londra olması ve bir yemek odamızın olması dışında bir sebebin olması gerekiyor mu?”

“Bunu ödeyeceksin.” Callie gülümsedi. “Bence seni kurtardığı için düğ teşekkür etmeliyiz. Eğer konuk listesini genişletip listeye birkaç seçkin beyefendiyi de dâhil edersek...”

Juliana yengesinin planlarını anlayarak homurdandı. “Ah, Callie, lütfen... Çok utanç verici.”

Callie elini havada salladı. “Saçma. Biz konuşurken hikâye tüm Londra’ya yayılıyor, abartılarak anlatılmasını istemiyorsak gerçeği elimize almalıyız. Dahası, bence hayatın için biraz olsun minnetimizi göstermeliyiz, sence de öyle değil mi?”

“Bunu Londra’nın yarısının önünde mi yapmak zorundayız?”

Callie güldü. “Londra’nın yarısı mı, Juliana? Bir düzineden fazla kişi olmayacak.”

Juliana, Callie'yi tartışmanın anlamının olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

“Bir artı daha, Leighton Dükü’nün bizim tarafımızda olması fena olmaz. Onun dostluğu seni yüksek sosyetedeki erkeklerin gözünde sadece daha çekici kılacaktır.”

“Peki, sosyetenin diğer erkeklerini etkilemek istemiyorsam?”

Callie gülümsedi. “Dükü etkilemek istediğini mi söylüyorsun?”

Juliana bunun kasıtlı bir yanlış anlama olduğunu biliyordu. Yine de yanaklarının aniden kızardığını hissetti. Fark edilmemesini umarak yengesine sabırlı bir bakış attı. “Hayır.”

Callie derin bir nefes aldı. “Juliana, seni evlenmeye zorlamak gibi bir planımız yok fakat bir veya iki adamla tanışmanın zararı olmaz. Hoşlanacağın adamlarla. Birlikte olmaktan zevk alacağın.”

“Aylardır bunun için uğraşıyorsunuz. Boş yere.”

“Zaman gelecek ve kendini kaptıracağın biriyle tanışacaksın.”

“Belki. Fakat o kişi büyük ihtimalle bana kapılmayacak.”

Muhtemelen beni bir baş belası olarak göreceksin.

“Tabii ki sana kapılacak. Güzelsin, eğlencelisin ve harikasin. Benedick’i de davet edeceğim.”

Allendale Kontu, Callie’nin ağabeyiydi. Juliana şaşkınlığını saklamadı. “Bunu neden o şekilde söyledin?”

Callie’nin gülümsemesi aşırı neşeliydi. “Sebebi yok. Ondan hoşlanmıyor musun?”

“Hoşlanıyorum...” Juliana gözlerini kıstı. “Callie, lütfen çöpçatanlık oynama. Benedick gibi erkekler için doğru kadin değilim. Ya da diğerleri için.”

“Çöpçatanlık yapmıyorum!” Callie’nin karşı çıkması son derece yüksek sesliydi ve de sahteydi. “Sadece tanıdık bir yüzün hoşuna gideceğini düşündüm. Ya da iki.”

“Sanırım çok da kötü olmaz.”

Callie endişeli görünmeye başladı. “Juliana, biri sana kaba mı davrandı?”

Juliana başını salladı. “Hayır. Hepsi aşırı derecede kibar. Kusursuz biçimde İngiliz. Ama aynı zamanda gayet iyi belli ediyorlar... Aradıkları şey olmadığımı. Yani bir partnerde.”

“Bir *eşte*,” diye düzeltti Callie hızlıca. “Partner bambaşka bir şeydir.”

Ailesi hariç tüm Londra’nın ondan üstlenmesini beklediği rol kesinlikle bir partner olması gibi görünüyordu. Onu bir eş olamayacak denli yüz karası biri olarak görüyorlardı. Juliana da bu kelimedenden hiç hoşlanmıyordu aslında. “Callie, en başında söylemiştim. İngiltere’ye geldiğim ilk gün... Evlilik bana göre değil.”

Gerçekten de ona göre değildi.

Callie bu fikre karşı çıkarak, “Saçma,” dedi. “Neden böyle bir şey düşünüyorsun?”

Çünkü Ralston Markizi’nin kızı her erkeğin hayalini kurduğu eş sayılmaz.

Elbette bunu söyleyemezdi.

Kütüphane kapısının açılmasıyla cevap vermekten kurtulmuştu.

Ralston içeri girdi, ağabeyinin bakışı onları pencere önündeki sedirde buldu ve Juliana onun karısını içine çekmesini izledi. Ağabeyinin yüz ifadesi yumuşamıştı, aşkı çok belliydi.

Böyle bir şeye sahip olmanın muhteşem olacağını inkâr edemezdi. Sadece bunun olmasını dileyerek vaktini boşa harcamıyordu.

Ralston yanlarına geldi, Callie'nin elini tuttu, parmaklarını kısa bir öpücük için dudaklarına götürdü. "Sizi arıyordum." Juliana'ya döndü. "İkinizi de."

Callie, Ralston'a baktı. "Kardeşine güzel olduğunu söyle."

Ralston şaşırmış görünüyordu. "Tabii ki güzel. Birazcık daha uzun olsaydı mükemmel olurdu."

Juliana bayat espriye güldü. Londra'daki erkeklerin yarısından daha uzundu. "Yaygın bir şikâyet."

"Gabriel, ciddiym." Callie iki kardeşin de yakasını bırakmayacaktı. "Bir koca bulamayacağını düşünüyor."

Ağabeyinin kaşları çatıldı. "Neden?" diye sordu karısına.

"Bilmiyorum! İnatçılık kanınızda olduğu için olabilir mi?"

Gabriel öfkeli yorumu düşünüyormuş gibi yaptı. "Mümkündür. Ben de bir koca bulabileceğimi sanmıyorum."

Juliana sırtıttı. "Çünkü çok uzunsun."

Gabriel'm ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Büyük ihtimalle o yüzden."

Callie bıkkınlığını belirten bir ses çıkardı. "İkiniz de imkânsızsınız! Akşam yemeğini denetlemem gerekiyor. Sen..." Parmağıyla kocasını işaret etti, daha sonra Juliana'yı gösterdi, "onun aklını başına getir."

Kapı Callie'nin arkasından kapanınca Ralston, Juliana'ya döndü.

"Lütfen beni bu konuda konuşturma."

Ralston başıyla bir kez onayladı. "Bu konuda ısrarcı olacağının farkındasındır. Neden evlenmek istemediğine dair

muhteşem bir sebep göstermelisin, yoksa hayatının geri kalanı boyunca bu konuşmayı yaparsın.”

“İyi bir sebebim var.”

“Öyle olduğunu düşündüğüne şüphe yok.”

Ağabeyinin, sözlerine inanması karşısında Juliana kaşlarını çatı.

Gabriel konuyu değiştirerek, “Daha fazla maceraya atılmanı önlemek için seni geri kalan hayatında çatıya kitlememeye karar verdiğimi öğrenmekten mutlu olacağını sanıyorum,” dedi. “Fakat öylesi bir kaderden pek de uzak sayılmazsın. Dikkatli ol, Juliana.” Gabriel’ın gamzesi belirdi. “Bir kız kardeşimin olması daha çok hoşuma gitmeye başlıyor.”

Sözleri Juliana’nın içini ısıtmıştı. O da bir ağabeyi olmasını seviyordu. “Bilerek sorun yaratmıyorum.”

Gabriel kaşını kaldırdı.

“Her zaman değil. Bu öğleden sonra değil.” *Ama Juliana bilerek sorun çıkarmıştı. Sadece ağabeyinin bilmesine gerek olan türden bir sorun değildi.* “Bir gölün dibinde sonuçlanan türden değil,” diye açıkladı Juliana.

Gabriel büfeye doğru ilerledi, kendine viski doldurdu, sonra da şöminenin yanına oturarak Juliana’ya ona katılmasını işaret etti.

Juliana karşısındaki koltuğa oturduğunda Gabriel, “Hayır, Londra sosyetesinin yarısını aşağılayacak türden bir bela çıkarmayı istiyorsun,” dedi.

Juliana itiraz etmek için ağzını açtı ama Gabriel devam etti. “Aksini söylemenin faydası yok, Juliana. Bizi kardeş yapan tek özelliğimizin koyu renk saçlarımız ve mavi gözlerimiz olduğunu mu sanıyorsun? Her hareketini izlemeleri-

nin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tam da olmanı bekledikleri kişi olduğunu kanıtlamanı beklediklerini bilmenin?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Bu farklı.”

“Değil.”

“Senin annene benzeyeceğini düşünmüyorlardı.”

Gabriel yanlış anlamış gibi yapmadı. “Ona hiç benzemiyorsun.”

Gabriel bunu nasıl bilebilirdi?

Ağabeyi öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üstündeydi, mavi gözleri tereddütsüzdü. “Biliyorum. Annemin nasıl biri olduğunu biliyorum. Kayıtsızdı. İlgisizdi. Kocasını boynuzladı. Çocuklarını terk etti... İki kez. Sen öyle biri değilsin.”

Juliana ona inanmak istiyordu.

“Ayrıca bir yüz karasıydı.”

Gabriel kahkaha attı. “Hiç de aynı şey değil. Sen beklenmediksin, heyecan vericisin ve çekicisin. Evet. İstediginde aşırı inatçı ve sinir bozucu olabiliyorsun ama yüz karası değilsin.”

Juliana o sabah Hyde Park’taydı. Önceki gece balkondaydı. Ralston, dükle iki haftalık tutku konulu bir iddiaya girdiğine bilse çılgına dönerdi.

Evet, Juliana bir yüz karasıydı.

Sadece ağabeyi bunu bilmiyordu.

“Bugün Serpentine’e düştüm.”

“Evet... Bu, Londra’daki kadınların başına pek sık gelmez. Fakat bu bir sorun olduğu için tam olarak skandal sayılmaz. Ayrıca kendini öldürmeye bir son verirsen...” Gab-

riel'in sesi yitip gitti ve iki kardeşin arasında sessizlik oldu. "Annemiz gerçek bir yüz karasıydı. Ailelerin asla eski haline dönemediği türden bir skandaldı. Ona benzemiyorsun. Hem de hiç."

"Leighton benzediğimi düşünüyor."

Ralston'ın gözleri öfke doldu. "Leighton seni annemize mi benzetti?"

Juliana başını salladı. "Tam olarak bu kelimelerle değil. Ama etrafımdakilerin itibarları için tehlike arz ettiğimi düşünüyor."

Ralston elini umursamazca salladı. "Öncelikle, Leighton eşeğin tekidir ve kısa pantolon giydiği zamanlardan beri öyledir." Juliana kendine hâkim olamayarak kıkırdadı, çıkardığı sestten dolayı Ralston gülümsedi. "İkincisi, aşırı tutucudur. Hep öyleydi. Ve üçüncüsü..." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "İtibarımın zedelenmesi konusunda payıma düşenden fazlasını aldım ve partilere hâlâ davet ediliyoruz, değil mi?"

"Belki de herkes bir rezalet çıkarmamızı bekliyordur."

Ralston arkasına yaslandı. "Olabilir."

"Neden bu kadar tedbirli?"

Juliana kendini zapt edemeden soruyu ağzından kaçırmıştı. Yaptığına hemen pişman oldu. Düke olan ilgisini Ralston'ın hissetmesini istemiyordu.

Aslında sadece geçici bir ilgiydi zaten.

Hiç de değil.

Ralston fark etmemiş gibiydi. "Her zaman böyleydi. Çocukluğumuzdan beri. Okuldayken bir dukalığın varisi olduğunu belirtmeden tek bir cümle bile kuramazdı. Devamlı resmîydi, düzenliydi ve unvan takıntılıydı. Davra-

nışları bana hep gülünç gelmiştir. Faydalarının tadını çıkarmak istemiyorsan bir unvanın sorumluluklarını niye üstlenesin ki?”

Ralston, Juliana’nın gözlerine baktı. Bir unvana karşı sorumlu hissetme fikri onu gerçekten şaşırtıyordu, Juliana kendini tutamayarak sırttı. Ağabeyinin içinde bir hovarda yatıyordu. Artık evli olduğu için uysal bir tanesiydi ama yine de bir hovardaydı.

Sessizlik oldu ve Juliana ağabeyine daha fazla soru sormamak için dilini ısırıldı.

“Callie onu akşam yemeğine davet etmek istiyor. Teşekkür etmek için. Herkesin önünde.”

Gabriel bir süre düşündü. “Mantıklı geliyor.”

“Yarım düzine kadar başka seçkin bekârın yanı sıra.”

Gabriel kardeşine şefkatle baktı. “Onu bu işten vazgeçirebileceğimi cidden düşünmüyorsun ya?”

“Sanırım, hayır.” Juliana duraksadı. “Düke yakın olmanın itibarıma faydası olacağını düşünüyör.”

“Muhtemelen haklı. Adamı sevdiğimi söyleyemem fakat sosyetenin üzerinde gerçekten belirli bir hâkimiyeti var.” Gabriel’ın ağzının kenarı küçük bir tebessümle kıvrıldı. “Bende olduğunu asla iddia edemediğim bir özellik.” Sessizlik oldu, ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Nihayet Ralston, “İnsanların düşüncelerinin önemi yokmuş gibi davranmayacağım, Juliana. Keşke olmasaydı, elbette var. Ama sana yemin ederim. Anneme kesinlikle benzemiyorsun,” dedi.

Bu sözler üzerine Juliana gözlerini kapattı. “Sana inanmak istiyorum.”

“Ama kendini o insanlara inanırken buluyorsun.”

Juliana'nın gözleri büyüdü. Ağabeyi bunu nereden biliyordu?

Gabriel'in yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. "Unutuyorsun, kardeşim. Ben de senin durumundaydım. Hepsine onlardan üstün olduğumu göstermek istiyordum ama tüm o zaman boyunca bir taraftan da tam da düşündükleri gibi biri olduğumdan korkuyordum."

İşte buydu. Juliana da aynen böyle hissediyordu.

"Senin için farklı," dedi Juliana ve sesindeki kırgınlıktan nefret etti.

Gabriel içkisini yudumladı. "Öyle. Şu anda."

Çünkü o markiydi.

Çünkü o İngiliz'di.

Çünkü o erkekti.

"Çünkü onlardan birisin."

"Ağzından yel alsın!" dedi Gabriel. "Ne büyük bir hakaret!"

Juliana bunu komik bulmamıştı. Sinir bozucu bulmuştu.

"Ah, Juliana! Benim için farklı çünkü olduğumdan daha fazlasını olmamı bekleyen insanların bulunmasının nasıl bir şey olduğunu şu anda biliyorum. Şu anda daha fazlasını olmak *istemenin* nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Gabriel'in sözlerinin anlamını kavramıştı. "Callie."

Gabriel başıyla onayladı. "Artık o insanların beklentilerini yerine getirmeye odaklanmıyorum çünkü Callie'nin beklentilerinin ötesine geçmeye fazlasıyla odaklanmış durumdayım."

Juliana kendine hâkim olamayarak gülümsedi. "Günah-kâr Ralston Markisi, müzmin hovarda, aşk tarafından dize getirilmiş."

Gabriel kardeşine baktı, son derece ciddiymi. “Evlenmen gerektiğini söylemiyorum, Juliana. Aksine, evlilikten muaf bir hayat tercih ediyorsan Tanrı biliyor ya bu şekilde yaşamak için yeterince paran var. Ama kendine hayatının nasıl olması gerektiğini sormalısın.”

Juliana ağabeyine cevap vermek için ağzını açtı fakat verecek cevabı olmadığını fark etti. Bu konuyu pek düşünmemişti, babası öldüğünden beri ve her şey değiştiğinden beri. İtalya’dayken evlilik ve aile söz konusu olamaz diye bir düşüncesi yoktu, öyle sanıyordu ama bunlar o kadar uzak görünüyordu ki pek fazla düşünmemişti. Ama burada, İngiltere’de...

Onu kim isterdi ki?

Juliana’nın düşüncelerinin farkında olmayan Ralston ayağa kalktı, sohbetlerini son bir düşüncesiyle sona erdirdi. “Bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim fakat aşk sandığım kadar kötü değilmiş. Eğer bir gün başına gelirse umarım hiç düşünmeden geri çevirmezsin.”

Juliana başını salladı. “Umarım başıma gelmez.”

Gabriel’in yüzünde bir tebessüm belirdi. “Aslında bunu daha önce de duymuştum. Ben de aynısını söyledim. Nick de söylerdi. Fakat tetikte ol. Görünüşe göre St. John ailesi aşktan kaçamıyor.”

Ama ben bir St. John değilim. Pek sayılmam.

Juliana bunları söylemedi.

Yanılsama hoşuna gitmişti.

Yedinci Bölüm

*Eğlence zarıf tebessümlerle ifade edilir.
Kahkaha atmak kibar bir hanımefendiye göre
son derece kabadır.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Asırlık soru cevaplandırıldı:
Savaşta mermer, altını gölgede bırakır.
—The Scandal Sheet, Ekim 1823*

Juliana, Theatre Royale’de Rivington Dükü’nün balkonu-
nun kenarından bakarak aşağıdaki ipek ve saten yığınlarını
inceliyordu. Yüksek sosyetenin yarısı anlaşılan *The Lady of
Livorno*’nun bu özel gösterimine katılıyordu, diğer yarısı ise
bilet bulamadıkları için kesin öfke doluydu.

Mariana karşılarına serilmiş olan tabloyu izlemek için
ona katılarak, “Aman Tanrım!” dedi. “Sonbaharın kır evleri
ve av gezileri için olduğunu sanırdım!”

“Evet, bu hükmü her kim verdiyse anlaşılan bu sene Londra sosyetesine bunu söylemeyi ihmal etmiş.”

“Parlamento özel oturumlar düzenlediğinde hep böyle olur. Sonbahar havasından dolayı hepimiz deliririz. Leydi Davis’in saçındaki şey buğday mı?” Mariana opera dürbününü kaldırdı, talihsiz saç stilini başını sallayarak inceledikten sonra tiyatro salonundaki diğer balkonlara göz attı. “Ah! Densmore daha önce hiç görmediğim bir kadınla birlikte. Hafifmeşrep biri olduğu belli oluyor.”

“Mari!” Uzun süredir Londra’da bulunmuyor olabilirdi fakat Juliana bile fahişeler hakkında konuşmanın operaya uygun bir sohbet konusu olmadığını biliyordu.

Mariana başını kaldırıp ışıldayan gözleriyle baktı. “Ama doğru!”

“Doğru olan ne?” Rivington Dükü biraz yalnız kalabilmek için ziyaretçi izdihamının arasından sıyrıldı ve parmağının tersini karısının kolunda gezdirdi.

Juliana karı koca tarafından fark edilmeyen, dalgınlıkla yapılan sevgi gösterisi karşısında kıskançlık hissetti ama bu duyguya aldırış etmedi. Mariana ıslıl ıslıl, mutlu bir tebessümle düküne döndü. “Ben de tam Densmore bir hayat kadınıyla gelmiş olmalı diyordum. Kadını daha önce hiç görmemiştim.”

Rivington karısının açık sözlülüğüne alışkındı. Onu azarlamak yerine Densmore’un balkonunu arayarak vikontun arkasına uzun uzun baktı. “Sanırım haklı olabilirsin, tatlım.”

“Gördün mü?” Mariana memnuniyetten neredeyse böbürlenecekti. “Ben karakter değerlendirme konusunda mü-kemmelimdir.”

“Ya öyle ya da harika bir dedikoducu haline geliyorsun,” dedi Juliana takılarak.

Rivington yüksek sesle güldü. “Bu daha olası. Bayan Fiori, ne yazık ki onu kısa bir süre için almam gerekiyor.” Mari’ye döndü. “Gelip Leydi Allen’a merhaba de, olur mu? Eşiyle bir konuyu görüşürken senin onu biraz oyalamana ihtiyacım var.”

Mariana, Rivington’ın omzunun üzerinden vakur bir ikili olan söz konusu çifte baktı. İkisi de dudaklarını büzştürmüştü ve ikisinin de kocaman gıdıları vardı. Mariana gözlerini yuvarlayarak opera dürbününü Juliana’ya verdi. “Ben yokken başka neler keşfedebileceksin, bir bak. Döndüğümde tam bir rapor istiyorum.”

Ardından Mariana civardaki en saygı gören adamlardan birinin eşi olarak vazifesini yerine getirmek üzere kalabalığın arasına karışmıştı. Juliana arkadaşının baronesin yanma gidip onunla konuşmaya başlamasını merak içinde izledi. Dakikalar içinde Leydi Allen, Mariana’ya bakıp gülümsüyordu, Mariana’nın arkadaşlığından memnun olduğu belliydi.

İnsanlar her ne kadar Mariana’nın evliliğinden çok nadir yaşanan olaylardan biri -aşk evliliği- olarak bahsetse de ikisinin ilişkisinin romantizm kadar mükemmel bir siyasi ortaklık olduğu su götürmez bir gerçektir. Mariana dük eşlerinin en iyisiydi, eşinin onun için deli olması ise mutlu bir rastlantıydı.

Bitmeyen aşk Juliana’nın aşına olduğu bir kavram değildi. Geçici bir hevesten doğan bir birlikteliğin meyvesiydi. Juliana’nın anlayabildiği kadarıyla annesi babasını büyülemişti ve aile hayatından sıkıldığında ikisini de terk etmişti. Juliana’nın babası karşısına birçok fırsat çıkmış olmasına rağmen bir daha evlenmemişti, Juliana daima onun en mantıklı seçimi yaptığını düşünmüştü. Sonuçta, tarih böyle bir

davranışın acıyla, öfkeyle ve kaybetmekle sonuçlanacağını gösterirken yeniden âşık olma riskine girmek niye?

Ancak son birkaç aydır aşkın bir efsaneden ibaret olmadığını görmüştü. Üvey ağabeyleri aşkı bulurken sevinerek onların yanında olmuştu. Gabriel ile Callie'nin aşkı, Juliana İngiltere'ye geldiği sırada filizlenmişti. Juliana onların beyhude yere aşka direnmelerini izlemişti. Duyguya yenik düştüklerinde tüm Londra şaşırmıştı ve Juliana sadece *aşk-larının* üzüntüyle bitmemesini ümit etmişti. Aylar içinde Nick, Isabel'ini bulmuştu ve ikilinin birbirine olan bağlılığını inkâr etmek imkânsızdı.

Ama aşkların hepsi böyle başlardı: Coşkulu, tutkulu ve adanmış. Ateş solduğunda ve bağlılık can sıkıcı gelmeye başladığında ne olurdu?

Balkonun karşı tarafında Callie'nin uzanarak Ralston'ın kulağına fısıldamasını izledi. Ağabeyi neşeyle gülümsedi. Juliana ilkbaharda geldiğinde ağabeyinin nadiren yaptığı bir şeydi bu. Elini karısının sırtına koyarak cevap vermek için eğildi.

Callie'nin yanaklarının kızarmasından Juliana ağabeyinin sözlerinin tiyatroya tam olarak uygun olmadığını tahmin etti.

Juliana'nın içinde derinlerde bir şeyler çörekledi. Eğer bunu düşünmek için çok fazla zaman harcasaydı bu duygunun adını kıskançlık koyabilirdi. Ama aşklarını kıskanmaması gerektiğini biliyordu. Aylar içinde -eğer şanslılarsa yıllar içinde- sonunda yok olacak belirsiz, geçici bir duyguydu.

Ya sonra ne olacaktı?

Hayır, Juliana âşık olmak istemiyordu.

Ama tutku... Ağabeyine tiyatro salonunda karısına müstehtecen şeyler söylettiren türden bir tutku... O ise bambaşka bir şeydi.

Juliana bunu önemsemeyecekti.

İki gün önce Hyde Park'ta Leighton Dükü'nün atından atladığı, gözlerinin öfkeyle parladığı ve onu öptüğü anı düşündü. Onu adamakıllı öpmüştü.

Tutkuyla.

Juliana'nın onu istemesine yol açmıştı.

Juliana, Leighton'ın tadına baktırdığı şeyi istemişti.

Arzu... Şehvet... İhtiras... Hatta zıtlasma bile çok cazipti.

Fakat Leighton değildi.

Juliana onu istemeyi reddediyordu.

Juliana dürbünü kaldırıp salonu araştırdı, dikkatini başka yöne çekmesini sağlayacak bir şeyler arıyordu. Birkaç balkon ileride Vikont Densmore kadın arkadaşının aşırı derecede düşük kesimli, dolgun göğüs dekoltesini dikizliyordu; anlaşılan Mari bu kadın hakkında haklıydı. Birkaç metre ilerisinde Leydi Davis ile Leydi Sparrow süslü yelpazelerinin arkasına saklanmadan önce boyunlarını uzatarak uzak bir noktayı görmeye çalışırken neredeyse düşeceklerdi. Juliana iki korkunç kadına karşı en ufak sevgi kırıntısı hissetmese de bu ikilinin usta dedikoducular olduğunu itiraf etmeliydi. Kadınların baktığı yönü izleyerek dikkatini dağıtacak iyi bir şeyler bulmayı umdu.

Kadınların telaşlı fısıltılarının kaynağına ulaştığında bir daha asla dedikodu yapmayacağına yemin etti.

Tam karşısındaki balkonda Leighton Dükü ile üzüm oturuyordu ve sessiz, özel bir sohbe dalmışlardı. Londra'nın yarısının gözleri önünde.

Aristokratik saadeti tamamlayan ve muhtemelen çiçeği burnunda bir evliliğin kesin bir habercisi olduğu için salonun geri kalanında heyecan krizlerine yol açan mükemmel,

uyumlu çiftin birkaç metre ötesinde ise Leighton Düşesi ile Juliana'nın tahminine göre üzümün anne ve babası olan şişman bir hanımefendi ile iri yapılı bir beyefendi oturuyordu.

Leydi Penelope.

Onu artık Leydi Penelope olarak düşünmeye başlasa iyi ederdi.

Nedenmiş? Çok yakında Leighton Düşesi olacak.

Bunu düşününce içine yayılan hoşnutsuzluğa aldırış etmedi.

Leighton'ın kiminle evlendiği onu ne ilgilendirirdi?

İlgilendirmiyordu.

Leighton'ın, Juliana'da olmayan her türlü özelliğe sahip birini seçmiş olması onu neden ilgilendirsindi? Dengeli mükemmellik... Kesinlikle hiç bela çıkarmaz. Birazcık bile utanılacak bir şeyi yok.

Önemsemiyordu.

Öyle mi? O halde neden opera dürbününü indirmiyordu?

Opera dürbününü istediği anda indirebilirdi.

Opera dürbününü indirmeye *niyetliydi*.

Leighton başını kaldırdı ve doğrudan ona baktı.

Opera dürbünü alev almış olsaydı Juliana dürbünü bundan daha hızlı indiremezdi.

Ya da daha dikkatsizce.

Dürbün meşum bir çatırtıyla mermer korkuluğa çarptı ve altın mercek halı kaplı zemine düştü. Toplanan ziyaretçiler ile aile sese dönünce ve Juliana'yı ağzı açık halde elinde kalan uzun emaye sapa bakarken bulunca balkon aniden korkutucu derecede sessizleşmişti.

Juliana'nın içini devasa bir utanç dalgası kapladı ve önündeki ilk kaçış yolunu seçerek hem aşırı karanlık olan hem de kesinlikle yeterince karanlık olmayan balkonda dizlerinin üstüne çöktü ve hiçbir yerde görünmediği için bir koltuğun altına kaçmış olduğunu sandığı dürbünü -yüzünü şeytan görsün- aramaya koyuldu.

Koltukların altını el yordamıyla ararken bir anda Rivington Dükü'nün opera balkonunda yerde sürünerek zaten kötü olan durumu *çok* daha kötüleştirdiğini fark etti. Leydi Sparrow ile Leydi Davis şu anda büyük ihtimalle *onu* izliyordu, kendini bu küçük düşürücü durumdan nasıl kurtaracağını görmeyi bekliyordardı.

Ayrıca *Leighton*'ı düşünmeyecekti bile.

Leighton kesin her şeyi görmüştü. Juliana onun *Tanrı'ya şükür seninle uğraşması gereken kişi Ralston, ben değilim*, der gibi altın sarısı, asil kaşını onun olduğu yöne doğru kaldırdığını hayal etti.

İçinden küfretti, bu özel durumun birkaç İtalyanca kelimle daha da kötüleşmeyeceğine karar vermişti.

Parmakları soğuk ve pürüzsüz bir şeye değdi, düşen dürbünü aldı. Başını kaldırdığında karşısında Callie'nin ağabeyi Allendale Kontu'nun bacakları vardı. Bir beyefendilik örneği olan Benedick kesin ayağa kalkmasına yardım etmek için gelmişti.

Juliana hazır değildi.

Benedick bunu fark etmiş gibiydi, Juliana'nın yanma çömeldi. "Onlarla yüzleşmeye hazır olana kadar aramanıza yardım ediyormuşum gibi yapayım mı?" diye fısıldadı. Benedick'in sesindeki neşeli ton, Juliana'nın kalp atışlarının düzelmesine yardımcı oldu.

Juliana, Benedick'in Callie'ye çok benzeyen parlak kah-verengi gözlerine baktı ve fısıldayarak ona eşlik etti. "Sizce burada kalabilir miyim, lordum?"

"Ne kadar?"

"Sonsuza dek fazla uzun olur, değil mi?"

Benedick soruyu düşünüyormuş gibi davrandı. "Bir beyefendi olarak yanınızda kalmam gerekiyor. Açıkçası gösteriyi izlemeyi *umuyordum*," diye takıldı. Juliana gülümseyince Benedick ona elini uzatarak sessizce tavsiyede bulundu. "Gülümsemeye devam edin. Utandığınızı görürlerse bunun için kendinizden nefret edersiniz."

Juliana derin bir nefes alarak Benedick'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Yüzlerce gözün üzerinde olduğunu hissedebiliyordu fakat bakmayı reddetti.

O gözlerden bir çiftinin hemen karşısındaki kibirli düke ait olup olmadığını anlamak için bakmayı da reddetti. Zoraki gülümseyerek, "Bir gösteriye yol açtım, değil mi?" diye sordu.

Lord Allendale'in ağzının kenarı muzipçe kıvrıldı. "Evet. Fakat burası bir tiyatro salonu. O yüzden burada bunu yapan ilk kişi olmadığınızı bilerek rahat olun."

"Ama sahnenin bu kadar yukarısında yapan ilk kişiylim."

Benedick bir sırrı paylaşmak ister gibi ona doğru eğildi. "Saçma. Bir keresinde balkonun kenarından fazla sarktığı için peruğunu düşüren bir vikontes görmüştüm." Alaycı bir tavırla titredi. "Dehşet vericiydi."

Juliana güldü, sesinde hem neşe hem de rahatlama vardı. Benedick yakışıklıydı, çekiciydi ve çok daha sevecendi.

Hiç kimseden.

"Önce Serpentine, şimdi de bu."

“Görünüşe göre bir maceracısınız,” diye takıldı Benedick. “En azından bu olayda tehlikede değilsiniz.”

“Gerçekten mi? O halde neden daha korkutucu geliyor?”

Benedick başını eğerek ona gülümsedi. “Seyircilerinizi selamlamak ister misiniz?”

Juliana’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yapamam!”

“Öyle mi?”

“Bu çok...”

“Bu akşamı çok daha ilginçleştirir, orası kesin.”

Leighton da nefret edecektir.

Bu düşünce yüzünden Juliana’nın yüzünde bir sırıtış belirdi. Gerçek bir tane.

Başını salladı. Konta, “Bir gece için yeterince sorun çıkardığımı düşünüyorum,” diyerek balkondaki diğer insanlarla yüzleşmek için döndü. Dürbünü muzaffer bir edayla havaya kaldırıp, “Buldum!” diye bildirdi.

Mariana gülerек ellerini iki kez çırttı. Ralston’ın sırıtışı, Juliana’nın olay çıkarmasına olan öfkesinin sosyetenin geri kalanının korkusuyla sinmemesine duyduğu gurur tarafından bastırıldığını gösteriyordu. Ağabeyi sosyete için hiçbir zaman fazla önemsememişti ve Juliana bunun için minnet duymalıydı.

Balkondaki ziyaretçilere gelince bir markinin kız kardeşi tiyatro balkonunun zemininde çok uzun süre kaldıktan sonra yeniden ortaya çıktığında uygun davranış biçiminin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydiler. Aslında Juliana bir tiyatro balkonunun zemininde geçirmek için belirlenmiş uygun bir süre bulunduğunu sanmıyordu, tiyatro salonunun ışıkları kararmaya başladı ve gerçek gösterinin başlama zamanı gelmişti.

Tanrı'ya şükür!

Kısa süre sonra Juliana ilk koltuk sırasının en ucuna oturmuştu, şüphesiz onu daha fazla utançtan korumak için Juliana'nın yanına dönen Mariana hemen yanında oturuyordu. Sahnenin üzerindeki ışıklar yandı ve oyun başladı.

Juliana'nın oyuna odaklanması imkânsızdı. Bir komedi oyunuydu ve seyircilerin kahkahalarına bakılırsa iyi bir oyundu fakat Juliana az önceki olaydan kalan asabiyetiyle mücadele ediyordu, tiyatro salonundan kaçmak için dinmek bilmeyen bir dürtü ve Leighton Dükü'nün balkonuna bakmak için dayanılmaz bir arzu hissediyordu.

İlk sahnenin sonunda dayanılmaz arzusu karşı konulmaz bir hâl aldı.

Göz ucuyla kaçamak bir bakış attı ve Leighton'ı gördü.

Simon oyunu ilgiyle izliyordu.

Juliana avucunun altındaki narin dürbünü sıktığında onun ne kadar işine yarayacağını hatırladı. *Simon'ı net bir şekilde görebilmesi için sağlayacağı kolaylığı.*

Opera dürbününü kontrol etmenin tamamen mantıklı olduğu hükmüne vardı. Kulpu kırık olsa da, dürbünün kendisinin zarar görüp görmediği belli değildi. Eğer dürbün kırıldıysa yakın bir arkadaş yenisini alırdı.

Tabii ki dürbünü test edecekti.

Dürbünü test *etmeliydi.*

Bu tamamen beklenen bir şeydi.

Merceği kaldırıp sahneye göz attı. Lensler çatlamamıştı. Juliana baş aktrisin parlak kırmızı saten elbisesini görebiliyordu; hatta baş aktörün taktığı gür, siyah bırıgın kıllarını tek tek seçebiliyordu.

Dürbün mükemmel çalışıyordu.

Ancak dürbünün başka bir şekilde kırılmadığına dair bir garanti yoktu.

Belki de ışıktan etkilenmişlerdi, değil mi?

Tamamen mümkündü. Keşfetmek için elinden geleni yapacaktı.

Dostluk adına.

Dürbünü olabildiğince sıradan görünerek geniş bir açıyla sahneden çevirmeye başladı ve Leighton'ın altın rengi, parlak kıvrıkcık saçlarını bulunca durdu. Sahnedeki bir şey seyircileri güldürmüştü. Simon gülmüyordu. Üzüm eğlenip eğlenmediğini kontrol etmek ister gibi ona dönene kadar gülümsemedi bile. Juliana; Simon'ın zoraki gülümsemesini, kızın kulağına eğilip usulca konuşmasını izledi. Kızın tebesümü daha da büyüdü, daha doğaldı ve aniden pek de üzüme benzememeye başlamıştı.

Son derece güzel görünüyordu.

Juliana kendini kötü hissetti.

“İlginç bir şeyler görüyor musun?”

Keskin bir nefes aldı, fısıltıyla gelen soru karşısında az kalsın dürbünü düşürüyordu.

Başını çevirerek Mariana'ya baktı. “Ben... Ben sadece dürbünü test ediyordum. Çalışır durumda olduğundan emin olmak istedim.”

“Ah!” Arkadaşının dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. “Çünkü Leighton Dükü'ne baktığına yemin edebilirim.”

“Neden öyle bir şey yapayım ki?” dedi Juliana. Sorusu öfkeli bir ses tonuyla çıkmıştı. Kırık gözlüğü Mariana'nın kucağına attı. “Al, çalışıyor.”

Mariana dürbünü kaldırdı, Leighton Dükü'ne *baktığını* gizlemek için hiçbir çaba harcamadı. "Acaba neden Leydi Penelope Marbury ile birlikte?"

"Onunla evlenecek," dedi Juliana homurdanarak.

Mariana ona şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten. Vay canına! Kız hayatının avını yakalamış."

Öğle yemeğinde servis edilen morina balığı kesin bozuktı. Midesinin bulanmasının tek nedeni bu olabilirdi. Mariana incelemesine geri döndü. "Callie onunla birkaç ağız dalaşma girdiğini söyledi."

Juliana başını sallayarak fısıldadı. "Callie'nin neden bahsettiğini bilmiyorum. Onunla hiç dalmadım. Bir tek atla gezinti olayı oldu ama Callie'nin bunu bildiğini sanmıyorum." Mariana'nın dürbünü indirdiğini ve ona şaşkınlık içinde baktığını görünce sustu. "Sanırım, yanlış anladım."

Mariana kendine geldi, zafer dolu bir sırıtişla, "Gerçekten de öyle. İngilizce anlatımlarda hâlâ ustalaşmamış olmana bayılıyorum!" dedi.

Juliana arkadaşının eline vurdu. "Mari! Bunu tekrarlamamalsın!"

"Ah, tekrarlamayacağım! Tek bir şartla."

Juliana kurtuluş için tavana baktı. "Ne?"

"Bana her şeyi anlatmalısın! Atla gezinti olayı kulağa son derece skandal dolu geliyor!"

Juliana cevap vermedi, kararlılık içinde sahneye döndü. Sahnedeki oyuna dikkatini vermeye çalıştı, fakat hikâye-gizli ilişkilerinin ortaya çıkmaması için uğraşan iki sevgilinin hikâyesi- fazlasıyla tanıdık geliyordu. Kendi komedisinin tam ortasıydı. Kırık opera dürbünü, skandalı görüşmeler, üstüne üstlük keşfedilmişti.

Hiç de eğlenmiyordu.

“Sana bakıyor,” diye fısıldadı Mariana.

Juliana ağzının kenarından, “Bana bakmıyor,” diye karşılık verdi.

Ama kendine hâkim olamayarak başını çevirdi.

Leighton ona bakmıyordu.

“Sana *bakıyordu*.”

“Ben *ona* bakmıyorum.”

Juliana gerçekten ona bakmadı.

Juliana ilk sahnenin tümü boyunca -âşıklar kapılardan içeri dalıp dışarı çıkarken ve seyirciler kahkahaya boğulurken, ağabeyinin peşinden koştuğu kadınlara nedense fazla takmış olan kız kardeş ve kadının kocasının gözleri önünde tutkulu bir şekilde kucaklaştıkları sırada perde üzerlerine indiğinde- Leighton’a hiç bakmadı.

Tiyatro salonundaki tüm mumlar yandığında ve Londra sosyetesini tekrar gözler önüne serdiğinde ve Rivington balkonuna ziyaretçi akını yeniden başladığında ve fark edilmeden bakma fırsatı yakaladığında da bakmadı.

Oyuna ara verildiği sırada Allendale Kontu onu eğlendirirken veya Mariana tazelenmek için kadınlar tuvaletine gitmeyi önerdiğinde -Juliana’yı konuşturmak için pek de üstü kapalı olmayan bir numaraydı- tuvalete gitmek için sebebi olmadığını söylediğinde ve Mariana yalnız gitmek zorunda kaldığında da bakmamıştı.

Işıklar bir kez daha kararana ve seyirciler ikinci sahne için yerlerini alana kadar bakmadı.

Baktığında ise bakmamış olmayı diledi çünkü Leighton üzümlü koltuğuna oturtuyordu, Leighton’ın kocaman eli kı-

zın dirseğindeydi ve kızın yanında yerini alırken eli kızın kolundan aşağı doğru kaymıştı.

Juliana bir türlü başını çeviremiyordu.

Leighton'ın kızı okşayışı çok kısa sürmüştü ama Juliana'ya göre bitmek bilmemişti. Oysa Leydi Penelope aldırış etmeden sahneye dönmüş ve ikinci sahneye anında kendini kaptırmıştı.

Ancak dük Juliana'ya baktı, gözleri tamamen buluştu. Aralarındaki mesafe ve loş ışıklar Juliana'nın emin olamasına yol açmalıydı ama hayır... Leighton ona bakıyordu.

Omurgası boyunca yayılan heyecan ürpertisinin başka açıklaması olamazdı.

Leighton onun okşayışını gördüğünü biliyordu.

Juliana'nın bunu görmesini istemişti.

Aniden balkon havasız hissettirdi.

Juliana birdenbire ayağa kalktı, çıkışa doğru ilerlerken Ralston'ın dikkatini çekti. Ağabeyinin kulağına doğru sessizce konuşmak için eğildi. "Başım ağrımaya başladı. Biraz hava almak için koridora çıkıyorum."

Ralston gözlerini kıstı. "Seni eve götüreyim mi?"

"Hayır... Birazdan geçer. Balkonun hemen dışında olacağım." Kuvvetsizce gülümsedi. "Gittiğimi fark etmeden dönmüş olurum."

Ralston tereddüt etti, gitmesine izin verip vermemekte mücadele ediyordu. "Fazla uzaklaşma. Tiyatro salonunda gezinmeni istemiyorum."

Juliana başını salladı. "Tabii ki gezinmem."

Juliana'nın bileğini sıkıca tutarak onu durdurdu. "Ciddiyim, kardeşim. Bir gösteri sırasında tiyatrodan başına getirebileceğin belaların gayet farkındayım."

Juliana ikisinin paylaştığı bir mimikle kara kaşını kaldırdı. “Bu konu hakkında daha fazlasını duymak için can atıyorum.”

Ralston’ın dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu. “Callie’ye sormak zorunda kalacaksın.”

Juliana gülümsedi. “Soracağımdan emin olabilirsiniz.”

Daha sonra birkaç uşak hariç boş olan koridora çıktı ve tekrar nefes alabildi.

Koridorda serin bir esinti vardı. Juliana içgüdüsel olarak esintinin kaynağına yöneldi, koridorun sona erdiği arka kısımdaki büyük bir pencereye gitti. Ekim akşamında pencere açık bırakılmıştı, pencerenin altında bir sandalye vardı ve sanki Juliana’nın gelişini bekliyordu. Büyük ihtimalle balkondan Ralston’ın hoşlanacağından daha uzaktı, yine de son derece aleni bir yerdi.

Oturdu, pervaza yaslanarak Londra’nın çatılarının tepelerine baktı. Aşağıdaki binaların pencerelerinde mum ışıkları titreyiyordu, birkaç kat aşağıda dikiş diken genç bir kadını seçebiliyordu. Juliana bir an için kızın daha önce hiç tiyatroya gidip gitmediğini merak etti. Acaba o kız en azından tiyatroyu *hayal* etmiş miydi?

Juliana kesinlikle etmemişti. Bu şekilde değildi, varlıklarından haberdar olmadığı aristokratlarla dolu bir aileyle değildi. Mücevherlerle, ipeklerle, satenlerle, markilerle, kontlarla ve düklerle değildi. Onu sinir eden, düşüncelerini tüketen ve onu yeryüzünde kalan son kadınmış gibi öpen dükler...

İç çekti. Büyüyen ay ışığının, öğleden sonra kısa süre yağan yağmurdan dolayı hâlâ ıslak olan kiremit çatılara yansımaları izledi.

Juliana bitiremeyeceği bir şey başlatmıştı.

Simon'ı tutkuyla baştan çıkarmak, ona diz çöktürerek kibrini cezalandırmak istemişti fakat göl kenarındaki o utanç verici olaydan sonra...

Anlaşmalarına göre on günü kalmıştı ve Leighton, Leydi Penelope ile flört ediyordu. Bir düşes olmak için yetiştirilmiş bir kadınla ömür boyu sürecektir düzgün, mükemmel bir evlilik planlıyordu.

İddianın Leighton'ın başarılı bir şekilde alt edilmesiyle sona ermesi gerekiyordu, o halde neden kaybeden taraf Juliana olacaktı gibi geliyordu?

“Neden yerinizde değilsiniz?”

Öfke dolu sözler üzerine Juliana hafifçe irkildi.

Leighton onu izlemişti.

Leighton'ın onu aramaya çıkmış olmasını önemsemeliydi.

Tabii ki önemsiyordu.

Sakin görünmeye çalışarak döndü. “Siz neden yerinizde değilsiniz?”

Bunun üzerine Leighton kaşlarını çatı. “Yanınızda biri olmadan balkondan ayrıldığınızı gördüm.”

“Ağabeyim nerede olduğumu biliyor.”

“Ağabeyiniz hayatı boyunca bir gram sorumluluk üstlenmemiştir.” Yaklaştı. “Başınıza burada her şey gelebilir.”

Juliana uzun, sessiz koridora bakıyormuş gibi yaptı. “Evet. Çok korkutucu.”

“Birileri itibarınızı kollamalı. Sarkıntılığa maruz kalabilirsiniz.”

“Kim tarafından?”

Bunun üzerine Leighton duraksadı. “Herhangi biri! Bir aktör! Veya bir uşak!”

“Veya bir dük mü?”

Leighton’ın kaşları çatıldı ve sessizlik oldu. “Sanırım bunu hak ettim.”

Bunu hak etmemişti. Pek sayılmazdı. Juliana pencereye geri döndü. “Peşimden gelmenizi istemedim.”

Uzun bir sessizlik oldu. Juliana onun gitmesini beklerken Leighton usulca, “Hayır. İstemediniz,” dedi.

İtirafın üzerine Juliana başını hızla çevirdi. “O halde neden buradasınız?”

Leighton elini altın rengi saçlarında gezdirdi ve huzursuzluğunun belirtisi olan, ona hiç benzemeyen bu kontrolsüz hareket üzerine Juliana’nın gözleri büyüdü.

“Bir hataydı.”

Juliana’nın içini hayal kırıklığı kapladı, duygularını saklamak için elinden geleni yaptı, elini geniş bir açıyla sallayarak koridoru gösterdi. “Kolayca düzeltilebilecek bir hata, ekselansları. Sanırım balkonunuz tiyatronun diğer tarafında. Uşaklardan birinden geri dönerken size refakat etmesini isteyeyim mi? Yoksa sarkıntılığa maruz kalmaktan mı korkuyorsunuz?”

Leighton’ın dudakları ince bir çizgi halini aldı, Juliana’nın sözlerindeki alaycılığı anladığının tek belirtisiydi. “Niyetim peşinizden gelmek değildi ama Tanrı biliyor ya muhtemelen bu da bir hataydı, her ne kadar kaçınılmaz bir hata olsa da.” Sustu, sonraki sözlerini düşünüyordu. “Demek istediğim hepsi hataydı. İddia, iki hafta, Hyde Park’taki sabah...”

“Hyde Park’taki öğleden sonra,” diye ekledi Juliana usulca ve Leighton’ın bakışı hızla ona çevrildi.

“Dedikoducuların eline konuşacak malzeme vermeyi istemezdim fakat sizi kurtardığım için pişman değilim.” Leighton’ın sözlerinde bir şey vardı, öfke Juliana’nın anlamadığı bir duyguya karışmıştı fakat Leighton soğuk bir ses tonuyla devam ettiğinde o duygu yok olmuştu, “Fakat geri kalanı devam edemez. En başında bunu asla kabul etmemeliydim. İşte hata buydu. Gerçekten de adaba uygun davranmaya muktedir olmadığınızı görmeye başlıyorum. Size asla uymamalıydım.”

Ona uymuş.

Leighton gerçekte söylemeye çalıştıklarının etrafında lafı dolandırırken bile sözlerinin anlamı yankılanıyordu.

Juliana onun için yeterince iyi değildi.

Asla olmamıştı.

Leighton’ın yaşadığı dünya için asla yeterince iyi olmayacaktı.

Juliana her ne kadar Leighton’ın onun hakkındaki fikrini değiştireceğine, onun yanıldığını kanıtlayacağına ve onu bağışlaması için, ona ilgi göstermesi için yalvartacağına yemin etmiş olsa da Leighton’ın sesindeki kararlılık onu tereddüde düşürmüştü.

Onun tarafından incitilmeyi reddediyordu. Bu Leighton’a, Juliana’nın üzerinde çok fazla baskı hakkı verirdi. *Hepsine* onun üzerinde çok fazla baskı hakkı verirdi. Sırf İtalya’da doğdu diye, sıradan biri olarak doğdu diye ve bu yeni dünyanın kurallarına ve kısıtlamalarına kafa tutuyor diye aşağı statüde biri olduğunu düşünmeyen insanlar da vardı.

Juliana incinmeyecekti.

Sinirlenecekti. En azından öfke ustalaşabileceği bir duyguydu.

Ayrıca Juliana öfkeli olduğu sürece Leighton kazanamayacaktı.

“Bana uymak mı?” diye sordu. Ayağa kalktı ve onunla yüz yüze gelebilmek için döndü. “Bir durum hakkındaki görüşünüzü öylece kabullenen diğer insanlara alışkın olabilirsiniz, ekselansları fakat ben size tapan dalkavuklarınızdan biri değilim.”

Bunun üzerine Leighton’ın çenesi kaskatı kesildi, Juliana ise devam etti. “İki haftayı onaylarken hiç de bana öylesine uyuyormuş gibi görünmüyordunuz. Ayrıca birkaç sabah önce Hyde Park’ta da kesinlikle bana öylece uymuyordunuz.” Juliana öfke ve inanç karışımı bir duyguyla hafifçe ama kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı. “Bana iki hafta tanıdınız. Hesabıma göre henüz on günüm var.”

Birbirlerine neredeyse değene kadar Leighton’a sokuldu ve Leighton’ın nefes alışındaki değişikliği fark etti. Juliana bu kadar yakın olmasaydı algılayamayacağı gerilimi hissetti.

Juliana bu kadar öfkeli olmasaydı... Ondan bu kadar etkilenmeseydi...

“Kalan günlerimi kullanmak niyetindeyim,” diye fısıldadı Juliana. Risk aldığı ve Leighton’ın tek bir ret sözüyle her şeyi sona erdirebileceğini biliyordu.

O an uzadıkça uzadı, sonsuzluk gibi geldi; ta ki Juliana, Leighton’ın anlaşılmasız gözlerine daha fazla bakamayana kadar. Gözlerini Leighton’ın dudaklarına; dudaklarının sıkı, sert hatlarına indirdi.

Bir hataydı.

Aniden açık pencere tiyatrodaki boğucu hava için kâr etmemeye başlamıştı. Simon'm öpücüklerinin hatırası loş koridorda üstüne üstüne geliyordu. Daha fazlası için duyduğu arzu diğer her şeyi bastırmıştı.

Juliana'nın bakışı yeniden Simon'ın gözlerine kaydı, Simon'ın gözlerinin kehribar rengi koyu meşe rengini almıştı.

O da beni istiyor.

Bu düşünce Juliana'nın içine ateşten bir ürperti gönderdi.

Leighton ona yaklaştı. Artık birbirlerine azıcık da olsa değişiyorlardı, Juliana'nın göğüsleri Simon'm geniş göğsüne dokunuyordu. Juliana'nın nefesi kesilmişti.

“Skandallarınız için bana ihtiyacınız yok. Avucunuzda bir kont var.”

Simon'ın sözlerinden ve yakınlığından dolayı Juliana'nın kafası karışmıştı. “Kont mu?”

“Sizi Allendale ile birlikte gördüm, gülüyordunuz ve rahatınız.” Son kelimesi bir taş misali sertti.

“Allendale mi?” Juliana ahmak biri gibi tekrarlamıştı, aklını toplamak istiyordu. *Simon neden bahsediyordu?* Birden kafasına dank etti. “Ah! Benedick.”

Leighton'm gözlerinde pek de güven vermeyen bir şey belirdi. “Ondan bu kadar samimi bir şekilde bahsetmemelisiniz.”

Juliana'nın içini bir heyecan dalgası kapladı. Simon öfkeli görünüyordu. Hayır, canlı görünüyordu. *Kıskanmış görünüyordu.*

Simon'm bakışı Juliana tadını çıkaramadan kaybolmuştu, ihtiyatlı bakışının gerisinde parçalanıp dağılmıştı fakat cesaret yerini koruyordu. Juliana sataşarak hafifçe gülümse-di. “Yani ona ismiyle hitap etmemem mi gerekiyor?”

“O isimle değil.”

“Tanıştığımızda bu tarz kurallara takmıyordunuz, Simon.” Juliana, Leighton’ın adını fısıldayarak söylemişti. Bu kelime ikisinin arasında baştan çıkarıcı bir nefes gibi kıvrıldı.

Simon kesik bir soluk aldı. “Takmalıydım.”

“Ama olmadığınız bir şey olduğunuzu düşünmemi istediniz.”

“Sanırım gerçek kimliklerimizi sakladığımız için ikimiz de suçluyduk.”

Juliana’nın içini öfkeyle karışık üzüntü kapladı. “Ben saklamadım.”

“Öyle mi? O halde neden ben sizin...”

Olduğumdan daha fazlası olduğuna inandın. Juliana bunu aklında duydu. Bundan nefret etti.

“O zamanlar yeterli olduğumu düşünüyör gibiydiniz.” Juliana çenesini kaldırdı, dudakları Simon’ın dudaklarına değmek üzereydi.

Arzu Leighton’dan dalgalar halinde yayılıyordu. Juliana’yı istemek *istemiyor* olabilirdi ama istiyordu. Juliana bunu hissedebiliyordu.

Leighton ona doğru eğildiğinde Juliana nefesini tuttu. O affetmez dudakların dokunuşunu bekliyordu, asla itiraf etmeyeceği bir gözü dönmüslükle o dudakları istiyordu.

Dünya uçup gitti, o an dışında hiçbir şey yoktu, sessiz karanlıkta sadece ikisi vardı, Simon’ın gözleri Juliana’nın gözlerine kilitlenmişti, sıcaklığı onu tüketiyordu. Simon’ın ağzı Juliana’nın dudaklarının üstünde duruyordu, Juliana onun yumuşak nefesini teninde hissedebiliyordu ve beklen-tiyle çılgılık atmak istiyordu.

“Gerçekleşmeyi bekleyen bir skandalsınız.”

Sözler nefesten bir öpücük gibiydi, hissettirdikleri duygu verdikleri mesajın tam tersiydi. Sonraki an Leighton gitmişti, geri çekilerek Juliana’dan uzaklaşmıştı. Onu tek başına, tatmin olmamış ve aşırı derecede arzulu halde bırakmıştı.

“İnsan buna katlanabilir,” dedi Leighton.

“Beni istiyorsun.” Juliana suçlamasındaki çaresizlikten dolayı sindi ve aniden sözlerini geri alabilmeyi diledi.

Leighton taş gibi sakindi. “Tabii ki seni istiyorum. Seni istememek için ölmüş olmalıyım. Zekisin, güzelsin ve bana seni yere devirip yola getirmemi istetecek şekilde karşılık veriyorsun.” Leighton sustu, Juliana’nın şaşkınlıktan açılmış gözlerine baktı. “Ama davranışların sonuçları vardır, Bayan Fiori. Hiç düşünmeden çocukça oyunlarınıza dalmadan önce bu gerçeği hatırlasınız iyi edersiniz.”

Juliana gözlerini kıstı. “Ben çocuk değilim.”

“Öyle mi? Ne yaptığınız hakkında en ufak fikriniz yok. Bana kıymetli tutkunuzu öğretilince ne olacak, Juliana? Ya sonra? Ardından ne gelecek?”

Bu soru Juliana’nın içini bir bıçak gibi kesti. Verecek cevabı yoktu.

“Hayatınız boyunca geleceği düşünmediniz, değil mi? Burada ve şu anda tecrübe ettiğiniz şeylerin ardından neyin geldiğini hiç düşünmediniz.” Leighton sustu, daha sonra bıçağı daha derine batırdı. “Eğer bu sizin çocukluğunuza hitap etmiyorsa, hiçbir şey etmez.”

Bunun üzerine Juliana ondan nefret etti. Onu savunmasız bırakmasından nefret etti. Daha kendisi bilmeden zaaflarını bilmesinden nefret etti.

Leighton devam etti. “İddiamızdan çekiliyorum. Zaten en başta hiç kabul etmemeliydim. Kendiniz için bir tehlikesiniz. Benim için de. Ayrıca son derece hak ettiğiniz dersi size öğretecek lükse sahip değilim.”

Juliana ses çıkarmaması gerektiğini biliyordu. İtibarlarını, duygularını ve mantıklarını tehdit eden zarar verici, aptalca anlaşmadan onu azat etmesi gerektiğini biliyordu.

Ama Leighton onu öylesine kızdırıyordu ki Juliana onun kazanmasına izin veremezdi.

“Size göre çekilmek, bana göreyse *sözünü tutmamak*.” Bu söz bir sataşmaydı.

Leighton’ın çenesindeki bir kas seğirdi. “Ralston’a her şeyi anlatmalıyım.”

Juliana kaşını kaldırdı. “Sizce bu davanıza *yardımcı* mı olacak?” Loş ışıklı koridorda yüz yüze geldiler. Juliana, Leighton’dan yayılan öfkeyi hissedebiliyordu, onun bir duygu belirtisi göstermesi nadiren oluyordu. Aslanı dürtmekten kendini alıkoyamadı. “İçiniz rahat olsun. Sizi dize getirmek çok uzun sürmeyecek.”

Leighton’ın gözleri aniden karardı. Juliana fazla ileri gittiğini biliyordu. Bir an için Leighton’ın onu sarsabileceğini düşündü çünkü adamın gerilen kaslarında yatan öfkenin zorlukla tutulduğunun farkındaydı.

“İtibarıma karşı sizden çok daha kötü tehditlerin üstesinden geldim, Bayan Fiori. Bir an için bile galip geleceğinizi düşünmeyin. Cazibe itibarla kıyaslanamaz.” Sustu. “On gününüzü mü istiyorsunuz? Alın sizin olsun. Elinizden gelenin en iyisini yapın.”

“Niyetim o yönde.”

“Bunu sizin için kolaylaştırmamı beklemeyin.”

Juliana, Leighton'ın tek topuğunun üstünde dönerek girmesinden, onun soğuk çehresine verdiği zarardan zevk duymalıydı. Ama Leighton'ın balkonuna -ve seçtiği mükemmel İngiliz gelinine- dönüşünü izlerken içinde alevlenen duygu zafer değildi.

Şüphe verici şekilde özlemi andıran bir duyguydu.

Sekizinci Bölüm

Kabalık mükemmelliğin nihai sınavıdır

Kibar bir hanımefendi dilini tutar.

—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme

*Kadın terzisindeki en heyecan verici şeyler
ipek desteleri değildir, skandal fısıltılarıdır.*

—The Scandal Sheet, Ekim 1823

“İngiliz kadınları kıyafet satın almak için Avrupa’daki her-
kesten daha fazla vakit harcarlar.”

Juliana terzinin prova odasındaki divanda arkasına yas-
lanmıştı. Dükkânın sahibesini yansıtmaya yetecek kadar pa-
halı ve cesur olan güzel, kırmızı sırlı ipek kumaşla döşenmiş
özel mobilya parçası üzerinde itiraf etmek isteyeceğinden
çok daha fazla saatini harcamıştı.

Madam Herbert, Callie’ye giydirdiği kızcılık rengi güzel
kumaşın belini iğnelerken soğuk bir tavırla, “Fransız mağa-
zasını hiç görmediniz herhalde,” dedi.

Mariana am yeşili kadife bir kumaşı incelerken güldü. “Böylesine önemli bir faaliyette Fransızların bizi geçmesi-ne müsaade edemeyiz, değil mi?” Hebert imalı bir şekilde homurdanarak karşılık verdi ve Mariana ona moral vermek için atıldı. “Sonuçta, en iyi terzilerini bizim tarafımıza geçirmeyi başardık.”

Arkadaşı diplomatik bir felaketin kıyısından döndüğü sı-
rada Juliana sırttı.

“Dahası,” dedi Mariana. “Callie korkunç kıyafetler için-de gereğinden fazla vakit geçirdi. Telfi etmesi gereken çok şey var. Biraz heyecan arıyoruz.” Sustu. “Mesela bu yeşil-den kışlık bir pelerin olabilir mi?”

“Ekselansları kadifeler içinde çok güzel görünecektir.” Hebert başını içinden kaldırmadı. “Uyması için dupiyon ipekten yeni bir elbise önerebilir miyim? Bu sizi bir kış ba-
losunun en güzel kadını yapacaktır.”

Valerie göz kamaştırıcı yeşil ipeği sererken Mariana’nın gözleri ışıldıadı. Parıldayan bir düzine farklı yeşil tonuyla ipek çoğu kumaştan daha ağırdı. “Ah, evet...” diye fısıldadı Mariana. “Kesinlikle böyle bir öneride bulunabilirsin.”

Juliana arkadaşının ses tonundaki hürmetten dolayı gl-
d. Mariana l aldırmak, yoklanmak ve iğnelenmek için yakındaki bir paravanın arkasına geçerken Juliana, “Bunun-
la beraber, bir saat daha buradayız,” diye bildirdi.

Callie, Juliana’ya gülümsemeden önce terziye, “ok dar olmasın,” dedi. “Eğer sonbahar bu şekilde sosyal olmaya devam ederse kışın ne olacağını tahmin bile edemiyorum. Senin de yeni elbiselere ihtiyacın olacak aslında. İşin doğru-
su, akşam yemeğinde ne giyeceğini konuşmadık.”

“Benim akşam yemeğim değil.” Juliana güldü. “Ayrıca uygun bir şeylerim olduğuna eminim.”

“Callie, Londra’nın en muhteşem lord grubunu seçti, Juliana.” Mariana paravanın arkasından şakıyordu. “Her biri bir öncekinden daha gözde.”

“Ben de öyle duymuştum.”

Callie elbisesinin belini aynada inceledi. “Leighton dışında hepsi kabul etti.” Aynadan Juliana’nın gözlerine baktı. “Benedick de dâhil.”

Juliana, Allendale Kontu’ndan bahsedilmesini duymazdan geldi. Misafiler hakkında yorumda bulunması hata olurdu. Yine de, “Leighton gelmiyor mu?” diye sordu.

Callie başını salladı. “Belli değil. Sadece cevap vermedi.” Juliana bu konuyu daha fazla irdelememesi gerektiğini bilerek dilini tuttu. Eğer Leighton yemeğe katılmak istemiyorsa bu Juliana’yı ne ilgilendirirdi? “Onun içindeki iyiliği görmeye çalışıyorum ama hiç kolay değil. Ah, neyse! Onsuz çok eğleneceğiz.”

“Valerie’den size birkaç kumaş göstermesini isteyeyim mi, Matmazel Fiori?” Hebert araya girdi, harika bir terzi olduğu kadar muhteşem bir iş kadınıydı.

“Hayır.” Juliana başını salladı. “Bir sürü elbisem var. Ağabeyim bugün iflas etmese de olur.”

Callie büyük bir aynadan Juliana’nın gözlerine baktı. “Gabriel’le küçük, gizli hediyelerinizi bilmediğimi sanma. Senin için giysiler ve her ne istiyorsan almaya bayıldığını biliyorsun. Gabriel’in tüm o yeni kitaplarının ve müzik eserlerinin nereden geldiğini de biliyorum.”

Juliana gülümsedi. İngiltere’ye ilk geldiğinde bu yeni dünyadan ve yeni ailesinden tümüyle kopuk hissederken ürkütücü üvey ağabeylerinin ondan nefret edeceklerinden emindi. Aynı annenin Juliana’yı da terk etmiş olmasının önemi yoktu. Ancak önemi vardı. Gabriel ve Nick onu ka-

bul etmişlerdi. Sorgusuz sualsiz. Kardeş olarak ilişkileri gelişmeye devam ederken Juliana geç de olsa bir kız kardeş olmanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyordu. Bu son derece zevkli dersin bir parçası olarak da en büyük ağabeyiyle sık sık hediyeleşerek bir tür oyun başlatmışlardı.

Ağabeyiyle arasındaki ilişkisini kurmada son derece etkili olan yengesine gülümseyerek, “Bugünlük hediye yok. Resmî bir kışlık gardıroba gerek kalmadan sezonun sona ereceği umudumu hâlâ koruyorum,” dedi.

Mariana paravanın arkasından, “Böyle şeyler söyleme,” diye seslendi. “Bu elbiseyi giyecek bir sebep istiyorum!”

Hep birlikte güldüler ve Juliana, Madam Hebert, Callie’nin elbisesinin kumaşını bel kısmında sanatsal bir şekilde kıvrırken onu izledi. Callie elbisenin kıvrımlarını aynadan bakıp inceleyerek, “Mükemmel,” dedi.

Öyleydi de. Callie çok güzel görünüyordu. Juliana alaycı bir şekilde, *Gabriel gözlerini ondan alamayacak*, diye düşündü.

“Çok dar olmasın,” dedi Callie.

Callie bu sözleri ikinci kez fısıldıyordu.

Juliana’nın kafasına dank etti.

Yengesinin suçlu bakan gözlerine aynadan bakarak, “Callie?” dedi. Juliana sessiz bir soruyla başını eğdi. Callie’nin büyük, güzel tebessümü ihtiyacı olan tek cevaptı.

Callie hamileydi.

Juliana yerinden fırladı, sevinçten yerinde duramıyordu. “*Maraviglioso!*” Yengesinin yanma gitti ve onu kendine doğru çekip kucakladı. “Demek o yüzden daha fazla elbise alışverişine çıktık!”

İki kadının gülüşmesi elbise paravanının arkasındaki Mariana'nın dikkatini çekti. “*Maraviglioso* nedir?” Sarışın kafasını bölmenin kenarından uzattı. “Neden gülüyorsunuz?” Gözlerini kısıp Juliana'ya baktı. “Neden *ağlıyorsun*?” Bir an için gözden kayboldu, topallayarak dışarı fırladı, yarısı iğnelenmiş yeşil saten kumaşı üstünde eliyle tutuyordu, zavallı Valerie de onu izliyordu. “Neyi kaçırdım?” diye dudak büktü. “Hep her şeyi kaçırıyorum!”

Mariana'nın gücenmesi karşısında Juliana ve Callie güldü. Juliana, “Ona söylemek zorunda kalacaksın,” dedi.

“Bana neyi söyleyecek?”

Callie'nin yanakları yanıyordu ve kesin Londra'nın en iyi terzilerinden biri bir metre ötesindeyken bir prova odasında bulunmuyor olmalarını diliyordu.

Juliana kendine hâkim olamadı. “Görünüşe göre ağabeyim görevini iyi yapmış.”

“Juliana!” diye fısıldadı Callie, mahcup olmuştu.

Juliana hafifçe omuz silkerek, “Ne? Doğru ama!” dedi.

Callie sırtıttı. “Tıpkı onun gibisin.”

Söz konusu *kişiyi* deli gibi seven bir kadından gelen çok daha kötü hakaretler vardı.

Mariana hâlâ anlamaya çalışıyordu. “Görevini yapmış... Ah! Ah, Tanrım! Ah, Callie!” Heyecandan yerinde zıplamaya başladı ve çilekeş Valerie ipeği Mariana'nın gözyaşlarından korumak için bir mendil almak üzere koşturmak zorunda kaldı.

Hebert ya sırnaşık bir kucaklanmaya yakalanmaktan ya da iki kız kardeş birbirine kenetlenip gülerken, ağlarken, konuşup dururken, tekrar gülerken ve ağlarken duygusal arbedeye karışmaktan kaçmak için odadan çıktı.

Juliana bu kutlama anında yeri olmadığını fark etmesine rağmen Hartwell kardeşlerin oluşturduğu tablo karşısında gülümsedi. İkisinin de mutlu birer evliliği vardı ve birbirlerine hâlâ derinden bağlıydılar. İki kardeşin mutluluğunda veya bağlılığında gözü kaldığı filan yoktu. Sadece o da böylesine dizginsiz, tartışmasız bir aitlik duygusuna sahip olmayı diliyordu.

Prova odasından çıkarak Madam Hebert'in dakikalar önce kaçtığı mağazanın ön salonuna gitti. Fransız kadın küçük bir bekleme salonunun girişinde duruyordu, başka bir müşterinin önünü kapatıyordu. Juliana tasarım malzemeleleriyle dolu bir duvara yöneldi. Düğmeler, kurdeleler, fırfırlar ve danteller vardı. Parmaklarını tuhafiye malzemelerinin üstünde gezdirdi; pürüzsüz, altın rengi bir düğmeye, sonra fistolu bir dantele dokundu. Callie'nin verdiği haber onu çok etkilemişti.

Baharda ailenin iki yeni üyesi olacaktı. Nick'in eşi Isabel de hamileydi.

Ağabeyleri geçmişlerini ve babalarının günahlarını tekrarlama korkularını aşmışlardı ve o akıl almaz riski almışlardı: Aşk için evlenmişlerdi. Şimdiyse aileleri vardı. Anneler, babalar ve mutlu, sevecen bir aile ocağında büyüyecek çocuklar...

Hayatınız boyunca geleceği hiç düşünmediniz, değil mi? Sonrasında neler olacağını?

Leighton'ın tiyatrodaki söylediği sözler zihninde yankılandı.

Juliana boğazındaki tuhaf düğümü yutkundu. Artık geleceğini düşünme lüksüne sahip değildi. Babası ölmüştü ve Juliana tepetaklak olmuştu, İngiltere'ye gönderilmişti, tuhaf bir aileye ve onu asla kabullenmeyecek daha da tuhaf bir kültüre teslim edilmişti. O yüzden bir gelecek hayal ederek

kendini kandırmamak çok daha kolaydı ve daha az acı veriyordu.

Ancak Callie ile Mariana'nın sevgi, çocuklar, aile ve arkadaşlarıyla dolu cennet gibi geleceklerine mutluluk içinde baktıklarını görürken onları kıskanmaması imkânsızdı.

Onlar Juliana'nın asla sahip olamayacağı şeylere sahipti. Ona asla sunulmayacak şeylere. Çünkü onlar buraya; paranın, unvanın, aile geçmişinin ve soyun her şeyden daha önemli olduğu bu aristokrat dünyaya aittiler.

Juliana bir kâsedan muhtemelen boyanmış olan uzun bir tüy aldı. Böylesine büyük bir kuş tüyünün hiç bu kadar siyah olduğuna şahit olmamıştı. Böyle bir şey üretebilecek kuşu hayal bile edemiyordu. Fakat parmaklarını yumuşak tüyde gezdirirken mağazaya sızan gün ışığı tüye vurdu ve Juliana tüyün doğal olduğunu hemen anladı. *Göz kamaştırıcıydı.* Parlak öğlen ışığında tüy hiç de siyah görünmüyordu. Mavi, mor ve kırmızı tonlarıyla öylesine koyu parlıyordu ki sadece siyahmış izlenimi veriyordu. Bir renk cümbüşüydü.

“*Aigrette.*”

Terzinin konuşması Juliana'yı hayalinden çekip çıkardı. “Efendim?”

Madam Hebert siyah kaşını kaldırdı. “Çok kibar ve İngiliz tarzı,” dedi ve Juliana ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verince devam etti. “Elinizde tuttuğunuz tüy. Balıkçıl tüyüdür.”

Juliana başını salladı. “Balıkçılar beyaz olur sanırdım.”

“Siyah olanları değil.”

Juliana başını eğip tüye baktı. “Renkler göz kamaştırıcı.”

Terzi kadın, “En nadir şeyler genellikle öyle olur,” diye cevap vererek dantel dolu büyük, ahşap bir kasayı aldı.

“Beni bağışlayın. Dantellerimi incelemek isteyen düşes bir müşterim var.” Kadının sesindeki hoşnutsuzluk Juliana’yı şaşırttı. Tabii ki Fransız kadın Mariana hakkında onun önünde kötü konuşmazdı.

“Fransızlar biraz daha hızlı hareket etseydi belki Napolyon savaşı kazanırdı.” Mağazanın içini kibir kapladı ve Juliana hızla sese doğru döndü.

Leighton Düşesi on adım bile ötesinde değildi.

Minyon ve solgun olan bu kadının devasa, mükemmel Leighton’ı doğurduğuna inanmak zordu. Juliana annesinde Leighton’dan bir şeyler bulmaya çabaladı. Kadının solgun rengi veya şeffaf sayılacak denli ince olan kâğıt gibi teni ona benzemiyordu, bir kış denizinin rengini taşıyan gözleri de aynı değildi. Ama o gözler, sanki her şeyi görüyordu. Düşesin soğuk bakışı onu tepeden tırnağa incelerken Juliana nefesini tuttu. Sessiz inceleme karşısında kıpırdanma dürtüsüne direndi, kadının bariz süzüşünün onu zangır zangır titretmesine müsaade etmeyi reddetti.

Tabii ki zangır zangır titriyordu.

Aniden benzerlikleri çok açık bir şekilde gördü. Kalkık çene, mağrur duruş, soğuk bakışlar, karşısındakini tamamen sarsabilme yeteneği...

Bu kadın Leighton’ın annesiydi, en kötü biçimlerden tıpkı oydu.

Ama Leighton’daki sıcaklık onda yoktu.

Kadında hayat boyu salahiyet ve duygusuzluk göstergesi olan sarsılmaz bir metanet dışında hiçbir şey yoktu.

Bir kadını taş a çeviren neydi?

Leighton’ın tutkuya inanmamasına şaşırmamak gerekirdi.

Düşes, Juliana'nın başını çevirmesini bekliyordu. Tıpkı oğlu gibi o da kadim isminin ve dik burnunun onu diğer herkesten daha üstün kıldığını kanıtlamak istiyordu. Kesinlikle, kadının tereddütsüz bakışı onu Juliana'dan daha iyi yaptığını söyler gibiydi.

Juliana isyan eden sinirlerine aldırış etmeyerek kıpırdamadan durdu.

Ön salonunda süren irade savaşının farkında olmayan Madam Hebert, "Ekselansları," dedi, "gecikme için özür dilerim. Dantele şimdi bakmak ister misiniz?"

Düşes gözlerini Juliana'dan ayırmadı. "Tanıştırılmadık," dedi. Kadının sözleri keskindi ve korkutma amaçlıydı. Juliana'ya münasebetsizliğini hatırlatmayı hedefleyen sert sözlerdi.

Juliana cevap vermedi. Kıpırdamadı. Başını çevirmeyi reddetti.

"Ekselansları?" Madam Hebert Juliana'dan düşese, sonra tekrar Juliana'ya baktı. "Bayan Fiori'yi takdim edebilir miyim?"

Uzun bir sessizlik oldu; belki saniyeler, belki de saatlerce sürmüştü; sonunda düşes konuştu. "Edemezsin." Bu otoriter cümleyle odanın havası çekilmiş gibi oda boğucu bir hâl aldı. Juliana'dan gözünü ayırmadan devam etti. "Biraz şaşırdığımı itiraf ediyorum, Hebert. Bir zamanlar çok daha az sıradan müşterilere hizmet ediyordun."

Sıradan.

Eğer kulaklarındaki uğultu böylesine güçlü olmasaydı Juliana yaşlı kadının öngörüsüne hayranlık duyardı. En mükemmel kelimeyi; en hızlı ve en şiddetli darbeyi indirecek kelimeyi seçmişti.

Sıradan.

Hayatı tepede yaşayan birinden gelebilecek en kötü hakaretti.

Kelime Juliana'nın kafasının içinde yankılanıyordu fakat tekrarlarında Juliana, Leighton Düşesini duymuyordu.

Oğlunu duyuyordu.

Karşılık vermeden edemedi.

"Ben de hep daha medeni müşterilere hizmet ettiğini düşünmüştüm." Kendine engel olamadan sözcükler ağzından kaçırvermişti. Daha başka bir şey söylememek için eliyle ağzını kapama dürtüsüne direndi.

Eğer böyle bir şey mümkünse düşesin sırtı daha da dikleşti, burnu daha da kalktı. Konuştuğunda Juliana cevabını hak etmeyecek denli aşağılıkmiş gibi sözlerinden bıkkınlık akıyordu. "Demek ki söyledikleri gerçekten doğruymuş. Armut dibine düşermiş."

Leighton Düşesi mağazadan çıktı, kapı kapandığında içerideki havayı da beraberinde götürmüştü, kapının zili içineleyici bir vurguyla neşe içinde çalıyordu.

"O kadın bir cadaloz."

Juliana başını kaldırdığında Mariana'nın endişeli ve öfkeli bir yüz ifadesiyle ona doğru ilerlediğini gördü. Başını salladı. "Görünüşe göre düşesler diledikleri gibi davranabiliyorlar."

"Kraliçe bile olsa umurumda değil. Seninle o şekilde konuşmaya hakkı yok."

Juliana sesindeki titremeye aldırmazlık etmeyerek, "Eğer kraliçe olsaydı, benimle gerçekten istediği gibi konuşabilirdi," dedi.

Düşesi kıskırtırken aklından ne geçiyordu?

Tabii ki sorun buydu. Düşesi düşünmüyordu ki.

Parlayan kehribar rengi gözleri, altın sarısı buklelerden bir haleyi, köşeli bir çeneyi ve kıpırdatmayı çok istediği sarımsız bir çehreyi düşünüyordu.

Ve aklına gelen ilk şeyi söylemişti.

“Onunla bu şekilde konuşmamalıydım. Duyulursa bir skandala yol açar.” Mariana başını salladı ve cevap vermek için ağzını açtı, teskin edecek sözler sarf edeceği kesindi fakat Juliana hafifçe gülümseyerek devam etti. “Bunu hak ettiğini hissetmekten kendimi alamamam yanlış mı?”

Mariana sırtıttı. “Hiç de değil! Bunu cidden hak etti! Hatta daha fazlasını! O kadından nefret ediyorum. Leighton’ın bu kadar kasıntı olmasına şaşmamak gerek. *O kadın* tarafından yetiştirildiğini düşünsene.”

Korkunç bir şey olurdu.

Juliana canlanmıştı. Leighton Düşesi kendini Juliana’dan ve dünyanın geri kalanından üstün görüyor olabilirdi fakat öyle değildi. Juliana’nın bunu nefret dolu kadına kanıtlamak gibi bir hevesi pek olmasa da kendini düke soğuk, kibir yüklü hayatında neleri kaçırdığını tam olarak göstermeye yeniden adanmış hissetti.

“Juliana?” Mariana düşünceleriyle arasına girdi. “İyi misin?”

İyi olacaktı.

Juliana düşüncesini bir kenara itti, yaşananları şok içinde ve muhtemelen dehşete düşerek izlemiş olan ve normalde son derece soğukkanlı görünen terziye döndü, özürlerini sundu. “Özür dilerim, Madam Hebert. Görünüşe göre size önemli bir müşteriyi kaybettirdim.”

Doğruydu. Juliana, Hebert’in Leighton Düşesi’nin beğenisini geri kazanmak için girişimde bulunmak dışında seçe-

neği olmadığını biliyordu. Londra'nın en güçlü kadınlarından biri işlerini başka bir yere taşırsa insan kenarda durup beklemezdi. Düzgün bir şekilde ele alınmazsa böyle bir değişimin etkileri terzinin işini bitirebilirdi.

"Belki de ekselansları..." Mariana'yı işaret etti. "...ve markiz..." Prova odasına ve Callie'ye doğru elini salladı. "...yol açtığım zararı onarmaya yardımcı olabilir."

"Ha!" Mariana hâlâ öfkeliydi. "Sanki onunla konuşmaya tenezzül ederim de o..." Sustu, terbiyesini takındı. "Ama elbette, madam. Seve seve yardımcı olurum."

Terzi konuşmaya başladı. "Onarılması gereken bir şey yok. Bir sürü işim var ve Leighton Düşesi'nin müşterilerimi *mağdur etmesine* ihtiyacım yok." Juliana gözlerini kırptırdı, terzi ise devam etti. "Ralston Markisi'nin eşi ve kız kardeşinin yanı sıra Rivington Düşesi mağazamda. Yaşlı hanımefendi olmadan da idare edebilirim." Sesini komplocu bir fısıltıya indirgedi. "Yakında ölür zaten. Birkaç yıl sipariş vermese ne çıkar?"

Kadının açıklaması öylesine saygısızca ve duygusuzdu ki ne demek istediğinin tam olarak anlaşılması için biraz zaman geçmesi gerekti. Mariana kocaman gülümserken Juliana inanamayarak kahkaha patlattı. "Fransızları ne kadar çok sevdiğimden bahsetmiş miydim?"

Terzi göz kırptı. "Biz yabancılar birbirimizi kollamalıyız, *non?*"

Juliana gülümsedi. "*Qui.*"

"*Bon.*" Hebert başını bir kez eğerek onayladı. "Peki ya dük?"

Juliana anlamamış gibi yaptı. "Dük mü?"

Mariana ona cefakâr bir bakış attı. “Ah, lütfen! Bilmiyormuş gibi davranmakta berbatsın.”

“Hayatınızı kurtaran dük, *matmazel*,” dedi terzi, kadının sesinde imalı bir kıvraklık vardı. “Zor biri, *non*?”

Juliana balıkçıl tüyünü elinde çevirdi; parlak, saklı renklerin kendilerini göstermelerini izledikten sonra terziye baktı. “*Qui*. Ama sandığınız şekilde değil. Onun peşinde değilim. İstedğim tek şey...”

Onu iliklerine kadar sarsmak.

Elbette, bunu söyleyemezdi.

Madam Hebert tüyü Juliana’nın elinden aldı. Mağazanın bir tarafındaki kumaş duvarına doğru giderek eğildi ve bir kumaş rulosu aldı. Abartılı kumaşın birkaç metresini açarak Juliana’ya baktı. “Bence ağabeyinizin size yeni bir elbise almasına müsaade etmelisiniz.”

Terzi, tüyü görkemli satenin üstüne koydu. Skandala sebep olacak bir şeydi, tutkuluydu ve...

Mariana kısık sesle muzipçe omzunun üzerinden güldü. “Ah, *mükemmel*.”

Juliana terzinin gözlerine baktı.

Bu Leighton’a diz çöktürecekti.

“Ne kadar çabuk alabilirim?”

Terzi Juliana’ya baktı, meraklanmıştı. “Ne kadar çabuk ihtiyacınız var?”

“İki gece sonra akşam yemeğine gelecek.”

Mariana dikkat kesilerek başını salladı. “Ama Callie daveti kabul etmediğini söyledi.”

Juliana arkadaşının gözlerine baktı, izlediği yoldan hiç olmadığı kadar emindi. “Gelecek.”

“Askeriyemizin ödeneğinin iyi olmasını istemiyor değilim, Leighton. Sadece bu tartışmanın bir sonraki oturumu bekleyebileceğini söylüyorum. Denetlemem gereken bir hasat var.”

Simon masaya bir kart atarak müstakbel kaybeden edasıyla dışlerinin arasında bir puro geveleyen rakibine miskince baktı. “Bence kaçırmaktan bu denli esef duyduğün şey hasattan ziyade tilki avı, Fallon.”

“O da var, inkâr etmeyeceğim. Sonbaharın tümünü Londra’da geçirmektense yapacak daha iyi işlerim var.” Fallon Kontu öfkeli bir ses tonuyla konuşuyordu. “Sen de kalmak istiyor olamazsın.”

“Benim ne istediğim mevzu bahis değil,” dedi Simon. Bu bir yalandı. Onun ne istediği tamamen mevzu bahisti. Eğer ziyaretçilerin taşradaki malikânesinin kapısında belirlemelerini ve sırlarını keşfetmelerini önleyecekse parlamentoda haritacılığı denetleyen kanunları tartışmak için bile özel bir oturum düzenlerdi.

Simon kartlarını açık şekilde masaya koydu. “Anlaşılan kartların konusunda bir asiller sınıfı üyesi olarak sorumluluklarından kaçma yolları aramaktan daha fazla zaman harcamalısın.”

Simon kazandıklarını topladı, masadan kalktı ve küçük odadan çıkıp ilerideki koridora yöneldiği sırada kontun ettiği küfrü duymazdan geldi.

Tiyatro davetleri ve yarım düzine balo davetiyle gece önünde uzanıyordu ve Simon şehirdeki evine dönüp banyo yapması, giyinmesi ve dışarı çıkması gerektiğini biliyordu.

Edep ve beyefendilik abidesi olarak görüldüğü her gece Leighton adını korumasına yardımcı olacak bir geceydi.

Sosyetenin alışkanlıklarını sıkıcı bulmaya başlamış olmasının önemi yoktu. Bu iş böyle yapılırdı.

“Leighton.”

Needham ve Dolby Markisi kulübün giriş katından geniş merdivenleri oflayarak çıkıyordu, en üst basamağa vardığında zorlukla nefes alıyordu. Durdu, bir elini parlak meşe korkuluğa dayayarak başını arkaya yasladı, derin bir nefes almak için geniş gövdesini dışarı doğru çıkardı. Markinin sarı yeleğinin düğmeleri adamın göbeği karşısında gerildi ve Simon yaşlı adamın doktora mı ihtiyacı var, diye düşündü.

Marki kendine geldiğinde, “Tam da görmeyi umduğum adam!” diye bildirdi. “Söyleyin bakalım, kızım la ne zaman konuşacaksınız?”

Simon donup kaldı, etrafa bakındı. Gizli tutmayı tercih edeceği bir konuşma için tümüyle uygunsuz bir mekândı. “Bana bir oturma salonunda eşlik etmek ister misiniz, Needham?”

Marki ipucunu almamıştı. “Saçma. Evliliği gizli tutmanın gereği yok!”

“Ne yazık ki aynı fikirde değilim,” dedi Simon, çenesindeki kasların gevşemesini diliyordu. “Hanımefendi kabul edene kadar...”

Marki tekrar, “Saçmalık!” diye böğürdü.

“Sizi temin ederim, Needham; düşüncelerimin saçma olduğunu düşünen pek kimse yoktur. Leydi Penelope ile doğrudan konuşma şansı yakalayana kadar evliliğin gizli kalmasını tercih ediyorum.”

Needham'ın zaten dikkatle bakan gözleri iyice kısıldı. "O halde bu işi halletseniz iyi edersiniz, Leighton." Bunun üzerine Leighton dişlerini sıktı. Emir almaktan hoşlanmıyordu. Özellikle de zayıf bir nişancı olan aptal bir markiden.

Yine de pek bir seçim şansı yok gibi görünüyordu. Başıyla kısa bir onay verdi. "Derhal."

"Aferin. Aferin. Fallon!" Marki seslendiğinde oyun salonunun kapısı açıldı ve Simon'm rakibi koridora çıktı. "Hiç bir yere gitmiyorsun, oğlum! Ceplerini hafifletmeyi planlıyorum!"

Kapı, şişman markinin arkasından kapandı ve Simon adamın kart oyunlarında da nişancılıktaki kadar kötü olması için sessizce dua etti. Simon'm gününü topyekûn mahvettikten sonra Needham'm iyi bir öğleden sonra geçirmesi için sebep yoktu.

White's salonunun merkez merdiven sahanlığını gösteren devasa cumba caddeye bakıyordu. Simon öğleden sonra güneşinde durarak aşağıdaki Arnavut kaldırımı, yollardan geçen at arabalarını izleyerek sonraki hamlesini düşündü.

Doğrudan Dolby Malikânesi'ne gitmeli ve Leydi Penelope ile konuşmalıydı.

Geçen her gün kaçınılmaz olanı ertelemekten başka işe yaramıyordu. Eninde sonunda evlenmeyi planlamıyor değildi, olayların doğal akışı buydu. Bir sonuca yönelik bir araç. Varislere ihtiyacı vardı. Bir de hanımefendiye. Fakat şu anda evlenmek zorunda olmak zoruna gidiyordu. Evlenme sebebi zoruna gidiyordu.

Sokağın karşı tarafındaki bir renk parıltısı dikkatini çekti, St. James Sokağı'ndaki diğer yayaları örten solgun renkler yığının arasında öne çıkan parlak bir kırmızıydı. Çok fazla göze batıyordu, Simon onu gerçekten doğrulamak için cama

iyice yaklaştı. Parlak kırmızı bir pelerin ve pelerine uygun bir şapka ile erkeklerin dünyasında bir kadın. Erkeklerle ait bir sokakta.

Onun sokağında. Kulübünün karşısında.

Hangi kadın parlak gün ışığında St. James'te kırmızı gi-yerdi?

Cevabı kalabalık daha açılmadan zihninde çaktı ve Si-mon kadının yüzünü gördü.

Kadın başını kaldırıp pencereye doğru baktığında ise ka-dın onu göremezdi, orada olduğunu bilemezdi. Simon içini saran şaşkınlık dalgasından dengesini yitirmişti.

Tanrı aşkına, daha bir gece önce onu böyle cesur, düşün-cesiz davranışlarda bulunmaması konusunda uyarmamış mıydı? Çocukça davranmak konusunda ona bir ders verme-miş miydi? Ve bunun sonuçları hakkında?

Vermişti. *Tam da ona girdikleri iddiayı kazanmak için elinden geleni ardına koymamasını söylemeden hemen önce.*

Bu, onun sıradaki hamlesiydi.

Simon gözlerine inanamıyordu.

Kadın, birinin dizine yatırılıp temiz bir dayak atılmasını hak ediyordu. Bu işi yapacak kişi tam da oydu.

Simon hemen harekete geçti, merdivenlerden hızla indi, kulübün diğer üyelerinin selam vermesine aldırmış etmedi. Pelerinini, şapkasını ve eldivenlerini beklerken zor sabre-di-yordu. İtibarına yaptığı hakarettten sonra Juliana'nın kaç-masını engellemek için kapıdan fırladı. Ama Juliana kaçmı-yordu.

Sokağın karşısında sabırla bekliyordu, Simon'ın bir son-raki gemiyle İtalya'ya geri postalamaya yemin ettiği ufak tefek İtalyan hizmetçisiyle sanki tüm bu durum gayet nor-

malmiş gibi sohbet ediyordu. Sanki böyle davranarak görgü kurallarının on iki farklı maddesini çiğnemiymiş gibiydi.

Simon doğrudan ona yöneldi ama ona vardığında ne yapacağından emin değildi.

Simon yanlarına vardığı anda Juliana ona döndü. “Sokağın karşısına geçerken gerçekten dikkatli olmalısınız, ekselansları. Araba kazaları duymadığımız hadiseler değil.”

Juliana’nın sözleri sakindi, neşeliydi; en iyi erkek kulüplerini barındıran Londra sokağından ziyade bir misafir salonundaymışlar gibiydi. “Burada ne işiniz var?”

Simon onun yalan söylemesini bekledi. Alışveriş yaptığını ve yanlış bir yola girdiğini veya St. James sarayını görmek istediğini ve öylesine geçtiğini veya bir binek atı aradığını söylemesini bekledi.

“Tabii ki sizi bekliyordum.”

Gerçek, Simon’ı beyninden vurulmuşa döndürdü. “Beni.”

Juliana gülümsedi ve Simon kulüpteki biri ona ilaç mı verdi acaba, diye merak etti. Bunlar kesinlikle olmuyordu. “Kesinlikle.”

“Burada bulunmanızın ne kadar uygunsuz olduğunun farkında mısınız? Beni beklemenizin? Sokakta?” Simon sesindeki şaşkınlığa engel olamıyordu. Juliana’nın duygularını altüst etmesinden nefret etmişti.

Juliana başını eğince Simon gözlerindeki muzip parıltıyı gördü. “Kulübün kapısını çalıp bir görüşme talep etmem daha fazla mı, yoksa daha mı az uygunsuz olurdu?”

Juliana onunla dalga geçiyordu. Öyle olmak zorundaydı. Simon yine de sorusuna cevap vermek zorunda hissetti. Ne olur ne olmaz diye. “Daha fazla. Elbette.”

Juliana'nın tebessümü sırtıta dönuştü. "Ah, o halde bunu tercih ediyorsunuz!"

"İkisini de tercih etmiyorum!" Simon patlamıştı. Daha sonra kulübünün karşısındaki sokakta durmakta olduklarını fark ederek Juliana'yı dirseğinden tutup ağabeyinin evine doğru çevirdi. "Yürüyün."

"Neden?"

"Çünkü burada dikilip duramazsınız. Yakışık almaz."

Juliana başını salladı. "*Ayakta durmayı* yasaklamayı İngilizlere bırakın." Juliana yürümeye başladı, hizmetçisi de onları izliyordu.

Simon onun boğazını sıkma dürtüsüne direnerek derin bir nefes aldı. "Burada olduğumu nereden bildiniz?"

Juliana kaşını kaldırdı. "Sonuçta aristokratların yapacak çok da işi yok, ekselansları. Sizinle konuşmam gereken bir konu var."

"Benimle bir şey görüşmeye karar verip beni öylece aramaya çıkamazsınız." Belki de Simon onunla bir ahmakmış gibi konuşursa öfkesi biraz olsun yatıştırdı.

"Nedenmiş?"

Belki de yatışmazdı.

"Çünkü yakışık almaz!"

Juliana ona hafifçe gülümsedi. "Yakışık alan davranışları pek de önemsemediğime karar verdiğimizi sanıyordum." Simon cevap vermedi. Kendine güvenemiyordu. "Dahası, benimle konuşmak istediğinize karar verirsiniz beni arayıp bulmakta özgürsünüz."

"Tabii ki sizi aramakta özgürüm."

"Dük olduğunuz için mi?"

“Hayır. Erkek olduğum için.”

“Ah!” dedi Juliana. “Çok daha iyi bir sebep.”

Juliana'nın sesindeki şey alay mıydı?

Simon önemsemiyordu. Tek istediği onu evine götürmekti.

“Bana gelmeyi planlamıyordunuz.”

Çok doğru. “Hayır. Planlamıyordum.”

“O yüzden meseleyi elime almak zorunda kaldım.”

Simon onun dil konusunda yaptığı çekici hatalardan eğlenmeyecekti. Juliana yürüyen bir skandaldı ve bir şekilde Simon onun refakatçisi haline gelmişti. Simon'ın buna ihtiyacı yoktu. “Ele olacak,” diye düzeltti Simon.

“Aynen öyle.”

Simon onun Park Lane ve Ralston'ın Malikânesi'ne giden sokağın karşısına geçmesine yardım ettikten sonra hızlıca ve öfkeyle, “Bugün size dadılık yapmaktan çok daha önemli işlerim var, Juliana. Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Juliana sustu, adının yankısı ikisinin arasında asılı kalmıştı.

“Bayan Fiori.” Leighton hatasını çok geç düzeltmişti.

Bunun üzerine Juliana gülümsedi. Mavi gözleri yirmi yaştaki bir kadının sahip olması gerekenden çok daha fazla bilgiyle parladı. “Hayır, ekselansları. Geri alamazsınız.”

Juliana'nın sesi kısık, canlıydı ve rüzgârla taşmana kadar kısa süre duyuldu ama Simon onu ve içerdiği vaadi duymuştu. Juliana'nın nasıl gerçekleştireceğini bilmesine imkân olmayan bir vaatti. Sözleri Simon'ın doğrudan içine işledi ve içini hızlı ve yoğun bir arzu kapladı. Şapkasının kenarını indirerek arkasını döndü, rüzgâra doğru yöneldi,

etraflarını çeviren g z yapraklarının beraberlerinde o anı da u urabilmesini diliyordu.

“Ne istiyorsunuz?”

“Yapmanız gereken i ler ne?”

İstediyim bir şey değil.

Simon düşüncesini içine attı.

“Sizi ilgilendirmez.”

“Doğru ama merak ettim. Bir aristokrat bir hanıma eve kadar eşlik edemeyecek kadar acil olan neyi yapmak zorunda olabilir?”

Simon aylak bir hayat sürdürdüğüne dair imadan ho lanmamı tı. “Amaçlarımız var aslında.”

“Gerçekten mi?”

Simon ona bir bakış attı. Juliana sırtıyordu. “Beni kı ırtıyorsunuz.”

“Belki.”

Juliana çok güzeldi.

Sinir bozucuydu fakat güzeldi.

“Peki? Bugün yapmanız gereken şey ne?”

İçindeki bir şey Leydi Penelope’yi ziyaret etmeyi planladığını söylemesine engel oluyordu. Ona evlilik teklif etmeyi planladığını. Söylemek yerine alaycı bir bakış attı. “ nemli bir şey değil.”

Juliana güldü, sesi sevecen ve güzeldi.

Simon bugün Leydi Penelope’yi görmeyecekti.

Juliana’nın ağabeyinin evine varmadan önce sessizlik içinde birkaç uzun dakika boyunca yürüdüler. Sonunda Simon, Juliana’ya döndü ve ona doya doya baktı. Juliana hayat doluydu, güzeldi, pembe yanaklıydı, parlak gözlüydü,

kırmızı pelerini ve şapkası onu iyi bir İngiliz hanımefendinin tam tersi göstermişti. Dışarı çıkmıştı, eline bir dikiş iğnesi ve çay alıp şöminenin önünde ısınmak yerine cesurca keskin güz havasına atılmıştı.

Tam o anda Penelope de muhtemelen iğnesi ve çayıyla şöminenin önündeydi.

Ama Juliana, Simon'ın o güne kadar tanıdığı her şeyden farklıydı. İsteddiği her şeyden... Olduğu her şeyden...

Juliana kendisi için bir tehlikeydi ama her şeyden önemlisi Simon için bir tehlikeydi. Simon'm giderek daha karşı konulmaz bulduğu güzel, çekici bir tehlikeydi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Simon, sözleri istediğinden daha yumuşaktı.

"İddiamızı kazanmak istiyorum," dedi Juliana öylece.

Simon'ın ona vermeyeceği tek şeydi. Ona bunu vermeye dayanamazdı.

"Öyle bir şey olmayacak."

Juliana omzunu kaldırarak hafifçe silkti. "Belki. Özellikle de görüşmezsek."

"Bunu sizin için kolaylaştırmayacağımı söylemiştim."

"Zor olması bir tarafa, ekselansları; benden saklanmanızı beklemezdim."

Juliana'nın cesur sözleri üzerine Simon'ın gözleri büyüdü. "Sizden *saklanmak mı?*"

"Akşam yemeğine davet edildiniz ve cevap vermeyen tek kişi sizsiniz. Neden?"

"Kesinlikle sizden saklandığım için değil."

"O halde neden cevap vermediniz?"

Çünkü bunu göze alamam. “Kaç tane davetiye aldığımdan haberiniz var mı? Hepsini kabul edemem.”

Juliana yeniden gülümsedi, Simon ise Juliana’nın dudaklarının kıvrımındaki ukalalıktan hiç hoşlanmadı. “O halde ret mi ediyorsunuz?”

Hayır.

“Henüz karar vermedim.”

Juliana, Simon küçük bir çocukmuş gibi, “Yarından sonrakı gün,” dedi. “İtibar takıntınız düşünülürse yazışmalarınız konusunda bu kadar duyarsız davranacağınız aklıma gelmezdi. Benden saklanmadığınıza emin misiniz?”

Simon gözlerini kıstı. “Sizden saklanmıyorum.”

“İddiamızı kazanabileceğimden korkmuyorsunuz ya?”

“En ufak korkum yok.”

“O halde gelecek misiniz?”

“Elbette.”

Hayır!

Juliana sırtıttı. “Mükemmel. Leydi Ralston’a sizi de beklemesini söyleyeceğim.” Evin merdivenlerini çıkmaya başladı ve Simon’ı orada kararan gökyüzünün altında bıraktı.

Simon ise onun gidişini izledi, kapı Juliana’nın arkasından sıkıca kapanana kadar sokakta bekledi. Sinir bozucu bir İtalyan deniz kızı tarafından alt edildiği bilgisiyle tükenmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Davetiyede belirtilen saatin bir amacı vardır.

Dakik bir hanımefendi asla geç kalmaz.

—*En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Kesinlikle akılda evlilik varken servis edilen bir
yemekten daha mükellef bir yemek yoktur.*

—*The Scandal Sheet, Ekim 1823*

Simon yemeğe en son gelen kişiydi. Kasıtlı olarak.

Arabasından atladı ve Ralston Malikânesi'nin basamaklarını tırmandı, görgü kurallarını önemli ölçüde çiğnediğinin farkındaydı. Yine de yemeğe katılması için oyuna getirildiğini hissediyordu, o yüzden birkaç dakika geç kaldığını bilmekten sapkınca bir zevk alıyordu. Elbette özürlerini sunacaktı fakat Juliana onun düşünmeden hareket eden bir kadın tarafından idare edilmekle ilgilenmediğini hemen anlayacaktı.

Simon Leighton Dükü idi. Bırakalım da Juliana bunu unutmayı denesin.

Kapı açılarak Ralston evinin geniş, boş girişini gözler önüne serdiğinde içine dolan zafer dalgasına engel olamadı; girişin boş olması Simon'm zaten olacağını bildiği şeyi kanıtlıyordu: Yemeğe onsuz başlamışlardı.

Eve girdiğinde yakındaki bir uşağa şapkasını, pelerinini ve eldivenlerini teslim ederek onu ikinci kata ve dolayısıyla yemek salonuna götürecek olan geniş ana merdiven sahanlığına yöneldi. Yaklaştıkça üst kattan gelen sessiz konuşmaların gürültüsü arttı; sonunda ısıltı ısıltı aydınlatılmış, uzun koridora döndü ve konukların akşam yemeğinin başlamasını beklediği devasa yemek salonuna girdi.

Yemeği onun için geciktirmişlerdi. Bu da ona kendini sersem gibi hissettirmişti.

Elbette, kimse onu beklemekten sıkılmış görünmüyordu. Aslında herkes harika vakit geçiriyor gibiydi. Juliana'nın etrafını sıkıca saran gözde beyefendiler yığını yüzünden Juliana'nın sadece başının üstünde toplanmış parlak siyah buklelerini görebiliyordu.

Aniden yemeğin sebebini anladı. Leydi Ralston çöpçatanlık oynuyordu.

Düşüncesi, gruptan gelen kahkaha sesleriyle bölündü. Juliana'nın tiz, güzel, kadınsı kıkırdaması kısık ve fazlasıyla erkeksi olan diğerlerinden ayrılıyordu. Seslerin birleşimi Simon'ı bir anda sinirlendirdi. Bunu beklemiyordu ve bundan hoşlanmamıştı.

“Bize katılmaya karar vermene çok sevindim, Leighton.”

Ralston'ın alaycı sözleri Simon'ı hülyasından çekip çıkardı. Markiye aldırış etmeyerek dikkatini Leydi Ralston'a çevirdi. “Özürlerimi sunuyorum, leydim.”

Markiz bir zarafet abidesiydi. “Lüzum yok, ekselansları. Aslında fazladan zaman hepimize sohbet etme fırsatı kazandırdı.”

Juliana’yı çeviren kıkırdayan adamlar topluluğunun kibarca hatırlatılması Simon’ın dikkatini yeniden oraya çevirdi. İlk adam, sonra diğeri gruptan ayrılıp yerlerine otururken Simon düşüncelerini dikkatlice sakladı. Sonunda sadece Alendale Kontu ile koluna girdiği Juliana kalmıştı.

Juliana, Simon’m gördüğü en muhteşem elbiseyi giyiyordu.

Diğerlerinin bu denli büyülenmiş olmasına şaştırmamak gerekirdi.

Elbise başlı başına bir skandaldı, mum ışığında Juliana’nın etrafında ışıldayan gece yarısı rengindeki ipek ona gökyüzüyle sarmalanmış havası veriyordu. En koyu kırmızılar, mavilerin, morların bir birleşimiydi. Juliana’ya en zengin renkleri giyiyormuş, aynı anda hiçbir rengi taşımıyormuş görünümü veriyordu. Elbisenin üst kısmı aşırı derin kesilmişti; Juliana’nın solgun, saf, beyaz teninin büyük bölümünü gözler önüne seriyordu. Simon’ı yakınına çekiyordu. Ona dokunmaya teşvik ediyordu.

Juliana elbiseyi odadaki, hatta Londra’daki hiçbir kadının etkileyemeyeceği bir güvenle giyiyordu.

Juliana siyah giymenin rezalete yol açacağını biliyordu. Onu bir tanrıça gibi göstereceğini biliyordu. Erkeklerin -Simon’m- onu o görkemli elbiseden sıyırmak isteyeceğini biliyordu.

Simon bu uygunsuz düşüncüyü aklından uzaklaştırdı ve ceketini çıkarıp Juliana’yı örterek onu diğer erkeklerin açgözlü bakışlarından korumak için yoğun bir dürtü hissetti.

Ralston kesin bu elbisenin tamamen yersiz olduğunu biliyordu. Kız kardeşinin en kötü türde dikkati cebzettığının farkında olmalıydı. Simon masanın başında yerini almış olan markiye soğuk bir bakış attı, marki böyle bir şeyin farkındaymış gibi görünmüyordu.

Daha sonra Juliana ipek ve kırmızı Frenk üzümü hışırtısıyla Allendale Kontu'nun eşliğinde yanından geçerek uzun ziyafet masasının ortasındaki yerini aldı, dikkatlerini derhal ona çeviren sözde beyefendilere gülümsedi.

Simon edalı adamların her birini uygunsuz bakışları yüzünden sırayla dışarı çıkarmak istedi. Bu daveti reddetmiyordu. Bu düşüncesiz, imkânsız kadınla geçirdiği her saniye kontrolünün elinden kaydığını hissediyordu.

Heyecan umurunda değildi.

Aileden olmayan vazifeli dük olarak onun için ayrılan onur koltuğunda Ralston Markizi'nin karşısındaki yerini aldı. Yemeğin ilk üç bölümünü Leydi Ralston, Rivington ve Rivington'ın kız kardeşi Leydi Margaret Talbott ile kibar bir sohbetle geçirdi. Yemek yedikleri sırada Simon yemekteki kadınlardan sayıca fazla olan erkekler grubunun Juliana'nın dikkatini çekmeye çalıştığını görmezden gelmeye çalıştı.

Ancak Juliana gülerken; masadakilerle şakalaşırken; onlara kocaman, güzel tebessümünü ve parlayan bakışlarını bahşederken Simon'm onu görmezden gelmesi imkânsızdı. Simon yanında geçen sohbe yarım yamalak iştirak ederken bir taraftan da sessizce Juliana'nın hareketlerini izliyordu. Juliana masanın karşısındaki adamlara -Longwood, Brearly ve West- doğru eğildi; adamların hiçbiri unvan sahibi değildi; her biri kendi kaynaklarıyla gelişmişti; yine her biri Juliana'nın dikkatini çekmek için birbirinden daha sıkı kulis yapıyordu.

Gazette'nin editörü West onu bir gazeteci ve sokak karnavalı hakkındaki aptalca bir hikâyeyle eğlendiriyordu.

“...şunu söyleyeceğim, en azından şapkayı geri getirmiş!”

Longwood, “Gazetecinin şarkasını mı?” diye sordu.

“*Ayının şarkasını!*”

Juliana aptal grubun geri kalanıyla birlikte kahkahaya boğuldu.

Simon dikkatini tabağına çevirdi.

Juliana'yı evlendirmek için aristokrat birilerini bile bulamıyorlar mıydı? Juliana'nın *halk tabakasından* biriyle evlenecek kadar alçalmasına gerek yoktu.

Yemeğin dördüncü bölümü sırasında Juliana'nın dikkati kadınlar ve kumar ile kötü bir üne sahip olduğu için kötü bir eş olacak olan Lord Stanhope tarafından neredeyse tamamen ele geçirilmişti. Dürüst olmak gerekirse Stanhope kart oyunlarında her zaman kazanırdı fakat Ralston herhalde kız kardeşinin müzmin bir hovardayla evlenmesini istemezdi.

Simon, Stanhope'tan aynı derecede zevk alıyormuş gibi görünen markiye yandan gizlice baktığında mantığındaki hatayı fark etti. Hovardalar hovardaların arkadaşlığından zevk alırdı.

Yemeğin beşinci bölümü boyunca önündeki dana etine odaklanmak için elinden geleni yaptı; Juliana'nın boynunun ve çenesinin uzun, görkemli sütununu fark etmiyormuş gibi davrandı. Kısacası dudaklarını Juliana'nın boynuyla omuzlarının birleştiği noktaya koyma arzusunu görmezden geldi. O nokta Juliana gibi kokuyordu, sıcaktı, yumuşaktı, Simon'ın dili için yalvarıyordu.

Simon bakmaması gerektiğini biliyordu fakat Juliana hakkında her şey onu çağırıyordu. O bir deniz kızıydı.

Eğer dikkatli olmazsa Simon onda boğulabilirdi.

Bir kahkaha patlaması onu kendine, yaşanan ana getirdi. Sohbet sonbahar mevsiminden siyasete, sanata, müziğe kaymıştı; beyefendiler Juliana'nın her kıvrak kelimesini can kulağıyla dinliyordu. Allendale Kontu tüm masayı Lord ve Leydi Ralston'ın flört hikâyeleri ile eğlendiriyordu.

Juliana mest olmuş halde dinliyordu, parlayan gözleri Allendale'e kilitlenmişti. Simon'm içinde bir huzursuzluk sızısı alevlendi. Böyle bir zevkin odağı olmak nasıl bir şey olurdu? Juliana sırtıttı. Böylesi coşkulu bir tepkiye sebep olan adam olmak? Böylesi onaylanmak?

“Yalnız şu kadarını söyleyeyim, kaderleri birbirine böylesine bağlanmış iki insan daha önce hiç görmemiştim,” dedi Allendale. Adamın bakışı Simon'm hoşlanmadığı bir şekilde Juliana'nın üzerinde gereğinden fazla takılı kalmıştı.

Juliana sırtıttı. “Ağabeyimin bunu fark etmesinin bu kadar uzun sürmüş olması ne yazık.”

Masadaki geri kalanlar gülerken kont Juliana'mn gülümsemesine karşılık verdi. Simon, Allendale'in Juliana'ya özel ilgi gösterdiğine ikinci kez şahit oluyordu ve konunun ikisi arasında tomurcuklanan her türlü sevgi açısından uygun biçimde romantik olduğu dikkatinden kaçmadı.

Simon sandalyesinde arkasına yaslandı.

Allendale, Juliana için tamamen yanılttı. Aşırı iyi tabiatlıydı. Fazla arkadaş canlısıydı. Adam daha neye uğradığını anlamadan Juliana onu ezip geçerci.

Allendale onun için yeterince erkeksi değildi.

Simon, Ralston'a baktı. Markinin kız kardeşiyle kayınbiraderi arasındaki şüpheli bakışmayı gördüğünü umuyordu

fakat Ralston'ın gözü sadece karısındaydı. Kadehini kaldırıp karısının şerefine içti. "Telafi etmek için çabalıyorum."

Simon başını çevirdi, marki ile markiz arasındaki bariz düşkünlükten huzursuz olmuştu. Dikkatini Juliana'ya çevirdi, samimi anın tadını çıkarırken kızın bakışları yumuşamıştı.

Aşırı samimi anın.

Simon buraya ait değildi.

Onun yanında olmaya... Ailesiyle birlikte olmaya... Hepsinin bu kadar rahat davranması ona göre değildi. Resmî bir akşam yemeğinde bile özgürce konuşuyorlardı, bir şekilde bütün katılımcıların son derece rahat davranmalarını sağlıyorlardı.

Simon'ın ailesinden çok farklıydılar.

Son derece ikna ediciydiler

Bunlar ona göre değildi.

Yanakları iyice kızaran markiz de bardağını kaldırdı. "Şerefe kadeh kaldırdığımıza göre sevgili Juliana'yı kurtarmadaki rolünden dolayı ekselanslarının şerefine kadeh kaldırmamız gerektiğini düşünüyorum, siz de aynı fikirde değil misiniz, lordum?"

Markizin masada eşini hedefleyen sözleri Simon'ı şaşırttı, evlenmeden önce Leydi Calpurnia Hartwell böylesine bir dikkati üstüne çekmeyecek utangaç biriydi. Cesaretini bulmuştu. Ralston bardağını kaldırdı. "Mükemmel bir fikir, sevgilim. Leighton'a. Teşekkürlerimle."

Masadaki beyefendiler kadehlerini kaldırıp Simon'ın şerefine içtiler. Simon bu ailenin sosyete'yi yönlendirme yeteneğine kuvvetli bir saygı duymakla kullanıldığı için aşırı öfke duyma arasında gidip geliyordu. Bu aile teşekkürleri-

ni herkesin önünde sunarak ve Juliana'nın macerasını itiraf ederek dedikoducuların hevesini kursaklarında bırakmışlardı.

Rivington Düşesi bilmiş bir gülümsemeyle eğilerek Simon'ın düşüncelerini böldü. “Kendinizi açıkça uyarılmış farz edin, ekselansları. İçimizden birini kurtardığınıza göre artık kaçamayacaksınız!”

Herkes güldü. Zoraki gülümseyen ve içkisini yudumlayan Simon dışında herkes.

“İtiraf ediyorum, ekselansları için üzülüyorum,” diye lafa karıştı Juliana. Juliana'nın sesinde Simon'ın tam olarak inanmadığı bir mutluluk vardı. “Sanırım kahramanlığının ona devamlı arkadaşlığımızdan daha fazlasını kazandıracaklarını ummuştur.”

Simon bu konuşmadan nefret etmişti. Düklere özgü bir usanç bakışı takınarak, “Kahramanlıkla ilgisi yoktu,” dedi.

“Mütevazılığınız geri kalanlarımızı utanç içinde bırakıyor, Leighton,” diye seslendi Stanhope neşeyle. “Geri kalanlarımız böylesine güzel bir kadının minnettarlığını seve seve kabul ederdi.”

Simon'ın önüne bir tabak konmuştu. Simon, Stanhope'a aldırış etmeyerek bir parça koyun eti kesmeye koyuldu.

“Bize hikâyeyi anlatın!” dedi West.

Simon kendini gülümsemeye zorlayarak, “Bu konuyu açmamayı tercih ederim, Bay West,” dedi. “Özellikle de bir gazeteciye. Şahsen usandım.”

Simon'ın açıklaması yemeğin diğer katılımcıları tarafından ihtilafle karşılandı, her biri anlatmasını rica ediyordu.

Simon sessiz kaldı.

“Ekselanslarıyla aynı fikirdeyim.” İtalyan aksanıyla söylenen bu yumuşak yorumu duyunca masada dönen gürültülü sohbet sona erdi, Simon şaşırarak başını çevirip Juliana’ya baktı. “Hayatımı kurtarmış olmasından başka anlatılacak bir şey yok. O olmasaydı...” Juliana sustu.

Simon onun cümlesini tamamlamasını istemiyordu.

Juliana tereddüt ederek gülümsedi. “Şey... O öğleden sonra parka geldiğiniz için minnettar olduğumu söylemem yeterli olacaktır” Juliana dikkatini neşeyle grubun geri kalanına çevirdi. “Yüzmeyi bildiği için daha da minnettarım.”

Bunun üzerine masadakiler toplu halde gülüştü fakat Simon bunu duymuyordu bile. O anda Juliana ile yalnız kalmak için veremeyeceği bir şey yoktu, bu gerçek onu iliklerine kadar sarsıyordu.

Allendale, “Dinleyin, dinleyin,” diyerek kadehini kaldırdı. “Leighton Dükü’nün şerefine.”

Masadaki kadehler havaya kalkarken Simon düşüncelerini ele verme korkusuyla Juliana’nın gözlerine bakmaktan kaçındı.

“Senin hakkındaki düşüncemi yeniden gözden geçirmem gerekse de Leighton...” dedi Ralston alaycı bir tavırla, “teşekkür ederim.”

Juliana masanın karşı tarafından, “Şimdi yemek davetimizin yanı sıra şükranlarımızı da kabul etmek zorunda kaldınız,” dedi.

Herkes kahkahaya boğuldu ve yaşanan anın ciddiyeti bozuldu. Aslında göz temasını kesip tabağına bakan Juliana hariç herkes gülüyordu.

Simon ikisinin geçmişini, söyledikleri şeyleri, yaralamak için olmasa da berelemek için karşılıklı saldırılarını düşün-

dü. Kendi söylediği sözlerini duydu; Juliana'ya hitap ettiği sivri tarzı, yere serilmek veya saldırmak dışında seçeneği kalmayana kadar onu bir köşeye sıkıştırmasını düşündü.

Juliana gururlu ve heybetli bir şekilde karşı koymuştu.

Aniden bunları ona söylemek istedi. Onu sıradan, çocuk-su veya baş belası görmediğini bilmesini istedi. Onu son derece dikkat çekici buluyordu.

Ve en baştan başlamak istiyordu.

Başka bir nedeni olmasa bile Juliana onun eleştirilerini hak etmediği için bunu istiyordu.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Yemek salonunun kapısı açıldı ve yaşlıca bir hizmetkâr içeri girerek ihtiyatlı bir şekilde Ralston'ın yanına gitti. İyi-ce eğilip efendisinin kulağına bir şeyler fısıldadığında Ralston donup kaldı, çatalını gürültüyle tabağına bıraktı.

Konuşmalar kesildi.

Hizmetçi her ne haber getirdiyse iyi bir şey değildi. Markinin beti benzi atmıştı.

Leydi Ralston hemen ayağa kalktı, masanın etrafından dolanarak kocasının yanına gitti, konukları umurunda değildi. Ya da rezalet çıkması.

Juliana endişeli bir sesle konuştu. “Ne oldu? Nick’le mi ilgili?”

“Gabriel?”

Başlar hep birlikte kapının girişine, Ralston'ın adını söyleyen kadına çevrildi.

“*Dio!*”^{8*} Juliana'nın fısıltısı son derece kısık fakat Simon onu duymuştu.

^{8*} İtalyanca “Tanrım” anlamına gelir.—çn

“Kim o?” Simon bu soruyu kimin sorduğunu fark etmedi. Juliana’nın yüzüne, yüzündeki korkuya, öfkeye ve şaşkınlığa fazlasıyla odaklanmıştı.

İtalyanca fısıldanan cevabına fazlasıyla odaklanmıştı.

“O bizim annemiz.”

Anneleri aynı görünüyordu. Uzun, kıvrak ve Juliana’nın onu son gördüğünde olduğu kadar dokunulmazdı.

Juliana aniden on yaşma geri dönmüştü, güverteye indirilen yüklerdeki çikolataya bulanmıştı, kedisini eski şehirde eve kadar kovalamıştı, ana bahçede babasına sesleniyordu, etrafını güneş ışığı sarmalamıştı. Bir kapı açıldı ve annesi üst balkona çıktı, tam bir ilgisizlik abidesiydi.

“Silenzio, *Juliana*. Hanımefendiler ciyak ciyak bağır-maz.”

“Üzgünüm, anne.”

“Üzgün olmalısın zaten.” *Louisa Fiori* balkonun kenarından eğildi. “Kirlenmişsin. Bir kız yerine oğlum varmış gibi.” *Elini kapıya doğru umursamazca salladı. “Nehre geri dön ve eve girmeden önce yıkan.”*

Daha sonra arkasını döndü, uçuk pembe elbisesinin eteği ilerideki evin çift kanatlı kapılarının arkasında gözden kayboldu.

Juliana annesini en son o zaman görmüştü.

Şimdiye dek.

Anneleri bu masada kendi akşam yemeklerine ev sahipliği yapmasının üstünden yirmi beş yıl geçmemiş gibi odaya gayet soğukkanlı bir edayla girerek, “Gabriel?” diye tekrarladı. Sanki bir oda dolusu insan onu izlemiyordu.

Elbette böyle bir şey onu durdurmazdı. İlginin üzerinde olmasına daima bayılırdı. Ne kadar skandallıysa o kadar iyiydi.

Bu da bir skandal olacaktı.

Yarın Serpentine’i hatırlayan kimse olmayacaktı.

Anneleri ellerini kaldırdı. “Gabriel...” Kadının sesinde memnuniyet vardı. “Tanrım, nasıl da bir adam olmuşsun. Marki!”

Juliana’nın arkasına gelmişti, kızının da odada olduğunu fark etmemişti. Juliana’nın kulakları uğulduyordu ve bu yüzden gözlerini kapatmıştı. Annesi elbette fark etmemişti. Neden böyle bir şey umuyordu ki?

Eğer fark etseydi, Juliana’yı arardı. Bir şey söylerdi.

Kızını görmek isterdi.

Değil mi?

“Ah! Anlaşılan bir akşam yemeği partisinin ortasında gelmişim! Sanırım sabaha kadar beklemeliydim fakat evden bir saniye daha uzak kalmaya dayanamadım.”

Ev.

Bunun üzerine Juliana ürperdi.

Masadaki erkekler ayağa kalktı, görgü kurallarına uygun tutumları geç gelmişti ama kusursuzdu. “Ah, lütfen, benim için ayağa kalkmayın.” Ses yeniden duyuldu, amansızdı, İngiliz kibarlığıyla doluydu ve bir şey daha vardı: Kadınsı kurnazlığın sesi. “Gabriel bana zaman ayırana kadar kabul odasında beklerim.”

Annelerinin cümlesi neşeli bir tavırla sona erdi. Juliana kulak tırmalayıcı ses karşısında gözlerini açtı; başını hafifçe çevirdiğinde ağabeyinin çenesinin kaskatı kesildiğini, so-

ğuk mavi gözlerinin buz kestiğini gördü. Callie, Gabriel'in solunda duruyordu; ellerini yumruk yapmıştı; öfkeliydi.

Juliana aklını tamamen kaçırmak üzere olmasaydı ejderhaları kocası için öldürmeye hazır görünen yengesini çok komik bulurdu.

Eğer yeryüzünde ejderhalar yaşamışsa annesi kesin onlardan biriydi.

Uzun bir sessizlik oldu, sessizlik odada çığlık atıyordu, sonunda Callie konuştu. "Bennett," dedi benzersiz bir sakinlikle. "Bayan Fiori'ye yeşil salona kadar eşlik eder misin? Markinin kısa süre içinde kendilerine katılacağına eminim."

En azından yaşlı kâhya Londra'nın Louisa Hathbourne St. John Fiori'yi son gördüğünden beri Londra'nın karşılaştığı en büyük skandal olacağı kesin olan olayın habercisi olduğunun farkındaymış gibi görünüyordu. Hanımefendisinin isteğini yerine getirmek için resmen sıçrayarak yürüdü.

Anneleri neşeli bir kahkaha atarak, "Bayan Fiori!" dedi. Juliana'nın annesinin bir yalanı vurgulamak için attığını hatırladığı kahkahasıydı. "İtalya'dan ayrıldığımdan beri kimse bana bu şekilde hitap etmedi. Sonuçta hâlâ Ralston Markizi'yim, değil mi?"

"Değilsin." Ralston'ın sesi öfke yüklüydü.

"Evlendin mi? Ne harika! O halde dul markiz sıfatıyla yetinmek zorunda kalacağım."

O basit cümlelerin yüzünden Juliana nefes alamamaya başladı. Annesi az önce on yıllık bir evliliği, bir eşi ve İtalya'daki bir hayatı tanımadığını bildirmişti.

Bir de öz kızını.

Hikâyeyi başkalarına anlatmaktan tereddüt etmeyecek bir düzine insanın önünde.

Juliana gözlerini kapattı, sakın kalmayı diliyordu.

Uzun zamandır ortalarda görünmeyen bir kadının birkaç sözüyle sorgulanır hale gelen meşruluğundan ziyade nefesine odaklandı.

Gözlerini yeniden açtığında karşılaşmayı ummadığı bir bakışla buluştu gözleri.

Leighton Dükü annesine bakmıyordu. Juliana'yı izliyordu. Juliana onun normalde soğuk, anlaşılmaz olan kehribar rengi gözlerinde gördüğü şeyden nefret etti.

Acıma.

Juliana'nın içini utanç ve mahcubiyet kapladı, sırtı dikleşmişti, yanakları kızarmıştı.

Fenalaşacaktı. Odada bir saniye daha kalamazdı. Gitmek zorundaydı. Tamamen kabul edilmez bir şey yapmadan önce.

Ayağa kalktı, sandalyesini geriye doğru itti, hanımefendilerin yemeğin ortasında yemeği terk etmemesi gerektiğine aldırış etmedi, bu saçma ülkenin saçma görgü kurallarının hepsini çiğniyor olmasına aldırış etmedi.

Ve kaçtı.

Akşam yemeği partisi dul markizin veya Bayan Fiori'nin veya her kimse onun gelişinin ardından neredeyse hemen dağıldı. Konukların geri kalanı görünüşte Bayan Fiori'nin çarpıcı gelişini görüşmeleri için aileye baş başa zaman tanımak için ama çok daha büyük ihtimalle bu gece yaşananları ilk ağızdan yaymak gibi iğrenç bir umutla kaçır gibi gittiler.

Simon'ın aklında ise yalnızca Juliana vardı: Annesinin tiz kıkırdamasını dinlerkenki yüzü; bir Fiori olmadığı, St. John olduğu beyanında bulunduğu Juliana'nın büyüyen,

duygulu gözleri; omuzlarını ve sırtını dikleştirip göz kamaştırıcı ve dikkat çekici bir gururla odadan çıkması...

Diğer konukların taşıtlarının sokakta ilerlemesini izledi, Rivington Dükü ile Düşesi'nin kalma veya ailelerini huzur içinde bırakma konusunda karar vermeye çalışmalarına kulak misafiri oldu.

Simon dük ve düşes arabalarına bindikleri sırada düşesin sessizce, "En azından Juliana'ya bir baksak mı?" diye sorduğunu duydu.

Kapı kapanmadan önce Rivington'ın verdiği aptalca cevap, "Bu gece onu rahat bırakalım, aşkım," oldu ve araba evlerine doğru hareket etti.

Simon dişlerini sıktı. Tabii ki Juliana'ya bakmalıydılar. Birileri, kızın gece yarısı İtalya'ya dönmeyi planlamadığından emin olmalıydı.

Elbette bu kişi Simon olamazdı.

Kendi arabasına bindi. Juliana'nın hatıraları ile doluydu.

Juliana onun sorumluluğunda değildi.

Skandal çıkmasını göze alamazdı. Endişelenmesi gereken kendi ailesi vardı. Juliana iyiydi. En azından iyi olacaktı. Kadın şimdiye dek utanç duymaya bağıışıklık kazanmış olmalıydı.

Ya öyle değilse?

Kötü bir küfür ederek arabanın tavanına vurdu ve arabacıya dönmesini bildirdi. Gideceği yeri düşünmedi bile.

Juliana ahırdıydı. Ahırların dışında aylak aylak oturan birkaç seyis vardı ve Leighton Dükü'nü gördüklerinde hepsi birden ayağa fırladı. Simon elini sallayarak oturmalarını işaret etti ve binaya girdi, aklında Juliana'yı bulmaktan başka hiçbir şey yoktu.

Uzun ahır bölmesi sıralarının arasında İtalyanca yumuşak fısıltılarını ve elbiselerinin hafif hışırtısını izleyerek Juliana'nın bulunduğu yere doğru ilerlerken ayak seslerini saklamaya çalışmadı.

Bölmenin kapısının hemen dışında durdu, Juliana'dan büyülenmişti.

Juliana sırtı ona dönük, sert kıllı bir fırçayla atını tarıyordu; her kısa ve kararlı dokunuşun ardından küçük bir nefes sesi geliyordu. Kısarak belirli aralıklarla kıpırdanarak efendisine doğru eğiliyordu, daha fazla ilgi için başını çeviriyordu. Juliana hayvanın uzun, beyaz burnunu okşadığında at memnuniyetini saklayamıyordu; Juliana'nın omzunu homurdanarak eşeliyordu.

Simon sevimlikten dolayı gururu okşanan hayvanı suçlayamazdı.

Juliana kısrağın geniş sırtını taramaya devam ederken İtalyanca, "Orada olduğumu bile bilmiyordu," diye fısıldadı. "Orada olmasaydım, buraya hiç gelmemiş olsaydım, benimle geçirdiği zamanlardan hiç bahsetmeyecekti bile."

Sessizlik oldu; duyulan tek ses yumuşak, üzgün fısıltısına tamamen tezat olan cesur, ipek elbisesinin hafif hışırtısıydı.

Simon ona karşı şefkat hissetti. Bir anne tarafından terk edilmek bir tarafa annesinin paylaştıkları hayatı reddetmesi kim bilir nasıl da büyük bir darbeydi?

Fırçalama sesi yavaşladı. "Aslında açıklaması hiç de umurumda değil."

Simon, Juliana'nın sözlerindeki yalanı duyabiliyordu. Göğsünün derinlerinde bir şey sıkıştı, nefes almasını zorlaştırdı.

“Belki de artık İtalya’ya dönebiliriz, Lucrezia.” Alnını atın yüksek, siyah döşüne koydu. “Belki de Gabriel burada kalmamın berbat bir fikir olduğunu artık görür.”

Öylesine dürüst, acı ve pişmanlık yüklü fısıltıdan ibaret sözler Simon’ı neredeyse mahvediyordu. Onu tanıdığı andan itibaren Juliana’nın onu her yerde takip eden skandallardan hoşlandığını düşünmüştü. Juliana’nın skandalları kucakladığını, davet ettiğini düşünmüştü. Ama Simon bu karanlık ahırda dururken Juliana’nın çarpıcı derecede güzel bir elbiseyle akşam yaşananlardan kaçmak için bir şekilde can atarak devasa atını taramasını izlerken tek bir gerçek zihninde belirdi: Skandal Juliana’nın seçimi değildi.

Omzunda bir yükü.

Gözü pek sözleri ve cesur yüzü zevkinin değil, kendini koruma dürtüsünün ürünüydü.

Juliana da onun gibi şartların kurbanıydı.

Gerçeğin farkına varması karnına inen bir yumruk gibiydi.

Ama hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

“Ağabeyinizin gitmenize izin vereceğine dair bahse girmezdim,” dedi Simon İtalyanca.

Juliana ona doğru döndü ve Simon onun büyük mavi gözlerinde bir an için korku ve gerginliği, sonra da bunların yerini öfkenin aldığını gördü.

Juliana’nın öfkesi geçmemiştir.

Juliana İngilizce olarak, “Ne zamandır oradasınız?” diye sordu. Bir adım geriledi, kendini atın yan tarafına yasladı, at da bir kez yana doğru adım atarak sinirli bir kişnemeyle karşılık verdi.

Simon ona daha fazla yaklaşmak Juliana’nın ödünü patlatacakmış gibi donup kaldı. “Yeterince uzun süredir.”

Juliana'mn bakışı bölmede gezindi, sanki bir kaçış yolu arıyordu. Sanki Simon'dan korkuyor gibiydi. Daha sonra hiçbir şeyden korkmadığını hatırlamış gibiydi.

Mavi, güzel gözlerini kısıp Simon'a baktı. "Gizlice dinlemek çok kötü bir davranıştır."

Simon kapıya yaslanarak Juliana'ya yer açtı. "Kötü özellikler listeme bunu da ekleyebilirsiniz."

"İngiltere'de hepsini listelemeye yetecek kadar kâğıt yoktur."

Simon kaşını kaldırdı. "Beni yaralıyorsunuz."

Juliana kaşlarını çatarak ata geri döndü. "Keşke öyle olsaydı. Olmanız gereken bir yer yok mu?"

Demek bu şekilde olacaktı. Juliana akşam yaşananları konuşmak istemiyordu. Juliana atın yanlarını uzun uzun sertçe fırçalamaya geri döndüğünde Simon onu izledi. "Akşam yemeğine davet edilmişim ama yemek erken bitti."

"Kulağa çok can sıkıcı bir şeymiş gibi geliyor," dedi Juliana kum kadar kuru bir sesle. "Kulübünüzde olmanız gerekmiyor mu? Kuzey diyarlarından çalınmış viskinizi yudumlarken puro dumanı içinde diğer kibirli aristokratlara itibarımıza inen yıkıcı darbeyi anlatıyor olmanız gerekmiyor muydu?"

"Puro dumanı hakkında ne biliyorsunuz?"

Juliana omzunun üzerinden bir bakış attı. "İtalya'da buradaki gibi kısıtlayıcı kurallarımız yoktur."

Yavanlık sırası Simon'daydı. "Gerçekten mi? Fark etmemiştim."

"Çok ciddiym. Kesin ahırda dikilip atımı tımar etmemi izlemekten daha iyi işleriniz vardır."

"Bu elbiseyle."

Simon'ın gördüğü en inanılmaz elbiseyle.

Juliana her zamanki omuz silkmelerinden biriyle karşılık verdi. “Bunun için de bir kural olduğunu söylemeyin.”

“Evet.”

“Açık seçik bir şekilde yok. Hayır.”

“Harika.” Juliana yaptığı işi bırakmadı.

“Bununla beraber, bir atı tararken bu kadar güzel giyinen bir hanımefendiye daha önce hiç tanık olmamıştım.”

“Hâlâ olmuyorsunuz.”

Simon duraksadı. “Anlayamadım?”

“Öyle yapan bir hanımefendiye hâlâ tanık olmuyorsunuz. Sanırım bir hanımefendi olmadığım bu gece açıkça belli oldu, sizce de öyle değil mi?” Juliana eğilerek kırsağın yelesine dokundu, toynaklarından birini inceledi. “Bu onur için gereken şecereye sahip değilim.”

Bununla birlikte sohbetin konusu değişti ve odanın havası ağırlaştı.

Juliana, Simon’a döndü. Tamamen ciddi gözleriyle ona baktı. “Beni aramaya neden geldiniz?”

Simon keşke bilseydi.

“Annemiz geri döndüğüne göre ahırda yanıma gelebileceğinizi ve benim de onun hep davrandığı şekilde davranacağımı mı düşündünüz?” Saygısızca ve kötü olan bu sözler ikisinin arasında asılı kaldı ve Simon bunları söylediği için onu sarsmak istedi. Endişesini ucuzlattığı için. Annesinin olduğundan daha iyi yanı olmadığını ima ettiği için.

Juliana devam etti. “Veya belki de bu geceden sonra arızalı bir tip olduğuma dair diğer şeyleri bir bir sayma fırsatına karşı koyamadınız? Sizi temin ederim, zaten düşünmediğim hiçbir şey söyleyemezsiniz.”

Simon bunu hak ettiğini sanıyordu fakat kendini savunmadan edemedi. Juliana onu yıkmak için bu fırsatı -bu geceyi- kullanacağını ciddi düşünüyordu? “Juliana, ben...” Juliana’ya doğru bir adım attı ama Juliana onu durdurmak için elini kaldırdı.

“Sakin bunun her şeyi değiştirdiğini söylemeyin, Leighton.”

Juliana daha önce ona bu şekilde hitap etmemişti. Simon’ı anında öfkeliendiren o alaycı tarzıyla ekselansları derdi hep. Ya da Simon.

Şimdiyse tüm ciddiyetiyle unvanını kullanmıştı. Bu değişiklik Simon’ı huzursuz etti.

Juliana güldü. Sesi soğuktu, kırılıyordu ve ona hiç benzemiyordu. “Tabii ki değiştirmedim. Sadece zaten bildiğiniz şeyi vurguladı. En başından beri bildiğiniz tek şeyi. Nasıl diyordunuz? Gerçekleşmeyi bekleyen bir skandal mıydım?” Başını eğdi, derin düşüncelere dalmış gibi yaptı. “Belki de çoktan gerçekleştirdim. Ama biraz olsun şüphe kalmışsa o yemek salonunda dikilen kadın yetip de arttı, değil mi?” Juliana İtalyanca devam etmeden önce uzun bir sessizlik oldu. O kadar usulca konuşmuştu ki Simon onu duyduğundan bile emin olamadı. “Her şeyi mahvetti. Tekrar.”

Sözlerinde yıkıcı bir üzüntü gizliydi, Simon daha fazla dayanamayacağına karar verene dek etraflarında yankılanan bir üzüntüydü. Sanki İtalyanca konuşması Juliana’nın inancını sağlayabilirmiş gibi, “O sen değil,” dedi Juliana’nın dilinde.

Juliana buna elbette inanmazdı.

Ama Simon inanıyordu.

“*Sciocchezze!*” Simon’ın sözlerine direnirken Juliana’nın gözleri öfkeli gözyaşlarıyla parladı ve bunları saçma olarak nitelendirerek arkasını dönüp Simon’a sırt çevirdi. Simon,

Juliana'nın cümlesinin fırçanın haşın hışırtısında kaybolan geri kalanını hemen hemen hiç duymadı. "Ben ondan oldum. Onun gibi olacağım, işler böyle yürümez mi?"

Bu sözler Simon'ı paramparça etti, bunları düşündüğü için Juliana'ya inanılmaz derecede kızmıştı ve kendine hâkim olamayarak ona uzandı. Onu kendine doğru çevirdi, büyük gözlerine baktı. "Neden böyle diyorsun?" Simon kendi sesindeki sertliği duyabiliyordu. Gidermeye çalıştı. Başarısız oldu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Juliana sert ve neşesiz bir sesle güldü. "Böyle düşünen bir tek ben değilim. Siz de buna inanmıyor musunuz? Sizin gibi aristokratların hayatlarını onlara göre sürdürdükleri sözler değil mi? Hadi ama, ekselansları. Annenizle tanıştım." Daha sonra İngilizce olarak, "Armut dibine düşer, değil mi?" dedi.

Simon duraksadı. Bunlar, onun sayısız kez duyduğu sözlerdi. Annesinin en sevdiği atasözlerinden biriydi. "Sana bunu o mu söyledi?"

"Siz söylemediniz mi?" Juliana gururlu ve savunmacı bir şekilde çenesini kaldırdı.

"Hayır."

Juliana'nın ağzının kenarı kıvrıldı. "Alenen değil. Size doğru geliyor, değil mi? Daha düşük seviyeli yaratıklara tepeden bakmak. Armut dibine düşer, Kibir Dükü'nün en has ilkesi."

Kibir Dükü.

Elbette Simon fısıldanan yakıştırmayı daha önce de duymuştu. Sadece üzerinde pek düşünmemişti. İsmin uygunluğunu hiç fark etmemişti. Bunun gerçek olduğunu hiç fark etmemişti.

Duygusallık halk tabakalarına göreydi.

İnsanların geri kalan kısmını görmelerine izin vermektense Kibir Dükü olmak hep daha kolay gelmişti. O kısmı pek de kibirli değildi.

Juliana'nın ona takılan ismi biliyor olmasından nefret etmişti. Onun hakkında bu şekilde düşünmesinden nefret ediyordu. Parıldayan mavi gözlere baktığında öfkeyi ve savunmayı gördü. Juliana'nın bu tepkileriyle baş edebilirdi ama üzüntüsüyle edemezdi.

Juliana'nın üzülmeye katlanamazdı.

Juliana, Simon'm düşüncelerini okudu ve gözleri öfkeyle parladı. "Sakin! Sakin bana acımaya cüret etmeyin! İstemiyorum!" Simon'ın elinden sıyrılmaya çalıştı. "Kayıtsızlığınızı tercih ederim."

Juliana'nın sözleri onu öylesine şaşırttı ki Simon onu bıraktı. "Kayıtsızlığım mı?"

"Durum bu, değil mi? Bıkkınlık? Kayıtsızlık?"

Simon yeterince dinlemişti.

"Sana karşı duygularımın kayıtsız olduğunu mu düşünüyorsun?" Simon'ın sesi titriyordu. Juliana'nın üzerine yürüdü. "Beni sıkıttığını mı düşünüyorsun?"

Simon'm sözlerinin harareti karşısında Juliana gözlerini kırptırarak ahır bölmesinin yan tarafına doğru çekildi. "Sıkıyor muyum?"

Simon başını yavaşça salladı, Juliana'ya doğru ilerlemeye devam etti, onu dar alanda sıkıştırıyordu. "Hayır."

Juliana ağzını açtı, sonra kapattı, ne diyeceğini bilmiyordu.

"Tanrı biliyor ya sinir bozucusun..." Juliana'nın gözleri gerginlikten parlıyordu. "Ayrıca fevrisin..." Juliana'nın sırtı duvara yaslanmıştı, Simon ilerlemeye devam edince Julia-

Juliana'mn cümlesinin fırçanın haşin hışırtısında kaybolan geri kalanını hemen hemen hiç duymadı. "Ben ondan oldum. Onun gibi olacağım, işler böyle yürümez mi?"

Bu sözler Simon'ı paramparça etti, bunları düşündüğü için Juliana'ya inanılmaz derecede kızmıştı ve kendine hâkim olamayarak ona uzandı. Onu kendine doğru çevirdi, büyük gözlerine baktı. "Neden böyle diyorsun?" Simon kendi sesindeki sertliği duyabiliyordu. Gidermeye çalıştı. Başarısız oldu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Juliana sert ve neşesiz bir sesle güldü. "Böyle düşünen bir tek ben değilim. Siz de buna inanmıyor musunuz? Sizin gibi aristokratların hayatlarını onlara göre sürdürdükleri sözler değil mi? Hadi ama, ekselansları. Annenizle tanıştım." Daha sonra İngilizce olarak, "Armut dibine düşer, değil mi?" dedi.

Simon duraksadı. Bunlar, onun sayısız kez duyduğu sözlerdi. Annesinin en sevdiği atasözlerinden biriydi. "Sana bunu o mu söyledi?"

"Siz söylemediniz mi?" Juliana gururlu ve savunmacı bir şekilde çenesini kaldırdı.

"Hayır."

Juliana'nın ağzının kenarı kıvrıldı. "Alenen değil. Size doğru geliyor, değil mi? Daha düşük seviyeli yaratıklara tepeden bakmak. Armut dibine düşer, Kibir Dükü'nün en has ilkesi."

Kibir Dükü.

Elbette Simon fısıldanan yakıştırmayı daha önce de duymuştu. Sadece üzerinde pek düşünmemişti. İsmin uygunluğunu hiç fark etmemişti. Bunun gerçek olduğunu hiç fark etmemişti.

Duygusallık halk tabakalarına göreydi.

İnsanların geri kalan kısmını görmelerine izin vermektense Kibir Dükü olmak hep daha kolay gelmişti. O kısmı pek de kibirli değildi.

Juliana'nın ona takılan ismi biliyor olmasından nefret etmişti. Onun hakkında bu şekilde düşünmesinden nefret ediyordu. Parıldayan mavi gözlere baktığında öfkeyi ve savunmayı gördü. Juliana'nın bu tepkileriyle baş edebilirdi ama üzüntüsüyle edemezdi.

Juliana'nın üzülmesine katlanamazdı.

Juliana, Simon'ın düşüncelerini okudu ve gözleri öfkeyle parladı. "Sakin! Sakın bana acımaya cüret etmeyin! İstemiyorum!" Simon'm elinden sıyrılmaya çalıştı. "Kayıtsızlığınızı tercih ederim."

Juliana'nın sözleri onu öylesine şaşırttı ki Simon onu bıraktı. "Kayıtsızlığım mı?"

"Durum bu, değil mi? Bıkkınlık? Kayıtsızlık?"

Simon yeterince dinlemişti.

"Sana karşı duygularımın *kayıtsız* olduğunu mu düşünüyorsun?" Simon'm sesi titriyordu. Juliana'nın üzerine yürüdü. "Beni *sıktığını* mı düşünüyorsun?"

Simon'm sözlerinin harareti karşısında Juliana gözlerini kırptırarak ahır bölmesinin yan tarafına doğru çekildi. "Sıkıyor muyum?"

Simon başını yavaşça salladı, Juliana'ya doğru ilerlemeye devam etti, onu dar alanda sıkıştırıyordu. "Hayır."

Juliana ağzını açtı, sonra kapattı, ne diyeceğini bilmiyordu.

"Tanrı biliyor ya sinir bozucusun..." Juliana'nın gözleri gerginlikten parlıyordu. "Ayrıca fevrisin..." Juliana'nın sırtı duvara yaslanmıştı, Simon ilerlemeye devam edince Julia-

na hafifçe ciyakladı. “Ayrıca insanı çileden çıkarıyorsun...” Simon elini Juliana’nın çenesine koyarak yüzünü dikkatlice kendi yüzüne doğru kaldırdı, nabzının atışını parmak uçlarının altında hissediyordu. “Ayrıca tamamen baştan çıkarıcısın...” Son sözlerini kısık bir homurtu halinde söylemişti ve Juliana’nın yumuşak, pembe, mükemmel dudakları aralandı.

Simon ona doğru iyice eğildi, dudakları Juliana’nın dudaklarına değmek üzereydi.

“Hayır, sıkıcı değilsin.”

Onuncu Bölüm

*Samanlar ve atlar sevimsiz bir kokuya neden olur.
Ahırlar seçkin bir hanımefendiye uygun yerler değildir.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Yüce memleketimizin her yerinde papazlar
ailesini yüzüstü bırakıp giden ve bir gün pişman olup
dönen o kişi hakkında vaazlar vermektedir.
—The Scandal Sheet, Ekim 1823*

Simon ahır bölmesinin karşısına geçip Juliana'nın hareket edecek alanı kalmayana kadar onu izlediğinde, kollarına aldığı anda, ona dokunduğunda, ona o ana kadar yanıp tutuştuğunu bilmediği teması sunduğunda Juliana esir alınmış gibi hissetti. Viski kokulu kadifemsi dokusuyla sert, kısık sesi Juliana'nın düşüncelerini allak bullak etmişti, ona bu karanlık ahıra gelme sebebini unutturmuştu.

Simon oracıkta, bir nefes uzağında duruyordu, onu bekliyordu. Juliana seçeneklerini düşünürken, şimdi ne yapacağına karar verirken sanki orada saatlerce, günlerce dikilebilmemiş gibi bekliyordu. Fakat Juliana'nın günlere veya saatlere ihtiyacı yoktu. Saniyelere bile gerek duymuyordu.

O akşam veya yarın veya gelecek hafta neler olacağını bilmiyordu. Ne olmasını istediğini de bilmiyordu. O an dışında. Simon'ı istiyordu. Karanlık ahırdaki bu anı istiyordu. Her ne olacaksa onlar yaşanırken tutunabileceği bir anlık tutku istiyordu.

Simon iriydi, geniş omuzları ahır duvarındaki fenerin loş ışığını kapatıyordu ve onu haşın, kötü bir gölge gibi gösteriyordu. Juliana onun gözlerini göremiyordu fakat kehribar derinliklerinin zor zapt edilen tutkuyla parladığını hayal edebiliyordu.

Belki de öyle değildi ama Juliana, Simon'ın ona doyamadığına inanmayı tercih ediyordu.

Juliana ellerini Simon'm kollarında yukarı doğru gezdirdi, kaslarının yün ceketinin altında seğirmesinin zevkini çıkardı ve aralarında daha az kumaş olmasını diledi. Parmakları geniş, sıkı omuzlarında gezinip nihayet sıcak, yumuşak tenine kavuştuğu boynuna doğru çıktı. Juliana ellerini altın sarısı, yumuşak buklelerine soktuğunda Simon ona daha iyi erişim sağlamak için veya direnecek gücü kalmadığından başını eğdi.

İkinci seçenek Juliana'nın hoşuna gitmişti.

Simon'm dudakları artık Juliana'nın kulağındaydı, nefesi titrek soluklar halinde geliyordu ve Juliana, Simon'm normal, soğuk çehresine son derece tezat olan bu sestten büyük zevk duydu.

“Sesin sıkılmış gibi gelmiyor.”

Simon buruk bir kahkaha attı ve Juliana'nın kulağına fısıldayarak ona işkence etti. "Şu anda hissettiklerimi anlatmak için yüz yılın olsaydı sıkılmış kelimesi açıklamamda asla geçmezdi."

Bunun üzerine Juliana başını çevirdi, bakışı Simon'm gözleriyle buluştu. "Dikkatli ol, Simon. Senden hoşlanmama yol açacaksın. O zaman halimiz ne olur?"

Simon cevap vermedi, Juliana ise Simon'ın aralarındaki mesafeyi kapatmasını bekledi. Simon bunu yapmadığında ondaki kontrol duygusuna hayret etti. Simon'm bitmek bilmeyen, sarsılmaz kontrolü.

Juliana onunla boy ölçüşemezdi. Denemedi de.

Dudaklarını Simon'ın dudaklarına bastırdı ve kendini Simon'm öpücüğüne teslim etti. Dudakları birbirine değdiği anda Simon kıpırdadı. Derin bir nefes alarak kollarını Juliana'ya doladı; onu sıcaklığı, gücü ve kokusuyla sarmaladı; taze limon ve tütün çiçeği kokuyordu.

Juliana'yı kendine doğru çekti, kucaklaması güçlü ve etkiliydi, elleri Juliana'yı ateşe vermişti. Hyde Park'ta yaşadıkları o sabahki öpücüğünden farklı bir şeyler vardı. O öpücük öfke, hiddet, korku ve sinirden kaynaklanmıştı.

Bu öpücük ise bir keşifti. Arıyor, kovalıyor, buluyor ve ele geçiriyordu. Birbirlerini tanımak için sonsuza kadar zamanları olduğunu çağırıyordu. Simon'ın dili sertçe alt dudağında gezinerek Juliana'nın içine ardı ardına heyecan dalgaları gönderdiğinde Juliana *gerçekten* sonsuzluğa sahip olmalarını diledi. Bundan sıkılması için kesinlikle o kadar zaman geçmesi gerekirdi. *Simon'dan sıkılması için*. Simon'ın son derece güçlü ve harika dokunuşundan dolayı iç geçirdi.

Sesini duyunca Simon başını kaldırdı, buğulu gözleri Juliana'nın gözlerini araştırıyordu. "Bu..."

Juliana parmaklarını Simon'ın altın rengi buklelerine geçirerek onu kendine doğru çekti. "Mükemmel."

Juliana'nın cevabı karşısında Simon memnuniyetini hırslayarak gösterdi, ellerini uzatarak Juliana'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı, başını mükemmel bir açıyla eğerek onu nefessiz bırakan tek bir sert hamleyle ele geçirdi. Hissetmek dışında herhangi bir şey düşünmeyi, konuşmayı ya da yapmayı imkânsız kılan şehvetli, zevk verici öpücüklerle ona eziyet etti.

Juliana'nın bacakları tutmuyordu, Simon onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kolaylıkla kaldırdı. Juliana, Simon'm gücüne kendi gücüyle karşılık verdi. Etekleri birbirine dolıştığında bile bacaklarını ona dolamak için çıldırıyordu. Eteklerini tekmeledi, neredeyse Simon'ın bacağına vuruyordu. Simon meraklanarak ağzını Juliana'nın dudaklarından kaldırdı.

"Bu lanet elbisede çok fazla kumaş var," dedi Juliana öfkeyle.

Simon onu yere bıraktı, güçlü ve sıcak eliyle boynundan aşağı doğru inerek teninin açıkta kalan kısmını okşadı. "Belirli yerlerde tam da olması gereken miktarda kumaş olduğunu düşünüyorum." Parmağını Juliana'nın elbisesinin yakasının kenarında gezdirerek teninin alev alev yanmasına yol açtı. "Bu elbise gördüğüm en güzel şey."

Juliana kendini ona doğru bastırdı, kendine hâkim olamıyordu. Bunun tamamen ahlaksızca olduğunu biliyordu. "Senin için diktirdim." Simon'ı yeniden öptü. Alt dudağını ısırarak, "Beğeneceğini düşündüm. Buna karşı koyamayacağımı düşündüm," dedi.

“Doğru düşünmüşsün. Ama ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Kesinlikle çok fazla kumaş var.” Daha sonra elbisenin yakasını aşağı doğru çekerek Juliana’nın bir göğsünün sertleşmiş, sızlayan ucunu ortaya çıkardı. “Çok güzel.” Fısıltısı karanlık ve kadifemsiydi. Juliana, Simon’m tek bir parmağının ucuyla orada bir kez, sonra bir kez daha daire çizmesini izledi. Sonra parmağı hareket etti, Juliana’nın çenesini yukarı doğru kaldırarak göz göze gelmelerini sağladı. “Evet mi, hayır mı?”

Bu buyurucu bir soruydu, sanki Simon kontrolü bir kez daha ele almadan önce ne istediğine karar vermesi için ona kısa bir an hediye ediyordu. Juliana, Simon’m efendi olduğu dünyaya hiç düşünmeden atladı.

“Evet,” diye fısıldadı, parmaklarını Simon’m saçlarına sokup onu kendine doğru çekti. “Evet, Simon.”

Simon’ın gözlerinde karanlık, çılgın bir şey belirdi. Simon başını eğdi, Juliana’nın dudaklarını keskin bir öpücükle ele geçirdikten sonra dudaklarını boğazına ve göğsünün solgun tenine indirdi. Juliana’nın Simon’m saçlarındaki parmakları gevşedi.

Evet. Simon.

Kontrol Simon’daydı.

Diğer erkeklerin hepsi için saflığını elinden alıyordu.

Juliana’nın ise umurunda değildi.

Simon’ın dili göğüs ucundaki aşırı hassas tene sürtününce Juliana dudağını ısırarak başını arkaya attı. Boyun eğmişti.

“Juliana?”

Eğer samanlık alev almış olsaydı Juliana ağabeyinin ona seslenen sesini duyduğunda ancak bu kadar şaşırırdı.

Simon bir anda kaskatı kesildi, doğruldu, Juliana'nın elbisesinin yakasını düzeltti. Juliana onu iterek yanından geçti, eteklerini düzelterek yönünü bulmak için bir daire çizdi ve "Burada... buradayım, Gabriel." Sonunda sert kılı fırçayı eline aldı ve yüksek sesle, "Yan kısımlarını iyice fırçalamandan bilhassa hoşlanıyor," dedi.

"Seni her yerde aradım. Gecenin bir yarısı ahırda ne işin..." Ralston ahır bölmesine girdi ve donup kaldı. Önce Simon'a, sonra da Juliana'ya baktı. Durumu anlaması uzun sürmedi.

Doğru şekilde.

Harekete geçtiğinde şimşek gibi hızlıydı.

Juliana'nın şaşkınlıkla iç geçirmesine aldırmayıp yanından hızla geçti, Simon'ı paltosunun yakasından yakalayıp yaslanmakta olduğu duvardan çekti. Ralston dükü ters çevirdi, ahır bölmesinin kapısından dışarı itip karşıdaki duvara yapıştırdı ve koridor boyunca bölmelere konmuş atların bir ağızdan korkarak kişnemelerine yol açtı.

Juliana, "Gabriel!" diye bağırarak ağabeyinin bir eliyle Simon'ın kravatını yakalamasını ve diğer eliyle çenesine güçlü bir yumruk indirmesini görmek için tam zamanında iki adamın arkasından koridora çıktı.

"Bunu yirmi yıldır yapmak istiyordum, seni kibirli pislik!" diye gürledi Ralston.

Simon neden karşılık vermiyordu?

"Gabriel, dur!"

Ağabeyi onu dinlemedi. "Ayağa kalk!"

Simon ayağa kalkarak bir eliyle morarmaya başlayan çenesini ovdu. "İlkini karşılıksız attın, Ralston."

Ralston'ın omuzları gerildi, yumrukları havaya kalktı, dövüşmeye hazırды. Eğer ağabeyi Juliana evden çıktığında hissettiklerinin birazını olsun hissediyorsa ikisinden biri veya her ikisi de bilincini yitirene kadar durmayacaktı. Leighton'ın parlayan gözlerini ve gerilen kaslarını gören Juliana kavganın her ikisi de bayılana kadar sona ermeyeceğini düşündü.

Ralston düke, “Gerisinin bedelini seve seve öderim,” diye tekrar gürledi ve ikinci darbeyi indirdi fakat Leighton yumruğunu engelleyerek Ralston'ın başının kötü bir şekilde eğilerek geri doğru gitmesine yol açtı.

Juliana etin ete çarpmasından çıkan ses karşısında büzüş-tü ve hiç düşünmeden araya girdi.

“Hayır! Kimse bir şey ödemiyor! Şimdi olmaz, asla olmaz!” Juliana aralarına girerek iki elini de havaya kaldırdı, kıran kırana geçen bir boks maçındaki bir hakeme benziyordu.

“Juliana yolumdan çekil.” Leighton'ın sesi yumuşak ama karanlıktı.

“Onunla bir kez daha bu kadar samimi konuşursan seninle şafak vakti düelloda görüşürüz,” dedi Ralston öfkeyle. “Aslında seni hemen şimdi dışarı çıkarmamam için bana bir sebep söyle.”

“Çünkü bir gece için yeterince skandal yaşadık, Gabriel,” diye cevap verdi Juliana. “Bunu ben bile görebiliyorum.”

Bunun üzerine Ralston dövüşmeyi kesti.

Juliana ağabeyi ellerini indirene kadar ellerini indirmede. Ağabeyi ellerini indirdiğinde Juliana, “Hiçbir şey olmadı,” dedi.

Ralston neşesiz bir kakhaha attı, Juliana'nın başının üzerinden Leighton'ın gözlerine baktı. Juliana ağabeyinin gözlerindeki öldürücü parıltıyı gördü. "Her zaman evli bir adam değildim; unutuyorsun, kardeşim. Hiçbir şey olmadığı zaman anlarım. *Hiçbir şey* olmadığında hanımefendiler senin görüldüğün gibi görünmez. *Hiçbir şey* olmadığında Leighton gibi adamlar yumrukları seve seve kabullenmezler."

Juliana yanaklarının aniden kızardığını hissetti fakat geri adım atmadı. "Yanıyorsun. *Hiçbir şey olmadı.*"

Küçük bir ses zihninin karanlık bir köşesinden ona satarak *ama bir şey oldu*, diye fısıldadı. *Harika bir şey.*

Juliana bunu duymazdan geldi. "Söyleyin ona, ekselansları."

Simon konuşmadı, Juliana omzunun üzerinden ona baktı. "Söyleyin ona," diye tekrarlardı.

Juliana orada yokmuş gibiydi. Leighton doğrudan Juliana'nın başının üzerinden Ralston'ın gözlerine bakıyordu.

Ralston, Juliana'nın arkasından usulca, "Ya senin kız kardeşin olsaydı, Leighton," dedi. "O zaman da hiçbir şey mi olurdu?"

Leighton'ın gözünde bir şey parladı. Öfke. *Hayır.* Hüsran. *Hayır*, başka bir şey... Daha karmaşık bir şey...

Ve Juliana, Leighton yapmadan bir saniye önce onun ne yapmak üzere olduğunu anladı.

Onu durdurmalıydı.

"Hayır! Yapma..."

Çok geç kalmıştı.

"Onunla evleneceğim."

Juliana, Simon'ın sözlerini duymaktan ziyade gördü. Simon'ın sesi kulaklarındaki uğultu tarafından maskelenirken bile mükemmel dudaklarının heceleri oluşturmalarını izledi.

Juliana hemen ağabeyine döndü. “Hayır. Benimle evlenmeyecek.”

Uzun ve gergin sessizlik uzadıkça uzadı, ahır çatı kırışlarına kadar ele geçirdi. Belirsizlik hâkimdi. Juliana yeniden Simon'a baktı. Simon'ın yüzü soğuk ve hareketsizdi, gözleri ölüm fermanını bekliyormuş gibi Ralston'a kilitlenmişti.

Bekliyordu da.

Juliana ile evlenmek istemiyordu. Juliana bu saatte çoktan uykuya dalmış olan ve skandaldan uzak olan güzel gelini değildi. Ama Simon onunla evlenecekti çünkü bu durumlarda böyle yapıldı. Çünkü Simon ondan bekleneni tartışmadan yerine getiren türden bir adamdı. Savaşmadan.

Juliana ile onu istediği için evlenmeyecekti, sadece yapması gereken bu olduğu için evlenecekti.

Juliana da Simon'ın onu istemesini istiyor değildi zaten.

Yalancı.

Juliana, Simon'ın yersiz asaletinden dolayı acı çekmeyecekti.

Ralston, Juliana'nın bakışına karşılık vermedi; dikkatini dükten ayırmadı.

Juliana, Leighton'a baktı. Kehribar gözler tedbirliydi. Leighton başını bir kez eğerek onayladı.

Ah Tanrım...

Juliana, Gabriel'a geri döndü. “Dinle beni. Onunla evlenmeyeceğim. *Hiçbir şey olmadı.*”

“Hayır, onunla evlenmeyeceksin.”

Juliana çok şaşırdı. “Evlenmeyecek miyim?”

“Hayır. Dük zaten nişanlanmış olduğunu unuttu anlaşılan.”

Juliana’nın ağız açık kaldı. *Doğru olamazdı. “Ne?”*

“Devam et, Leighton. Ona doğru olduğunu söyle,” dedi Ralston öfkeyle. “Ona hiç de mükemmel olmadığını söyle.”

Simon’ın gözleri öfkeyle parladı. “Hanımefendiye henüz teklif etmedim.”

“Sadece babasına,” dedi Ralston ukala bir tavırla.

Juliana, Simon’m bunu inkâr etmesini istiyordu fakat gözlerinde gerçeği gördü.

Simon nişanlanmıştı.

Nişanlanmıştı ve Juliana’yı öpmüştü. Ahırda. Juliana’nın bir fahişe kadar bile değeri yoktu sanki.

Sanki Juliana annesiydi.

Oysa Simon ona annesine kesinlikle benzemediğini söylemişti.

Juliana ona döndü, gözlerindeki suçlamayı saklamaya çalışmıyordu.

“Juliana...”

Juliana onu dinlemek istemiyordu. “Hayır. Söylenecek bir şey yok.”

Juliana, Simon’m yutkunmasını seyretti ve onun söyleyecek doğru şeyi aradığını düşündü ama sonra karşısındaki- nin her daim söyleyecek doğru şeyi olan *Leighton* olduğunu hatırladı.

Açıkcası söyleyecek doğru bir şey olmadığı zamanlar hariç.

O anda Ralston araya girerek yaşanan ana son verdi. “Eğer kardeşimin bir daha üç metre yakınına gelersen, Leighton; düello şahitlerini seçsen iyi edersin.”

Uzun, gergin bir sessizliğin ardından Leighton, “Ondan uzak durmak bir sorun olmayacak. Eğer gözetimin altında-kileri daha sıkı dizginleseydin bunlar zaten olmazdı,” dedi.

Bu soğuk, duygusuz sözlerin ardından Kibir Dükü ahırını terk etti.

Annesi dönmüştü.

“Redeo, Redis, Redit...”

Annesi Tanrı bilir hangi sebepten dönmüştü.

“Redimus, Reditis, Redeunt...”

Annesi Tanrı bilir hangi sebepten dönmüştü ve Juliana az kalsın ahırda bekâretini kaybediyordu.

“Dönerim, dönersin, döner...”

Annesi Tanrı bilir hangi sebepten dönmüştü ve Juliana az kalsın ahırda bekâretini *Leighton Dükü*’ne veriyordu.

Ve bundan zevk almıştı.

Annesinin dönme kısmından değil fakat ikincisinden.

O kısmı son derece büyüleyiciydi. Ta ki Leighton nişanlanana kadar ve mutluluk içinde arkasını dönüp Juliana’nın hayatından çıkana kadar...

Onu annesiyle uğraşması için bırakana kadar...

Annesi dönmüştü.

Juliana iç çekerek avuçlarını yatağındaki soğuk brokar örtüye vurdu.

Uyuyamaması şaşılacak bir şey miydi?

Kolay bir gece geçirmemişti sonuçta.

Simon gitmişti.

Elbette önce evlilik teklif etmişti.

Ona kendini harika *hissettirdikten* sonra...

Başka bir kadına evlenme teklifinde bulunduktan sonra...

İçinde, derinlerde bir yerde bir burkulma hissetti. Kolaylıkla anlaşılan bir şey.

Özlem. Juliana bunu anlamıyordu. Simon korkunç bir adamdı, kibirliydi, gururluydu, soğuktu, duygusuzdu. Elbette bu şeylerden biri olmadığı durumlarda hariç. Muzip, çekici ve tutku dolu olduğu zamanlar hariç.

Juliana gözlerini kapattı ve göğsündeki sızıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Simon, Juliana'nın onu istemesini sağlamıştı. Sonra da gitmişti.

“Giderim, gidersin...”

Fiil çekimlerinin faydası olmuyordu.

Öfkelenerek yataktan fırladı ve kapıyı hızla açıp Ralston Malikânesi'nin geniş karanlık koridorunda ilerledi, evin ana merdiven sahanlığına ulaşana kadar parmak uçlarını duvarda gezdirdi, kapıları saydı. Merdivenleri yavaşça inerken ağabeyinin çalışma odasından loş bir ışığın sızdığını fark etti.

Kapıyı çalmadı.

Ralston çalışma odasının devasa pencerelerinin önünde duruyordu; camın ötesindeki büyük, siyah boşluğa bakarken bir taraftan da bir eliyle Juliana'nın ona birkaç ay önce aldığı cam küreyle dalgınca oynuyordu. Koyu renk saçları dağılmıştı; paltosunu, yeleğini ve kravatını çıkarmıştı.

Juliana, ağabeyinin çenesinde -Simon'ın vurduğu yerde- oluşan morluğu görünce irkildi.

Ağabeyinin başına bela açmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Eğer ağabeyinin yerinde olsaydı aylar önce kulağından tutup onu dışarı atmış olurdu.

Gabriel, Juliana içeri girince dönüp ona baktı fakat izinsiz girdiği için onu azarlamadı. Juliana ağabeyinin masasının yanında koltuğa oturdu ve Gabriel pencereye doğru geri dönerken çıplak ayaklarını sabahlığının altında topladı.

Uzun süre iki kardeşten de ses çıkmadı ve sessizlik ikisinin arasında uzadıkça nedense rahatlatıcı bir hâl almaya başladı. Juliana derin bir nefes aldı. “Şüpheleri göndermek istiyorum.”

Ralston sıırttı. “Şüpheleri *gidermek*.”

Bu daha mantıklı gelmişti. “Özür dilemek üzereyim ve sen benimle dalga mı geçiyorsun.”

Ralston hafifçe gülümsedi. “Devam et.”

“Teşekkür ederim.” Juliana duraksadı. “Özür dilerim.”

“Ne için?” Ralston cidden şaşkın görünüyordu.

Juliana küçük bir kahkaha attı. “Çok şey var, değil mi?” Bir süre düşündü. “Sanırım her şey senin başına kaldığı için üzgünüm.”

Ralston cevap vermedi.

“Nerede o?”

Cam küre Ralston’ın parmaklarının arasında yuvarlanıyordu. “Gitti.”

Juliana sustu, içini tuhaf bir duygu kapladı. Bu duygunun ne olduğunu anlamak için durmadı. İstedikinden emin değildi. “Sonsuza dek mi?”

Ralston başını eğdi. Juliana onun güldüğünü duyduğunu sandı. “Hayır. Keşke o kadar kolay olsaydı. Onu bu evde istemedim.”

Juliana dünyanın bütün yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi görünen güçlü, metanetli ağabeyini izledi. “Onu nereye gönderdin?”

Bunun üzerine Ralston, Juliana’ya döndü; küre dönmeye devam ediyordu. “Senin burada olduğunu bilmiyordu. Seni beklemiyordu. O yüzden odada seni aramadı. Yemekte.”

Juliana başıyla onayladı. Bu, annesinin onu kabul etmesini daha kolay hale getirmiyordu. “Artık burada olduğumu biliyor mu?”

“Ona söyledim.” Ralston’ın sözleri yumuşaktı, özür dilemeye benzeyen bir duyguyla bezenmişti. Juliana başıyla onayladı ve yeniden sessizlik çöktü. Ralston masaya dönerek Juliana’nın karşısına oturdu. “Sen benim kardeşimsin. Sen daha önemlisin.”

Ralston bunu ona mı, yoksa kendine mi hatırlatıyordu?

Juliana ağabeyinin gözlerine baktı. “Ne istiyormuş?”

Ralston dirseklerinin üstünde öne doğru eğildi. “Bir şey istemediğini söylüyor.”

“Dul markiz olarak unvanı hariç.” Juliana sesindeki alaycılığa hâkim olamamıştı.

“Buna asla sahip olamayacak.”

Yapamazdı. Sosyete onu asla kabul etmezdi. Dedikoducular yıllarca bu skandalla beslenirdi. Juliana altı ay önce Londra’ya geldiğinde dedikoducular akın etmişti ve annelerinin terk edişinin iğrenç hikâyesi sosyeteyi besleyen büyük dram nehrinin dibinden eşelenip çıkarılmıştı. Şimdi bile -Londra’nın en güçlü ailelerinden bazılarıyla bağlantısı olmasına rağmen- Juliana kibar sosyetenin kıyısında kalıyordu. Kendi hak ettiği için değil, bağlantılarından dolayı kabul görüyordu.

Her şey sil baştan başlayacaktı. Öncekinden daha beter olacaktı.

“Ona inanmıyorsun, değil mi?” diye sordu Juliana. “Yani bir şey istemediğine.”

“İnanmıyorum.”

“O halde ne?”

Ralston başını salladı. “Para, aile...”

“Bağışlanmak?”

Ralston uzun süre düşündü, sonra hepsinin cevapları olmadığına yaptığı gibi omzunun birini kaldırarak omuz silkti. “Güçlü bir sebep. Kim bilir?”

Juliana aniden sinirlendi ve öne doğru eğildi, başını sallıyordu. “Olmaz. Olmaz. Sana... Nick’e... Babalarımıza yaptıklarından sonra olmaz.”

Ralston’ın ağzının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. “Ve sana...”

Bana.

Ralston arkasına yaslandı, cam küreyi bir elinden diğerine alıyordu. “Döneceğini hiç düşünmemiştim.”

Juliana başını salladı. “İnsan çıkacak skandalın bile onu tek başına uzak tutacağını sanıyor.”

Bunun üzerine Ralston güldü. “Onun annemiz olduğunu unutuyorsun. Skandallar diğer insanlar içinmiş gibi yaşamayı düstur edinmiş bir kadın. Dürüst olmak gerekirse her zaman da öyleydi.”

Annemiz.

Juliana’nın aklına Simon’la ahırda yaptığı konuşma geldi. Bu kadının ne kadarı Juliana’nın içindeydi? Diğer insanlara karşı büsbütün ilgisizliğinin ve saygısızlığının ne kadarı kızının derinlerinde saklanıyordu?

Juliana kasıldı.

“Ona benzemiyorsun.” Juliana dikkatini ağabeyine, ağabeyinin ona odaklanan öfkeli, mavi bakışlarına çevrildi.

Ralston’un dürüstlüğünden dolayı Juliana’nın gözleri yaşla doldu. “Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum. Ve bir gün bunu sen de göreceksin.”

Ağabeyinin sözleri öylesine basit ve verdikleri his öylesine kesindi ki Juliana çılgık atmak istedi. Ralston nasıl bilebilirdi? Juliana’nın tıpkı anneleri gibi bir kadın olmadığından nasıl bu kadar emin olabilirdi? Annesinden boyunun, saçlarının ve mavi gözlerinin yanı sıra çevresinde sevmesi gereken insanlara karşı tamamen ilgisiz olmayı da miras almadığını?

Armut dibine düşer.

Juliana düşündüklerinin yerine, “Skandal... İnsanlar duyduğunda... Onun geri döndüğünü...” dedi.

“Muazzam olacak.” Juliana ağabeyinin ciddi, mavi gözlerine baktı. “Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğimiz var: Ya toparlanıp onu da yanımıza alır, taşraya gideriz ve dedikoların azalmasını umarız.”

İş dilemeye kaldıysa...

Juliana burnunu kırıştırdı. “Ya da?”

“Ya da omuzlarımızı dikleştirip sorunla yüzleşiriz.”

Bu bir seçenek değildi. Juliana için değildi. Ralston için de değildi.

Juliana’nın ağzının kenarı buruk bir tebessümle kıvrıldı. “Ralston Malikânesi’nin Londra’yı seve seve dedikodusuz bıraktığını söyletmez elim.”

Kısa bir sessizlik oldu ve Ralston göğsünün derinlerinden gelen bir gümbürtüyle gülmeye başladı. Kısa süre için-

de Juliana da gülmeye başlamıştı çünkü o anda ya ağlayacaklardı ya da gleceklerdi.

Kahkahaları sona erdiğinde Ralston koltuğuna yaslandı ve tavana baktı. “Nick’e haber vermeliyiz.”

Elbette. Kardeşleri ve çiçeği burnunda karısı Yorkshire’da yaşıyordu fakat bu, Nick’in bir an önce duyması gereken bir haberdı. Juliana başıyla onayladı. “Nick gelir mi?”

Ralston bu olasılığı hiç düşünmemiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Bilmiyorum. Nick ve o... Onlar...” Ralston susunca sessizlik içinde oturdular, ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Anneleri geri dönmüştü. Onunla birlikte onlarca yıldır unutulmuş olan sorular da dönmüştü.

Juliana ağabeyine baktı. “Gabriel,” diye fısıldadı. “Ya buraya kalmak için gelmişse?”

Ralston’ın mavi gözlerinde öfke ile endişe karışımı bir şey parladı. Ralston düşüncelerini toparlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Burada temelli kalacağını bir an için olsun düşünme, Juliana. O kadın hakkında bildiğim bir şey varsa o da sabitliğe tahammül edemediğidir. Bir şey istiyor. İstedliğini elde ettiğinde ise gidecek.” Ralston kristal küreyi masaya koydu. “Gidecek. Gidecek ve her şey normale dönecek.”

Londra’ya geldiğinden beri geçen altı ay içinde Juliana defalarca Ralston Markisi’nin pervasız dış görünüşünün altındaki adamı görme fırsatı yakalamıştı. Söylediklerine inanmadığını bilmeye yetecek kadar çok fırsatı olmuştu.

Juliana bu sözlere inanamazdı.

Annelerinin geri dönüşünün her şeyi değiştirdiğini söylemek yetersiz kalırdı. Annesi yirmi beş yıldır geliyorum

diyen bir skandalı gün yüzüne çıkarmakla kalmayacaktı. Sosyeteye yaptığı etkiyi pek de önemsiyor görünmemesi ve yaptıklarından dolayı hiç de pişmanlık duymaması da sorundu. Ralston Malikânesi'ne sanki hiç gitmemiş gibi dalması da sorundu.

Gabriel kapı dışarı edip ondan bir daha haber almamak üzere onu gemiyle İskoçya'daki Dış Hebrid Adaları'na postalayabilirse bunların hepsi silinebilirdi fakat hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Bu geceden önce anneleri temelli gitmiş gibi davranabilirlerdi, davranıyorlardı. Kesinlikle, Juliana hep annesinin hâlâ hayatta olup olmadığını, nerede olduğunu, ne yaptığını, kiminle beraber olduğunu merak ederdi. Ama derindeki sakın bir parçasında annesinin sonsuza dek gittiğini düşünürdü.

Londra'ya gelip ağabeyleriyle tanıştığında ve ona yeni bir hayat şansı verildiğinde bunu kabullenmeye başlamıştı. Bu yeni hayatta annesinin hayaleti belli belirsiz varlığını sürdürüyordu fakat eskisinden daha az ağırdı ve daha az gerçekçiydi. Artık durum değişmişti.

“Buna cidden inanmıyorsun,” dedi Juliana.

Uzun bir sessizlik oldu. “Seninle konuşmak istiyor.”

Juliana konunun değiştiğini fark etti fakat düzeltmeye kalkışmadı. Sabahlığının kolundan görünmez bir iplik aldı. “Eminim istiyordur.”

“Onunla dilediğin gibi muhatap olabilirsin.”

Juliana ağabeyini dikkatle izliyordu. “Sence ne yapmalıyım?”

“Bence kendin karar vermelisin.”

Juliana dizlerini yeniden çenesine doğru çekti, topuklarını pürüzsüz deri koltuğa dayadı. “Onunla konuşmak isteğimi sanmıyorum. Henüz olmaz.”

Belki bir gün. Ama şimdi değil.

Ralston başıyla bir kez onayladı. “Öyle olsun.” Sessizlik oldu. Ralston birkaç mektup yığınının düzenliyordu, çenesindeki morluk mum ışığında parlıyordu.

“Acıyor mu?”

Ralston’un eli yüzünün yan tarafına gitti, sıkılgan parmak uçlarıyla yarayı inceledi. “Leighton yumruk atma konusunda her zaman iyi olmuştur. Cüssesinin bir yan etkisi.”

Juliana’nın ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Ağabeyi sorusuna cevap vermemişti. Juliana morluğun çok acıdığını tahmin ediyordu.

“Bunun için de üzgünüm.”

Ralston ona baktı, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. “Hiçbir fikrim yok, siz ikiniz ne kadar süredir...”

“Biz...”

Ralston elini havaya kaldırarak onu susturdu. “Dürüst olmak gerekirse bilmek de istemiyorum.” Ralston uzun bir iç çekti, yorgundu. “Ama ondan uzak dur, Juliana. İyi bir evlilik yapmanı istediğimizi söylediğimizde aklımızdaki kişi Leighton değildi.”

Ağabeyi bile Simon’ın ona göre fazla iyi olduğunu düşünüyordu.

“Dük olduğu için mi?”

“Ne? Hayır!” dedi Ralston, Juliana’nın ani ve savunmacı cevabı onu gerçekten şaşırtmıştı. “Çünkü o pisliğin tekidir.”

Juliana gülümsedi. Elinde değildi. Ağabeyi bunu son derece açık ve gerçekçi bir tavırla söylemişti. “Neden öyle düşünüyorsun?”

“Şu kadarını söyleyeyim, dükle benim aramda gereğinden fazla münakaşa yaşandı. Kibirlidir, kendini beğenmiştir ve tamamen imkânsız biridir. İsmi aşırı ciddiye alır, unvanını ise daha da ciddiye alır. Açıkçası ona katlanamıyorum ve son birkaç haftadır bunu hatırlamam gerekirdi fakat itibarım konusunda o kadar endişeli görünüyordu ki ön yargılarımı görmezden gelmeyi arzuladım.” Ralston alaycı bir bakış attı. “Şimdiyse işin aslını bilmem gerekirdi diye düşünüyorum.”

Juliana ağabeyinden ziyade kendine, “Tek kandırılan sen değilsin,” dedi.

Ralston ayağa kalktı. “İyi tarafından bakarsak, ona vurmak için yirmi yıldır bekliyordum. Yani, bugün iyi giden tek şey o kısım oldu.” Elini gevşetti. “Benimki kadar büyük bir morluğu var mıdır sence?”

Ağabeyinin sesindeki erkeksi gurur Juliana’yı güldürdü. Ayağa kalktı. “Eminim onunki çok daha büyüktür. Ve daha cirkin. Ve çok daha acılı. En azından öyle olduğunu umuyorum.”

Ralston masanın etrafından dolanarak Juliana’nın çenesini okşadı. “Doğru cevap.”

“Çabuk yakalarım.”

Ralston bu kez güldü. “Çabuk kavrarım.”

Juliana başını eğdi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Şimdi. Bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Evet?”

“Ondan uzak dur.”

Bu sözler üzerine Juliana’nın göğsündeki sızı geri geldi. Juliana acısına aldırış etmedi. “O zor adamla ilişim olmasını istemiyorum.”

“Mükemmel.” Ralston ona inanmıştı.

Şimdi, Juliana’nın da kendine inanması gerekiyordu.

On Birinci Bölüm

Balolarda bile edebe aykırı davranmaktan sakınmak gerekir

Kibar hanımefendiler karanlık köşelerden uzak dururlar.

—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme

Çırpınan serçeler ve kavalieri

kısa süre önce hak ettiklerini buldu.

—The Scandal Sheet, Ekim 1823

Dolby Malikânesi'ne çıkan merdivenler sebzelerle kaplanmıştı.

Needham ve Dolby Markizi anlaşılan hasat balosunu fazla ciddiye almış; evin ön kısmını soğanlarla, patateslerle, farklı buğday türleriyle ve akla gelebilecek her büyüklükte ve renkte su kabağıyla kaplamıştı. Konuklar için bir patika oluşturulmuştu, patika doğrudan merdivenlere ve evin içine açılmıyordu, yedi basamağı yetmiş basamakmış gibi göste-

ren ve patikayı izleyenlere kendilerini aptal gibi hissettiren hasat ganimetleriyle kuşatılmış kıvrımlı ve dolambaçlı bir yürüyüş yoluuydu.

Juliana at arabasından indiğinde kabak ve buğday dağıtılmış patikayı şüpheyle inceledi. Onun arkasından inen Callie sergi karşısında hafifçe kıkırdadı. “Aman Tanrım!”

Ralston karısını koluna alarak abartılı labirentte yürüdü. “Bunların hepsi senin marifetin,” diye fısıldadı karısının kulağına. Juliana ağabeyinin sesindeki neşeyi duyabiliyordu. “Umarım mutlusundur.”

Callie güldü. “Bir sebze patikasında dolanma şansım hiç olmamıştı, lordum,” diye takıldı. “O yüzden evet, çok mutluyum.”

Ralston göğre bakarak gözlerini yuvarladı. “Dolanma filan olmayacak, imparatoriçem. Şuradan hemen çıkalım.” Ralston, Juliana’ya döndü ve merdivenlerde önüne geçmesini işaret etti. “Kardeşim?”

Juliana yüzüne neşeli bir tebessüm takınarak Gabriel’in yanına çıktı. Gabriel fısıldayarak, “Gülümsemeye devam et ki ne tepki vereceklerini bilemesinler,” dedi.

Annelerinin dönüşünün üzerinden koca bir gün geçtiğine göre sosyetenin şimdiye dek haberi çoktan almış olduğu su götürmezdi. Leydi Penelope’nin -müstakbel Leighton Düşesi’nin- ev sahipliği yaptığı bu baloya katılmama konusunda o öğleden sonra bir tartışma yaşamışlardı fakat Callie bu fırtınayı atlatmak istiyorlarsa Leighton katılsın veya katılmasın davetiye aldıkları her etkinliğe katılmaları gerektiği konusunda ısrar etmişti. Sonuçta kısa süre sonra kabul edecek çok daha az davet olacaktı.

En azından bu gece Ralston Malikânesi’nde yaşananlar belirsizliğini koruyor olacaktı.

Juliana tebessümünü daha da büyüterek turplarla sakız kabakları ve kabaklarla dolmalık kabaklar arasındaki patikada yürüyerek hayatının en uzun gecelerinden biri olmaya mahkûm geceye yöneldi.

Pelerinini çıkardığında Dolby Malikânesi'nin balo salonunda bekleyen yırtıcılar cehennemiyile yüzleşmek için arkasını döndü.

Fark ettiği ilk şey bakışlardı. Balo salonunun girişi üstlendi, en iyi ve en tehlikesiz girişi sağlamak için kısa bir merdiven kolunun altındaydı. Juliana merdivenlerin tepesinde dururken çok sayıdaki gözün onu incelediğini hissetti. Salona bakınarak dedikodu belirtilerini gördüğünde bile yüzündeki tebessümün solmasına izin vermedi. Eğilen başlar, kıpırdaşan yelpazeler, parlayan gözler, her ne aşağılık drama gelişirse görmek için hevesliyidiler.

Callie ona döndü ve Juliana yengesinin yüzünde kendi gülümsemesi gibi aşırı neşeli tebessümü fark etti. “Harika gidiyorsun. Kalabalığın içine karıştığımızda her şey yoluna girecek.”

Juliana bu sözlerin doğru olduğuna inanmak istiyordu. Kalabalığa bakındı, dikkatini bir şey cezbetmiş gibi görünmeyi arzuluyordu ve bir şey ilgisini çekti.

Simon.

Tutkulu hatıralar aklına gelince nefesini tuttu.

Simon balo salonunun karşı ucunda duruyordu, uzun boylu ve yakışıklıydı. Resmî bir kıyafet içindeydi ve tereyağını bile dilimleyebilecek denli keskin hatlı bir kravatı vardı. Juliana yanağının üst kısmında kızıl bir iz fark etti. Görünüşe göre en azından Ralston'un önceki geceki yumruklarından biri hedefini bulmuştu fakat morluk Simon'ı sadece daha yakışıklı göstermişti. Daha yıkıcı.

Bu, Juliana'nın onu sadece daha çok istemesine yol açmıştı.

Simon onu görmemişti, Juliana eteklerini düzeltme, arkasını dönüp çıkışa koşma gibi aynı anda gelen dürtülerine direnmeye çalıştı. Onu göremeyeceği balo salonu zeminine inmeye odaklandı.

Belki de göremezse onu düşünmeyi bırakırdı. Öpücüklerini, güçlü kollarını ve dudaklarının çıplak teninde yarattığı hissi düşünmezdi.

Bir de Juliana'yı aramaya ahıra gelmeden önce Leydi Penelope'ye evlenme teklif ettiğini.

Juliana'nın şu anda evinde durduğu Leydi Penelope...

Ağabeyi onu dirseğinden tutup kulağına doğru eğildiğinde Juliana düşüncelerini bir kenara itti. "Konuştuklarımızı hatırla."

Juliana başıyla onayladı. "Balonun yıldızı olacağım."

Ralston sırıttı. "Her zamanki gibi." Juliana sesli bir kahkaha attı ve Ralston, "*Bu hareketten* olabildiğince az yapmaya çalış," dedi.

"Arzularınızı yerine getirmek için yaşıyorum, lordum."

Ralston kısa bir kahkaha attı. "Keşke doğru olsaydı." Ralston'ın bakışı ciddileşti. "Eğlenmeye çalış. Elinden geldiğince dans et."

Juliana başıyla onayladı. *Elbette biri ona teklif ederse.*

"Bayan Fiori?" Kısık, samimi teklif Juliana'nın arkasından gelmişti. Juliana döndüğünde Callie'nin ağabeyi Allendale Kontu ile karşılaştı. Allendale gülümsedi, adamın kahverengi gözleri sevecendi. Elini uzattı. "Bana bu onuru lütfeder misiniz?"

Planlanmıştı, Juliana biliyordu. Balo salonuna girdiği anda dans edeceği birinin olması planlanmıştı. O kişinin bir kont olması da planlanmıştı.

Kabul etti ve dört çiftle yapılan canlı bir dansa eşlik ettiler. Benedick mkemmek bir beyefendiydi, danstan sonra onu kenarda bırakmayıp onunla salon boyunca yürüdü. “Bu kadar üstüme titremenize gerek yok,” dedi Juliana usulca. “Bana balo salonunda bir şey yapamazlar.”

Allendale hafifçe gülümsedi. “Size bir balo salonunda pek çok şey yapabilirler. Dahası, gidecek daha iyi bir yerim yok.”

Salonun ucunda sakın bir noktaya vardılar ve yan yana sessizce dikildiler, dans eden diğer insanların zeminde bir halk dansıyla figürler yapmalarını izlediler. “Flört edeceğiniz başka hanımefendiler yok mu?” diye takıldı Juliana.

Allendale yapmacık bir üzüntüyle başını salladı. “Bir tane bile yok. Bu akşam bekâr kont olarak grevlerimden azat oldum.”

“Ah!” dedi Juliana. “O halde Ralston Malikânesi’ndeki felaketin iyi bir sonucu da olmuş.”

Allendale ona sırtıtarak baktı. “En azından benim için.” Dansıları izlemeye bir süre daha devam ettikten sonra Benedick sessizce, “Her şey yoluna girecek,” dedi.

Juliana sükûnet maskesini kaybetme korkusuyla ona bakmadı. “Bilmiyorum fakat böyle söylediğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Her şeyin yoluna girmesi için Ralston gerekeni yapacaktır. Rivington’ın ve benim tüm desteğimiz onunla olacak. Ve diğer dostlarının...”

Ama yanımızda olmasını umduğum tek adam hariç.

Juliana, Benedick'in samimi sesindeki kesinlik karşısında ona döndü. Sevecen gözlerine bakarak bir an için onu alev alev yakan kişinin neden bu adam olamayacağını düşündü. "Bunca riske neden gireceğinizi anlamıyorum."

Benedick itirazını belirten hafif bir ses çıkardı. Aptalca bir kelimeymiş gibi, "Risk," dedi. "Bizim için bir risk değil. Bizler bir sürü arazisi ve parası olan genç, yakışıklı aristokratlarız. Ne riski?"

Juliana, Benedick'in açık sözlülüğüne şaşırmıştı. "Bizimle bağlantılı olmanın itibarınıza verebileceği zarar konusunda hepiniz bu kadar iyimser görünmüyorsunuz."

"Hatırlarsanız, Rivington ve ben akraba olduğumuz için fazla seçeneğimiz yok." Juliana, Benedick'in sesindeki alaycılığı duydu fakat bunu pek de komik bulmadı. Kısa bir sessizlik oldu. "Sanırım Leighton'ı kastediyorsunuz."

Juliana kaskatı kesildi. Elinde değildi. "Diğerlerinin yanı sıra."

"Dün gece sizi nasıl izlediğini gördüm. Bence Leighton sizin safinıza sandığınızdan çok daha hızlı geçecek."

Son derece hatalı bir mantığa dayanarak öngörülen bu sözler Juliana'nın canını yaktı. Başını salladı. "Yanılıyorsunuz."

Benedick dün gece Leighton'ın tavrında destek gördüğünü sanmış olabilirdi fakat Leighton'ın duygularını yanlış okumuştı. Belki hüsrana, öfke, arzu görmüştü fakat önemseme değildi.

Tam tersine, Benedick nişanlı olduğu ortaya çıktıktan sonra düşün o gece ahırdan fırlayarak çıkmasını görseydi hiç de böyle şeyler düşünmezdi.

Simon evlenecekti.

Juliana, Simon'm müstakbel gelinini hayal etmiş gibi kalabalığın arasında kadınlar tuvaletine yönelmiş olan üzümü bir an için gördüğünde bu sözcükler zihninde daha yeni fışıldanmıştı.

Ve dayanamadı.

Yürümeye başlayarak, "Hemen dönerim," dedi.

Kadınlar tuvaletine yöneldiği anda aslında Leydi Penelope'yi izlememesi gerektiğini, yapacakları herhangi bir konuşmanın hiç konuşmamaktan daha fazla acı vereceğini biliyordu fakat elinde değildi. Üzüm, Juliana'nın yapamadığını başarmıştı; Simon'ı ele geçirmişti. Juliana'nın içinde bu sade, mükemmel İngiliz kadının kim olduğunu öğrenmek zorunda hisseden inatçı bir taraf vardı.

Bu kadının nesi sarsılmaz Leighton Dükü'nün onu düşesi olarak seçmesini sağlamıştı. Saat daha erken olduğu için kadınlar salonunda birkaç hizmetçi hariç kimse yoktu, Juliana salonun ana odasından geçip küçük bir yan odaya girdi. Orada Penelope'yi bir el yıkama leğenine su dökerken buldu. Penelope ellerini suya daldırıp derin bir nefes aldı.

Üzüm hasta görünüyordu.

"Yediklerinizi boşaltmayacaksınız, değil mi?"

Penelope ona doğru döndü, kızın gözlerindeki şok hızla şaşkınlığa dönüştü. "Yediklerimi boşaltmak mı?"

"Yanlış söylemiş olabilirim." Juliana elini döndürerek gösterdi. "Midesi bulanmak. İtalyancada biz buna *vomitare* diyoruz." Üzüm, Juliana'nın ne demek istediğini anlayınca kızın gözleri büyüdü ve sonra yanaklarının üst kısımları kızardı. "Ah! Sanırım anladınız."

"Evet. Anladım." Leydi Penelope başını salladı. "Hayır. Yediklerimi çıkarmayacağım. En azından öyle sanıyorum."

Juliana başıyla onayladı. “*Bene.*” Lavabonun yanındaki sandalyeyi işaret etti. “Size katılabilir miyim?”

Üzümün alnı kırıştı. Böyle bir konuşmayı her gün yapmadığı belli oluyordu.

Ama reddetmek istiyorsa da böyle bir şey yapmayacak kadar kibardı. “Lütfen.”

Juliana oturarak elini salladı. “Yapmakta olduğunuz şeyi kesmenize gerek yok.” Duraksadı. “Ne yapıyordunuz?”

Penelope, Juliana’nın meraklı gözlerine bakmadan önce yıkama kâsesine baktı. “Sadece sakinleşmek için yaptığım bir şey.”

“Ellerinizi yıkamak mı?”

Penelope’nin ağzının kenarı mütevazı bir tebessümle kıvrıldı. “Aptalca.”

Juliana başını salladı. “Ben fiil çekimi yaparım.”

“İtalyanca mı?”

“Latince. Ve İngilizce.”

Penelope bu fikri düşünüyor gibiydi. “İşe yarıyor mu?”

Leighton hariç her konuda. “Çoğu zaman.”

“Ben de denemeliyim.”

“Neden sakinleşme ihtiyacı duyuyorsunuz?”

Penelope ellerini kurulamak için kare şeklinde uzun bir kumaş parçasını kaldırdı. “Sebebi yok.”

Juliana bariz yalan karşısında küçük bir kahkaha attı. “Rencide etmek istemem, Leydi Penelope fakat duygularınızı saklama konusunda pek iyi değilsiniz.”

Penelope, Juliana’nın gözlerine baktı. “Aklınızdan geçen her şeyi söylüyorsunuz, değil mi?”

Juliana omzunu hafifçe silkti. “Benimki gibi bir şöhretiniz olduğunda kelimeleri özenle seçmeye gerek yok. Gerilmenize neden olan şey balo mu?”

Penelope başını çevirdi, kızın gözleri yakındaki bir aynada kendi yansımasını buldu. “O da var.”

“Bunu kesinlikle anlayabilirim. Korkunç etkinlikler, yani balolar. İnsanların baloları neden önemsedini anlamıyorum. Sadece acı veren fısıltılar ve saçma danslar var.”

Penelope aynadan Juliana’ya baktı. “Bu geceki balo asrın balosu olacak.”

“Annem hakkındaki dedikoduları mı kastediyorsunuz?”

“Nişanım bu gece ilan edilecek.”

Bu sözler bir sürpriz olmamalıydı, yine de Juliana’nın içi sızladı.

Leighton nişanı bu gece duyuracaktı.

“Kiminle nişanınız?” Juliana sormaması gerektiğini biliyordu. Kendine hâkim olamamıştı. Sapkınca bir şekilde bunu bu kadından -Simon’ın müstakbel eşinden- duymak istiyordu.

“Leighton Dükü.”

Juliana bu sözlerin geleceğini biliyordu, yine de onun adını duymak içini bıçak gibi kesmişti.

“Leighton Dükü ile evleneceksiniz.” *Konuşmayı kes.* “Size evlenme teklif etti.”

Penelope başıyla onayladı, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu, altın sarısı lüleleri Juliana’nın çocukken sahip olduğu oyuncak bebeklerden birinin saçları gibi aşağı yukarı sallanmıştı. “Bu sabah.”

Juliana boğazındaki düğümü yutkundu. Leighton dün gece Juliana ile kötü bir evlilikten kıl payı kurtulduktan

sonra Ralston Malikânesi'nden tam bir kararlılıkla çıkmıştı. Sabahleyin de iyi bir evliliği garantilemişti.

Başka biriyle.

Kaderin gizemli bir cilvesidir ki Juliana da nişan balosuna katılıyordu. Hem de ailesinin itibarı yerle bir olurken.

Juliana geç de olsa nezaket kurallarını hatırladı. “Çok mutlu olmalısınız!”

“Evet. Sanırım mutlu olmalıyım.”

Mutlu görünmüyordu. Aslında Penelope'nin gözleri ıslanmıştı, ağlayacak gibiydi.

Juliana aniden kadın için üzüldü. Simon ile evlenecek olan bu kadın için.

“Onunla evlenmek istemiyorsunuz.”

Penelope kendini toparlamaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu. Kadının gözlerindeki yaşlar yok olarak yerini solgun, porselen mavisine bırakırken ve kızın yüzünde neşeli, saf bir tebessüm belirirken Juliana onu şaşkınlık içinde izledi. Penelope derin bir nefes aldı. “Leighton Dükü iyi bir adam. İyi bir evlilik olacak.”

Penelope'nin sorusuna cevap vermemiş olduğu Juliana'nın dikkatinden kaçmadı. Juliana kaşını kaldırdı. “Onlardan biriymişsin gibi konuşuyorsun.”

Penelope'nin kaşları çatıldı. “Onlar mı?”

Juliana elini dış salona ve ötesindeki balo salonuna doğru salladı. “İngilizler.”

Penelope gözlerini kırıştırdı. “Ben *zaten* İngilizlerden biriyim.”

“Sanırım öylesiniz.” Juliana uzun süre Penelope'yi izledi. “O iyi bir adam.”

“Benim için iyi bir eş olacak.”

Juliana gözlerini yuvarladı. “Bunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Kibirlidir, zorbadır ve her şeyin soğuk, hesaplı olmasını ister.”

Buna hemen bir son vermeliydi. Simon, Leydi Penelope ile evlenecekti ve buna karışmak Juliana’ya düşmezdi.

Penelope, Juliana’nın sözlerini düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Bu sırada Juliana cüretkâr sözlerinden dolayı pişmanlık duymaya başlamıştı. Tam özür dilemek üzereyken Penelope, “Evlilik öyledir,” dedi.

Çürütülemez bir gerçekmiş gibi söylenen bu basit cümle Juliana’yı altüst etmişti. Hareket etmek dışında seçeneği kalmadığından sandalyesinden kalktı. “Siz İngilizlerin neyi var? Evlilikten bir iş sözleşmesiymiş gibi bahsediyorsunuz.”

“Gerçekten de bir iş sözleşmesidir,” dedi Penelope öylece.

“Peki ya aşk?”

“Eminim zamanla birbirimize karşı belirli bir ilgi geliştiririz.”

Juliana kahkahasına hâkim olamadı. “Elmalı turtalara karşı ilgim gelişti ama bir turtayla evlenmek istemiyorum.” Penelope gülümsemedi. “Ya tutku?”

Penelope başını salladı. “İyi bir İngiliz evliliğinde tutkuya yer yoktur.”

Bunun üzerine Juliana donup kaldı, başka bir balodan bir yankıydı bu sözler. Başka bir aristokrattan. “Bunu size Leighton mı söyledi?”

“Hayır ama işler böyle yürür.”

Oda aniden daha küçük, daha boğucu gelmeye başladı ve Juliana havaya ihtiyaç duydu. Penelope, Simon için mü-

kemmeldi. Onu zorlamazdı; ona güzel, altın saçlı çocuklar doğururdu ve Simon skandaldan uzak, tutkuyla karmaşıklaştırılmamış sakin hayatını sürdürürken Penelope onun akşam yemeği partilerine ev sahibeliği yapardı.

Juliana'nın onunla şansı asla olmamıştı. Ve ancak şimdi, gerçek içine oturduğunda bir şansı ne kadar çok istemiş olduğunu fark etti.

İyi bir İngiliz evliliğinde tutkuya yer yoktur.

Juliana kapıya doğru döndü. “En azından o konuda harika bir çiftsiniz.”

Juliana daha büyük olan salonun girişine vardığında üzüm onu tuttu. “Aslında hiç kolay değil. İngiliz hanımefendilerin aşkı hayal ederek büyümediklerini mi sanıyorsunuz? Tabii ki hayal ediyoruz. Ama aşk için bu dünyaya getirilmedik. İtibar için buradayız. Sadakat için. Tutkuya sırtımızı dönüp güvenliği seçmek için yetiştiriliyoruz. Romanlarda geçen bir şey mi? Hayır. Bundan hoşlanıyor muyuz? Önemli değil. Bu bizim görevimiz.”

Juliana kızın söylediklerini düşündü. Görev. İtibar. Güvenlik. Bu dünyayı, bu kültürü asla anlamayacaktı. Asla onlardan biri olmayacaktı. İşte bu onu hep onlardan ayrı kılacaktı. Onu bu insanların fısıltılarına layık kılacaktı.

Onu asla Simon'a layık kılmayacaktı. Bu metanetli İngiliz kadının olduğu şekilde olmayacaktı.

Sızısı geri döndü ve özürlerini sunamadan önce Penelope sakin bir tebessümle baktı. “Aşkı İtalyanlara bırakıyoruz.”

“İstedüğimizden emin değilim.” Sohbet sona ermişti. “Tebrikler, Leydi Penelope.”

Leydi Penelope'yi leğeniyle ve geleceğiyle baş başa bırakıp ana odadan geçti, orada toplanmış olan ve başları ba-

loların en saf niteliğinin müthiş hazzıyla -dedikodu ve mo-
dayla- eğilmiş iki kadın grubuna da aldırış etmedi.

“Geri döndüğünü ve İtalya’da hiç bulunmadığına ye-
min ettiğini duydum.” Bu sözler gizli kapaklı fısıltılardan
fazlasıydı, duyulması niyetlenmişti. Yaralama ve kışkırtma
amaçlıydı.

Juliana kendine engel olamadı.

Başını çevirdiğinde Leydi Sparrow’un dalkavuklarını
eğlendirdiğini gördü. Kadın pişmiş kelle gibi sırttı, saldır-
maya hazır bir engerek yılanına benziyordu, Juliana’nın yü-
züne bakarak cüretkârca, “Demek oluyor ki birileri olduğun-
u söylediği kişi değil,” dedi.

Bu iddia üzerine kadınlar toplu halde iç geçirdi. Bir kim-
senin gayrimeşru olduğu iddiasında bulunmak hakaretlerin
en büyüğüdü. Ve söz konusu kişi odadayken bunu yapmak...

Bu gece gösteri olmayacaktı. Ailenin buna ihtiyacı yoktu.

Sparrow’un (Serçe) adı Akbaba olmalıymış. Kadın leş
arıyormuş gibi daireler çiziyordu. “Çünkü burada para ve
statü olduğunu duyup gelmiş olması beni hiç şaşırtmazdı.
Demek istediğim, onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. İtal-
yan bile olmayabilir. Bambaşka bir şey olabilir, değil mi?”

Juliana dönüp ne kadar İtalyan olduğunu kanıtlamak is-
tedi. Sparrow’un kulaklarındaki deriyi yüzecek küçük, sert
sözlerle...

Ama bir şeyi değiştirir miydi?

Onu kabullenmelerini sağlamazdı. Bu geceyi veya önün-
deki herhangi bir geceyi daha kolay hale getirmezdi. Skan-
dalı isimlerinden söküp çıkarmazdı, onu bu insanların gö-
zünde değerli de kılmazdı.

Simon’ın gözünde.

Juliana bu düşünceye direndi. Bu Simon'la ilgili değildi.

Yoksa öyle miydi?

Simon da onlardan biri değil miydi? Juliana'yı tıpkı onlar gibi yargılamamış mıydı? Gittiği her yerde bir skandala yol açmasını beklemiyor muydu?

Juliana onun haklı olduğunu kanıtlamamış mıydı?

“Başka bir şey mi?”

“Bir çingene mi?”

“İspanyol mu?”

Juliana bu denli sinirlenmiş olmasaydı bu sözün *cadı* kelimesiyle eş anlamlıymış gibi söylenmesi karşısında gülerdi. İspanyolların nesi varmış?

“Ona kendimiz sorabiliriz.” Leydi Sparrow ve gruptaki kadınlar dönerek Juliana ile yüzleşti. Her bir yüz diğerinden daha meşum bir sırıtış takınmıştı.

Demek artık böyle olacaktı.

Skandalın sizi kuşatması demek böyle bir şeydi. Gerçek skandaldı, İtalyan olduğun için veya açık sözlü veya görgüsüz olduğun için veya saçma kurallarına direndiğin için itibarına sürülen ucuz bir kara leke benzetmesi değildi.

Simon'ın korktuğu şey buydu.

Juliana kadınların meşum sırıtışlarına bakarken, gözlerindeki ahlaksızlığı okurken Simon'ı suçlayamazdı.

Juliana da olsa üzümle evlenirdi.

Juliana'nın içini şiddetli bir öfke ve utanç kapladı. Juliana çılgılık atmak, söylenmek ve korkunç kadınlara bir şeyler fırlatmak istedi. Kasları dayanılmaz bir saldırı arzusuyla gerildi fakat sekiz aydır Londra'daydı ve fiziksel saldırılardan daha acı verici şeyler olduğunu öğrenmişti.

Artık canına tak etmişti.

Dönerek aynada kendine baktı, bir saç tutamını topuzuna sokuyormuş gibi yaptı, daha sonra olabildiğince sıkılmış görünerek kadınlara döndü.

“Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz, Leydi Sparrow. Ben siz ve sizin...” Elini grubun bulunduğu yöne doğru umursamazca salladı, “...acımasız yandaşlarınız beni ne yapmaya karar verirsiniz o olurum. İtalyan, İspanyol, çingene, bebekken başkasıyla değişmiş çocuk. Hangi kılıfı seçerseniz kabulüm, beni bir İngiliz yapmayın yeter.”

Kadınların şaşkın yüzlerinde anladıklarının belli olmasını izledi.

“Çünkü kesinlikle sizden biri olmaktan daha kötü bir şey yoktur.”

Simon, Juliana’nın geldiğini görmemiş gibi yapmıştı. Tıpkı Juliana, Allendale Kontu’nun kollarında gülerken ve dans ederken umursamıyormuş gibi yaptığında olduğu gibi. Juliana’nın kadınlar tuvaletinde geçirdiği dakikaları saymıyormuş gibi yaptığı gibi.

Etrafında dönen sohbete -askerî harcama kanunu hakkındaki düşüncelerini paylaşarak Leighton Dükü’nün saygısını ve desteğini kazanmak isteyen adamların fikirlerine- son derece ilgiliymiş gibi davranmıştı.

Ancak Juliana balo salonundan sessizce ayrılarak Tanrı bilir onu neyin veya kimin beklediği evin arka kısmına giden uzun, karanlık bir koridora yöneldiğinde yapmacık davranmaya devam edememişti.

O yüzden balo salonunun karşı tarafına geçmişti, konuşmak için onu durdurmaya niyetli olanları kibarca reddede-

rek Juliana'yı nişanlandığı kadının ata yadigârı evinin arka kısımlarına doğru izlemişti.

Penelope son yirmi dört saat içinde evlenme teklif ettiği ikinci kadındı.

Evlenme teklifini kabul eden tek kadındı.

Juliana onu reddetmişti.

Simon saçma gerçeği sindirmeyi başaramamıştı.

Juliana onunla evlenme olasılığını *düşünmemişti* bile.

Öylece ağabeyine dönüp çoğu kişinin sadece çocuklara ve hizmetçilere karşı kullandığı bir ses tonuyla on birinci Leighton Dükü Simon Pearson'ın ne dediğinin farkında olmadığını söylemişti.

Sanki Simon karşısına çıkan herkese evlenme teklif ediyordu.

Olayların bu şekilde gelişmesi onu çok sevindirmiş olmalıydı. Sonuçta, her şey plana uygun şekilde ilerliyordu. Kusursuz Leydi Penelope ile evlenecekti ve dakikalar içinde iki aileyi birbirine bağlayarak skandal baş gösterdiğinde gelecek olan saldırılara karşı savunmalarını resmen güçlendirmiş olacaktı.

Birkaç tane kapalı, kilitli kapıyı geçtikten sonra koridor sağa doğru kıvrıldı. Simon zifiri karanlıkta durdu ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Uzun koridordaki kapıları seçebildiğinde yürümeye devam etti.

Juliana Fiori ile korkunç bir evlilikten kurtulduğu için kendini erkeklerin en şanslısı olarak görmeliydi. Kıl payı kurtuluşu için dizlerinin üstüne çöküp Yaradan'ına şükranlarını sunmalıydı.

Oysa Juliana'yı karanlığa doğru izliyordu.

Bu benzetme hiç hoşuna gitmedi.

Juliana bir büyücüydü.

O küçük ahır bölmesinde atını tararken; yumuşak, mütevazı ses tonuyla kendi kendine konuşurken çok kırılgan görünüyordu.

Hangi erkek böyle bir tabloya direnebilirdi?

Ralston, Leighton'ın suçlu olduğunu, daha yeni yirmisini doldurmuş bir kızdan faydalanan yaşça büyük bir beyefendi olduğunu düşünüyor olabilirdi. Simon kesinlikle bu rolü üstlenmişti ve yumrukları, suçlamaları kabullenerek evlenme *teklif etmişti.*

Her ne kadar kendini doğru olan bu olduğu için öyle davrandığına ikna etmeye çalışsa da işin doğrusu, o anda bunu yapmıştı çünkü Juliana'yı istiyordu. Juliana'nın ona ait olmasını ve başladıkları şeyi bitirmeyi istiyordu.

Öpüşmeleri daha önce tecrübe ettiği hiçbir şeye benzermiyordu. Juliana'nın teninin yumuşaklığı; parmaklarının saçındaki hissi; küçük bir iç çekişle onu altüst etmesi; Juliana'nın sadece adını fısıldamasının hatırasıyla sertleşip arzu duyması; Juliana'nın o yumuşak, pembe dudaklarının tadına bakması için ona yalvarması...

Simon bir kapıyı açıp karanlık odaya bakındı. Durdu, dinledi. Juliana orada değildi. Küfrederek kapıyı kapattı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Böylesine dolup taşmamıştı. Öfkeyle, arzuyla veya...

Tutkuyla.

Bu sözcük üzerine donup kaldı, başını salladı.

Ne yapıyordu?

Leydi Penelope ile nişanının duyurulmasından önceki son anlarıydı. Müstakbel düşesinin ve birlikte geçirecekleri hayatın bulunduğu bu yol hariç diğer patikalardaki kapıların

kapanmasından ve kilitlenmesinden önce. O ise karanlık bir koridorda başka bir kadını izliyordu.

Kim olduğunu hatırlama vakti gelmişti.

Penelope kusursuz bir eş olacaktı. Ve mükemmel bir düşes.

Gözünün önüne bir görüntü geldi, Penelope değildi. Penelope ile alakası yoktu. Kuzguni bukleler, Ege Denizi'nin rengi gözler. İsmi bir dua gibi fısıldayan dolgun, şehvetli dudaklar. Juliana Hyde Park'ta atıyla ondan uzaklaşırken, yemekte ona sataşırken, Londra sokaklarındaiken, ahırdayken rüzgârda taşınan bir kahkaha...

Juliana tutkuyla yaşıyordu. Ve tutkuyla da severdi.

Simon bu düşünceye aldırış etmedi.

Juliana ona göre değildi.

Arkasını döndü. Kararlıydı. Karanlıktaki ışığı gördü, ışık balo salonuna dönüşü işaret ediyordu. Simon oraya doğru yöneldi.

Tam o sırada Juliana gölgelerin içinden konuştu.

“Simon?”

Canlı İtalyancasıyla şaşkınlıktan nefes nefese söylenen adı bir deniz kızının çağrısıydı.

Simon ona doğru döndü.

“Sen burada ne...”

Simon onu omuzlarından tutup bulduğu ilk odaya çekti ve kapıyı arkalarından hızlıca kapatarak bir müzik odasına kilitledi.

Juliana büyük bir cumbaya ve gümüş rengi ay ışığı havuzuna doğru geriledi, bir çelloya çarpmadan önce sadece birkaç adım gidebilmişti. Çellonun yere düşmemesi için

hamle yaparak bir fısıltı sayılamayacak kadar yüksek sesli İtalyanca bir küfür fısıldadı.

Simon alanına, düşüncelerine ve *hayatına* izinsiz girdiği için ona bu denli kızgın olmasaydı gülebilirdi. Fakat rastlantı eseri uygunsuz bir durum olduğuna asla inanılmayacak bir durumda keşfedilirlerse Juliana'nın ağabeyinin seve seve karnını deşebileceğinden endişe duymakla fazlasıyla meşguldü.

Kadın imkânsız biriydi.

Simon, Juliana orada olduğu için heyecan içindeydi ve bu bir sorundu.

“Beni karanlık bir koridorda izleyerek ne yaptığımı sanıyorsun?” diye tısladı Juliana.

“Karanlık bir koridorda *ilerleyerek* ne yaptığımı sanıyorsun?”

“Biraz huzur bulmaya çalışıyordum!” Juliana başını çevirdi, İtalyanca mırıldanarak cama yöneldi. “Tüm bu şehirde birileri tarafından *rahatsız edilmeyeceğim* tek bir yer var mı?”

Simon kıpırdamadı, Juliana'nın mızımızlanmasından sapkınca bir zevk duyuyordu. Sinirleri bozulan tek kişi o olmamalıydı. “Burada olmaması gereken kişi sensin, ben değilim.”

Juliana İngilizce konuşmaya başlamadan önce, “Neden? Gelinle birlikte ev de mi senin oluyor?” diye lafı yapıştırdı. “Ayrıca nasıl oluyor da İtalyancayı bu kadar iyi konuşabiliyorsun?”

“Eğer insan bir şeyi iyi yapmıyorsa hiç yapmaması daha iyidir.”

Juliana ona sabırlı bir bakış attı. “Elbette öyle dersin.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Dante.”

“Ne olmuş ona?”

Juliana’nın hırçınlığı karşısında Simon’ın ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. “Onu çok severim. O yüzden İtalyanca öğrendim.”

Juliana ona döndü, siyah saçı gümüş rengi parlıyordu, uzun boynu ay ışığında porselen gibiydi. “İtalyancayı Dante için öğrendin.”

“Evet.”

Juliana dikkatini ilerideki bahçelere çevirdi. “Sanırım şaşırmamalıyım. Bazen yüksek sosyetenin cehennemin bir katı olduğunu düşünüyorum.”

Simon güldü. Elinde değildi. Juliana bazen muhteşem oluyordu. Sinir bozucu olmadığı zamanlarda.

“Burada karanlıkta sürçmek yerine orada olman gerekmiyor mu?”

“Sanırım sürtmek demek istedin.” Juliana yaptığı hatada doğruya ne kadar yaklaştığını bilmeye ihtiyaç duymuyordu.

Juliana nota kâğıdını öfkeyle puflayarak sehpaye koydu. “Tamam. Sürtmek. Zaten saçma bir kelime.”

Saçma bir kelimeydi fakat Simon, Juliana’nın bunu söyleme tarzından hoşlandığını fark etti.

Juliana’nın birçok şeyi söyleme şeklinden hoşlanıyordu.

Ama buna hakkı yoktu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Simon.

Juliana piyano sehпасına oturdu, gözlerini kısarak karanlığa baktı, Simon’ı görmeye çalışıyordu. “Yalnız kalmak istedim.”

Simon onun dürüstlüğünden etkilenmişti. “Neden?”

Juliana başını salladı. “Önemli değil.”

Aniden dünyadaki hiçbir şey bu kadar önemli değilmış gibi geldi. Simon ayağa kalktı, ona yaklaşmaması gerektiğini biliyordu.

Yine de ona yaklaştı.

“Dedikodular,” dedi Simon. Tabii ki dedikodulardı. Juliana kesinlikle saldırının en ağır kısmını çekecekti.

Juliana buruk bir tebessümle karşılık verdi, piyano sehpasında ona yer açtı. Hareketi çok doğaldı, sanki bir an bile düşünmemişti.

Sanki Simon oraya aitti.

Simon bunun berbat bir fikir olduğunu bile bile oturdu.

Ona bu kadar yakın olmasından iyi bir şey çıkmayacağını biliyordu.

“Anlaşılan onun kızı değilmişim, gözlerinizin üstüne yün çeken kurnaz bir çingeneymişim.” Juliana sözlerinin ardından güldü, Simon’a baktı.

Saçındaki gümüş rengi ay ışığı huzmeleriyle ve gecenin karanlığıyla siyaha dönen güzel mavi gözlerindeki yumuşak, üzüntülü tebessümle o anda bir çingene olabilirdi.

Simon yutkundu. “Perde.”

Juliana şaşırmıştı. “Perde mi?”

“Gözlerimize perde çekmişsin,” diye düzeltti Simon. Simon’m parmakları ona dokunmak, şakağına düşen bir saç tutamını geri sokmak için can atıyordu. “Sen yün dedin.”

Juliana başını eğdi, Simon’ın söylediklerini düşünürken boynu iyice uzadı. “İtalyanca *lana* demek. Kafam karıştı.”

“Biliyorum.” Simon da şaşkın hissediyordu.

Juliana iç çekti. “Asla sizden biri olmayacağım.”

“Yünle perde arasındaki farkı söyleyemediğin için mi?”

diye takıldı Simon. Juliana'nın üzülmelerini istemiyordu. Şimdi olmazdı. Her şey değişmeden önceki bu sakin anda olmazdı.

Juliana gülümsedi. "O da var."

Uzun süre bakıştılar ve Simon ona dokunma arzusuna karşı metin olmaya çalıştı. Parmaklarını Juliana'nın pürüzsüz teninde gezdirip onu yakınına çekmek ve önceki gece başladıkları şeyi bitirmek için. Juliana bunu hissetmiş olmalıydı çünkü gözlerini ayırdı, başını çevirdi. "Demek nişanlandın."

Simon bunu konuşmak istemiyordu. Bunun gerçek olmasını istemiyordu. Burada olmazdı.

"Öyle."

"Ve duyuru bu gece yapılacak."

"Öyle."

Juliana ona baktı. "Sonunda mükemmel İngiliz evliliğin olacak."

Simon arkaya doğru yaslandı, uzun bacaklarını önüne doğru uzattı. "Şaşırdın mı?"

Juliana'nın omzu şık bir omuz silkişle kalktı. Simon çok şey anlatan bu omuz silkişlerden hoşlanmaya başlamıştı. "Asla kazanabileceğim bir oyun olmadı."

Simon şaşırmıştı. "Yenilgiyi kabul mü ediyorsun?"

"Sanırım öyle. Seni iddiamızdan azat ediyorum."

Simon'ın ondan yapmasını beklediği şey tam da buydu. Yapmasını istediği şey. "Bu, tanıdığım savaşçıya hiç benzermiyor."

Juliana ona alaycı bir tavırla hafifçe gülümsedi. "Artık pek de savaşçı sayılmam."

Simon'ın kaşları çatıldı. "Neden?"

"Ben..." Juliana sustu.

Simon cümlelerin geri kalanını duymak için servetinin hepsini verebilirdi. "Sen?" diye teşvik etti.

"Sonuçlarını çok fazla önemsemeye başladım."

Simon donup kaldı, Juliana'yı izliyordu. Juliana yutkunurken boğazının hareketini, gül rengi elbisesindeki bir süs parçasıyla oynamasını inceliyordu. "Bunun anlamı ne?"

"Hiçbir şey." Juliana, Simon'ın yüzüne bakmadı. Başını bir kez daha salladı. "Bana göz kulak olmak zorunda hissettiğin için üzgünüm. Gabriel sana vurduğu için üzgünüm. Senin pişmanlık duyduğun bir şey halini aldığım için üzgünüm."

Pişmanlık.

Bu söz Ralston'ın vurduğu yumruklardan çok daha acı vericiydi.

Son bir hafta içinde, daha doğrusu son birkaç ayda Simon ona karşı pek çok şey hissetmişti. Ancak pişmanlık asla onlardan biri olmamıştı.

"Juliana..." Simon bir kez dokunduğunda onu bırakamayacağını bile bile Juliana'ya doğru uzanırken adını pürüzlü bir sesle söylemişti.

Simon ona dokunamadan Juliana ayağa kalktı. "Burada bulunursak sorun olur. Gitmeliyim."

Simon da ayağa kalktı. "Juliana. Dur!"

Juliana arkasını dönüp karanlığa doğru geriledi, Simon'm ona dokunamayacağı kadar uzaklaştı. Sözler aralarına bir duvar örebilirmiş gibi, "Konuşmamalıyız. Birbirimizi görmemeliyiz," diye söylendi.

“Bunun için çok geç.” Simon ona doğru ilerledi. Juliana geriye kaçtı. “Ralston beni arıyordur.”

Simon ilerledi. “Ralston bekleyebilir.”

Juliana hızla geriledi. “Ayrıca sahip çıkman gereken bir nişanlın var.”

“O da bekleyebilir.”

Juliana kuvvetini toplayarak durdu. “Hayır, bekleyemez.”

Simon, Penelope hakkında konuşmak istemiyordu.

Juliana’ya baktı, dip dibeydiler. “Ne demek istediğini açıkla.” Fısıltısı kısık ve karanlıktı.

“Ben...” Juliana yere baktı, Simon başının üstüne bakıyordu. Yüzünü onun saçlarına gömmek istiyordu, kokusunu ve dokunuşunu arzuluyordu. Ama önce Juliana açıklamasını yapacaktı.

Juliana uzun süre konuşmadı. O kadar uzun sürdü ki Simon onun konuşmayabileceğini düşündü. Daha sonra Juliana derin bir nefes alarak, “Senden hoşlanmama yol açmamanı söylemiştim,” dedi. Sözleri yenilgi doluydu.

“Benden hoşlanıyor musun?” Juliana başını kaldırdı, mavi gözleri Simon’ın arkasındaki pencereden vuran ışığı yansıtıyordu. Güzelliği karşısında Simon nefesini tuttu. Elini kaldırdı, parmaklarının tersini Juliana’nın yanaklarında gezdirdi. Okşama karşısında Juliana gözlerini kapattı.

“Evet.” Fısıltısı hüzünlü ve yumuşaktı, zar zor duyulmuştu. “Sebebini bilmiyorum. Sen korkunç bir adamsın.” Simon’a doğru eğildi. “Kibirlisin, sinir bozucusun ve çabuk sinirleniyorsun.”

Simon, “Çabuk sinirlenmiyorum,” diyerek ona doya doya bakabilmek için Juliana’nın yüzünü kendine doğru kaldırdı.

Juliana gözlerini açtı, ona inanamıyormuş gibi baktı ve Simon sözlerini düzeltti. “Sadece senin yakımdayken.”

“Tüm İngiltere’deki en önemli kişi olduğunu düşünüyorsun,” dedi Juliana. Sesi karanlıktaki ince bir melodiden ibaretti, Simon’ın parmakları çene çizgisinde gezinirken ara ara sözleri kesik kesik çıkıyordu. “Her zaman haklı olduğunu düşünüyorsun. Her şeyi bildiğini sanıyorsun...”

Juliana’nın teni çok yumuşaktı.

Simon odadan çıkmalıydı. Burada onunla beraber olması bir hataydı. Yakalanırlarsa Juliana’nın itibarı zedelenirdi ve Simon’ın onu viran halde bırakmak dışında seçeneği olmazdı. Nişanlanalı daha birkaç saat olmuştu.

Bu tümüyle yanlıştı.

Gitmeliydi.

Bir beyefendi giderdi.

“Kibirli diyerek hepsini kapsamış oldun.” Parmaklarını Juliana’nın boynunda gezdirdi.

“Ben...” Simon boynunun bittiği noktaya yumuşak bir öpücük kondurunca Juliana iç geçirdi. “Daha dazla açıklamaya ihtiyaç duyabileceğini düşündüm.”

“Mmm,” Simon, Juliana’nın omzuna doğru konuşuyordu. “Mükemmel bir nokta. Devam et.”

Simon’ın dudakları ve dili boynunun yan tarafında oynasırken Juliana derin bir nefes aldı. “Ne hakkında konuşuyorduk?”

Simon, Juliana’nın kulağına doğru gülümseyerek kadifemsi kulak memesini dişlerinin arasına aldı. “Benden hoşlanmamı gerektiren tüm sebepleri söylüyordun.”

“Ah!” Simon kulağını diliyle yaladığında Juliana’nın sesi kısık bir iniltiden ibaret çıkmıştı. Heyecanı yüzünden

Simon'm kollarını tuttu. "Evet. Şey... Temel sebepler bunlar."

"Yine de benden hoşlanıyorsun." Simon harekete geçti, Juliana'nın elbisesinin kenarlarına küçük öpücükler konularak yakasını yavaşça indirdi ve tenini ortaya çıkardı. Juliana nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Uzun süre karşılık vermedi. Simon ipek kumaşın altına parmağını soktu, sonunda onun için sertleşmiş ve hazır olan aradığı şeyi bulana kadar tenini okşadı, araştırdı. "Juliana?"

"Evet, lanet olsun, senden hoşlanıyorum!"

Simon elbiseyi aşağı doğru çekip gül rengi göğüs uçlarını ay ışığına çıkararak onu ödüllendirdi. "Bilmen gereken bir şey var," diye fısıldadı Simon, sözleri sanki çok uzaktan geliyordu.

"Evet?"

Simon büzüşmüş meme ucuna uzun bir solukla üfledi, meme ucunun daha da gerilerek ağzı için yalvarmasına bayılıyordu.

Bu gece Juliana'nın tadına bakacaktı.

Vakur, saygıdeğer benliğine geri dönmeden önce bir kez...

Sadece bir kez...

Simon'm içine bir haz dalgası hücum etti, bunu düşününce sertleşti ve coştı.

"Simon!" Juliana iç çekti. "Bana işkence ediyorsun."

Simon, Juliana'nın mükemmel göğüslerinden birini avuçladı. Başparmağını ucunda döndürerek Juliana'nın heyecana teslim olmasının keyfini çıkardı.

"Ne o?" Juliana'nın sözleri zevkten kesik kesikti.

"Ne o?" diye tekrarladı Simon.

“Neyi bilmeliyim?”

Bu soru üzerine Simon gülümsedi, başını kaldırarak göz kapakları ağırlaşan ve muhteşem görünen Juliana’ya baktı.

Juliana’nın bir kez daha tadına bakacaktı. *Son* bir kez daha.

“Ben de senden hoşlanıyorum.”

On İkinci Bölüm

Müzik tanrıların sesidir.

Kibar bir hanımefendi piyanoyu mükemmel çalar

—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme

Sezonun düğünü için hâlâ zaman olduğuna dair

kesin haber aldık.

—The Scandal Sheet, Ekim 1823

Simon onu kucağına aldı ve dönüp piyano sehпасına oturttu. Önünde dizlerinin üstüne çöktü, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve öpücüğünü almak için onu kendine doğru eğdi.

Elleri Juliana'nın göğüslerine uzandı, göğüslerini kaldırıp açığa çıkardı, tepelerini okşadı, Juliana iç geçirene kadar hafifçe çimdikledi ve çıkardığı sesi ödüllendirerek ona istediğinin farkında olmadığı her şeyi verdi. Simon sertleşmiş meme ucunu emerek içine heyecan dalgaları gönderirken

Juliana onun adını fısıldadı. Parmaklarını gür, sarı saçlarına geçirerek onu tenini ve duygularını kasıp kavurduğu noktada tuttu.

Simon, Juliana'nın ellerinin saçında yarattığı histen dolayı inledi ve sesi Juliana'nın içinde haz gibi titredi.

Juliana buna izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Her şeyi tehlikeye attığını biliyordu.

Umurunda değildi.

Simon durmadığı sürece.

Simon onu kendine çekti; dudaklarıyla, diliyle ve dişlerinin hafifçe kemirilişiyile onu taparcasına severken elleri sırtını okşadı ve Juliana bir olabileceklerini düşünene kadar onu kendine bastırdı.

"Simon..." Juliana, Simon'm adını fısıldayınca Simon durdu, başını kaldırdı, gözleri arzuyla parlıyordu.

"Tanrım, Juliana!" Simon elini uzatarak Juliana'nın yanağını okşadı ve Juliana içgüdüsel olarak başını çevirdi. Simon'm parmağının ucuna sıcak, yumuşak bir öpücük konurdu; etini hafifçe ısırmadan önce diliyle parmak ucunda bir daire çizdi.

Simon zevkten inledi, Juliana'yı şefkatten ziyade hak iddia eden bir öpücükle ele geçirmek için kendine doğru çekti. Öpüşmeyi sona erdirdiğinde ikisi de güçlükle nefes alıyordu ve Juliana'nın elleri Simon'ın gömleğinden içeri girmişti; geniş, sert göğsünü okşuyordu.

"İstiyorum..." diye konuşmaya başladı Juliana, Simon dikkatini göğüslerine çevirdiğinde Juliana'nın sesi kayboldu. Simon meme ucunu dişlerinin arasına aldı, Juliana'nın aklı başından gidene kadar sert tepesini diliyle dişlerinin arasında çevirdi.

Simon onu serbest bıraktığında yırtıcı bir şekilde sırttı. Juliana dayanamayarak ona uzandı, sanki yakalanması zor tebessüme dokunmak onu hafızasına kazıyabilirmiş gibi parmaklarının Simon'ın dudaklarıyla oynamasına izin verdi. Simon, Juliana'nın parmağının ucunu ağzına aldı, Juliana iç çekene kadar emdi. "Ne istiyorsun aşkım?"

Bu tatlı söz aralarına sokulmuştu ve Juliana aniden bir sızı hissetti. Onu istiyordu. Bu karanlık, gizli köşedeki kaçamak bir andan daha fazlasını... İki haftadan daha fazlasını...

Beni istemeni istiyorum.

Beni seçmeni.

"Yaklaş." Juliana bacaklarını açtı, ahlaksızca davrandığını biliyordu. Yakalanırlarsa itibarının zedeleneyeceğini ve Simon'm müstakbel geliniyle birlikte olmak için onu bırakacağını biliyordu. Ama umursamıyordu. Simon'ı üzerinde hissetmek istiyordu. Aralarında katmanlarca kumaş olmasını umursamıyordu. Asla istediği kadar yakın olamayacakları gerçeğini önemsemiyordu.

Simon ona karşı metanetini kazanıyormuş gibi gözlerini kısa bir süre kapattı ve Juliana bir an için Simon'm onu reddedebileceğini düşündü. Ama Simon gözlerini açtığında Juliana göz kamaştırıcı kehribar derinliklerde arzusunun parladığını gördü. Simon hazzını inleyerek gösterdi, kendini Juliana'ya bastırarak ona istediğini verdi.

"Sen benim deniz kızımsın," dedi Simon. Ellerini Juliana'nın kalçalarında ve baldırlarında gezdirdi, elbisesinin ipeği ikisini de istedikleri şeyden alıkoysa da Juliana'nın vücudunun şeklini hissetti. "Tanrıçam... Büyücüm... Ne kadar denesem de sana karşı koyamıyorum. Aklımı başımdan alıyorsun."

Simon'ın elleri Juliana'nın bileklerine uzandı ve Juliana dokunuşunun ani, yoğun hazzından dolayı irkildi. Gözleri büyüdü. "Simon, ben..."

"Şşş," dedi Simon, elleri yavaşça Juliana'nın bacaklarından yukarı doğru tırmanırken değdikleri yerlerde sanki Juliana'nın çoraplarını ateşe veriyorlardı. "Sana ne demek istediğimi gösteriyorum."

Parmak uçları Juliana'nın çoraplarının baldırının bitimindeki dantelli, fistolu kenarına ulaştı ve ikisi de tenin tene temasından dolayı inledi. Juliana bacaklarını hızla kapatarak ellerini sıcak baldırlarının arasına koydu.

Juliana bunu yapamazdı.

Simon yapmamalıydı.

Simon öne doğru eğilerek alnını Juliana'nın alnına dayadı.

"Juliana, sana dokunmama izin ver."

Juliana böylesine cazip bir teklife nasıl karşı koyabilirdi?

Gevşedi, ahlaksızca davrandığını bile bile bacaklarını açtı.

Umurunda değildi.

Simon gülümsedi, elleri giderek daha yukarılara çıktı. "İç çamaşırı giymemişsin."

Juliana başını salladı, beklentisinden dolayı konuşmakta zorlanıyordu. "Sevmiyorum. Giyemeyiz, yani İtalya'da."

Simon Juliana'nın ağzını şehvetli bir öpücükle ele geçirdi. "İtalyanlara ne kadar hayran olduğumdan bahsetmiş miydin?"

Yaptıkları her tartışmaya son derece tezat olan bu duygusallık Juliana'yı güldürdü. Daha sonra Simon'm elleri Juliana'nın tam merkezine ulaştı, oradaki yumuşak tüylerle oynadı, kıvrımlarını araladı, araştırdı ve Juliana'nın içine

heyecan dalgaları gönderdi. Juliana'nın kahkahası iniltiye dönüştü.

Simon'ın ağzı artık Juliana'nın kulağındaydı ve parmakları araştırırken Simon, Juliana'nın kulağına edepsiz şeyler fısıldadı. *Bulmuştun*. Juliana ne istediğini bilmiyordu. Sadece...

“Simon...” diye fısıldadı.

Simon parmağını Juliana'nın derinine ittiğinde Juliana gözlerini kapattı, hissettiklerinden dolayı arkaya doğru eğildi, piyano tuşları hareketinin altında inlemişti.

“Evet!” diye fısıldadı Juliana hem utanıyordu hem de cecurdu.

“Evet,” diye tekrarladı Simon, ikinci parmak ilkinde katıldı ve başparmağı Juliana'nın gizli kıvrımlarında daireler çizerek edepsiz ama muhteşem şeyler yaptı.

Juliana dudağını ısırdı. “Dur... Durma!”

Simon'ın sırtışı kocaman ve muzipti. “Hangisi?”

Parmaklarını daha derine itti. Juliana, Simon'ın kolunu hafifçe tuttu. Fısıldıyordu. “Durma! Durma!”

Simon başını salladı, Juliana'yı izliyordu. “İstesem bile duramam.” Ona bakmaya devam ederek Juliana'nın kalçalarının hareketiyle uyumlu şekilde parmaklarını çalıştırdı, piyano tuşları Juliana'nın altında hafifçe ve ahenksiz biçimde tıngırdıyordu. Simon'm dokunuşu dışında her şey yok olmuştu. Kollarının güçlü kasları, ona inanılmaz şekilde dokunuşu Juliana'yı anlamadığı ve itimat edemediği bir şeye doğru hızla ve şiddetli biçimde sürüklüyordu.

Juliana doğruldu. Simon oradaydı, bir eliyle Juliana'nın yüzünü kavramıştı, onu dudaklarının üstünde tutuyordu. Juliana'nın dudaklarına doğru, “Buradayım,” diye fısıldadı.

Gerçekten öyle miydi?

Juliana kaskatı kesildi, başını sallıyordu, hazza doğru hızla sürükleniyordu. “Hayır! Simon...”

“Hadi, Juliana.” Talebi Juliana’yı ezip geçti, öylesine eziciydi ki Juliana anlayamadı. Zevkten iç çekti ve Simon dudaklarını yeniden zapt ederek Juliana’nın onun için duyduğu dayanılmaz arzuyu tatmin etti. Simon’ın kehribar gözleri onun fırtınalı denizdeki çapasıydı.

Simon son haz kırıntısını da içinden boşalttığı anda Juliana’nın yanağının tepesine yumuşak bir öpücük kondurarak eteklerini düzeltti ve Juliana gücünü geri kazanırken onu kendine doğru çekti. Simon onu kucığında dakikalarca tuttu, sessizdi ve kıpırdamıyordu. Beş dakika sürmüştü. Belki de daha fazla.

Juliana nerede bulunduklarını fark edene kadar.

Ve neden burada bulunduklarını...

Simon’ı iterek kendinden uzaklaştırdı. “Geri dönmeliyim.” Ayağa kalktı, bu uzun geceye daha ne kadar katlanabileceğini merak ediyordu.

En kötüsü daha olmamıştı.

“Juliana,” dedi Simon. Juliana onun sesindeki yalvarışı duydu ama ne için yalvardığını anlamadı. Bekledi, durumu daha iyi kılacak bir şey söylemesi umuduyla bekledi. Durumu doğru kılacak bir şeyler.

Simon bir şey söylemeyince Juliana konuştu. “Evleneceksin.”

Simon ellerini kaldırdı. Duraksadı. Sonra ellerini hüsrarla geri bıraktı. “Özür dilerim. Yapmamalıydım. Ben...”

Bunun üzerine Juliana irkildi, elinde değildi. “Sakın!” diye fısıldadı. “Özür dileme.” Kapıya yöneldi, Simon yeniden konuştuğunda Juliana elini kapı koluna götürmüştü.

“Juliana. Yapamam...” Durdu. Bir kez daha düşündü. “Leydi Penelope ile evleneceğim. Başka seçeneğim yok.”

Simon’ın soğuk, buyurgan ses tonu işte yine geri gelmişti.

Juliana alnını kapının soğuk maun ahşabına dayadı, ahşaba o kadar yakındı ki yoğun verniğin kokusunu alabiliyordu.

Simon tekrar konuştu. “Anlayamayacağın şeyler var. Bunu yapmak *zorundayım*.”

Juliana avucunu açarak kapıya dayadı, Simon’ın ayaklarına kapanıp onu seçmesi için yalvarma arzusuna direniyordu. *Hayır*. Bundan daha gururluydu. Bundan kurtulmanın tek bir yolu vardı. O da sağlam bir haysiyetti.

“Elbette, yapmalısın,” diye fısıldadı Juliana.

“Anlamıyorsun.”

“Haklısın. Anlamıyorum. Ama önemli değil. Ders için teşekkürler.”

“Ders mi?”

Juliana’nın son sözü söylemesi için tek şansıydı. En azından kazanmış gibi hissetmesi için.

“Tutku her şey değildir, yanılıyor muyum?” Juliana sesindeki hafiflikten, önemli değıllermiş gibi sözleri ona karşı söyleme tarzından gurur duymuştu. Sanki az önce Simon onun dünyasını altüst etmemiş gibiydi.

Yeniden.

Ama Simon’a bakabileceğinden emin değildi. O kısmı icra etmesi çok zordu.

Bunun yerine kapıyı açtı ve koridora çıktı. Kendini hiç de kazanmış gibi hissetmiyordu. Berbat bir yenilgiye uğramış gibi hissediyordu. Sonuçta en önemli kuralını çiğnemişti: Sahip olabileceğinden daha fazlasını istemişti.

Onu ve daha fazlasını istemişti. Simon'ın onu istemesini istemişti. Gelenekten daha büyük, itibardan daha cüretkâr, aptal bir unvandan daha önemli bir şey adına...

Balo salonunun girişinde dolandı; fırıl fırıl dönen ipekleri, erkeklerin yürüyüşünü, dans edişini ve inkâr edilemez unvan ve hedef anlayışıyla konuşmalarını, oraya ait olduklarına şüphe duymayan uzun, görkemli kadın sıralarını izledi. Burada gelenek, itibar ve unvan kutsal üçlüsünün üstüne hiçbir şey çıkamazdı.

Bu üç özelliği de taşımayan onun gibi biri içinse bu üç özelliğe doğuştan sahip olan Leighton tamamen tartışmasız ulaşılmaz biriydi.

Ona ulaşmış gibi davranarak bile hata etmişti. Juliana ona sahip olamazdı.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

Ona sahip olamazdı.

Mariana dirseğinin dibinde biterek, “Ah, güzel! Seni buldum. Konuşmalıyız,” diye fısıldadı. “Anlaşılan bugünkü tek dedikodu *bizimki* değil.”

Juliana gözlerini kırptırdı. “*Bizimki* mi?”

Mariana ona hızlı, hüzünlü bir bakış attı. “Gerçekten, Juliana. Ailemizdeki bütün sorunları üstlendiğin düşüncesini artık geçmelisin. Biz bir aileyiz. Buna katlanmak bizim de sorumluluğumuz.” Mariana konuşmaya hemen devam ettiği için Juliana’nın duygusal anı takdir edecek zamanı olmadı. “Görünüşe göre, bu gece gerçekleşecek olan büyük bir hadise daha varmış. Hoşuna gitmeyecek bir tane. Leighton...”

“Biliyorum.” Juliana arkadaşının sözünü kesti. Bunu tekrar duymaya dayanabileceğini sanmıyordu. Mariana’dan bile.

“Nereden biliyorsun?”

“Kendi söyledi.”

Mariana’nın kaşları çatıldı. “Ne zaman?”

Juliana omzunu silkti, yengesinin kardeşi için bunun yeterli olmasını umuyordu.

Anlaşılan yetmemişti. “Juliana Fiori! Sana ne zaman söyledi?”

Ona Ralston’ın söylediğini söylemeliydi aslında. Ya da kadınlar tuvaletinde duyduğunu. Genellikle daha hızlı davranırdı.

Genellikle kalbi daha yeni kırılmış olmazdı.

Kalbi kırılmamıştı, değil mi?

Kesinlikle öyle geliyordu.

“Daha önce.”

“Daha önce, ne zaman?”

“Bu gecedен daha önce.”

Mariana ciyakladı. Gerçekten ciyakladı.

Juliana yüzünü buruşturdu. *Dün gece demeliydi.*

Juliana arkadaşına döndü. “Lütfen büyütme.”

“Bu gecedен daha önce neden Leighton’la beraberdin?”

Sebep yok, sadece müstakbel gelinine ait müzik odasında az kalsın bekâretim elden gidiyordu.

Juliana tekrar omuz silkti.

“Juliana, bu senin en sinir bozucu alışkanlığın olabilir.”

“Gerçekten mi? Ama bir sürü sinir bozucu alışkanlığım var.”

“İyi misin?”

“Omzum mu? Evet. İyi.”

Mariana'nın gözleri kısıldı. "Bilerek zorluk çıkarıyor-sun."

"Muhtemelen."

Bunun üzerine Mariana ona baktı. Ona gerçekten baktı. Juliana ise aniden gerildi. Genç düşesin bakışı neredeyse bir anda yumuşadı. "Ah, Juliana!" diye fısıldadı. "Hiç de iyi değilsin, yanılıyor muyum?"

Yumuşak, sevecen sözler Juliana'yı mahvetmişti. Nefes almak, yutkunmak aniden zorlaşmıştı; tüm enerjisi aniden kendini arkadaşının kollarına atıp ağlama dürtüsüne karşı koymaya adanmıştı.

Elbette bunu yapmamalıydı. "Gitmeliyim."

"Seninle geliyorum."

"Hayır!" Juliana kendi sesindeki paniği duydu. Nefes alarak sesinin yeniden yükselmesini önlemeye çalıştı. "Hayır. Ben... Sen kalmalısın."

Mariana ona ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmazdı. Juliana onun tereddüt ettiğini gördü, ricasını reddetmeyi düşünmesini izledi. *Lütfen, Mari*. "Tamam. Ama bizim arabamıza bineceksin."

Juliana bir an için durup düşündü. "Ben... Tamam. Pekâlâ. Sizin arabanıza bineceğim. Mari..." Juliana sesinin çatladığını duyabiliyordu. Bundan nefret etmişti. "Gitmek zorundayım. Hemen. Öncesinde."

Korkunç, makûs bir tablo şeklinde sergilenecek olan nişan duyurusunu izlemek zorunda kalmadan önce.

Mariana başını bir kez eğerek onayladı. "Elbette. Dışarı-da görüşürüz. Kendini iyi hissetmediğin belli. Başının ağrıdığı çok açık."

Eğer biraz olsun komik görünseydi Juliana gülerdi.

Mariana kalabalığın arasından balo salonunun uç kısmına yöneldi, Juliana da hemen arkasındaydı. Daha on adım gitmişlerdi ki orkestra çalmayı kesti ve orkestranın oturduğu platformda bir telaş başladı. İçmeyi sevdiği belli olan iri cüsseli Needham ve Dolby Markisi gümbürtüyle bağırırken konuşmalar bir anda kesildi. “Buraya bakın!”

Juliana platforma doğru bakma hatasında bulundu. Orada Simon’ı gördü. Uzun boylu ve dayanılmaz derecede yakışıklıydı, mükemmel bir düktü. Mükemmel bir kocaydı.

Mükemmel.

Gözleri fal taşı gibi açılan Mariana ona doğru dönünce Juliana arkadaşının elini sıktı. “Daha hızlı.”

“Yapamayız!” Mariana başını salladı. “Herkes görür.”

Juliana panikledi. Balo salonu sallanmaya başlıyor, midesi bulanıyordu. Tabii ki gidemezlerdi. Kaçmak onları daha fazla dedikodu konusu yapmaktan başka işe yaramazdı. Şimdi olmazdı. Nişan töreni, dikkatleri ailesinin skandalının üstünden bir nebze olsun uzaklaştırmışken olmazdı. O anda annesinden nefret etti, hem de eskisinden de çok. Juliana gözlerini kapattı, nelerin olacağını biliyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını ise bilmiyordu.

Platforma doğru döndü. Mariana arkadaşının elini tuttu ve sıktı, onun için korku girdabında tutunacak bir kayaydı.

Juliana hayatı boyunca istediği tek adamın kendini başka bir kadına bağlamasını sessizce dinledi.

Tören mutluluk verici bir biçimde kısa sürmüştü, uşaklar konuklara şampanya dağıtmıştı ve konuklar kadehlerini ve seslerini yükselterek mutlu çiftin şerefine içmişlerdi. Mariana ile Juliana’nın içkileri reddettiğini veya Leighton

Dükü'nün müstakbel düşesinin elini dudaklarına götürdüğü anda iki arkadaşın çıkışa yönelmiş olduğunu hiç kimse fark etmemişti.

Dans pistinden çıkışa doğru merdivenleri tırmanırken zaman geçmek bilmemişti. Çıkışa vardıklarında Juliana arkasına bakma hatasını -Simon'a ve gelinine son kez bakma hatasını- yaptı.

Simon onu izliyordu.

Juliana ise ona doya doya bakmaya direnemiyordu. Altın rengi lülelerine, güçlü çenesine, dolgun dudaklarına ve ona kendini yeryüzündeki tek kadınmış gibi hissettiren o kehribar gözlerine...

Elbette dünyadaki tek kadın değildi. Müstakbel gelini yanında duruyordu.

Juliana arkasını dönerek antreye doğru koştu, sefil evde biraz daha kalırsa kusacağından korkuyordu. Neyse ki, Dolby Malikânesi'ndeki hizmetçiler en iyinin de iyisiydi ve Juliana gözyaşları yüzünden önünü doğru dürüst göremeden kapıya doğru koşarken bir uşak kapıyı onun için çoktan açmıştı, Mariana da Juliana'nın hemen arkasındaydı.

Dışarıdaki serin ekim havasını hissederek usulca şükretti. Güvendeydi.

Ya da olacaktı...

Keşke sebzeleri hatırlasaydı.

Merdivenlere hasat meyvelerinin serili olduğunu fark etmekte çok geç kalmıştı ve fark ettiğinde durmak için de çok geçti. Kayan ayağını çoktan büyük, yuvarlak bir kabağa basarak tüm kabak piramidini devirmişti. Tökezleyip su kabakları, soğanlar, sakızkabaklarından oluşan bir dalgayla birlikte merdivenlerin dibine doğru bir düzine veya daha

fazla merdiven düşerken Mariana'nın telaşla adını seslendiğini duydu. Düşüşten sağ salim kurtulduğundan emin olmak için gözlerini açtığı anda etrafı sebzelerle sarılıydı. Çoğu ezilmişti ve içleri parke taşlı sokağa saçılmıştı.

Juliana ancak yumruğu kadar olan bir turpun yuvarlanmasını ve beklemekte olan bir at arabasının altında durmasını izledi, katliamında düşen son askerdirdi bu turp.

“Aman Tanrım!”

Başını kaldırdığında Mariana'nın merdivenlerin başında kocaman gözlerle ona baktığını, bir eliyle açılmış ağzını kapattığını gördü. İki uşak Mariana'nın hemen yanında duruyordu, bu özel durumda uygulanması gereken protokolden emin değil gibiydiler.

Juliana kendine hâkim olamadı.

Gülmeye başladı.

Öyle küçük, sakın kıkırtılarla da değil. Zapt edemediği yüksek sesli, kaba kahkahalarla. Nefes almasını zorlaştıran kahkahalarla. Tüm üzüntüsünü, hüsrânını, öfkesini ve asabi yetini taşıyan kahkahalarla.

Yanağındaki bir damla yaşı silerek başını kaldırdı ve Mariana'ya baktığında arkadaşının omuzlarının da gülmekten titrediğini gördü. Uşaklar da gülüyordu, ellerinde değildi.

Kahkahaları Juliana'nın içine bir duygu dalgası daha gönderdi.

Ayağa kalkmak için etrafını temizledi. Hareketi diğerlerini de kendilerine getirdi. Hepsi birden merdivenlerden inmeye başladı, uşaklardan biri Juliana'nın ayağa kalkmasına yardım etmek için eğildi, bu sırada Juliana hasarın tüm boyutunu görmüş oldu.

Leydi Needham'ın şaheserini yerle bir etmişti.

İnsanların balodan çıkabilmeleri için merdivenlerin temizlenmesi gerekecekti.

Ayrıca Juliana'nın tohumlarla, büyük sebze posalarıyla kaplanan güzelim pembe ipek elbisesi de mahvolmuştu.

Juliana ayağa kalktı ve uşağa teşekkür ederek hâlâ gülen Mariana'ya baktı. Gülmek arkadaşının eğlenmek kadar dehşete karşı da verdiği bir tepkiydi.

“Üstünde...” Mariana başını sallayarak Juliana'nın tüm bedenini ifade etmek için elini salladı. “Her yerinde.”

Juliana uzun bir buğday başağını saçından çekti. “Şu arabalardan birinin sizinki olmasını istemek çok mu olur?”

Mariana beklemekte olan araçları inceledi. “Aslında, hiç olmaz. Şuradaki bizim arabamız.”

Juliana arabaya yöneldi. “Nihayet, bir şey yolunda gidiyor.”

Mariana el çantasını açtı ve uşaklar için altın sikkeler şeklinde bir rüşvet çıkardı. “Hanımefendinizin süslemelerini tam olarak kimin mahvettiğini unutabilirsiniz...” Sikkeleri uşakların avuçlarına tutuşturarak arabaya doğru ilerledi ve Juliana'nın arkasından araca bindi.

Arabacı yola koyuluğunda Juliana, “Sence sessiz kalırlar mı?” diye sordu.

“İnsan sana acıyacıklarını umabilir en azından.”

Juliana iç çekti; sırtını pürüzsüz, siyah döşemelik kumaşa yasladı. Arabanın hareketinin onu sakinleştirmesine izin verdiği uzun dakikaların ardından, “Hakkımı vermelisin,” dedi.

Mariana kıkırdadı. “Ne için?”

“Geceyi sessiz sedasız bitirmekle suçlanamam.”

On Üçüncü Bölüm

*Mutsuzluk kültürsüz kişilere göredir.
Seçkin bir hanımefendi bütün engellere
haysiyetiyle göğüs gerer.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Hasat cömertliği bu yıl şaşırtıcı derecede az.
—The Scandal Sheet, Ekim 1823*

Korkunç akşam henüz sona ermemişti.

Juliana'mn ezelden beri Ralston Markisi'ne hizmet ettiğinden şüphelendiği yaşlı kâhya Bennett, Juliana eve geldiğinde uyanıktı. Adam çok yaşlı olduğu için bu saatte uyanık olması nadir görülen bir durumdu ve evin efendisinin dönüşünü bekleyen birkaç çevik, genç hizmetçi vardı.

Yılların deneyimi Bennett'i Juliana'mn durumuna; balodan hızla kaçarken unuttuğu pelerinsiz, kabaklarla ve diğer

şeylerle kaplı haline tepki vermekten alıkoymuştu. Bu arada bir ara pelerini geri almanın bir yolunu bulması gerektiğini sanıyordu.

Aslında Juliana eve girdiğinde Bennett ona hafifçe eğilerek selam verdi. Eğer Juliana bitkin olmasaydı ve banyo ile yatağına kavuşmak için can atıyor olmasaydı bu selamı yüzünden ona sataşırdu.

“Bennett, lütfen üst kata banyomu hazırlat. Gördüğün gibi ihtiyacım var,” diyerek evin geniş, mermer ana merdivenlerine yöneldi.

“Bayan Fiori, müsaadenizle.” Bennett duraksadı ve Juliana ona dönerek bekledi. “Bir ziyaretçiniz var.”

İçini kısa süren ama nefesini kesen bir heyecan kapladı çünkü aklına gelen ilk şey Simon’m uğradığı oldu. Ama hayır... Ralston Malikânesi’ne bu kadar çabuk gelmiş olamazdı, elbette duyurunun arkasından nişan töreninden hızla kaçmadıysa. Bu çok güzel olurdu ama Juliana bunu düşünmemesi gerektiğini bile biliyordu. Simon asla böylesine utanılacak bir davranışta bulunmazdı.

Akşamın daha erken saatlerinde Simon’la şaşırtıcı derecede utanılacak bir kaçamak yaptıkları gerçeğini düşünmemeye çalıştı.

“Ziyaretçi mi? Benim için mi?”

Kâhyanın yüzü düştü, Juliana’nın hoşlanmadığı bir duyguyu belli ediyordu. “Evet, hanımım. Anneniz.”

Soğuk ve ağır bir korku yerleşti içine. Juliana başını salladı. “Hayır. Bu gece onunla uğraşamayacak denli yorgunum. Gabriel’ı bekleyebilir.”

“Buraya sizin için geldiğini söylüyor.”

“Kabul etmiyorum. Tekrar denemek zorunda kalacak.”

“Etkilendim. Güçlü iradeli, genç bir hanımefendi olmuşsun.”

Juliana arkasından gelen mükemmel, sakın İtalyanca sözler karşısında donup kaldı. Bennett’in kederli gözlerine bakıp teskin edici olduğunu umduğu bir tebessümle gitmesini işaret etti ve annesine döndü.

On yıldır konuşmadığı annesine.

Annesinin bakışı Juliana’nın üstünde dolandı; bozulmuş saçlarını, mahvolmuş elbisesini ve üstüne yapışmış ne olduğu belirsiz pislik topaklarını inceledi. Juliana aniden Louisa Hathbourne’un kızı olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Soğuk ilgisizliğine maruz kalmadığınızda nefret yağmurlarına tutulurdunuz. Juliana annesine göre asla yeterince iyi olmamıştı. Louisa’nın sevgisine, ıftiharına layık olduğunu kanıtlamaya çalıştığı tüm o zamanlarda annesinden bunları asla görmemişti.

“Karakterimle bir ilgin olduğunu aklına bile getirme.”

“Hayal bile etmem, Juli.”

Babasının en sevdiklerinden biri olan isim kısaltması Juliana’nın içine bir hüznün ve öfke dalgası gönderdi. “Bana öyle hitap etme.”

Annesi kapı eşiğinden misafir kabul salonuna girerek kolunu Juliana’ya uzattı. “Bana katılır mısın? Seninle konuşmak istiyorum. Uzun zamandır bekliyorum.”

“Birinin dönmesini beklemek nasıl bir duyguymuş? Sanırım senin için bu yeni bir durum.”

Louisa’nın tebessümü küçük ve gizliydi. “Bunu hak ettim.”

“Seni temin ederim çok daha fazlasını.”

Annesinin ricasına aldırış etmemeyi düşündü. Yatak odasına gitmeyi ve yaşlı kadını sıkılıp gidene kadar kabul oda-

sında bekletmeyi düşündü. Ama Juliana'nın derinlerinde bir yerde hâlâ on yaşındaki kız vardı. Belki bugün, annesinin ilgisine layık olur umuduyla istediği her şeyi yapmak için koşturan o küçük kız.

Annesini misafir odasına doğru izlerken kendinden nefret etti. Annesinin karşısına oturduğunda kendinden nefret etti. Ondan pek çok şey götüren kadının daha fazlasını almasını beklerken kendinden nefret etti.

Ona zamanını vermek istemiyordu.

“Sergio için üzıldüm. Öldüğünü bilmiyordum.”

Juliana babasının adının bu engereğin dudaklarından dökülmesi karşısında çığlık atmak istedi. Fakat annesinin sakinliğine eşlik ederek, “Nasıl bilebilirdin? Gittikten sonra bir kez olsun arkana dönüp bakmadın,” dedi.

Louisa başını bir kez eğerek soktuğu lafı anladığını belirtti. “Tabii ki haklısın.”

Özür dile. Juliana düşünüyordu, sözcükler zihninde çığlık atıyordu. *Pişman değil misin?*

Juliana ayrılmaya hazır olana kadar uzun süre sessizce oturdular. Louisa, Juliana'nın sohbetine devam edeceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. Juliana ayağa kalkmak üzereyken annesi yeniden konuştu.

“Gabriel ile Nick'i bulmana sevindim.”

“Ben de.”

“Ah, görüyorsun ya annen olmamın iyi bir sonucu da olmuş.” Annesinin sözlerinden kendinden memnun olduğu anlaşılıyordu. Tabii ki öyleydi. Louisa kendi hakkındaki iyi şeyleri belirtmekten asla geri kalmazdı.

Bunun sebebi belki de onun hakkında iyi olan çok az şey olmasıydı.

“Beni terk ettiğin için ne kadar minnettar olduğumu söylemem gereken an şu an mı oluyor? Ya da onları terk ettiğin için?”

En azından buna cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. “Ne söylememi istiyorsun, Juli?”

Juliana’nın sesi buz gibiydi. “Öncelikle, o ismi kullanmayı bırakmanı istiyorum.”

“Neden? Sana ismini vermede benim de payım var. İkimiz de sana öyle derdik.”

“Bunu sadece biriniz hak ettiniz.”

Louisa’nın yüzünden bir bıkkınlık ifadesi geçti. “Saçma. Sana hayat verdim. Bu da bana herkes kadar sana istediğim şekilde hitap etme hakkını verir. Ama öyle olsun, *Juliana*. Soruma cevap ver.” İngilizce konuşmaya başladı. “Benden ne istiyorsun?”

Açıklamanı istiyorum. Beni neden terk ettiğini anlatmanı istiyorum. Bizi neden terk ettiğini. Neden döndüğünü.

Juliana neşesizce güldü, ardından İngilizce cevap verdi. “Bunu bana sorman düşüncesi bile çok saçma.”

“Özür dilememi mi istiyorsun?”

“Mükemmel bir başlangıç olurdu.”

Louisa’nın, Juliana’nın gözlerine çok benzeyen soğuk, mavi gözleri sanki içini görüyordu. “Eğer istediğin buysa çok uzun süre burada kalacağız demektir.”

Juliana omuz silkti. “Mükemmel. O halde işimiz bitti.” Ayağa kalktı.

“Baban da böyle yapardı. Omuz silkerdi. İngiltere’nin bu özelliğini yok edememiş olmasına şaşırdım. Hiç de kibar bir tavır değil.”

“İngiltere’nin üzerimde etkisi yok.”

Aniden sözleri pek de doğru gelmedi.

“Hayır mı? İngilizcen kültürü önemsemeyen birine göre çok iyi. Dürüst olacağım, Gabriel burada olduğunu söylediğinde şaşırdım. Ayakta kalmanın kolay olmadığını sanıyorum.” Juliana sessiz kaldı, Louisa’ya haklı olduğunu bilme zevkini tattırmayı reddediyordu. Annesi devam etti. “Sanırım senin için de tıpkı benim için olduğu gibidir. Zor. Görüyorsun ya kızım, o kadar da farklı değiliz.”

O kadar da farklı değiliz. Bunlar, Juliana’nın çok korktuğu sözlerdi. Doğru olmaması için dua ettiği sözlerdi. “Birbirimize benzer tarafımız yok.”

“Bunu tekrar tekrar söyleyebilirsin. Yine de gerçeği değiştirmez.” Louisa arkasına yaslandı. “Kendine bir bak. Muhtemelen bir balodan dönüyorsun fakat çok da saygıdeğer bir akşam geçirmediğini gösteren bir şeyle kaplısın. Ne yapıyordun?”

Juliana başını eğip kendine baktı. Üstüne yapışmış olan ve hızlı kuruyan posaları çıkarma dürtüsüne direndi. “Seni ilgilendirmez.”

“Önemli değil. Asıl konu maceraya karşı koyamaman. Herhangi bir zamanda seni çeken her türlü hazza kendini kapatmaya isteksizsin. İlk nefesini aldığından beri heyecan zevkim sende de var. İstedğin kadar diren ama ben senin *annenim*. Senin içindeyim. Bununla mücadele etmeyi ne kadar çabuk bırakırsan o denli mutlu olursun.”

Hayır.

Bu doğru değildi. Louisa’nın, Juliana’yı en son görmesinin üzerinden on yıl geçmişti. O on yıl içinde Juliana büyüme, değişme ve annesine ait olan ve içinde uykuda bekleyen kısımlara *direnme* şansı yakalamıştı.

Macera, skandal ve itibarının zedelenmesinin peşinde değildi.

Öyle miydi?

Hatıraları gözlerinin önünde belirdi: Karanlık bir bahçe-
de kovalanmak; tuhaf bir arabaya saklanmak, Hyde Park'ta
erkek kıyafetleri içinde at binmek, yenisini alabileceği bir
şapka için bir kütüğe çıkmak, bir sebze hasadı piramidini
devirmek, kulübün dışında Simon'ı beklemek, ahırda Si-
mon'ı öpmek, Simon'ı nişanlısının müzik odasında öpmek...

Simon'ı öpmek.

Son hafta içinde skandala yol açmak için epey zahme-
te girmişti. Onun öncesinde de Londra'ya geldiğinden beri
macera aramıyor olabilirdi fakat macera onu çağırdığında
kesinlikle karşı koymamıştı.

Yüce Tanrım!

Annesine baktı. Bakışları kendi gözlerine çok benzeyen,
Juliana'nın aynı anda hem nefret ettiğini hem de korktuğunu
biliyormuş edasıyla parlayan mavi gözlerle buluştu.

Annesi haklıydı.

“Bizden ne istiyorsun?” Juliana kendi sesindeki titreme-
yi duydu. Sesinin titrememesini diledi.

Louisa uzun süre sessiz kaldı, hiç kıpırdamadı, soğuk ba-
kışıyla Juliana'yı süzdü. Dakikalar sonra Juliana'nın canına
tak etti. “Hayatımın çok fazla kısmını seni bekleyerek geçir-
dim.” Ayağa kalktı. “Yatmaya gidiyorum.”

“Hayatımı geri istiyorum.”

Sözlerinde üzüntü yoktu, pişmanlık da yoktu. Olmaya-
caktı. Annesinin bu duygulardan birine bundan daha yakın
olacağı bir zaman yoktu. Pişmanlık, hissetme kapasitesi
olan insanlara göreymi.

Juliana kendine engel olamayarak koltuğun ucuna bir kez daha oturdu ve ona hayat vermiş olan kadına uzun uzun baktı. Üç çocuğuna da bahsettiği güzelliği yaşının belirtilerini taşıyordu. Samur karası saçlarında gümüş rengi tutamlar vardı ve mavi gözleri yaşının verdiği yorgunlukla buğulanmıştı. Yüzünde ve yanağında birkaç çizgi vardı ve şakağında bir leke vardı. Siyah, kavisli kaşının hemen üstünde Juliana'nın daha belirsiz, daha mükemmel olduğunu hatırladığı bir doğum lekesi vardı.

Yıllar Louisa Hathbourne'a cömert davranmıştı fakat kadınların en güzeline elindeki her şeyi kaybettiğini düşündürecek yıpranmış, yaşlanmış bir şekilde.

Fakat annesi hiç de o şekilde hissediyormuş gibi görünmüyordu.

“Bilmen gerek...” dedi Juliana. “Geçmişini söylemezsin.”

Annesinin yüzünü öfke kapladı. “Elbette biliyorum. Unvanım için geri gelmedim. Ya da ev için. Ya da Gabriel veya Nick için.”

Tabii ki benim için de değil, diye düşündü Juliana.

“Ancak sürdürdüğüm hayatı daha fazla sürdürmenin hiç kolay olmadığı bir an geliyor.”

Juliana bir anda anladı. “Gabriel’in farklı bir hayat yaşamanda sana yardım edeceğini düşünüyorsun.”

“Bir marki olmak için yetiştirildi. Ailesini ne pahasına olursa olsun koruması için yetiştirildi. Babana eğer ona bir şey olursa seni buraya göndermesini neden söylediğimi sanyorsun?”

Juliana başını salladı. “Onu terk ettin.”

“Evet.” Juliana bir kez daha annesinin cevabında hiçbir pişmanlık belirtisi olmamasının şaşkınlığını yaşadı.

“Gabriel sana asla destek olmaz.”

“Göreceğiz.” Annesinin gözlerinde bir şey vardı: Bencillikle ve çıkarıcılıkla geçen yılların sonucu bariz bir farkındalıktı.

Sonra her şey netleşti. Burası Londra sosyetesiydi. İtibar her şeyden önde gelirdi, Ralston Markisi için bile. Özellikle de koruması gereken bir eşi, kız kardeşi ve henüz doğmamış bir çocuğu olan yeni Ralston Markisi için.

Juliana gözlerini kıstı. “Biliyordun. Bir skandala yol açacağını biliyordun. Bunun hasarlarını hafifletmek için Gabriel’in ne gerekiyorsa yapacağını biliyordun. Sana vereceği hasar değil, bize vereceği hasar. Sana bir gelir bağlayacağını düşünüyorsun. Alışkın olduğun tarzda yaşamaya devam etmeni sağlayacak bir tutar.”

Annesinin ağzının kenarı hafif bir tebessümle kalktı. Eski bir tasarım olan elbisesindeki bir toz zerresini silkeledi. “Stratejimi oldukça çabuk çözdün. Söylediğim gibi çok da farklı değiliz, yani sen ve ben.”

“Bundan o kadar emin olmazdım, anne.” Ralston kapı eşiğinden konuştu ve Juliana dikkatini ağabeyine ve ona doğru hızla ilerleyen Callie’ye çevirdi. “Ralston Malikânesi’nin yakınına bile gelme’ cümlesinin neresini anlayamadın acaba?”

Louisa gülümseyerek başını kaldırdı. “Neredeyse yirmi yıldır İngiltere’de değilim, hayatım. Bazen anlamları karıştırıyorum.” Elini kaldırarak Callie’ye uzattı. “Sen markiz olmalısın. Üzgünüm, dün gece odadan öylesine hızlı çıktırıldım ki düzgün bir şekilde tanıştırılma fırsatımız olmadı.”

“Hayır, tanıştırılmadınız,” dedi Ralston.

“Neden burada olduğunu biliyor musun?” diye araya girdi Juliana, öfkeden ayağa fırlamıştı. “Senden para istediğini biliyor musun?”

Gabriel, Juliana'nın elbisesini fark etmeden önce sakince, "Evet," dedi. "Sana ne oldu böyle?"

"Bence şu an bunu konuşmanın zamanı değil, Gabriel," diye araya girdi Callie.

Juliana önlerindeki en önemli sorun hariç her şeyi görmezden gelerek tiz bir sesle, "Ona para vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

"Henüz karar vermedim."

"Gabriel!" Juliana tepinmemek için kendini zor tutuyordu.

Gabriel ona aldırış etmedi. "Gitmeni istiyorum, anne. Bize ihtiyacın olursa haber gönderebilirsin. Nick'in hizmetçileri mükemmeldir. Bize nasıl ulaşacaklarını bilirler."

"Nick'in şehirdeki evinde mi yaşıyor?" dedi Juliana. "Nick öğrendiğinde çok kızacak!"

"Saçma! Nick her zaman beni en seven çocuğum olmuştur," dedi Louisa. Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Bennett pelerinimi yaktı mı diye merak ediyorum. O adam benden hep nefret etmişti."

"Bennett'in mükemmel bir zevki olduğunu düşünmüşümdür hep," dedi Juliana. Sessiz kalamamıştı.

"Juliana, sanki sana kimse edep öğretmemiş."

"Çocukluğumda kadın etkisinden mahrum kaldım."

"Mmm." Louisa, Juliana'nın elbisesini uzun uzun inceledi. "Söyle bana, sence İtalya'da kalsaydım bu gece hâlâ tohumlarla ve buğdayla kaplı olur muydun?"

Louisa arkasını dönüp odadan çıktı, Juliana ise arkasından bakakaldı, annesine sokacak son bir lafının olmasını diledi.

Louisa odadan çıkınca Callie onlara döndü. "Böyle bir anneyle ikinizin bu kadar *normal* olmanız inanılmaz bir şey," dedi.

“Ben o kadar da normal değilim, imparatoriçem. Juliana hakkında da emin değilim.”

Callie, Juliana’ya alaycı bir tebessümle baktı. “Akşamın büyük gizemi çözüldü. Leydi Needham’ın hasat şaheserini sen mi mahvettin?”

Ralston, Juliana’ya dönüp kaşını kaldırdı. “Yüce Tanrım! Sonra da yaramazlık yapmış bir çocuk gibi kaçtın mı?”

Juliana alt dudağını kemiriyordu. “Belki.”

Ralston kaşlarını çattı.

“Ne yapsaydım? Herkesin akşamını mahvederdi.”

Ralston iç çekti, daha sonra büfeye geçerek kendine viski doldurdu. “Juliana, sadece bir kereliğine skandal çıkarmaktan sakınmanı istiyorum. Her zaman değil. Sadece bir kez.”

“Gabriel,” dedi Callie usulca. “Dikkatli ol.”

“Ama doğru. Bu akşam baloya gitmeden önce ne konuşmuştuk? Bizzat annemiz olan kasırgayı sağ salım atlatmak için en iyi davranışlarımızı sergilememiz gerekiyordu.”

Juliana ağabeyinin sözlerindeki öfke yüzünden yüzünü buruşturdu. “İsteyerek olmadı, Gabriel.”

“Tabii ki isteyerek olmadı. Serpentine’c de bilerek düşmedin veya bahçemizde sarkıntılığa uğramadın veya neredeyse Leighton tarafından bekâretin elinden alınmıyordu, sanırım.”

“Gabriel!” Callie bu kez çok da sessiz değildi.

Juliana’nın yanakları kızardı. “Hayır, isteyerek olmadı. Ama gördüğüm kadarıyla bana inanmıyorsun.”

“İnanmayı aşırı zorlaştırdığını kabul etmelisin, kardeşim.”

Juliana ağabeyinin kızgın olduğunu biliyordu. Annesinin gelişiyse, talepleriyle ve keten helvası kadar güçlü olan

aile itibarlarına yaptığı tehditle kapana kısılmış hissettiğini biliyordu. Ağabeyinin eleştirisine alınmaması gerektiğini biliyordu. Ağabeyinin ona çatabildiği için çıkıştığını da biliyordu. Fakat herkesin kusurlarını belirtmesinden bıkmıştı. Özellikle de haklı olduklarında.

“Çok da kolay bir gece geçirmedim. Bir dizi merdivenden yuvarlanıp on yıldır annemle ilk kez konuşmamın yanı sıra seninle tartıştım, elbisemi mahvettim, bir balodan kaçtım ve izledim.”

Simon’ın kendini başka birine vermesini izledim.

“İzledin?” diye teşvik etti Ralston.

Juliana kendini aniden çok yorgun hissetti. Günün yorgunluğu, haftanın yorgunluğu, son yedi ayın yorgunluğu. Londra’dan bıkmıştı.

Başını salladı. “Bir şey yok.”

Ralston onu izlerken uzun bir sessizlik oldu ve Juliana ağabeyi sonunda iç geçirene kadar ona bakmaktan kasten kaçındı. “Evet, bugünlük bu kadar felaket bana da yetti.”

Ralston odadan çıktı.

Callie de iç geçirmeden önce Ralston’ın gidişini izledi. “Ciddi değildi, biliyorsun. O sadece... Annen onu da zorluyor.”

Juliana yengesinin sevecen gözlerine baktı. Callie hep Gabriel’in fırtınalarındaki sükûnet olmuştu. “Biliyorum. Ama tamamen haksız değil.” Uzun süre karşılıklı sessizlik içinde oturduktan sonra Juliana daha fazla sessiz kalamadı.

“Leighton evleniyor.”

Callie başarıyla onayladı. “Leydi Penelope ona çok yakıştı.”

“Leighton’ı sevmiyor.”

Callie başını eğdi. “Sevdiğini sanmıyorum.”

Juliana daha fazla katlanamaz hale gelene dek aralarındaki sessizlik uzayıp gitti. Juliana sıkıca kenetlenmiş ellerine bakarak sessizce, “Ne zaman evlenecekler? Bir şey söylendi mi?” diye sordu.

“Kasım sonu olduğunu duydum.”

Bir ay.

Juliana dudaklarını birbirine bastırarak başıyla onayladı.

Bitmişti. Leighton elinden kaymıştı.

Derin bir nefes aldı.

“Sanırım Londra ile işim bitti.”

Callie’nin gözleri büyüdü. “Sonsuza dek mi?”

“En azından şimdilik.”

Simon’ın bir içkiye ihtiyacı vardı. Birden de fazla.

Şapkasını ve eldivenlerini eve dönüşünü bekleyen uşağa fırlattı, özel uşağını o akşamlık görevlerinden muaf kılarak kütüphanenin kapılarını açtı ve büyük meşe levhanın odanın iç duvarına karşı çıkardığı gıcırtıdan sapkınca bir zevk aldı.

Görünüşe göre bundan etkilenen tek kişi oydu. Leopold başını kaldırarak düşünceli bir şekilde havayı bir kez kokladı ve tüm olayı heyecanlanmaya değmez buldu.

Simon büfenin yanına gitti, kendine bir bardak viski doldurdu ve iç yakıcı sıvıyı bir yudumda içti.

Nişanlanmıştı.

Bir bardak daha koydu.

Nişanlanmıştı ve gelecekte eşi olmayacak bir kadını bu akşam neredeyse iğfal ediyordu. İçki sürahisine bir süre baktıktan sonra sürahiyi aldı ve koltuğuna yöneldi. Köpeğe ters ters bakarak en buyurgan sesiyle, “Aşağı,” dedi.

Lanet hayvan hareket etme kararını kendi vermiş gibi esneyerek uzun bir adımda koltuktan indi.

İşte Simon bu hale gelmişti, kendi köpeğinin itaatini bile sağlayamayan bir düktü.

Simon köpeğin şöminede yanan sıcak ateşin önüne uzanmasına aldırış etmeyerek koltuğuna oturdu.

Akşamın erken saatlerinden beri tutuyormuş gibi göründüğü uzun bir nefes verdi. Needham ve Dolby Markisi, kızının nişanını gümbürdeyerek ilan ettiğinden; Leydi Penelope'nin elini tutup dudaklarına götürerek görevini yerine getirdiğinden beri.

O anda hissetmişti, yani yükü. Artık sadece annesinden, kız kardeşinden ve dükaliğundan sorumlu değildi. Leydi Penelope'den de sorumluydu. O anda bile düşüncelerini zapt eden şey, yakında gerçekleşecek evliliği veya kız kardeşinin eli kulağındaki mahvoluşu değildi.

Aklında Juliana vardı.

Juliana'nın balodan ayrıldığını fark etmişti. Rivington Düşesi ile kalabalığın arasından ilerlemesini, çıkışa varana kadar davetli yığınlarının arasına dalıp çıkmasını göz ucuyla izlemişti. Juliana biraz daha hızlı gitseydi koşuyor olurdu.

Simon onu suçlamıyordu.

O da balo salonundan kaçabilmeyi diliyordu. Bu duruma geldiği için dikkatleri üzerine çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde oradan ayrılmıştı.

Bir de Juliana dönüp ona bakmıştı. Ta içine...

Juliana'nın gözlerinde onu dehşete düşüren, büyüleyen ve cezbeden bir şey vardı. Nefesini kesen ve arkasından koşmak istemesine yol açan bir şey.

Simon yeniden içti, gözlerini kapattı. Ama gözlerini kapatması Juliana'nın hatırasını yükseltmekten başka işe yaramadı. Saçı, gözleri, teni, Simon'ın bedenine karşı bir büyü-cü gibi kıvrınması...

Simon durumu kötüleştirmek istememişti. Ona dokunma niyetinde değildi. Onu itibarının zedelenmesine yol açtığından daha fazla yaklaştırmak istememişti. Tanrı aşkına, o öyle bir adam değildi! Bir hovarda değildi. Evet, ara sıra metres tuttuğu olurdu ve oynaşmalardan payını almıştı ama asla bir kızı iğfal etmemişti. Böyle bir duruma yaklaşmamıştı bile.

Bir beyefendi olmasıyla her zaman gurur duyardı. Ta ki beyefendiliği bir tarafa bırakıp onu yere sermeyi ve onunla ilişkiye girmeyi istemesine yol açan kadınla tanışana dek.

Hem de başka biriyle nişanını ilan etmeden önce.

Nasıl birine dönüşmüştü?

Juliana dün gece evlilik teklifini kabul etmemekte haklıydı. Ralston da haklıydı.

Yine de Tanrı biliyor ya Juliana'yı istiyordu.

Ve başka bir zamanda, başka bir adam olsaydı ona sahip olurdu. Hiç tereddüt etmeden. Âşığı olarak... Daha fazlası olarak...

Eşi olarak.

Sessizlikte yüksek sesle ve sertçe küfrederek köpeğin dikkatini çekti.

“Ah, özür dilerim, istirahatini mi bozdum?”

Leopold çilekeş bir iç geçirerek uykusuna geri döndü.

Simon bir içki daha doldurdu.

“Buna ihtiyacın yok.”

Güldü, sesi odanın ıssızlığında yankılanmıştı.

Annesi de arkasından eve gelmişti. Görünüşe göre korkunç akşamı henüz sona ermemişti.

“Saat sabahın ikisi.”

Annesi ona aldırış etmedi. “Balodan erken ayrıldın.”

“Erken değil. Aslında ziyarette bulunman için fazlasıyla geç, değil mi?”

“Sana doğru olanı yaptığımı söylemeye geldim.”

Hayır, doğru olanı yapmadım. Ama böyle düşünmene sevindim.

“Daha mantıklı bir saati bekleyemez mi?”

“Hayır.” Annesi odanın karşısına süzülür gibi geçerek Simon’ın karşısındaki koltuğun ucuna oturdu. Simon’m koltuğuna kınayarak baktı. “O koltuğun döşemesinin değişmesi gerekiyor.”

“Görüşünü dikkate alacağım.” Simon içkisinden bir yudum aldı ve bu harekete karşı annesinin bariz nefretini görmezden geldi.

Annesi gidene kadar daha ne kadar burada oturmak zorunda kalacağını merak ediyordu.

“Leighton...” diye söze başladı annesi ve Leighton sözünü kesti.

“Adımı asla kullanmazsın.”

Annesinin alnı hafifçe kıvrıldı, Simon ise annesini yolundan azıcık da olsa saptırabilme yeteneğinden sapkınca bir zevk duydu.

“Simon. Bana hiç öyle seslenmedin.”

“Sana neden öyle demeliymişim?”

“Benim adım bu.”

Annesi başını salladı. “Bir unvanın var. Sorumlulukların. Bunların gerektirdiği saygıya layıksın.”

“Bana çocukken de Simon demezdin.”

Annesi Simon aptalmış gibi, “O zaman da bir unvanın vardı. Hastings Markisi,” dedi. “Tüm bunlar nedir, Leighton?”

Simon annesinin sesindeki huzursuzluğu duydu. “Bir şey yok.”

“Güzel.” Annesi konuyu değiştirmeden önce başını bir kez daha sallayarak onayladı. “Markizle evlilik hazırlıklarına yarın başlamayı planlıyoruz. Elbette sen de Leydi Penelope’ye önümüzdeki ay boyunca halk içinde olabildiğince eşlik ettiğine emin ol. Ayrıca Ralston Malikânesi’ne başka davet yok. Sana neler olduğunu gerçekten bilmiyorum, daha önce asla böyle şüpheli bir soyla bağlantı kurmazdın, adımızın lekesiz kalması gereken bir zamanda Ralston’la ve ucuz ailesiyle gezip tozuyorsun.”

Simon’ın bakışı hızla annesine döndü. “Ralston, Alledale Kontu ve Rivington Düşesi’nin kız kardeşiyle evli.”

Annesi ilgisizce elini salladı. “Annesi döndüğüne göre artık hiçbirinin önemi yok. Ve kız kardeşi...” Kötü bir şey koklamış gibi annesinin üst dudağı kıvrıldı. “Tam bir utanç kaynağı.”

Simon bu alaycı, küçümseyen sözler karşısında içini kaplayan öfke dalgasıyla kaskatı kesildi. Juliana’nın küçümse-
necek bir yanı yoktu. Güzeldi, zekiydi ve belki bazen aşırı cüretkârdı ama inanılmazdı. Annesini aksini söylediği için kapı dışarı etmek istiyordu.

Kristal bardağı tutan parmaklarının boğumları beyazlaştı. “Hanımefendi hakkında bu şekilde konuşmanı dinlemeyeceğim.”

Düşes gözlerini kısarak oğluna baktı. “*Bayan Fiori*’yi bu kadar saygıdeğer gördüğünü bilmiyordum.” Annesinin Juliana’nın unvanını düzeltmesi Simon’ın dikkatinden kaçmamıştı. Simon sessiz kalınca annesi sesinde soğuk bir anlayış ifadesiyle devam etti. “Sakın bana kızı istediğini söyleme.”

Simon konuşmadı. Annesine bakmadı. “Anladığımı kadarıyla istiyorsun.” Uzun bir sessizlik oldu. Ardından annesi, “O kız bir hiç, Leighton. Unvanı yok, asil bir soydan değil, rezil anneleri geri döndüğüne göre artık şahsen saygınlığı kalmamış olan Ralston’la bir akrabalığı dışında uygun bir tarafı yok. Tanrım, söylediği kişi olduğundan bile emin değiliz! Kızın gayrimeşru olduğuna dair söylentiler yeniden başladı. Allendale ve Rivington ile akrabalık bile artık o ailenin itibarını kurtaramaz,” dedi. Düşes öne doğru eğilerek sesini sertleştirdi. “O kız senin çok altında, ancak bir metres olarak tutmak için yeterli sayılır.”

Simon’ın içini öfke kapladı. Doğru, Simon da bir kere sinde Juliana’nın iyi bir metres olacağını söylemişti ama bu çok uzun zaman önceydi, fark etmeye başlamasından çok önceydi.

Yani Juliana’nın ne kadar harikulade olduğunu.

Düşes bıkkın bir sesle devam etti. “Yatağını ısıtmak için başka bir yere bak, Leighton. Daha yüksek değere sahip birini bulabilirsin.”

Simon nefret dolu sözlerin benliğini kaplamasına izin verdi ve Juliana kadar değerli birini asla bulamayacağını fark etti.

Ona asla sahip olamayacaktı. Fakat Tanrı şahidiydi, kötülenmesine de asla müsaade etmeyecekti.

“Dışarı çık!” Sözleri mesafeliydi ve Simon kontrol duygusundan etkilenmişti.

Annesinin gözleri büyüdü. “Efendim?” Kadının sesinden öfke okunuyordu.

“Beni duydun.”

Annesi yerinden kıpırdamadı. “Leighton. Gerçekten. Böyle dramlara hiç gerek yok. Ne zaman böyle banal biri oldun?”

“Bunun banallikle ilgisi yok. Bu gece seni yeterince dinledim, anne. İsteddiğini aldın. Kusursuz itibar sahibi ve aşırı değerli Leydi Penelope ile evleniyorum. Şu an için isteklerini yerine getirmekten usandım.”

Düşes ayağa kalktı; dimdik, metanetli duruşuna geçti. “Annen olduğumu ve konumumun gerektirdiği saygıyı hak ettiğimi aklından çıkarma, Leighton.”

“Sen de benim bir dük olduğumu unutma, anne ve ne yapacağımı söylediğin günler çok geride kaldı. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce git.”

Uzun süre bakıştılar, kütüphanenin kapısı usulca çalmana kadar ikisi de geri adım atmadı.

Bu gece hiç bitmeyecek miydi?

Simon annesine arkasını döndü. “Lanet olsun! Ne var?”

Boggs telaşlı bir yüzle içeri girdi. “Ekselansları, özür dilirim. Acil bir mesaj var. Yorkshire’dan.”

Simon kaskatı kesildi, notu alarak kâhyaya çıkmasını işaret etti.

Mum mührü kopardı, kâğıdı açtı. Bunun korktuğu mesaj olduğunu biliyordu, her şeyi değiştirecek olan mesajdı.

Mesajı hızlıca okudu, kâğıdı geri katladı ve cebine koydu. Tüm bu zaman boyunca beklemişti. Mesaj için ve mesajın beraberinde getireceği her türlü duygu için kendini

hazırlamıştı. Öfke, korku, huzursuzluk, asabiyet... Ama şu anda hissettiği şey sakinlikti.

Ayağa kalktı, kapıya yöneldi.

“Leighton...” diye seslendi annesi. Simon durdu, sırtı annesine dönüktü. Annesinin sesindeki şey titreme miydi? Simon omzunun üstünden baktığında annesinin teninin kâğıt gibi olduğunu, gri gözlerinin yüzüne iyice çöktüğünü ve yanaklarının çukurlaştığını fark etti.

Annesi yorgun görünüyordu.

Ve uysal.

“Haber mi var?”

Bekledikleri haberdi.

“Büyükanne olmuşsun.”

On Dördüncü Bölüm

Taşra, dedikoduların saklanmaya gittiği yerdir.

Seçkin hanımefendiler köye yerleşmez.

—*En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

Trajedi! Avrupa Kıtası'nda

en sevdiğimiz şey kayıplara karıştı.

—*The Scandal Sheet, Kasım 1823*

Juliana İngiliz taşrasının zorlu, acımasız yollarında beş gün boyunca yaptığı yolculuğun ardından Townsend Park'ı gördüğünde daha önce kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Keşke oraya girebilseydi.

Araba posta yolundan çıkıp geniş Yorkshire çayırlarından heybetli ve çok güzel görünen büyük taş eve giden yola girdiği anda durdurulmuştu. İki devasa korumaya ağabeyinin evin efendisi olduğunu ve buraya ziyaret için geldiğini

açıkladığında adamlardan biri ata atlayıp şimşek hızıyla büyük eve doğru gitmişti, muhtemelen Juliana'nın geldiğini haber verecekti.

On beş dakika sonra Juliana, Park'a girişinin onaylanmasını beklerken yol kenarında bacaklarını esnetmek için arabadan inmişti.

İngiltere'nin bu küçük köşesinde güvenlik ciddi bir mesele olarak görülüyordu.

Görünüşte Townsend Park, Reddich Kontu'nun ana meskeniydi ve Juliana'nın üvey ağabeyi, aynı zamanda Ralston'un ikizi Lord Nicholas St. John ile eşi ve kontun kız kardeşi Isabel tarafından denetleniyordu.

Ancak malikâne aynı zamanda Minerva Evi olarak biliniyordu ve zor koşullardan dolayı bir sığınağa ihtiyaç duyan ve İngiltere'nin her yerinden gelen genç kadınlar için güvenli bir yerdi. Nick, Isabel'i ve evi aylar önce keşfedene kadar evin sakinlerinin güvenliği sürekli tehdit altındaydı.

Juliana baş başa bırakıldığı iri yarı korumaya bakarak, *artık tehlikede değil*, diye düşündü. *Bu beyefendiler yollarına çıkacak her şeyi halledebilecek gibi görünüyorlar.*

Park'ın hudutlarına girdiği andan itibaren sınırların dışında kalan dünyadan korunacağını bilmenin rahatlatıcı bir yanı olduğunu inkâr edemezdi.

Bir taşı tekmeledi ve taşın yolun kenarında büyümüş olan ve öğleden sonra güneşiyle altın sarısı parlayan sazların arasında gözden kaybolmasını izledi.

Belki de buradan hiç ayrılmazdı.

Acaba bir kişi olsun fark eder mi, diye merak etti. Simon fark eder mi, diye merak etti.

Juliana onu, onu daha bir hafta önce her yerinden mutluluk akan bir damat olarak gördüğü son zamanı düşünmemesi gerektiğini biliyordu. Ama elinde değildi. Londra'dan buraya arabada beş uzun gün geçirmişti. Carla ile *Briscola*^{9*} oynamak ve Simon'ı, dokunuşunu, adını söyleyişini, içini ısıtan bakışını düşünmekten başka yapacağı pek bir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı.

Simon ona göre değildi.

Bunu fark etmesinin ve onu aklından çıkarmasının zamanı gelmişti.

Londra'ya döndüğünde Simon evlenmiş olacaktı. Juliana'nın da gizli görüşmeleri hiç olmamış gibi davranmaktan başka seçeneği kalmayacaktı. Leighton Dükü ile geçici bir aşinalık dışında hiçbir bağlantısı yokmuş gibi davranmaktan başka bir seçeneği kalmayacaktı.

Onu öpmeden hemen önce sesinin kadifemsi bir ton aldığını bilmiyormuş gibi davranacaktı.

Juliana iç çekerek eve döndüğünde ağabeyinin bir atın tepesinde yüzünde büyük bir sırıtışla ona doğru dörtmala geldiğini gördü.

Ağabeyinin sırıtışına karşılık vererek elini salladı ve ona seslendi. “En yakışıklı ağabeyim!”

Nick at daha durmadan üstünden inmişti. Juliana'yı coşkulu bir şekilde kucakladı, sesi çok neşeliydi. “Bu dediğini Gabriel'a söyleyeceğim.”

Nick onu yere bırakırken Juliana elini salladı. “Sanki sürpriz olurdu da! Karşılaştırmada son derece geride kalıyor. Sizin ikiz olduğunuza bile emin değilim.”

^{9*} İtalya'da oynanan bir kart oyunu.—çn

Gabriel ve Nick bir şey hariç her bakımdan aynıydı. Nick'in yüzünün yan tarafında gözünü kıl payı ıskalayan ve aşağı doğru kıvrılan korkunç bir yara izi vardı. Ancak yara izi yakışıklılığından hiçbir şey götürmemişti; aksine açık, dost canlısı çehresine kadınların ışığın etrafında pervane gibi uçuşmalarına yol açan gizemli bir hava katmıştı.

Nick başını eğerek kapıdaki korumaya teşekkür etti, daha sonra at arabasını gösterdi. "Seni eve götürelim mi?"

Juliana burnunu kırıştırdı. "Hapishaneme dönmek zorunda mıyım? Yürüyemez miyiz?"

Nick arabaya yürümesini işaret ederek atının dizginlerini eline aldı ve malikâneye doğru sekiz yüz metrelik yürüyüşlerine başladılar. Nick yolculuğu hakkında nezaket gereği birkaç soru sorduktan sonra Juliana, "Sanırım haberi duymuşsundur," diyerek onu susturdu.

Nick dudaklarını düz bir çizgi halinde sıkarak başıyla onayladı. "Geldiği akşam Gabriel bir haberci gönderdi." Duraksadı. "Annem nasıl?"

"Aynı."

Bir süre sessizce yürüdükten sonra Nick, "Ya sen nasılsın?" diye sordu.

Juliana başını eğip ayaklarına baktı, botlarının ucunun şarap rengi pelerinin eteğinden arada görünmesini izliyordu. "Ben..." Ağabeyine döndü; onun net, mavi gözlerine baktı. Nick'in gözleri ilgi doluydu ama bir nebze endişe barındırmıyordu. Nick'in yanından geçti ve kilometrelerce uzanan açık kırlara baktı. "Burada olduğum için mutluyum," dedi. Gerçek buydu.

Nick gülümseyerek kolunu uzattığında Juliana zevkle ağabeyinin koluna girdi. Nick iki ağabeyinden her zaman daha kolay olanıydı. Gabriel çabuk sinirlenen bir mizaca

sahipken Nick sabırlı ve anlayışlıydı. Ona annesi veya herhangi bir konuda konuşması için baskı yapmazdı. Ama konuşmaya hazır olduğunda onu dinlerdi.

Juliana hazır değildi. Henüz değildi.

Juliana konuyu değiştirerek, “Burada işler nasıl?” diye sordu. “Nadiren yazıyorsun, bazen ortanca ağabeyimin olmadığını düşünüyorum.”

Nick küçük bir kahkaha attı. “Her zamanki gibi çılgın ve iyi. Geçtiğimiz ay üç yeni kız geldi. On gün önce doğan bebeği de sayarsak dört.”

Juliana’nın gözleri büyüdü. “Bebek mi?”

“Kızlardan biri...” Nick sustu.

Nick’in cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Bilindik bir hikâyeydi. Kızlardan biri bir hata yapmıştı ve kendini evlenmemiş halde hamile bulmuştu. Belki de bir ay önce Juliana böyle bir durumu cahilliğin veya sorumsuzluğun bir sonucu olarak değerlendirmezdi. Fakat şimdi...

Şimdi, erkeklerin ne kadar cezbedici olabileceğini biliyordu.

“Herhâlükârda Isabel çok fazla çalışıyor.” Nick düşüncelerinin arasına girmişti.

Juliana gülümsedi. “Isabel her zaman çok çalışır.”

“Evet, fakat artık bebeğimi taşıdığına göre onu yatakta bisküvi yerken görmeyi tercih ederim. Belki de sen onu buna teşvik edebilirsin.”

Juliana güldü. Isabel teşvik edilmeye ancak o çok sevdiği mermer heykeller kadar elverişliydi. Juliana’nın kahkahası üzerine Nick’in tebessümü yumuşadı ve Juliana ağabeyinin yüzünde gördüğü duygudan dolayı hafif bir kıskançlık hissetti.

“Gördüğüm kadarıyla bunun mantıksız bir rica olduğunu düşünüyorsun.”

“Mantıksız değil. Sadece gerçekleşmemeye mahkûm.”

Sohbetlerinin konusu kişi, malikânenin basamaklarında belirdiğinde Nick kahkahaya boğuldu. Juliana yengesine el salladı, Isabel de selamına karşılık vererek merdivenlerden inip onlara doğru yürümeye başladı.

Juliana, Isabel’e doğru koştu ve ikisi birbirini incelemek için kol mesafesinde tutmadan önce sıcak bir kucaklaşmayla sarıldılar.

“Nasıl oluyor da beş gündür seyahat edip hâlâ bu kadar güzel görünebiliyorsun?” diye takıldı Isabel. “Elbisemi mahvetmeden merdivenlerden bile inemiyorum!”

Juliana şu anda beş aylık hamile olan ve mutluluktan ısıldayan yengesine sırttı. Juliana, “Saçma! Muhteşemsin!” diyerek Isabel’i kol mesafesinde tutup karnındaki hafif şişliğe baktı. “Yakında şımartacağım iki ufak kız olacağı için ne kadar da şanslıyım!”

“Kız mı?” diye takıldı Nick arkadan.

Juliana sırttı. “Bu evde bir oğlun olacağını mı düşünüyorsun?”

“İnsan hayal kurabilir.”

Isabel, Juliana’nın koluna girdi ve onu eve doğru götürdü. “Burada olduğun için çok mutluyum, hem de Şenlik Ateşi Gecesi için tam zamanında geldin.”

“Ateş için bir gece mi var?”

Isabel elini salladı. “Göreceksin.”

Juliana omzunun üzerinden Nick’e baktı. “Endişelenmeli miyim?”

“Muhtemelen. Katolikleri kukla yapıp yakmayı içeriyor.”

Juliana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, Isabel ise güldü. "Nick. Kes şunu. İngilizlere hâlâ güvenmiyor."

"Görünüşe göre güvenmemeliyim de!" dedi Juliana. "Taşraya gelmemem gerektiğini bilmeliydim. Anlaşılan bu bir risk."

"Sadece günlük heyecanın için bir risk," diye karşılık verdi Isabel. "Londra ile karşılaştırıldığında aşırı sıkıcıdır."

"Londra'dan nefret ettiğini sanıyordum," dedi Nick.

"Ateş konusunda hâlâ endişeliyim," diye araya girdi Juliana.

Isabel, Nick'e, "Londra'dan nefret etmiyorum. Artık," diyerek hemen Juliana'ya döndü. "Ateş konusunda endişelenme. İyi olacaksın. Yarın göreceksin. Şimdi. Londra'da olan biten her şeyi anlat, sadece *Pearls and Pelisses*'ten üzerinden haftalar geçmiş eski haberleri alabiliyorum!"

Nick bir zamanlar Londra'nın bütün bekâr kadınlarını peşine takan kadın dergisinin adını duyunca homurdandı.

Isabel, Minerva Evi'nin geri kalan sakinlerinden bahsederek, "Kızlar dergiyi seviyor," dedi.

"Ahh!" diye takıldı Juliana. "*Kızlar*. Sanırım bir sonraki sayı çok hoşlarına gidecektir. Annemiz bir kez daha bizi şehrin dedikodu konusu yaptı." Sustu, daha sonra dayanamayarak devam etti. "En azından Leighton Dükü gelinini seçmeden önce yaptı."

Nick ile Isabel şaşkınca baktı. "Leighton evleniyor mu?"

"Geçen hafta Leydi Penelope Marbury ile nişanını ilan etti." Juliana sesini sakın ve umursamaz tutabildiği için kendiyile gurur duyuyordu. "Şaşırdınız mı? Düklerin evlenmesi gerekir, Nick."

Nick duraksadı, soruyu düşünüyordu. “Tabii ki evlenmeler. Sadece bize hiçbir şey söylememesine şaşırdım.”

Juliana gözlerini kırptırdı. “Dükle ilişkinizin sana yakındaki düğününü bildireceği kadar samimi olduğunu bilmiyordum.”

“Ah, samimi değil,” diye araya girdi Isabel. “Ama insan sohbet arasında konu açılabilirdi diye düşünüyor.”

Uyarı zilleri çalmaya başladı ve Juliana yürümeyi kesti. “Sohbet mi?” Belki de yanlış anlamıştı. İngilizcesi mükemmellikten çok uzaktı.

“Evet. Leighton burada.”

“Burada mı?” Juliana, Nick’e baktı. Belki de yanlış anlayan Isabel’di. “Neden burada olsun ki?”

Burada olamazdı. Şimdi olmazdı. Juliana’nın ihtiyacı olan tek şey ondan olabildiğince uzak durmakten olmazdı.

“Sanırım yakında öğreneceksin,” dedi Nick. “Çocuk doğar doğmaz geldi.”

Juliana’nın içini bir panik duygusu kapladı.

Çocuk.

Simon’ın bir çocuğu olmuştu.

Juliana bir duygu seli yaşıyordu. Üzüntü ve şok birleşimi bir duyguydu ama bir nebze olsun kıskançlık yoktu. Başka bir kadın Simon’ın çocuğunu dünyaya getirmişti. Simon’ın belli bir süre ait olduğu bir kadın.

Juliana’ya asla ait olamayacağı bir şekilde.

Bunu bilmek onu mahvediyordu.

“Juliana?” Isabel’in sesi sanki çok uzaktan geliyordu. “Yüzün soldu. Hasta mısınız?”

“Leighton. O şimdi burada mı?”

“Evet. Juliana... Bir sorun mu var? Dük sana bir kabalık mı yaptı?” Nick’e baktı. “Adamın yirmi yıldır iyi bir dayak yememiş olması bir mucize.”

Anlaşılan Isabel de Simon’ı önemsemiyordu. Görünüşe göre ailesindeki kimse ondan, başka birine evlilik teklif ederken gayrimeşru çocuğunu doğurması için bir kadını Yorkshire’a postalamış olan bu adamdan hoşlanmıyordu. Bu arada üçüncü bir kadına karanlık müzik odalarında muhteşem, ağza alınmaz şeyler yapıyordu.

Ailesinin karakter değerlendirmesi Juliana’ya aniden mükemmel göründü.

“Gabriel onu çoktan patakladı.”

“Öyle mi? Güzel!” dedi Isabel.

“Öyle mi? Ne zaman?” Bu kez Nick sormuştu.

“Geçen hafta,” dedi Juliana. Bu konuya hiç girmemiş olmalarını diliyordu.

“Neden?”

“Sebebi yok.”

En azından Nick’in bilmesine gerek olan bir sebebi yoktu.

Nick’in kaşları kalktı. “Nedense bundan şüpheliyim.” Sustu. “Demek Leighton’ı tanıyorsun.”

Juliana’nın midesi bulandı. “Şöyle böyle.”

Isabel ile Nick birbirine baktı. “Aslında hiç de şöyle böyle gibi görünmüyor. Burada olmasından huzursuz olacak kadar iyi tanıyormuşsun gibi geliyor.”

“Hiç de değil.”

Yorkshire’a gelip kaçtığı tek kişinin zaten orada olduğunu öğrenmekten neden huzursuz olacaktı ki?

Gizli çocuğuyla.

Bu, Simon'ın ondan sakladığı ilk sır değildi. En önemlisi de sayılmazdı.

Juliana yeniden yürümeye başlayarak, “Peki,” dedi. Sesi- nin normal çıkması için çabalıyordu. “Çocuk. Çocuğu açık- layacak mı?”

Bu hiç de normal gelmemiştir. Sesi boğazlanıyormuş gibi çıkmıştı. Juliana arabasının yolda haydutların saldırısına uğramış olmasını dilemeye başlıyordu. Evet. Suçlular tara- fından kaçırılmak bundan çok daha iyi bir kader olurdu.

“Belli değil,” dedi Nick.

Juliana yeniden durdu, Nick'e döndü. “Anlamadım. Belli değil mi dedin?”

“Düşünmesi gereken pek çok şey var.”

Juliana'nın öfkesi kabarmaya başlamıştı. “Ne tür şeyler? Müstakbel gelinini mi kastediyorsun?”

Nick şaşkın görünüyordu. “O da var.”

“Sence de bilmeye hakkı yok mu? Isabel? Nick'le evlen- meden önce bilmek istemez miydin?”

Isabel bir an için düşündü. “Belki...”

Juliana'nın gözleri büyüdü. *Ailedeki herkes aklını mı ka- çırmıştı?* “Belki mi?” diye ciyaktı Juliana.

Isabel şaşırmış görünüyordu, aceleyle sözlerini düzeltti. “Tamam, evet. Sanırım bilmek isterdim.”

“Kesinlikle!” Juliana, Nick'e baktı. “Gördün mü?”

Nick'in, Leighton'ın çocuğunu açıklamasından daha azını yapmasını kabullenmeyi düşünmesine bile aklı ermi- yordu. Bu onun *çocuğuydu*. Meşru olsun veya olmasın, bu çocuğun nereden geldiğini bilmeye hakkı vardı. Küçük dün- yasının ötesinde bir ailesinin olduğunu bilmeye hakkı vardı.

Juliana, Simon'ın çocuğunu açıklamayabileceği düşüncesini idrak etmekte zorlanıyordu. Belki de burada, Britanya aristokrasisinde, insanların gayrimeşru bir çocuğu hatalarını itiraf eden bir babadan daha zor kabullendikleri bu sapkın evrende böyle yapıldı.

Hatalar...

Juliana bu söz yüzünden yüzünü buruşturdu.

Çevresindeki herkesin hatalarına inkâr edilmez bir kibirle yaklaşan mükemmel dük hataların en kötüsünü yapmıştı.

Juliana onun kendi çocuğuna sırtını çevirmeyi düşünecek türden biri olduğunu asla tasavvur etmezdi.

Fark etmemeliydi.

Hâl böyleyken Juliana'nın onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Simon, Leydi Penelope ile nişanlanmıştı. Taşrada gayrimeşru bir çocuğu doğmuşsa ne değişirdi?

Her şey.

Bu söz zihninde belirmeden önce bile Juliana bunun doğru olduğunu biliyordu.

Juliana'nın tanıdığı Simon'dan daha düşük biri olurdu. Çocuğunu doğurması için bir kadını uzağa gönderen adam Juliana'nın, Simon'ın olduğuna inandığı türden bir adam değildi. Juliana'nın olmasını istediği türden bir adam değildi.

Juliana'nın kendisi için istediği türden bir adam.

Juliana onu bulmak ve sarsmak istiyordu.

“Nerede o? Onunla konuşmak istiyorum.”

Nick tereddüt etti. “Juliana. Görünenden fazlası var. O kadar basit değil bir dük... Son derece saygıdeğer bir dük... Değerlendirmesi gereken seçenekler var. Düşünmesi gereken bir ailesi...”

Juliana gözlerini kısıtı. Belki de sarsma işine ağabeyinden başlardı.

“Bunu çocuğu ve annesini Yorkshire’a postalamadan önce düşünmeliydi!”

Isabel’in ağzı açık kaldı. O an Juliana bunları resmen kükreyerek söylediğini fark etti. Öfkeyle pufladı. Simon’m tipik, korkunç kibri yüzünden öfkeli davrandığı için özür dileyeceğini sanıyorlarsa kesinlikle yanılıyorlardı.

“Juliana.” Nick’in sesi kısık ve sakindi.

“Fikrimi değiştirmeye çalışma, Nick. Annem benim meşruluğumu şüphe konusu haline getirdiği için şu anda gayri-meşruluk benim için hassas bir konu. O imkânsız adamın elini öylece sallayıp kendi canından ve kanından olan bir çocuğu tanımadan uzağa göndermesine izin vermeyeceğim. Bu kabul edilemez. Eğer siz bunu ona söyleyecek cesareti bulamadıysanız ben yaparım.”

Durdu, verip veriştiirmesinin ardından hızlı hızlı nefes alıyordu ve Nick’in gözlerine baktığında oradaki öfkeyi gördü. Belki de ağabeyinin korkak olduğunu ima etmemeliydi.

“Açıkçası, öyle demek istemedim...”

“Ah, bence aynen öyle demek istedin, kardeşim ve ben iyi ikiz olduğum için şanslısın,” dedi Nick. “Eğer bu konuda bu kadar güçlü hislerin varsa Leighton’la konuş. Öfkeni tahrik etmek istemiyorum. Onu akşam yemeğinde göreceksin.”

Nick’in söylediği sözler Juliana’nın tam olarak aklına yatmamıştı fakat Simon’la yüzleşmek için ağabeyi hakkın-da bir kez daha düşünemeyecek kadar öfkeli ve hevesliydi. Malikâneye çıkan geniş taş basamakların dibine varmışlardı. Juliana tepede açık duran ve onu içeri çağıran devasa kapıya baktı.

Simon'la görüşmeyi beklemek istemiyordu.

Canına tak etmişti.

Juliana onu bulduğunda Simon uzun bir odanın ucunda duruyor, camdan dışarı bakıyordu. Kapıya arkası dönüktü. Kalbinde oluşan fırtınayı saklayan parlak mavi gökyüzü yüzünden hayal meyal görüldüğü için Juliana onu az kalsın görmüyordu.

Odaya girdi. Simon'm uzun, geniş ve mahvedici derecede yakışıklı boyuna posuna baktı ve şu anda, kızginken bile ondan bu denli etkilenmesinden nefret etti. Ona koşmak, sarılmak ve olduğunu düşündüğü adam olması için yalvarmak istiyordu.

Simon ona göre değildi.

Juliana bunu aklından çıkarmamalıydı.

Oturma odası olduğu anlaşılan alana yöneldi. Simon'la konuşmaya, ona düğ olarak son kararı hakkında ne düşündüğünü tam olarak söylemeye çok istekli olduğu için çevresine hiç dikkat etmiyordu.

Juliana ona arkasından yaklaştı. Selam vermeyecekti. "Senin farklı olduğunu sanmışım."

Simon ona sadece başını çevirdi, öğlen gölgelerinde yüz hatları belirsizdi, Juliana'nın aklından geçenleri söylemesini kolaylaştırıyordu. Juliana bir süre bekledi ama Simon konuşmadı, ona itiraz etmedi, o yüzden Juliana öfkesinin kabarmasına izin vererek devam etti. "Bir beyefendi olduğunu sanıyordum. Sözlerini yerine getiren ve dünyada adil olan şeyleri çok önemseyen türde biri olduğunu." Sustu. "Benim hatam. Gerçekte sadece tek bir şeyi önemseddiğini unutmuşum; onur veya adalet değil, sadece itibar."

Juliana güldü; sesinde kendisiyle dalga geçtiğini, konuşmaya devam ederken sesinin titrediğini duyabiliyordu. “Sen bana gülerken bile, aşırı tutkulu olmam veya aşırı düşüncesiz olmam veya kendi itibarıma yeterli dikkati göstermem yüzünden beni eleştirdiğinde bile sanırım düşündüm de belki ben... Belki sen...”

Sanırım farklı olabileceğini düşündüm.

Değişmiş olabileceğini.

Seni değiştirmiş olabileceğimi.

Juliana bunların hiçbirini ona söyleyemezdi. Bunları söylemeye hakkı yoktu.

Simon ona doğru döndüğünde Juliana kollarında bir bebeği tutmakta olduğunu gördü.

Oda iyice belirginleşti. Burası bir oturma odası değildi. Bir çocuk odasıydı.

Simon ise buradaydı, uyuyan bir çocuğu tutuyordu. Bebek o kadar küçüktü ki Simon’ın ellerine kolayca sığmıştı.

Juliana yutkunduydu, yuvarlak ve kırmızı surata dikkatlice baktığında öfkesi geçti. Bağırarak veya Simon’ı sarsmak istemiyordu artık. Hınçlı hissetmiyordu. Kaybolmuş hissediyordu.

Farklı bir dünyada, başka bir zamanda olsalardı benzer bir bebek odasında olabilirdiler. Benzer bir an yaşayabilirlerdi. Daha mutlu bir an.

Juliana adama değil de bebeğe bakarak konuşurken Juliana’nın sesi kesik kesik çıkıyordu. “Ebeveyninin seni istemediğini bilerek büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Simon,” diye fısıldadı. “Bunu tüm dünyanın bilmesinin de nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Dört yaşındayken, on ya-

şındayken, yirmi yaşındayken de yıkıcı. Herkes tarafından dalga geçilmenin ve reddedilmenin ne demek olduğunu biliyorum.”

Senin tarafından reddedilmenin...

Aniden Simon’ın bu çocuğu kabul etmesi Juliana için her şey anlamına gelmeye başlamıştı. Nedenini bilmiyordu, sadece doğru olduğunu biliyordu.

“Onu açıklamalısın, Simon.” Uzun bir sessizlik oldu. “Buna mecbursun. Skandal çıksın. Savuşturabilirsin. Yapabilirsin. Ben...” *Hayır. Ben diye bir şey yoktu.* Juliana onun için bir hiçti. “Biz... Biz yanında olacağız.”

Juliana’nın yanaklarında yaşlar vardı ve bunun için üzgün olması gerektiğini biliyordu. “Onun için buraya geldin, Simon. Onunla tanışmak için. Bunun kesinlikle bir anlamı olmalı. Onu isteyebilirsin. Onu sevebilirsin.”

Juliana sözlerindeki yalvarışı duydu, aslında bu çocuktan daha fazlasından bahsettiğini biliyordu. Utanç duymalıydı ama kendinde umursayacak enerjiyi bulamıyordu. Önemsemediği tek şey bu adamdı.

Diğer erkeklerin hepsi için onu işe yaramaz kılan bu adam.

En başından beri...

“Simon,” diye fısıldadı ve o isimde aslında bir duygu okyanusu gizliydi.

Simon onun nefret etmek için yemin ettiği her şeydi. Şüphe duymayan bir kadını mahveden ve açıklamayacağı bir kız evlat sahibi olan kibirli bir aristokrattı.

Juliana onun gücünü ve mükemmelliğini fark ettiği için kendinden nefret ediyordu. Onu hâkir görmesi gerekirken istediği için kendinden nefret ediyordu.

Simon ona doğru bir adım attığında Juliana geriledi, ona yakın olmaktan korkuyordu. Yapabileceklerinden korkuyordu. Simon'ın yapmasına izin verebileceklerinden korkuyordu.

“Juliana, yeğenimle tanışmak ister misin?”

Yeğeni.

“Yeğenin mi?”

“Caroline.” Simon'ın sesi yumuşaktı, Juliana'nın aniden kışkıandığı bir duyguyla kaplıydı.

Juliana, “Caroline,” diye tekrarlayarak Simon'a, Simon'm kollarındaki küçük, yuvarlak yüzlü; gül tomurcuğuna benzeyen ağzı ve tıpkı dayısının saçlarına benzeyen altın rengi bukleleri olan nur topuna doğru ilerledi.

Dayısı.

Juliana uzun bir nefes verdi. “Onun dayısının.”

Simon'ın ağzının kenarı belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. “Babası olduğumu düşündün.”

“Öyle.”

“Böyle suçlamalarda bulunmadan önce bunu doğrulamak aklına gelmedi mi?”

Juliana'nın yanakları yanmaya başladı. “Belki de yapmıyordım.”

Simon kucağındaki bebeğe baktı ve ikisinin, yani edep ve kibir timsali bu kocaman adam ile ancak ellerinin büyüklüğündeki yeğenin oluşturduğu tuhaf tablodan dolayı Juliana'nın göğsü sıkıştı.

“Caroline,” diye fısıldadı Simon tekrar ve Juliana, Simon'm sesindeki huşuyu duydu. “Tıpkı Georgiana'ya benziyor. Tıpkı doğduğundaki haline benziyor.”

“Kız kardeşin.”

Leighton, Juliana'nın gözlerine baktı. "Georgiana."

Juliana'nın kafasına dank etti. "Sır oydu. Korumaya çalıştığın sır."

Leighton başıyla onayladı. "Seçeneğim yoktu. Aileyi korumak zorundaydım. Onu korumak zorundaydım."

Juliana başıyla onayladı. "Kaç yaşında?"

"On yedi."

Daha reşit bile değil.

"Evli değil mi?" Juliana'nın bunu sormasına gerek yoktu.

Leighton başıyla bir kez onayladı, parmağıyla Caroline'in minik elini okşuyordu.

Her şeyin sebebi bebektir. Leighton'ın Juliana'nın düşüncesizliğine öfkesinin, itibarının her şeyden önemli olduğu konusundaki ısrarının, yakında gerçekleşecek evliliğinin...

Juliana'nın boğazı düğümlendi, yutkunamıyordu.

"Buraya geleceğimi ve cevabın netleşeceğini sanmıştım. Onu uzağa göndermenin kolay olacağını sanmıştım. Onları göndermenin."

Juliana, Leighton'ın yumuşak, akıcı sesinden ve bebeği son derece dikkatlice tutuşundan büyülenmişti.

"Sonra Caroline ile tanıştım." Çocuk uykusunda Leighton'ın parmağının ucunu sıkıca kavradığında Leighton gülümsedi, merak ve üzüntü güzel yüz hatlarında -duygularını nadiren gösteren yüz hatlarında- öne çıkmıştı. Leighton iç çekince Juliana sesinde sorumluluğunun yükünü duydu.

Gözyaşları batmaya başladı ama gözlerini kırptırarak yaşları defetti.

Sosyete duyduğunda skandal dayanılmaz boyutta olacaktı. Leighton gerçekten onlardan sonsuza dek saklanabileceğini mi düşünmüştü?

Juliana ayağını denk alması gerektiğini biliyordu. “Kardeşini buraya... durumunu... bir sır olarak tutmak için mi gönderdin?”

Leighton başını salladı. “Hayır. Kaçtı. Aileden, benden... Onu destekleyeceğimi düşünmedi. Onları destekleyeceğimi. Haklıydı da.”

Juliana, Simon’ın sesindeki öfkeyi duydu ve odanın karşı tarafına geçip bebeği *daha önce aldığı* beşiğine bırakmadan önce ağzının kenarının hoşnutsuzlukla kıvrıldığını gördü.

Juliana aniden böldüğü bu anın muazzamlığının farkına vardı. Aristokrat erkekler bebek odalarında takılmazdı. Çocukları kucaklarına almazlardı. Ama Simon buradaydı. O bebeği hak ettiği tüm ilgiyle kucağında tutuyordu.

Kendinden asla şüphe duymayan bu adamda bir kararsızlık vardı. Kimsenin asla şüphe duymadığı bu adamda... Juliana onun için üzüldü. “Seni affedecektir.”

“Bunu bilemezsin.”

“Biliyorum...” Juliana sustu. *Onu nasıl affetmezdi?* “Biliyorum. Onun için geldin. İkisi için de.”

Onlarla ilgilenmek için.

“Beni bir kahramana dönüştürme, Juliana. Onu buldum. Durumunu keşfettim. Bana çocuğun babasının kim olduğunu söylemedi. Çok sinirlendim. Buradan ayrıldım. Onunla işim olmasını istemiyordum.”

Juliana buna inanamıyordu. İnanamazdı.

“Hayır...” Başını salladı. “Bu doğru değil. Şimdi buradasın.”

Simon ona arkasını döndü ve pencere kenarına geçerek çayırlara baktı. Uzun süre sessiz kaldı. “Ama ne kadar süreligine?”

Juliana ona doğru ilerledi.

Juliana konuşmadan Simon konuştu. “Sadece bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için geldim. Georgiana’ya o adamın kim olduğunu söyletmek için. Çocuğu saklamak üzere ayarlamalar yapmak için. Kız kardeşimi saklamak için. Hâlâ bir kahraman olduğumu mu düşünüyorsun?”

Juliana’nın alını kırıştı. “Bu şeyleri yapmayı hâlâ planlıyor musun?”

Simon ona döndü. “Bilmiyorum. Belki. Buraya gelirken bu kesinlikle tek seçenektir. Ama şimdi...”

Sustu.

Juliana sessiz kalamadı. “Şimdi?”

“Bilmiyorum!” Simon’ın cümlesi odada yankılandı, hüsrani ve öfkesi ikisini de şaşırtmıştı. Simon iki elini de saçlarında gezdirdi. “Şu anda iyi hazırlanmış planlarım tamamen mantıksız geliyor. Şu anda kardeşim benimle konuşmuyor. Şu anda... Şu anda kahrolası çocuğu kucağıma aldım bir kere.”

Birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydılar. Simon ona baktığında Juliana gözlerindeki kederi görebilmişti. Simon ona doğru uzandı, parmaklarının arkasıyla yanaklarını okşadı, hareketi öylesine yumuşak ve güzeldi ki Juliana bu duygu karşısında gözlerini kapattı. “Her şeyi daha karmaşık bir hale getirdin.”

Suçlama üzerine Juliana gözlerini hızla açtı. “Bu ne demek oluyor?”

“Sadece sen yakınımıdayken hatırlamam gereken her şeyi unutuyorum, olmam gereken her şeyi. İstediğim tek şey ise bu oluyor.”

Dudaklarını Juliana’nın dudaklarına yerleştirdi, öpücüğün yumuşaklığı konuşmaları sırasında Juliana’nın kalbinin

derinlerine oturmuş olan sızıyı arttırdı. Juliana, Simon'm onu yönlendirmesine izin verdi. Simon'ın dudakları dudaklarının üzerinde hareket ediyordu, aynı anda hem nazıktı hem de gözü dönmüştü. Dili Juliana'nın dudaklarına süründü ve Juliana onun için açılarak ağzına girmesine izin verdi, kendini öpücüğün akışına bıraktı.

Bu bir kutlama öpücüğü değildi, bir mahvoluş öpücüğüydü. İkisini de çaresiz bırakan bir öpücüktü ve tutku kadar pişmanlık tadı vardı. Juliana bu öpücükteki duygudan nefret etse de buna karşı koyamıyordu.

İstemiyordu.

Juliana kollarını kaldırdı; parmaklarını Simon'm enseindeki yumuşak buklelere soktu ve onu içindeki her şeyle, tutkuyla, duyguyla ve özlemle öptü. Onu her şeyin farklı olabileceğine, değişebileceğine sözler yerine hareketleriyle ikna edebilme umuduyla Simon'ın her hareketine karşılık verdi.

Sonra her şey değişti.

Simon küfrederek onu bıraktı ve daha uzaklaşmadan Juliana buz kesti. Simon aralarına metrelerce mesafe koydu ama Juliana'ya aralarında kilometreler varmış gibi geldi. Loş mekânda uzun süre öylece dikildiler, ikisinin de solukları kesik kesik geliyordu.

Simon, Juliana'nın hatırasını silmek ister gibi elinin tersiyle ağzını sildi ve Juliana bu hareket yüzünden yüzünü ekşitti. "Ailemi korumak zorundayım, Juliana. Adımızı korumak için elimden geleni yapmalıyım. Kardeşimi korumak için. Onlardan."

"Anlıyorum."

"Hayır! Anlamıyorsun!" Simon'ın güzel gözleri duygularını ele veriyordu. Juliana gözlerini nadiren görülen, baş-

tan çıkarıcı duygudan ayıramıyordu. “Anlayamazsın. Böyle bir şey olamaz. Ben bir düküm. Bu benim görevim.”

“O görevi inkâr etmeni istemişim gibi konuşuyorsun.”

Simon gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı. “İstemedin.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Juliana. “İstemedim.”

“Biliyorum. Ama inkâr etmeyi istememe yol açıyorsun. Her şeyi bir kenara bırakmak istememe yol açıyorsun. Bana her şeyin farklı olabileceğini düşündürüyorsun. Ama...”
Sustu.

İşler böyle yürür.

Simon söylemese de Juliana bu sözleri duyar gibiydi.

Juliana ona sövüp saymak istiyordu. Her şeyin farklı olabileceğini haykırmak istiyordu. İşlerin yürüyüşünü değiştirebileceğini. Bir dük olduğunu ve aptal dünyasının geri kalanının onu hemen hemen her şey için bağışlayacağını. Ayrıca o korkunç kalabalığın ne düşündüğü kimin umurundaydı?

Ama Juliana bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Bunlara benzer pek çok şeyi ona önceden sayısız kere söylemişti ve hiçbir şey ifade etmemişti. Soğuk mermerdeki çiy gibiydi sözleri.

Simon konuşmaya devam etti. “Dilediğimi yapmakta özgür değilim. Yaşadığımız dünyaya öylece sırtımı dönemem.”

“Sizin yaşadığınız dünya, Simon,” diye düzeltti Juliana. “Ayrıca evet, dilediğini yapmakta özgür olduğunu düşünüyorum. Bir tanrı değilsin, bir kral bile değilsin, sadece bir insansın, geri kalanımız gibi etten kemikten birisin.” Juliana durması gerektiğini biliyordu fakat bir kez başlamıştı ve geri dönüşü yoktu. “Bu; kardeşinle, yeğeninle veya onlar

için neyin doğru olduğuyla alakalı değil. Bu seninle ilgili ve korkularınla. Sossyete tarafından kapana kısıtırılmadın. Kendi hapishaneni kendin inşa etmişsin.”

Simon kaskatı kesildi ve gözlerindeki duygusallık aniden kayboldu. Soğuk, ilgisiz Leighton Dükü geri dönmüştü. “Neden bahsettiğinin farkında değilsin.”

Juliana bunu bekliyordu, yine de canı yanmıştı. Simon’dan uzaklaşarak beşiğin yanına gitti. Parmağını uyuyan bebeğin yanağındaki yumuşak, alacalı teninde gezdirdi. “Bazı şeyler skandalardan daha güçlüdür, Simon.”

Juliana yanından geçip odanın karşı tarafındaki kapıya yöneldiğinde Simon hiç konuşmadı. Juliana kapıya vardığında arkasını dönerek, “Onun için çok geç olmadan bunu senin de fark etmeni ummaktan başka seçeneğim yok,” dedi.

Sırtı düz, başı dik halde onun için ne kadar üzüldüğünü Simon’a göstermemeye kararlı bir şekilde odadan çıktı. Kapı arkasından kapandığı anda kapıya yaslandı; gerçek bir anda sert, hızlı ve acımasızca kafasına dank etmişti.

Simon’a âşıktı.

Bu hiçbir şeyi değıştirmmezdi. Simon hâlâ başka biriyle nişanlıydı. Hâlâ görgü kurallarına ve itibara takıntılıydı. Hâlâ Kibir Dükü’ydü. Juliana bunu aklından çıkarmasa iyi ederdi.

Belki de bunu unutmazsa onu daha az severdi.

Çünkü Juliana onu daha fazla sevebileceğini sanmıyordu.

Derin bir nefes aldı, boğazında küçük bir ses düğümlendi.

Aşkın erdemlerini methedenler -ona aşkın güzel ve sıkıntıya değer olduğunu söyleyenler- yalan söylemişti.

Aşkın güzel bir tarafı yoktu.

Korkunç bir şeydi.

Simon'ın içinde edep ile tutku arasında bir savaş sürüyordu. İtibar ile mükâfat. Juliana ise artık korkunç bir açıklıkla onun hakkında en sevdiği şeyin bu savaş olduğunu biliyordu.

Ama şu anda Simon onu kırıyordu.

Juliana buna katlanamıyordu. Onun için yeterince iyi olmadığı bir saniyeye daha dayanamıyordu.

O yüzden doğruldu, duvardan uzaklaştı ve elinden gelen tek şeyi yaptı.

Oradan uzaklaştı.

On Besinci Bölüm

Fazla laubali hizmetçiler en kötü günahlardandır.

*Zarif hanımefendiler
mutfaklardaki dedikodulara katılmaz.*

—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme

Hele şükür, taşranın cazibesi geri döndü.

—The Scandal Sheet, Kasım 1823

Simon bebek odasının duvarına yumruk atmak istedi.

Georgiana'nın bebeğinin geldiği haberini aldığı an York-shire'a doğru yola çıkmıştı. Kendine kız kardeşi, yeğeni ve aile sırlarının olduğu gibi yani sır olarak kalması için geldiğini söylemişti. Gerçekten de bunlar için gelmişti. Ancak Juliana'dan kaçmak için de gelmişti.

Buraya, kadınlarla dolu bu eve varır varmaz aklına Juliana'nın geleceğini bilmeliydi. Nick'le viski içerken Nick'in gözlerinde, gülüşünde Juliana'yı göreceğini bilmeliydi. Ju-

liana'nın ailesinin yanındayken sürekli onu düşüneceğini bilmeliydi.

Asıl beklemediğiye kendi ailesinin yanındayken onu bu kadar çok düşüneceğiydi. Annesi doğru dürüst veda etmeden evden ayrıldığında, Townsend Park'a gelişinin ardından kız kardeşi onu görmeyi reddettiğinde, yeğenini kucağında tuttuğunda, bebeğin azıcık kilosunun bu kadar ağır gelebilmesiyle tükendiğinde. Tüm bu anlarda Juliana'yı düşünmüştü.

Onu yanında istemişti. Gücünü. Her türlü düşmanla yüzleşme isteğini. Önemsemediği kişilere olan bağlılığını.

Sevdiği kişilere.

Juliana onu karşısına almak için, bebek Caroline'ı savunmak için bebek odasına daldığında Simon onu hayal ettiğini sanmıştı. Ve nedense Juliana'nın azarlaması sırasında Simon Yorkshire'a geldiğinden beri ilk kez huzuru bulmuştu.

Juliana doğru inandığı şeye sonuna kadar bağlı kalarak onunla yüzleşmişti. Daha önce hiç kimse ona Juliana'nın yaptığı gibi karşı koymamıştı. Karşı koymuyordu. Daha önce hiç kimse Juliana'nın yaptığı gibi üzerinde baskı kuramamıştı.

Juliana onun asla olamadığı her şeyi temsil ediyordu: Duygusallık, tutku, heyecan ve arzu... Juliana, Simon'm adı veya unvanı veya itibarı konusunda hiçbir şeyi önemsemiyordu.

Sadece onun olabileceği adamı önemsiyordu.

Simon'ın o adam olmak istemesine yol açıyordu. Ama bu imkânsızdı.

Hepsini kurtarabileceğini düşünerek Penelope'ye evlenme teklif etmişti ancak şimdi fark ediyordu ki bu son hareketiyle her şeyi mahvetmişti.

Simon, Juliana'nın kaçır gibi çıktığı kapıya baktı. Onun için -ikisi için de- yapabileceği en iyi şeyin ondan uzak durmak olacağını biliyordu.

Juliana'ya en azından bu kadarını borçluydu.

Simon'ın ellerinde mahvolmaktan daha iyisini hak ediyordu.

İçini bir kahır seli kapladı. Yaptıkları için ve asla yapamayacakları için... Beşikten yüksek sesli ama güzel bir gürültü gelirken Simon bunları düşünmemeye çalıştı, Caroline uyanıyordu. İçgüdüsel olarak bebeğe doğru ilerledi, onu kusurlarını görecektik kadar tanımayan küçük yarattığı kucağına almak istiyordu.

Saniyeler içinde bebeğin yanındaydı, Park'ta tuhaf bir şekilde hizmetçilerin olmamasına minnettardı. Başka bir evde olsaydı bir dükün yeğeni sütannelerle ve dadılarla çevrili olurdu fakat burada Caroline ara sıra yalnız kalıyordu, bu sayede dayısı da seyircisi olmadan onunla vakit geçirebiliyordu.

Simon bebeği bir kez daha kucağına aldı, temasının bebeğin sakinleşmesi ve uykuya geri dönmesi için yeterli olmasını umuyordu. Caroline'ın ise başka planları vardı, çılgınlıklarının şiddeti giderek artıyordu.

Simon sakinleştirici olduğunu umduğu bir ses tonuyla, "Ağlama, tatlım," dedi. "Beni bir hizmetçi veya anneni bulmak zorunda bırakma. Annenle de her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

Bebek ona hiç acımıyor, Simon'm ellerinde avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Simon bebeği göğsüne bastırdı, başını omzuna koydu, büyük elini bebeğin sırtına koydu. "Seni mutlu etmeye yetmiyorum, değil mi? Elbette, hayatımdaki

kadınları mutlu etmeye başlamam gerektiğine inanman için sebep yok.”

“Birazcık daha gayret gösterebilirsin.”

Bunun üzerine Simon döndü. Kız kardeşi bebek odasının karşı tarafına, Simon’a doğru yürüyordu; kollarını öne doğru uzatmıştı. Simon bebeği bıraktı ve Georgiana’nın kızını kucaklamasını izledi. Bebek annesinin kucağında hemen sakinleşti ve çığlıkları küçük cızırtılara dönüştü. “Seni tanıyor.”

Georgiana küçük bir kahkaha attı, gözlerini bebekten ayırmıyordu. “Tanışmak için aylarca vaktimiz oldu.”

Simon’ın onlarla olmadığı aylar.

Simon bir pislikti.

“Evleneceğini duydum.”

“Bu evde haberler hızlı yayılıyor,” dedi Simon.

“Tamamen kadın nüfusundan oluşan bir ev. Bilgiye ne olacağını sanıyordun?” Georgiana duraksadı. “Tebrik etmenin tam sırası değil mi?”

“Leydi Penelope iyi bir eş olacak. Köklü bir ailesi var, itibarı ise kusursuz.”

“Eskiden bizim itibarımızın olduğu gibi mi?”

“Hâlâ olduğu gibi.”

Georgiana başını kaldırıp ağabeyine baktı, onunkilere çok benzeyen kehribar gözler Simon’ın istediğinden çok daha fazlasını görüyordu. “Ama uzun sürmeyecek.”

Simon, Penelope ile evliliği hakkında konuşmak istemiyordu. Ailelerinin namını, itibarlarını konuşmak istemiyordu. Kardeşi hakkında konuşmak istiyordu. Yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Ancak öyle bir şey mümkün değildi.

“Georgiana...” diye söze başladı Simon. Georgiana ona aldırış etmeyerek arkasını döndüğünde ve odanın karşı tarafına geçip Caroline’ı yüksek bir masaya yatırarak onunla uğraşmaya başladığında Simon sustu.

“Sanırım bu kısmında burada kalmak istemezsin.”

Bunun üzerine Simon’ın alnı kırıştı ve meraklanarak onlara yaklaştı. “Hangi kısmı için?” Kardeşinin omzunun üzerinden başını uzattı, ne yaptığına baktı ve manzaraya hemen arkasını döndü. “Ah! Evet. Ah! Hayır.” Dukalık öğrenimi boyunca bebeklerin bakımı ve temizlenmesi hakkında hiçbir eğitim görmemişti. “Bunu senin için yapabilecek...” Boğazını temizledi. “...başka biri yok mu?”

Simon emin olamamıştı ama kardeşinin kıkırdadığını duyduğunu sanmıştı. “Çocuklar beraberlerinde bir bakıcıyla doğmaz, Simon.”

Simon kardeşinin sesindeki alaydan hoşlanmamıştı. “Biliyorum. Tabii ki biliyorum. Ama sen...” Sustu. Bu cümleyi bitirmenin düzinelerce yolu vardı.

Bir dükün kardeşisin. Kız kardeşimsin. Kendin aklen çocuk bezinden yeni çıkmış sayılırsın...

“Ben bir anneyim.” Georgiana yanma gelerek ağabeyine baktı, Caroline artık kucagında sessizdi. Her zaman kırılgan olarak gördüğü kız kardeşi artık sakın ve güçlüydü, çelik gibi dirayetli bir sese sahipti. “Her ne söylemek üzereysen önemi yok. Ben onun annesiyim. Ve önceliğim o. Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştiremez.”

Kız kardeşi artık narin bir kız değildi. Tamamen büyümüş, yavrusunu koruyan Juno^{10*} idi.

Çocuğunu ondan koruyordu.

^{10*} Roma mitolojisinde baş tanrı Jüpiter’in kız kardeşi ve eşi olan, aile ve doğum başta olmak üzere birçok konuyla ilgilenen güçlü bir tanrıçadır.—çn

Lanet olsun! Koruma işini yapması gereken aslında oydu.

“Fikrini değiştirmek istemiyorum.”

Georgiana gözlerini kırıştırdı. “Hayır, istemiyorsun.”

“Hayır.”

Doğruydu.

Georgiana uzun bir nefes bıraktı. “Caroline ile kalmama izin vereceksin. Bana seninle kavga ettirme.”

Son altı aydır Simon çocuğu uzağa göndermenin en iyisi olacağından emindi. Oraya giderken yolda bile olasılığı düşünmüştü, aklındaki muhtemel yerleri değerlendirmişti, her şeyin normale dönebileceği umudunu yitirmek istemiyordu. Şimdiyse bunun ne kadar saçma bir düşünce olduğunu anlıyordu. Caroline’ı uzağa gönderme düşüncesine katlanamıyordu.

Bir ebeveyninin seni istemediğini bilerek büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Simon. Bunları söylerken Juliana’nın gözlerinde beliren üzüntüyü görmüştü. Ona böylesine yıkım yaşatan insanları yumruklamak istemişti. Yeğeninin de aynı acıyı hissetmesini asla istemiyordu.

“Tabii ki Caroline ile kalacaksın.”

Georgiana’nın rahatladığı belliydi. “Teşekkür ederim, Simon.”

Simon arkasını döndü, son birkaç aydır sergilediği ilgisiz tutumdan sonra kardeşinin minnet dolu sözlerini hak etmiyordu. Teşekkürlerini değil; öfkesini, kinini ve nefretini hak ediyordu çünkü kardeşi bebeğini sevgiyle kucağında tutarken bile Simon ailesinin adına gelecek zararı düşünüyordu.

Skandal çıkacaktı ama bunu savuşturacaklardı. Simon hazırdı. Daha doğrusu Leydi Penelope ile evlendiğinde hazır olacaktı. “Bir ay içinde evleniyorum. İlgiyi senin durumundan uzak tutmaya yardımcı olacaktır.”

Bunun üzerine Georgiana güldü, sesi gıcırtilıydı. “Simon kraliyet düğünü bile olsa ilgiyi durumumdan uzak tutmaz.”

Simon ona aldırış etmedi, kapıya yöneldi. Başta son derece huzurlu görünen ama son derece boğucu bir hâl alan bu odadan çıkmak dışında bir isteği yoktu. Simon dışarı çıkmadan Georgiana konuştu. “Bunu yapmak zorunda değilsin. İtibarımızın bütün yükünü omuzlaman gerektiği hiçbir kipta yazmıyor. Onunla evlenmek zorunda değilsin.”

Tabii ki evlenmek zorundaydı.

O Leighton Dükü’ydü, İngiltere’deki en güçlü adamlardan biriydi, aristokrasideki en saygıdeğer unvanlardan birinin yükünü taşımak için doğmuştu. Tüm hayatını bu âna, onurun ve görevin her şeyden önce geldiği bu âna hazırlanarak geçirmişti.

Onur Juliana’ya yaptıklarının neresindeydi? Ahırda? Parkta? Bu odada?

İçini utanç kapladı ve teni yanmaya başladı.

“Tartışmaya açık değil. Hanımefendiyle evleneceğim.”

Simon yapılması gerekeni yapmalıydı.

Simon, St. John’u Reddich Kontu’nun çalışma odasında buldu.

Kapı açık duruyordu, kapı pervazına bir kez sertçe vurup büyük maun masanın uzak ucundaki geniş deri koltuğa oturmadan önce St. John’un eliyle içeri girmesini işaret etmesi için bekledi.

“İnsan neredeyse o masanın arkasına çok yakıştığın için unvan sahibi olduğunu düşünecek,” dedi.

Nick malikâne defterinde uzun bir sayı sütununun yanma notlar düşmeyi bitirerek başını kaldırdı. “Kontun on yaşın-

da olduğunu ve okulda olduğunu düşünürsek o hazır olana kadar koltuğunu sıcak tutmama aldırış edeceğini sanmıyorum.” Arkasına yaslandı. “Endişelenmemiz gereken kişi evin hanımı. Masasını kullandığımda bozulan asıl kişi o.”

“O halde neden kendine bir masa almıyorsun?”

St. John sırtıttı. “Sinirlenmesi çok hoşuma gidiyor.”

Simon uygunsuz yorumu duymamış gibi yaptı. “Kardeşim hakkında konuşmak istiyorum.”

“Mükemmel. Ben de benimki hakkında konuşmak istiyorum.” Bunun üzerine Simon donup kaldı ve St. John hemen gözlerini kıstı. “Isabel ikinizin arasında bir şeyler olduğunu düşünüyor ve her zaman haklıdır. Bu çok sinir bozucu, cidden.”

“İkimizin arasında bir şey yok.”

“Yok mu?”

Var.

“Yok.” Simon sert görünmeye çalıştı. Başarılı olduğunu umuyordu.

“Mmm.” Nick gözlüklerini çıkardı ve masaya fırlattı. “İyi o zaman. Elbette, Leydi Georgiana hakkında konuşalım.”

Simon’ın rahatlama bir öfke dalgası halinde geldi. “Bu evdeki birinin kardeşimin statüsünü hatırlamasına sevindim.”

Nick’in kaşları kalktı. “Yerinde olsam daha özenli olurum, Leighton.”

Simon sessizce küfretti, ellerini yumruk yapmıştı.

“Tekrar dene,” dedi Nick.

Nicholas St. John muhtemelen Simon’ın en eski arkadaşıydı, tabii hâlâ arkadaşıysa. Ralston ve ikisi Eton’da aynı

yıl bulunmuşlardı ve o zamanlar genç ve unvansız olan Simon iki kardeşe ve sınıfın geri kalanına Ralston Hanesi'nin aslında şüpheli bir soydan geldiğini hatırlatmak için çok fazla zaman harcamıştı. Bir gün, uysal Nick'i aşırı zorlamıştı ve sonuçlarına katlanmıştı. Nick onun burnunu kanatmış ve dostlukları başlamıştı.

Okuldan ayrıldıktan sonraki yıllar içinde dostlukları solmuştu. Simon Leighton Dükü, ailenin reisi ve İngiltere'nin en güçlü adamlarından biri olmuştu; Nick ise Avrupa Kıtası'nı gezmek için gitmiş, bir savaş patlak verdiği sırada Şark'ta kayıplara karışmıştı. Leighton'ın parası, Nick'in faaliyetlerine maddi kaynak oluyordu fakat o yıllar boyunca arkadaşına ancak bu kadar yakın olabilmmişti.

Juliana Londra'ya geldiğinde Simon, St. John'un hanesini desteklemek için hiçbir şey yapmamıştı. Yine de Georgiana karnında çocuğundan başka bir şeyi olmadan Townsend Park'ın kapısında belirlediğinde Nick ve Isabel onu kabul etmişti. Kendi kardeşleriymiş gibi onu korumuşlardı. Simon üstlerine yürüdüğünde ve evi, isimlerini, hatta hayatlarını tehdit ettiğinde ise Nick pes etmemişti. Georgiana'yı ne pahasına olursa olsun korumuştur.

Bir dosttu. Belki de tek dostuydu.

Simon, Nick'e asla ödeyemeyeceği kadar çok şey borçluydu.

Şimdi ise daha fazlasını isteyecekti.

“Burada kalmak istiyor. Çocukla birlikte.”

Nick koltuğunda arkasına yaslandı. “Ya sen ne istiyorsun?”

Ne istiyordu?

Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istiyordu. Georgiana'nın taşradaki malikânesinde yatağında güvende olma-

sını, sonbahar hasatları ve kış tatilleri için hazırlanıyor olmasını istiyordu. Dukalık mertebesine çıktığından beri hatta ondan da öncesinden beri omzunda olan yükten azat olmak istiyordu. Dahası Juliana'yı istiyordu.

Sonuncuda durdu, Juliana'nın adı zihninde fısıldanıyordu ama açıklık getirmek yerine öfkeye yol açmaktan başka işe yaramamıştı.

Simon ona sahip olamazdı.

Şimdi olmazdı, asla olmayacaktı.

O yüzden alabileceği bir şey istedi.

“Georgiana'nın güvende olmasını istiyorum. Caroline'le ikisinin güvende olmasını istiyorum.”

Nick başıyla onayladı. “Burada güvendeler.”

“Ne kadara ihtiyacın olduğunu söyle.”

Nick elini havada hızla salladı. “Hayır, Leighton. Son altı ayda bize yeterince para verdin. Gereğinden fazla hem de.”

“Umdüğunuzdan fazla.”

“Kabul etmelisin, kardeşinin durumunu keşfettikten sonra buradan hışımla çıkışın göz önünde bulundurulursa Minerva Evi'ne maddi katkıda bulunmanı beklemiyorduk.”

Simon bunu suçluluk yüzünden yapmıştı.

Georgiana ona durumu hakkındaki gerçeği, çocuğu olacağını, babanın kimliğinin onun sırrı olarak kalacağını söylerken çok korkmuştu. Gözyaşlarına boğulmuştu, onu bağışlaması için gerçekten yalvarmıştı. Onu koruması için.

Simon ise yürüyüp gitmişti, kızgın ve şaşkıındı. Londra'ya dönmüştü, itibarlarına destek bulmak istiyordu.

Georgiana kardeşi ve ailesinin aile gibi hissettiren tek üyesi değil de sadece bir sıkıntıymış gibi davranmıştı.

O yüzden elinden gelen tek şeyi yapmıştı. Para göndermişti. Çok miktarda.

“Benim sorumluluğumdalar. Onlarla ilgilenmeye devam edeceğim.”

Nick uzun süre onu izledi, Simon da gözlerini arkadaşından ayırmadı. Bunun dışında bırakılmayacaktı, hatalarını düzeltmeye başlayabileceği tek yol buydu.

Nick başıyla bir kez onayladı. “Ne yapılması gerektiğini hissediyorsan öyle davran.”

“Eğer bir şey... Eğer Georgiana’nın bir şeye ihtiyacı olursa bana bildireceksin.”

“Bildirim.”

“Sen iyi bir arkadaşsın.” Simon bunları ilk kez söylüyordu. Nick’e... Herhangi birine. Kulüpte içki içmekten veya eskrim maçından daha fazlası olan bir dostluğu ilk kez açıktı. Duygusallığı kendini bile şaşırtmıştı.

Bu sözler üzerine Nick’in gözleri açıldı. “Sen de aynını yapardın.”

Bu basit gerçek Simon’ı iliklerine kadar sarsmıştı. *Yapardı. Şu anda.* Fakat yakın zamana kadar yapmayabilirdi.

Ne değişmişti?

Cevabı açıktı. Ama bunu itiraf edemezdi. Kendine bile. Hele Nick’e asla.

Nick, “Bu konuyu hallettiğimize göre,” diyerek bir bren-di şişesine uzandı ve zengin sıvıdan iki bardak doldurdu. “Juliana konusuna geri dönebilir miyiz?”

Hayır. Juliana zaten aklımı fazlasıyla meşgul ediyor.

Simon sunulan bardağı aldı, düşüncelerini ele vermeme-ye çalışıyordu. “Söyleyecek pek bir şey yok.”

Nick içkisini yudumladı, sıvının tadını çıkararak zaman kazandı. “Hadi ama, Leighton. Kiminle konuştuğunu unuttuyorsun. Bu kez bana doğruyu söylemeye ne dersin? Erkek kardeşimin sana vurduğunu biliyorum. Kız kardeşimin kendi çocuğunla burada olabileceğini düşündüğünde sinir krizi geçirmek üzere olduğunu biliyorum. Gerçekten kendi sonuçlarımı çıkarmamı mı istiyorsun?”

Gerçeklerden daha kötü olamazlar.

Simon sessiz kaldı.

Nick arkasına yaslandı, ellerini lacivert ceketinin üzerinde kenetlemişti, tam bir sakinlik abidesiydi. Simon bunun için ondan nefret ederdi. Daha sonra arkadaşı konuştu. “Öyle olsun. Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Kardeşinin bulunduğu durum yüzünden duyduğun huzursuzluktan kendini kaybettiğini düşünüyorum. *Evliliğinin Georgiana*’nın skandalının üstünü örtebileceği gibi çılgınca bir inanç yüzünden Leydi Penelope’ye evlenme teklif ettiğini düşünüyorum. Tamamen yanlış sebeplerden evlendiğini düşünüyorum ve kardeşimin bunu sana kanıtladığını düşünüyorum.”

Simon öfkesini anladığını alaycı bir tebessümle belli eden Nick’e yumruk indirmek için ani bir arzu hissetti. “Bana vurabilirsin, eski dostum fakat bunun durumunu daha kolay hale getirmeyeceğini söyleyebilirim. Ya da sözlerimi daha az doğru kılmayacağımı.”

Simon, Nick’in açıkgozlüğünden etkilenmesi gerektiğini düşünüyordu fakat durumu gerçekten düşündüğünde gerçeği görmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Juliana’nın yanındayken aptallaşıyordu. Juliana onu aptala çeviriyordu.

Juliana onu bundan da fazlasına çeviriyordu.

İçini sızlatıyordu. Onu arzulamasına yol açıyordu.

Ve dahası...

Simon düşüncesini söylemedi. Söyleyemezdi.

Nick'in böyle şeyleri bilmesine gerek yoktu. Bunun yerine arkadaşına sessizce baktı ve ikisi kıpırdamadan, konuşmadan uzun süre öylece oturdu. Sonra Nick'in ağzı küçük bir tebessümle kıvrıldı. "Bundan kaçamayacağının farkındasın."

Simon ceketinin kolundaki görünmeyen bir tozu siliyormuş gibi yaptı, sıkılmış gibi yaptı, zihni ve kalbi hızla çalışsa da önemsemyormuş gibi davrandı.

"Neyden kaçmak?"

"Sana hissettirdiklerinden."

"Onun bana öfke dışında bir şey hissettirdiğini kim söylemiş?"

Nick güldü. "Kimden bahsettiğimi kesinlikle bildiğin gerçeği yeterli. Yakında bunu sen de keşfedeceksin, bu ailede öfke çok daha tehlikeli duyguların bir habercisidir."

"Bu aile hakkında çok fazla şey keşfettim," dedi Simon, yıllardır tecrübe ettiği mağrur duruşunun içinde kıvranan diğer duyguları saklamasını umuyordu.

"Kibirli düğ rolünü istediğin gibi oynayabilirsin, Leighton. Bu hiçbir şeyi değıştirmez." Nick bardağını bırakarak ayağa kalktı, kapıya yöneldi ama kapıyı açmadan önce arkasını döndü. "Ondan uzak durmanı istemek çok mu fazla olur?"

Evet.

Juliana'dan uzak durma düşüncesi akıl almazdı. Yine de uzak durmalıydı.

Pisliğin tekiydi. Ne kadar da aptaldı.

“Sorun olmaz.”

Yalancı.

Nick çok şey anlatan küçük bir ses çıkardı.

“Bana inanmıyor musun?”

İnanması da gerekmiyordu. Lord Nicholas St. John kız kardeşinin korunması için onu evinden kapı dışarı etmeliydi.

Simon’ın korunması için.

“Hayır, Leighton. Sana inanmıyorum. Azıcık bile.” Nick kapıyı açtı.

“Onun için, itibarı için bir tehlike olduğumu düşünüyorsan burada kalmama neden izin veriyorsun?”

Bunun üzerine Nick dönerek ona baktı ve Simon adamın Juliana’nın gözlerine çok benzeyen mavi gözlerinde bir şey gördü.

Acıma.

“Onun için bir tehlike değilsin.”

*Nick, Juliana yanındayken Simon’ın içinde yanan arzu-
dan haberdar değildi.*

Nick devam ederken Simon sessiz kaldı. “Aşırı dikkatlisin, Leighton. Aşırı tedbirli. Juliana mükemmel, bakir hayatının bir parçası değil. Tüm ailemiz gibi o da skandallarla çevrili. Aslında biz bunu pek önemsemiyoruz. Bu bile ona dokunmanı engellemeye yetecektir,” diye ekledi.

Simon aynı fikirde olmamayı istiyordu. Nick’in sözlerinde yatan sorumsuzluk yüzünden çılgılık atmak istiyordu. Kendi kız kardeşi üst kattaydı ve erkekler kontrolünü kaybettiğinde ne olduğunun canlı kanıtıydı. Hata yaptıklarında.

Ancak Simon konuşma fırsatı bulamadan Nick, “Mutlu olmasına mani olma, Simon. Belki bunu kendin için istemi-

yor olabilirsin ama Juliana'nın hak ettiğini biliyorsun. Ayrıca iyi bir evlilik yapabilir," dedi.

Başka biriyle.

Bunu düşününce Simon'ın içini bir nefret kapladı.

"Bunu evlilik teklifi etmeye hazır biri varmış gibi söyledin." Sesine küçümseme katmak istememişti.

Nick bunu yine de duydu ve Simon arkadaşının gözlerinin öfkeyle parladığını gördü. "Bu söylediğin yüzünden sana o çok arzuladığın dövüş imkânını sunmalıyım. Sırf sen kıymetli itibarını Juliana gibi biriyle lekelemeye asla cesaret edemeyeceksin diye onunla bir şans elde etmek için kuyruğa girecek erkekler olmadığını mı sanıyorsun?"

Tabii ki olurdu. Juliana zekiydi, hazırcevaptı, çekiciydi ve büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Ama Simon bunu itiraf edemeden Nick odadan çıktı, kapıyı alçak sesli bir klik sesiyle arkasından sessizce kapatarak Simon'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Juliana düşünceleriyle baş başa olmak istemiyordu, o yüzden Townsend Park'taki en az kasvetli yerde teselli aramaya gitti.

Mutfak bölümünde.

Minerva Evi mutfakları Juliana'nın mutfakların tam da olması gerektiğini düşündüğü gibiydi: Gürültülü, dağınık; kahkahalarla, kokularla ve insanlarla doluydu. Burada yaşayan kadınların hepsine yuva olan evin kalbiydi mutfak. Diğer bir deyişle, Minerva Evi mutfağının diğer zarif İngiliz malikâne mutfaklarıyla hiç alakası yoktu.

Bu harikaydı çünkü Juliana o gün için yeterince zarif İngiliz şeyi görmüştü: Zarif İngiliz edebi, zarif İngiliz kibri, zarif İngiliz dükleri...

Gerçek ve dürüst bir şeyler istiyordu.

Kapıdan girdiğinde odanın ortasındaki büyük masanın etrafından toplanmış olan bir grup kadın doğru dürüst bakmadan gürültülü sohbetlerine devam ederken malikânenin aşçısı Gwen, Juliana'ya bir bakış atarak onu da işe koştı.

Diğer kadınlar uzun, güzel ve yıllardır taşıdığı yemeklerle ve sırlarla yıpranmış olan meşe masada onun için yer açarken Gwen, "Bu Juliana," dedi. "Lord Nicholas'ın kardeşi."

Bununla birlikte Juliana kabul edilmişti. Gwen, Juliana'nın önündeki yeri unladı; bakır bir kâseyi ters çevirerek ilgilenilmesi gereken kalın bir hamur yığınına boca etti.

Ufak tefek kadın, "Yoğur," dedi ve Juliana itaat etmemeyi aklına bile getirmede.

Masanın etrafında altı kadın daha vardı ve her biri kendi işini yapıyordu. Doğruyor, kesiyor, karıştırıyor, havanda dövüyorlardı. Mükemmel organize olmuş bir aşçılar taburuydu ve gevezelik yapıyorlardı.

Juliana derin bir nefes aldı ve odadaki huzuru içine çekti. Hamuru düz, yuvarlak bir şekle büründürürken bir taraftan da dinliyordu. İhtiyaç duyduğu oyalanma buydu. Burada, Simon'ı düşünmek zorunda kalmayacaktı.

"...çok uzun süredir gelen en yakışıklı ziyaretçimiz olduğunu söylemem gerek."

"Belki de gelmiş geçmiş en yakışıklısı," dedi Gwen ve masanın etrafındakilerden onaylayan mırıltılar yükseldi.

"Bir meleğe benziyor."

"Kötü bir melek. Cennetten kovulmuş. Buraya hışım-la girişini ve Georgiana'yı görmeyi talep edişini gördünüz mü?"

Juliana donup kaldı. *Simon hakkında konuşuyorlardı.* Görünüşe göre ondan kaçamayacaktı.

Juliana'nın daha önce karşılaşmadığı uzun, ince bir kadın, "Ayrıca en büyüğü," dedi.

"Her yeri o kadar büyük mü acaba?" dedi başka biri ve ima karşısında kızlar kıkırdamaya başladılar.

"O bir konuk!" Gwen imalı yorumu yapan kadına doğru havluyu salladıktan sonra sırtıttı. "Aslında bunu ben de düşünmedim değil."

"Lütfen konuştuğunuzu düşündüğüm kişi hakkında konuşmadığınızı söyleyin."

Masadaki kadınların hepsi gülmeye başlayıp yeni gelen kişi için yer açtığında Juliana başını hızla kaldırdı. Gelen kişi Leydi Georgiana idi.

O olmalıydı. Tıpkı Simon'a benziyordu, sapsarı saçları ve kehribar rengi gözleri vardı. Ama boy pos olarak Simon'ın yanından bile geçmiyordu. Minyon ve güzeldi, porselen bir bebek gibiydi, yeni doğum yapmış bir kadının hafif toplu güzelliğine sahipti. On yedi yaşında görünmüyordu. Çok daha büyük görünüyordu. Çok daha akıllı.

"Yakışıklı ağabeyin hakkında konuştuğumuzu düşünüyorsanız haklısın," diye takıldı Gwen. "Elma soyamak ister misin?"

Gwen kızın cevabını beklemeden bir sepet dolusu parlak kırmızı elmayı önüne koydu. Genç kız karşı çıkmadı, küçük bir soyma bıçağı alarak işe koyuldu. Manzara karşısında Juliana çok şaşırdı, bir dükün kız kardeşi Minerva Evi mutfağında seve seve elma soyuyordu. Georgiana, "Yakışıklı ağabeyim, öyle mi?" diyerek başını kaldırıp Juliana'ya baktı ve gülümsedi.

Juliana hemen işine geri döndü.

Katla, yumrukla, katla, yumrukla.

“Kabul etmelisin, yakışıklı.”

Juliana duymazdan geldi.

Döndür, unla, katla, yumrukla.

“Londra’da kendilerini üstüne atan yeterince kadın var zaten. Ona böyle bir karşılamamanın zevkini yaşatmayın.”

Juliana, Simon’ın kollarındaki diğer kadınları düşünmüyormuş gibi yaptı. Penelope’yi onun kollarında düşünmüyormuş gibi yaptı.

Vur, katla, bastır.

“Hayır, yine de düğ gibi adamlar çok duygusuz olur,” dedi uzun boylu kadın. “Yaptığına bir bak, seni ve Caroline’ı skandal yüzünden uzaklaştırdı.”

“Aslında bizi gönderdi sayılmaz.”

İri kadın onaylamayarak elini salladı. “Ne olduğu umurunda değil. Onunla orada olmak yerine burada bizimlesin, bu kadarı benim için yeterli. Erkeğimin kalbinin olmasını isterim.”

“Kalbi var.” Masadaki sohbet bir anda kesilene kadar Juliana yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

“Kalbi var, öyle mi?” Juliana başını kaldırdı, yanakları yanıyordu, Georgiana’nın meraklı gözlerine baktıktan sonra hamura geri döndü. “Tanıştırılmadık.”

“Bu Lord Nicholas’ın kardeşi,” dedi Gwen aceleyle.

“Bayan Fiori, değil mi?”

Juliana başını yeniden kaldırdı, elleri hamura iyice batmıştı. “Juliana.”

Georgiana başıyla onayladı. “Peki, ağabeyimin kalbi hakkında ne biliyorsunuz, Juliana?”

“Ben sadece onun da bir kalbi olmalı demek istedim, haksız mıyım?” Kadınların hiçbiri cevap vermeyince hamura geri döndü. “Bilmiyorum.”

Katla, döndür, katla.

“Epey biliyormuşsunuz gibi görünüyor.”

“Bilmiyorum.” Juliana bunun olduğundan daha gerçekçi olması için uğraşmıştı.

Georgiana son derece tanıdık olan keskin bir tavırla, “Juliana,” dedi. “Ağabeyimden hoşlanıyor musunuz?”

Hoşlanmamalıydı. Juliana’nın istemediği her şey onda vardı. İngiltere, aristokratlar ve erkekler hakkında nefret ettiği her şey. Simon’ın kötü yönleri iyi taraflarına çok daha ağır basıyordu.

Daha demin bunu kanıtlamamış mıydı?

Juliana eliyle hamura vurdu, hamur yığınının masada düz bir şekilde yaydı. “Ağabeyiniz benden hoşlanmıyor.”

Uzun bir sessizliğin ardından başını kaldırdığında Georgiana’nın ona gülümsediğini gördü. “Ama ben bunu sormamıştım.”

“Hayır!” diye patladı Juliana. “O adamın hoşlanılacak tek bir tarafı bile yok.” Juliana devam ederken Georgiana’nın ağzı açık kalmıştı. “Önemsediği tek şey kıymetli dukalığı...” Juliana hamuru hararetle bir şekilde toplayarak top haline getirdi. “...ve kıymetli itibarı.” Hamur topunu yumrukladı, parmaklarının arasından geçen hamurun yarattığı duygunun tadını çıkardı. Hamuru ters çevirdi ve aynı şeyleri tekrarladı, o sırada az önce kızın ağabeyine hakaret ettiğini fark etti. “Ve siz elbette, leydim.”

Gwen ortamı yumuşatmaya çabasıyla, “Ama *gerçekten* yakışıklı,” diyerek araya girdi.

Juliana eğlenmemiştir. “Ne kadar iri veya yakışıklı olduğu umurumda değil. Hayır, ondan *hoşlanmıyorum*.”

Masada çıt çıkmıyordu. Juliana çözölen bir saç tutamını yerine soktu. Unlu eliyle yanağını ovaladı.

“Tabii ki hoşlanmıyorsunuz,” dedi Georgiana ihtiyatla.

Masadakiler koro halinde onayladıklarını gösterdiler ve o an Juliana bir aptal gibi göröndüğünü fark etti. “Özür dilirim.”

“Saçma. Hoşlanılması çok zor bir adamdır. Bunu bana söylemenize gerek yok,” dedi Georgiana.

Gwen hamuru Juliana’nın elinden aldı ve kâseye geri koydu. “Bence bu hamur yeterince yoğruldu. Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Juliana kadının sesindeki kırılğanlığı fark etti. Önemsemedi.

“O kadar da yakışıklı değil zaten,” dedi uzun boylu kadın.

“Daha yakışıklısını görmüşüm,” diye lafa karıştı bir diğeri.

Gwen, “Gerçekten,” diyerek Juliana’ya fırından yeni çıkmış taze, ılık bir kurabiye uzattı.

Juliana kurabiyenin ucunu kemirdi, tanımadığı bu kadın grubunun çölgınca davranışına aldırış etmeyerek bir bir işlerine geri dönmeleri onu hayrete düşürmüştü.

Kendini tam bir aptal durumuna düşürmüştü.

Bunu düşününce ayağa kalktı, tabureyi öyle hızlı itti ki tabure yana yattı, az kalsın devriliyordu. “Yapmamalıydım... Bunu kastetmemiştim...”

İki başlangıçtan sadece biri doğruydı.

İtalyanca küfredince kadınlar aralarında bir çevirmen arayarak bakiştılar. Birini bulamadılar.

“Gitmeliyim.”

“Juliana!” dedi Georgiana, Juliana kızın sesindeki yalvarışı duydu. “Kalın. Lütfen.”

Juliana kapıda donup kaldı, odaya arkası dönüktü, tam o anda hissettiği gibi hissetmiş olan veya hissedecek olan herkes için aniden üzüntü duymuştu. Sürünerek yatağına girmek ve oradan asla çıkmamak istemesine yol açan utanç, üzüntü, öfke ve mide bulantısı karışımı bir duygu yaşıyordu.

“Üzgünüm,” dedi Juliana. “Kalamam.”

Kapıyı açtı ve hızla merdivenlere yöneldi. Eğer evin ana merdiven sahanlığına ulaşabilirse üst kata çıkabilirdi, her şey daha iyi olurdu. *O* daha iyi olurdu.

Adımlarını hızlandırdı, mutfaktan beri onu kovalıyor gibi görünen utançtan kaçmak istiyordu.

“Juliana!”

Ancak utanç onu Leydi Georgiana’nın suretinde kovalamaya devam ediyordu.

Arkasını döndü; ufak tefek kadınla yüz yüze geldi; son birkaç dakikayı, son bir saati, Yorkshire’a tüm yolculuğunu silebilmeyi umuyordu. “Lütfen.”

Georgiana gülümseyince yanağında bir gamze belirdi. “Benimle yürüyüşe çıkmak ister misiniz? Bahçeler çok güzeldir.”

“Ben...”

“Lütfen. Doğumdan sonra hava almam söylendi. Eşlik etmeniz hoşuma gider.”

Juliana'nın reddetmesini imkânsız hale getirmişti. Koridorun bir tarafına açılan oturma odasından çıkarak mütevazı bir kapıdan geçip birkaç küçük taş basamağı inerek evin yanındaki sebze bahçesine indiler.

Mükemmel düzenlenmiş bitki sıralarının arasında uzun süre sessizce yürüdükten sonra Juliana daha fazla dayanamadı. "Mutfakta söylediklerim için özür dilerim."

"Hangi kısmı için?"

"Sanırım hepsi. Niyetim ağabeyinizi eleştirmek değildi."

Bunun üzerine Georgiana gülümsedi, parmaklarını bir biberiye dalında gezdirerek kokusunu burnuna götürdü.

"Çok yazık. Ağabeyimi eleştirmek istemeniz hoşuma gitmişti. Çok az kişinin yaptığı bir şey."

Juliana konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı, ne söyleyeceğinden emin değildi. "Sanırım eleştirilerini hak edecek pek bir şey yapmıyor," dedi sonunda.

Georgiana ona baktı. "Öyle mi?"

Gerçek uygun olanı söylemeye çalışmaktan çok daha kolaydı. Juliana mütevazı bir kakkahayla karşılık verdi. "Tam olarak değil, hayır."

"Güzel. Sinir bozucu biri, değil mi?"

Juliana'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı ama başıyla onayladı. "Aşırı derecede."

Georgiana sırtıttı. "Sanırım sizden hoşlandım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bir süre daha yürüdüler. "Size tebriklerimi bildirmediğim. Kızınızın doğumu için."

"Caroline. Teşekkürler." Uzun bir sessizlik oldu. "Patlak vermek üzere olan korkunç bir skandal olduğumu biliyorsunuz herhalde."

Juliana gülümsedi. “O halde arkadaş olmak kaderimizde var çünkü ben de pek çokları tarafından çoktan patlak vermiş bir skandal olarak nitelendirilirim.”

“Gerçekten mi?”

Juliana başıyla onayladı, yakındaki bir çalılıktan bir kekik dalı kopardı, kekiği burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı. “Gerçekten. Bildiğinizden emin olduğum üzere bir anem var. Kendisi bir efsanedir.”

“Duymuştum.”

“Geçen hafta İngiltere’ye döndü.”

Georgiana’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Olamaz.”

“Evet. Ağabeyiniz de oradaydı.” Juliana otu kenara fırlattı. “Herkes aynı undan yoğurulduğumuzu düşünüyor.” Georgiana insanlar onu tam olarak anlamadığında yaptığı gibi başını yana eğdi. Juliana açıkladı. “Ona benzediğimi düşünüyorlar.”

“Ah! Aynı hamurdan yoğurulduğunuz.”

İşte buydu. “Evet.”

“Ya siz?”

“Ağabeyiniz de öyle düşünüyor.”

“Sorum bu değildi.”

Juliana, Georgiana’nın sözlerini düşündü. Daha önce hiç kimse ona annesine benzeyip benzemediğini sormamıştı. Kimse umursamamıştı. Sosyetenin dedikoduları onu soyu yüzünden hemen ayıplamıştı. Nick, Gabriel ve ailenin geri kalanı ise herhangi bir benzerliği hiç düşünmeden öylece reddetmişti.

Oysa Georgiana bu dönemeçli bahçe yolunda karşısına dikilip ona daha önce hiç kimsenin sormadığı soruyu sor-

muştı. O yüzden Juliana gerçeği söyledi. “Umarım benzemiyorumdur.”

Bu kadarı Georgiana için yeterli olmuştu. Patika önlerinde çatallanıyordu, Georgiana elini Juliana’nın koluna geçirerek onu eve doğru geri döndürdü. “Asla korkma, Juliana. Benimle ilgili haber ortaya çıktığında senin ve annenin hakkında düşündükleri her şeyi unutacaklar. Düşmüş melekler mükemmel bir dedikodu malzemesidir.”

“Ama siz bir dük kızısiniz,” diye karşı çıktı Juliana. “Simon sizi korumak için evleniyor.”

Georgiana başını salladı. “İtibarım adamakıllı bozuldu. Düzeltilemez biçimde. Simon itibarımızı koruyabilir, fısıltıları susturabilir fakat dedikodular asla yok olmayacak.”

“Üzgünüm,” dedi Juliana çünkü aklına başka bir şey gelmiyordu.

Georgiana, Juliana’nın elini sıkarak gülümsedi. “Bir süre ben de çok üzıldüm. Fakat artık Nick ve Isabel beni kabul ettiği sürece buradayım, Caroline sağlıklı ve bunları önemsemek bana zor gelmeye başladı.”

Önemsemek zor geliyor. İngiltere’de bulunduğu tüm zaman boyunca, sosyetenin küçümseyen sözleriyle ve bakışlarıyla alay ettiği tüm o zamanlarda Juliana asla önemsemeden edememişti. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığı anda bile önemsemişti.

Simon’m ne düşündüğünü önemsemişti.

Simon’ın onu asla yeterli görmeyeceği gerçeğini önemsemişti.

Belirsiz geleceğiyle böylesine bir güvenle yüzleşen bu güçlü, cesur kadını ise kıskanıyordu.

“Bunu söylemem uygun olmayabilir,” dedi Juliana, “... fakat sizi çevrelerinden uzaklaştırdıkları için geri zekâlılar. Londra’nın balo salonları böylesine şevkli bir kadından faydalanabilir.”

Georgiana’nın gözleri alaycı bir neşeyle parladı. “Bunu söylemeniz hiç uygun değil fakat Londra’nın balo salonlarının şevkli tek bir kadına bile zor dayandığını ikimiz de biliyoruz. İkimizle birden ne yaparlar?”

Juliana güldü. “Dönmeye karar verdiğinizde, leydim; birlikte geniş, skandallı bir yol açarız. Ailemin şüpheli bir soya sahip çocuklara özel bir düşkünlüğü vardır.” Juliana sustu, fazla ileri gittiğini fark etti. “Özür dilerim. Öyle demek istememiştim.”

Georgiana, “Saçma,” diyerek özrü reddetmek için elini salladı. “Caroline kesinlikle şüpheli bir soya sahip.” Sırttı. “O yüzden en azından kabul edileceğimiz bir misafir odası olduğunu öğrendiğim için mutlu oldum.”

“Bir şey sorabilir miyim?”

Georgiana, Juliana’nın gözlerine hayranlıkla baktı. “Gör-gü kurallarını pek takmıyorsunuz, değil mi Bayan Fiori?” Juliana utanarak başını çevirdi. “Eski bir hikâye, yorucu ve müthiş banal. Beni sevdiğini sandım, belki de gerçekten sevdi. Fakat bazen aşk yeterli olmaz, sanırım çoğunlukla yetmiyor.” Georgiana’nın sesinde üzüntü yoktu, pişmanlık da yoktu. Juliana onun kehribar rengi gözlerine baktı ve orada dürüstlüğü, yaşıyla çelişen netliği gördü.

Bazen aşk yeterli olmaz.

Sessizlik içinde eve geri yürüdüler, bu sözler Juliana’nın kafasında yankılanıp durdu.

Bu sözleri aklından çıkarmamalıydı.

On Altıncı Bölüm

*Hayat boyu sürececek bir evlilik,
sevecenlik ve gözü peklikle başlar.
Kibar hanımefendiler beyefendilerle özgürce konuşmaz.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Bu adam, bu sonbaharda
öfkeli mizaca sahip olan tek kişi değil.
—The Scandal Sheet, Kasım 1823*

Yılın çoğu gününde Dunscroft köyü sakin bir yerdi. Huzurlu köy hayatı ara sıra kaçan bir boğa veya firari bir at arabasıyla kesintiye uğrardı fakat küçük İngiliz kasabalarının geneli düşünüldüğünde köyde dikkate değer pek bir şey yoktu.

Şenlik Ateşi Gecesi hariç.

Görünüşe göre Dunscroft'un tüm halkı şenlik için gelmişti. Güneş henüz batmıştı ve köyün yeşil meydanı kutlama süsleriyle dolup taşıyordu. Çimenlerin çevresi fenerlerle

aydınlatılmıştı, meydanın çevresine kurulan tezgâhları güzel, sarı bir parlıltıyla donatıyordu.

Juliana arabadan indi ve anında karnaval havasının kokularıyla ve sesleriyle sarmalandı. Çimenlerde yüzlerce insan vardı, hepsi fuarın belirli kısımlarının tadını çıkarıyordu. Kâğıt maskeler takan çocuklar doğaçlama kukla şovlarına büyülenmiş gibi dalmadan önce büyüklerin bacakları arasında koşturuyordu, elmalı şeker tepsileri taşıyan güler yüzlü kızlar vardı.

Metrelerce ötede bir domuz kızartılıyordu ve Juliana yakınlardaki bir grup gencin etkileyici derecede sabit duran canlı bir heykeli el kol hareketleriyle ve dans ederek hareket ettirmeye çalışmalarını izledi. Gençlerin şaklabanlıklarıyla oluşturdukları manzaraya güldü ve bu güzel duygunun tadını çıkardı.

“Gördün mü?” dedi Isabel yanından. “Endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim.”

“Hâlâ emin değilim,” diye cevap verdi Juliana gülümseyerek. “Söz verdiğin şenlik ateşini göremiyorum.”

Kasaba meydanının ortasına bir odun yığını hazırlanmıştı, devasa odun yığınının üzerine üzgün görünen bir korkuluk yerleştirilmişti. Kuklanın başı tehlikeli şekilde yana yatıktı, onu indirmek için alev alev yanan bir ateş yerine hafif bir esinti yeterliymiş gibi görünüyordu. Çocuklar yanmayan şenlik ateşinin etrafında daireler çizerek koşturuyorlardı, şarkı söyleyerek tezahürat yapıyorlardı ve şişman bir bebek kenarda oturuyordu, yapışkan şekerlemelerle kaplanmıştı.

Juliana gülümseyerek yengesine döndü. “Bu hiç de korkutucu görünmüyor.”

“Çocuklar şekerlemeye doyana kadar bekle, ayrıca çocukların korunması gereken büyük bir ateş olacak. O zaman

korkutucu neymiş göreceksin.” Isabel kalabalığa bakındı, araştırıyordu. “Kızların çoğu çoktan gelmiş olmalı. Ayrıldığımızda Leighton ve Nick dışında ev boştu.”

Simon’ın bahsi geçince Juliana dikkat kesildi. Bütün gün onu düşünmüştü. Sabahın çoğu kısmını odalara girip çıkmak, bebek odasının yakınından bir şeyler almak ve ağabeyini çalışma odasında ziyaret etmek için sebepler bularak geçirmişti, hepsi boşunaydı. Simon âdeta ortadan kaybolmuştu.

Simon’ın mesafesini korumasından dolayı mutlu olması gerektiğini biliyordu. Kendisini tehlikeye atmaması gerektiğini biliyordu. Sonuçta Simon seçimini yapmıştı, Londra’ya dönüp başka bir kadınla evlenmesi an meselesiydi.

Takdir ettiği biriyle. İsim ve konum bakımından ona uyan biriyle.

Şimdiyse onu unutmak için elinden geleni yapmak yerine bir yığın tuhaf İngiliz’in ortasında duruyordu, en süslü elbiselerinden birini giymişti ve Simon’ın da burada olmasını diliyordu.

Neden burada *olmadığını* merak ediyordu.

Simon’ın ona göre *olmadığını* bildiği halde.

Dünyanın geri kalanından korunan, uzun süredir ortalarda görünmeyen annelerden ve gayrimeşru çocuklardan uzaktaki; anlaşmalı evliliklerden, nişan balolarından, fısıltılardan ve dedikodulardan çok uzaktaki bu taşrada daha kolay olmalıydı.

Yine de Juliana hâlâ Simon’ı düşünüyordu. Onun geleceğini. Kendi geleceğini. Ve geleceklerinin birbirinden nasıl da farklı olacağını.

Gitmek zorundaydı.

Kalamazdı. Simon buradayken olmazdı.

Isabel burnunu havaya doğru kaldırdı. “Ooh! Elmalı turtta kokusu alıyor musun?”

Bu soru Juliana’yı hayalinden çıkardı. Bu bir karnavaldı ve Yorkshire’ın hepsi kutlamadaydı. Geleceğin, şu anı değiştirmesine izin vermeyecekti. Yarın bu konuda endişelenecek yeterince vakti olacaktı.

“Bir tane alalım mı?” diye sordu yengesine gülümseyerek.

Hamur işlerini aramak için uzun tezgâh sırasına yöneldikleri sırada Isabel, “Uyarıyorum, bir kez başladım mı elmalı bir turtaya dönüşene kadar duramayabilirim,” dedi.

Juliana güldü. “Bu riski göze alıyorum.”

Tezgâhı bulup turtaları aldılar, o sırada genç bir kadın Townsend Park hizmetçilerinin üniformaları hakkında bir şey konuşmak için Isabel’i durdurdu. Juliana yavaşça yürüdü, konuşmanın bitmesini beklerken yakındaki tezgâhlarda oyalandı, çimenliğin kararmasını izledi, meydanın ortasındaki tek ışık insanların komşularıyla sohbet edip beklerken tuttukları kandillerden geliyordu. Muhtemelen bunları şenlik ateşini yakmak için kullanacaklardı.

Bu küçük köydeki her şey bu basit sohbet ve kutlama anına indirgenmişti. Hava sonbaharın kokusuyla keskindi, çimenliğin etrafındaki ağaçların yaprakları esintiyle düşüyordu ve bu anda hiçbir endişe yoktu. Üzüntü yoktu. Yalnızlık yoktu.

Hayatın daha basit olduğu söylenen taşradaydı. Bunun için gelmişti. Şenlik ateşi gecesi, çocukların tekerlemeleri ve elmalı turtalar için. Bir geceliğine bunu yaşayacaktı.

Simon’ın onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Juliana kurutulmuş baharatlar ve çiçeklerle dolu bir çar-
dağın önünde durdu ve çardağa bakan iri kadın bağladığı
torbadan başını kaldırıp baktı. “Arzunuz nedir, leydim?”

“Arzum mu?”

Kadın taburesinden kalkarak Juliana’nın dikildiği yük-
sek masaya doğru ilerledi. “Çocuklar? Para? Mutluluk?”

Juliana gülümsedi. “Bitkiler bunları bana sağlayabilir mi?”

“Şüpheniz mi var?”

Juliana güldü. “Evet.”

Kadın onu uzun süre izledi. “Ne istediğinizi görebiliyo-
rum.”

“Ah!”

Bir geceliğine sıradanlık istiyorum.

“Aşk,” diye bildirdi satıcı.

Aşırı karmaşık. “Ne olmuş ona?”

“İstedığınız şey bu.” Kadının elleri onun boyutundaki bi-
rinin hareket etmesi gerekenden daha hızlı bir şekilde otlar-
ın ve çiçeklerin üzerinde gezindi. Bir tutam lavanta, bir dal
biberiye, kekik, kişniş ve Juliana’nın anlayamadığı birkaç
şey daha aldı. Hepsini çuval bezinden bir keseciğe koydu,
bir miktar ip kullanarak Odysseus’un bile çözemeyeceği
bir düğümle bağladı. Keseyi daha sonra Juliana’ya uzattı.
“Uyurken bunu yastığınızın altına koyun.”

Juliana küçük torbaya baktı. “Ya sonra ne olacak?”

Kadın eksik dişlerini ortaya çıkaran büyük bir sırıtışla
gülümsedi. “Gelecek.”

“Kim gelecek?” Juliana kasıtlı olarak aksilik ediyordu.

Kadının umurunda değil gibiydi. “Aşkın.” Kadın geniş
elini uzattı, avucu açıktı. “Sihir için yarım peni, leydim.”

Juliana kaşını kaldırdı. “Kabul etmeliyim ki bu *sihir* için çok ucuz.” Otları çantasına koyup bozuk para çıkardı.

“İşe yarayacak.”

“Ah, evet, yarayacağına eminim.”

Juliana kararlılıkla arkasını döndü ve donup kaldı.

Simon kollarını kavuşturarak tezgâhın köşesindeki direğe dayanmıştı, Leighton Dükü için mümkün olabilecek en az şekliyle bir dükü andırıyordu.

Yine de sıra dışı biçimde bir düke benziyordu.

Güderi pantolon ve uzun, kahverengi binici botları ile beyaz keten bir gömlek ve yeşil bir ceket giymişti fakat kıyafetlerinin şık bir tarafı yoktu. Boyun bağı basitti, ceketi sade ve gösterişsizdi. Şapkadan ziyade alnına inen bir kep takmıştı ve eldiven takmasına rağmen şehirde olsa taşıması gereken bastonu yoktu.

Bu, taşraya uyum sağlayan Simon’dı.

Juliana’nın sevebileceği bir Simon’dı.

Juliana onu bırakacaktı. İtibarını, görgü kurallarını, sorumluluklarını ve onun hakkında sevmeye başladığı her şeyi bırakacaktı. Ancak bu gece köydeydiler. Her şey daha basitti.

Belki de Simon’ı buna ikna edebilirdi.

Bu düşünce onu harekete geçirdi. Yürümeye başladı.

Simon’a doğru.

Simon doğruldu. “Sihirli iksir mi alıyorsun?”

“Evet.” Juliana omzunun üzerinden artık tezgâhın hemen dışında duran kadına bir bakış attı.

Kadın dişlerini göstererek sırıttı. “Ne kadar çabuk işe yaradığını gördünüz mü, leydim?”

Juliana dayanamayarak gülümsedi. “Gerçekten öyle. Teşekkür ederim.”

Simon huzursuz görünüyordu. “Sana ne sattı?”

Juliana, Simon’ın gözlerine uzun uzun baktı.

Ya şimdi yapacaktı ya da asla.

“Bana bir gece sattığını söylesem ne derdin?”

Simon’ın alını kırıştı. “Bir gece ne?”

Juliana hafifçe omuz silkti. “Sadelik. Rahatlık. Huzur.”

Simon’ın ağzının kenarı hafif bir tebessümle kalktı. “Bence o iksirden bir ömür boyu yetecek kadar alalım.”

Juliana uzun zaman önce mükemmel Leighton soyunu tartıştıkları konuşmayı düşündü. Simon’ın koruduğu itibar, değer verdiği onur... Juliana, Simon’ın sesindeki gururu, belli olan ağır sorumluluğu hatırladı.

Böyle bir yükü omuzlamak nasıl bir şeydi?

Bir gecelik özgürlüğün cazip geleceği kadar zor

Juliana başını salladı. “Ömür boyu olmaz. Sadece bir akşamlik. Sadece bu akşamlik.”

Simon uzun süre onu izledi, Juliana teklifini kabul etmesini diliyordu. Bu gece İngiliz taşrasındaki bu sade kasabada dedikodu veya skandal olmadan bir şenlik ateşi, bir fuar ve birkaç saatlik huzur...

Yarın, gelecek hafta, gelecek ay tamamen korkunç olabilirdi. Muhtemelen korkunç olacaktı.

Ama Juliana şu anı yaşayacaktı. Simon’la birlikte.

Yapması gereken tek şey uzanıp almaktı.

“İkimiz için de yeterince iksirim var, Simon,” diye fısıldadı. “Bu geceyi yaşamaya ne dersin?”

Lütfen.

Simon cevap vermek üzereydi. Juliana onu geri çevirip çevirmeyeceğini merak etti. Simon'ın onu geri çevirmesi gerektiğini biliyordu. Simon'ın çenesindeki kasların seğirerek konuşmaya hazırlanmasını izlerken Juliana'nın kalbi göğsünden çıkacak gibiydi.

Ancak Simon cevap veremeden meydanın uzak ucundaki kilise çanları çalmaya başladı, resmen bir ses patlamasıydı. Etraflarındaki insanlar güçlü, nahoş bir bağıris koparınca Juliana'nın gözleri büyüdü. "Neler oluyor?" diye sordu.

Simon soruyu hemen duymamış gibi kısa bir sessizlik oldu. Kolunu Juliana'ya önermeden önce, "Şenlik ateşi. Başlamak üzere," dedi.

Bu gece yaşamaya ne dersin?

Alev alev yanan şenlik ateşinin sıcaklığının karşısında dikildikleri sırada bu sözler Simon'ın zihninde yankılanıyordu.

Bir akşam.

Birlikte, burada, taşrada onlara ait olacak bir an. Sorumluluk veya tasa olmadan. Sadece bu Şenlik Ateşi Gecesi... Başka hiçbir şey olmadan.

Fakat... Ya Simon daha fazlasını istiyorsa?

Daha fazlasına sahip olamaz.

Sadece bir akşam. Sadece bu akşam.

Juliana bir kez daha meydan okuyordu.

Simon bu kez kabul ederse asla kurtulamayacağından korkuyordu.

Yavaşça, sadece Juliana'yı görebileceği kadar döndü. Juliana yan dönüktü, şenlik ateşini izliyordu, yüzü sevinçliy-

di. Siyah saçları ateşin ışığında parlıyordu. Kırmızılarının ve turuncularının isyanıydı, muhteşem ve coşkulu bir şeydi. Teneyse ateşin sıcaklığıyla ve duyduğu heyecanla parlıyordu.

Juliana, Simon'ın bakışını hissetti ve ona döndü. Gözlerine baktığında Simon nefesini tuttu.

Juliana çok güzeldi. Ve Simon bu geceyi istiyordu. Juliana'dan alabileceği her şeyi istiyordu.

Simon eğildi, dudakları Juliana'nın kulağının çok yakınındaydı. Juliana gibi harika kokan kulağından onu öpmek için kendini zor tuttu. "İksirden istiyorum."

Juliana geri çekildi, mavi gözleri karanlıkta laciverte dönmüştü. "Emin misin?"

Simon başıyla onayladı.

Juliana'nın dudakları geniş, güzel, büyük ve pervasız bir sırıtişla kıvrıldı. Simon ise başına kötü bir darbe yemiş gibi hissetti. "Şimdi ne olacak?"

Harika bir soruydu. İnsanlar ateşten uzaklaşmaya başlamıştı, meydandaki diğer eğlencelere dönüyorlardı. Simon ona kolunu sundu. "Çimenlerde yürümek ister misin?"

Juliana, Simon'ın koluna uzun süre baktı. Simon onun tereddüdünü anlamıştı, Juliana gözlerine baktığında gözlerindeki endişeyi görmüştü. "Bir akşam."

Simon'ın her zerresi bir akşamın yetmeyeceğini haykırıyordu.

Simon yarının ne getireceğini düşünmeyecekti.

Başını eğdi. Razi olmuştu. "Bir akşam."

Juliana'nın eli Simon'ın kolundaydı, sıcak ve sabitti. Ateşten uzaklaşıyorlardı. Işık solmuştu ancak ateşin sıcaklığı kalmıştı, eskisinden de sıcak parlıyordu.

Sessizlik içinde yürüdüler ve sonra Juliana elini odun yığınınına doğru sallayarak, “Onur duyduğumu itiraf ediyorum. Tüm bunlar, Katolikler için,” dedi.

Meydanda sert bir esinti oldu ve Juliana’yı Simon’a doğru itirdi, Simon ise kolunu ona dolamamak için kendini zor tuttu. “Belirli bir Katolik için,” dedi Simon. “Guy Fawkes az kalsın parlamentoyu havaya uçurup kralı öldürüyormuş. Şenlik Ateşi Gecesi kumpasın önlenmesinin kutlanmasıdır.”

Juliana, Simon’a döndü; Simon’ın söyledikleri ilgisini çekmişti. “Ateşin tepesindeki adam sizin Guy mı?” Simon başıyla onayladı, Juliana ise tezgâhlardan birinde bir kumaş topuna dokunmak için döndü. “O kadar da tehlikeli görünmüyor.”

Simon güldü.

Ses üzerine Juliana omzunun üzerinden baktı. “Güldüğünü duymak hoşuma gidiyor, ekselansları.”

Simon unvana karşı çıktı. “Bu gece ekselansları yok. Eğer bir gecelik özgürlük ve huzura sahipsem bir dük olmak istemiyorum.” Simon sözlerin nereden geldiğini bilmiyordu fakat gerçek oldukları inkâr edilemezdi.

Juliana başını ona doğru eğdi. “Mâkul bir talep. O halde bu gece kimsin?”

Simon’m düşünmesine gerek yoktu. Juliana’ya doğru başıyla küçük bir selam verdi, Juliana ise güldü. Sesi karanlıkta müzik gibi gelmişti. “Simon Pearson. Unvanı yok. Sade bir insan.”

Simon bir akşam için birey olmanın yeterli olabileceğini hayal edebildi.

“İnsanların sıradan bir adam olduğuna inanmalarını mı bekliyorsun?”

Eğer bu bir oynusa kuralları neden o koyamasındı? “Bu iksir sihirli mi değil mi?”

Juliana usulca gülümseyerek elini Simon’ın koluna geri koydu. “Gerçekten sihirli olabilir.”

Sessizce ilerlediler. Bir tatlı arabasının, domuzlu ve tavuklu böreklerin satıldığı bir çardağın yanından geçtiler. “Aç mısın?” diye sordu Simon. Juliana başıyla onaylayınca iştah açıcı atıştırmalıklardan iki tanesinden ve biraz şarap alarak yüzünde bir tebessümle Juliana’ya döndü. “Bay Pearson doğaçlama bir piknik yapmak istiyor.”

Gülümsemesi büyüyerek bir sırtışa dönüştü. “Bay Pearson’ı hayal kırıklığına uğratmak istemem. Şenlik Ateşi Gecesi’nde olmaz.”

Çimenlerin daha تنها bir noktasına gittiler, alçak bir banka oturup yemeklerini yediler, şölene katılanları izlediler. Yanlarından birbirini kovalayan bir grup çocuk geçti, çocukların kahkahaları onları izliyordu.

Juliana iç çekti, yumuşak ve güzel sesi Simon’ın içini ürpertti. “Küçük bir kızken böyle geceler en sevdiklerimdi,” dedi. Sesi İtalyan aksanıyla neşeliydi. “Festivaller her şeyin o kadar da nizamlı olmasının gerekmediği geceler anlamına gelir.”

Simon onu küçük bir kız olarak hayal etti. Yaşma göre uzun boyu, kirli dizleri ve rüzgârda birbirine girmiş vahşi kıvrıkcık saçları düşününce gülümsedi. Eğildi, İtalyanca olarak, “Seni o zamanlar tanımak isterdim. Küçük Juliana’yı ortamında görmek,” dedi.

Juliana güldü, Simon’ın ana dilinde konuşmaya başlaması hoşuna gitmişti, İtalyanca konuşmalarının onlara sağladığı mahremiyetin zevkini çıkardı. “Küçük Juliana’yı görsen çok şaşırırdın. Sürekli kirliydim, eve sürekli yeni bir keşifle

gelirdim. Bahçede bağırdığım için, mutfaktan *biscotti* aşır-
dığım için ve mutfağı altüst ettiğim için başım belaya girerdi.”

Simon kaşını kaldırdı. “Sence tüm bunlar beni şaşırtır mı?”

Juliana gülümseyerek başını eğdi. “Sanırım hayır.”

“Peki ya büyüdükçe? Bu festival gecelerinde bir sürü kalp kırdın mı?” Simon böyle bir şey sormamalıydı. Bu uygun değildi.

Juliana kısık, neşeli bir kahkahayla başını gökyüzüne çevirdi; uzaktaki ateşin ışığı uzun boynunu aydınlatıyordu. Simon dudaklarını oradaki hassas tene bastırıp kahkahasını zevkten iç çekişe çevirmemek için kendini zor tuttu.

Juliana ona baktığında gözlerinde hınzırlık vardı.

Simon, “Ah!” diyerek bacaklarını uzattı. “Gördüğüm kadarıyla pek yanılmadım.”

“Bir çocuk vardı,” dedi Juliana. “Vincenzo.”

Simon’ı bir duygu dalgası vurdu. Merak, kıskançlık ve ilgi bir aradaydı.

“Her yıl Verona’da nisan ayında San Zeno festivali yapılır. Şehir haftalarca hazırlanır ve Noel’miş gibi kutlanır. Bir yıl...” Juliana sustu, devam edip etmemeye emin olamıyormuş gibiydi.

Simon bir hikâyenin sonunu duymayı hiç bu kadar çok istememişti. “Şimdi duramazsın. Kaç yaşındaydın?”

“On yedi.”

On yedi. Şimdiki kadar taze yüzlü ve güzelmiş. “Ya Vincenzo?”

Juliana omuz silkti. “Benden pek de büyük değildi. Belki on sekiz.”

Simon on sekiz yaşındaki halini, kadınlar hakkındaki düşüncelerini hatırladı. Onlarla yapmak istediklerini.

Onlarla bunları hâlâ yapmak istiyordu. Onunla.

Bu bilinmeyen İtalyan çocuğa zarar vermek için yoğun bir arzu duydu.

“Gençler festival hazırlıklarına yardım etmek için kayıt olmuştu, ben de sabahın çoğu kısmında kilise avlusuna yiyecek taşımıştım. Elimde yeni bir tabakla her vardığımda Vincenzo orada olurdu, yardım etmek isterdi.”

Juliana anlatmaya devam ederken, *eminim isterdi*, diye düşündü Simon.

“Bu bir saat böyle devam etti. Evden kiliseye dört veya beş tur yapmıştım. En büyük tepsiyi sona sakladım, kutlama için koca bir tepsi kek vardı. Evden çıktım, ellerim doluydu ve kiliseye giden kestirme bir ara sokağa girdim ve orada, *Vincenzo tek başına duvara yaslanmıştı.*”

Simon’ın gözünün önünde uzun boylu, siyah saçlı, genç bir İtalya’nın görüntüsü belirdi. Gencin gözleri arzuyla parlıyordu. Simon yumruklarını sıktı.

“Tabağı benden almak için orada olduğunu sandım.”

“Öyle olduğunu sanmıyorum.” Simon’ın sesi çatallanmıştı.

Juliana küçük bir kahkaha atarak başını salladı. “Hayır. Öyle değildi. Tabağa uzandı ve tabağı ona vermeye çalıştığım sırada bir öpücük kaptı.”

Simon bu çocuktan nefret etmişti. Onun ölmesini istemişti.

“Umarım kasıklarına vurmuşundur.”

Juliana’nın gözleri büyüdü. “Bay Pearson!” diye takıldı, İngilizceye geri dönmüştü. “Ne kadar da acımasızsınız!”

“Züppe bunu hak etmiş.”

“Şu kadarını söyleyeyim, durumu hallettim.”

Simon’ın içini haz kapladı. Akıllı kız. Juliana’nın kendine bakabileceğini bilmesi gerekirdi. Yine de bunu onun için yapabilmiş olmayı diliyordu. “Ona ne yaptın?”

“Ne yazık ki Vincenzo’nun artık salyası akan bir köpeğin coşkusuyla öpme ünü var.”

Simon güldü, yüksek sesle ve kendini tutmadan. “Aferin.”

Juliana sırttı. “Biz kadınlar aslında sandığınız kadar çaresiz değiliz.”

Simon, “Çaresiz olduğunu asla düşünmedim. Aslında en başından beri bir gladyatör olduğunu düşünüyorum,” diyerek Juliana’ya şarap şişesini uzattı.

Bunun üzerine Juliana kocaman sırttı. “*Un gladiatore?* Çok hoşuma gitti,” dedi şaraptan içmeden önce.

“Evet, sanırım olurdun.” Simon, Juliana’nın içkiyi içmesini izledi. Juliana küçük şeyeyi indirdiğinde devam etti. “İtiraf ediyorum, o gencin öpüşmeyi bilmemesine çok sevindim.”

Juliana gülümsedi ve dudaklarında kalan bir şarap damlasını yalamak için dilini çıkardığında Simon dilinin hareketinden büyüldü. “Endişelenmene gerek yok. Seninle boy ölçüşemez.”

Juliana bunun ne anlama geldiğini fark etmeden önce kelimeler ağzından öylesine çıkıvermişti. Aralarındaki hava neredeyse hemen gerildi ve Juliana başını eğdi, yanakları kızarmıştı. “Öyle demek istemedim.”

“Söyledin bir kere,” diye takıldı Simon. Sesi kısıktı ve içinde dolanan arzuyla Juliana’yı kollarına alıp ona haklı olduğunu kanıtlama arzusuyla doluydu. “Geri almana izin vermiyorum.”

Juliana başını kaldırdı ve uzun, siyah kirpiklerinin arasından ona baktı. Simon, Juliana'nın müthiş güzelliğinden deliye dönmüştü. *İnsan ona bir ömür boyu bakabilirdi.*

“Geri almıyorum.”

Bunun üzerine Simon'ın kalp atışları hızlandı. Simon Juliana'nın ağabeyinin ve iki adım ötede Yorkshire'ın yarısının bulunduğu bu kalabalık meydan dışında herhangi bir yerde olmalarını diledi.

Ayağa kalktı, eğer kalkmazsa hareketlerinden sorumlu tutulamayacağını biliyordu. Eğilerek elini Juliana'ya uzattı ve onu ayağa kaldırdı. Juliana'nın kokusu bir anda etrafını sardı: Frenk üzümü ile reyhan otunun o tuhaf egzotik karışımı. Juliana yüzünü ona doğru kaldırdı, şenlik ateşinin turuncu parıltısı Juliana'nın teninde titreşiyordu ve Simon onun bakışındaki duygusallığı gördü. Eğer dudaklarını burada, ortalık yerde, herkesin önünde ele geçirirse Juliana'nın onu itmeyeceğini biliyordu.

Öpücüğün cazibesi çok kuvvetliydi.

Bir an için bunu yaparsa, bu köy meydanının ortasında Juliana'nın ona ait olduğunu ilan ederse ne olacağını merak etti. Bu, her şeyi bir anda değiştirirdi. Şerefi hemen evlenmelerini gerektirirdi ve Georgiana'nın skandalı Leighton Dükü'nün İtalyan bir tüccarın soyu şüpheli kızıyla evlenmek için çifte bir markinin kızını terk etmesinin yanında ikinci planda kalırdı.

Ama Juliana'ya sahip olurdu. O anda bu yeterli olurmuş gibi geldi.

Bunu yapabilirdi, Juliana'nın dudakları tüm yumuşaklığıyla ve cazibesiyle birkaç santim uzağındaydı ve yapması gereken tek şey aralarındaki mesafeyi kapatmaktı. Juliana onun olurdu.

Juliana'nın pembe dilinin ucunun alt dudağını okşamasını izledi ve Simon'ın içine arzu mızrak gibi saplandı. Juliana konuştuğunda sesi neşeli ve sıradandı. "Biraz daha yürüyelim mi?"

Juliana, Simon'm içinde kıvranan dayanılmaz arzuyu, kasılmayı hissetmemişti.

Simon boğazını temizledi, zihninin de açılacağını umut ederek sesinin sakinleşmesini bekledi.

"Elbette."

Juliana, Simon'ı zavallı yavru köpek gibi arkasında bırakarak yürümeye başladı. Juliana onu tezgâh sırasına doğru geri götürdüğünde hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Diğer insanların yanındayken, hareket halindeyken ve Juliana'nın sıcaklığını penisinin yakınında hissetmiyorken daha istikrarlı oluyordu.

Yürürken Juliana çenesini gece havasına doğru kaldırdı, derin bir nefes aldı ve nefesini uzun bir solukla verdi. "Sanırım köyü sevebilirim."

Bu cümlesi Simon'ı şaşırtmıştı. Juliana öylesine enerji doluydu ki bu sessiz taşra köyü ona hiç uymuyor gibiydi. "Londra'ya tercih mi ediyorsun?"

Juliana gülümsedi ve Simon, Juliana'nın hareketinde kendisiyle dalga geçtiğini gördü. "Sanırım burası beni tercih ediyor."

"Bence Londra'ya aitsin."

Juliana başını salladı. "Artık değil. En azından yılın geri kalanı için değil. Sanırım burada, Yorkshire'da kalacağım. Minerva Evi'nin kadınlarını seviyorum, Lucrezia çayırarda koşmaktan hoşlanıyor ve sezonu kapatmaya hazırım."

Simon onu taşrada bırakma düşüncesinden nefret etmişti. Juliana'nın kattığı heyecan olmadan Londra'ya, vakur ve sıkıcı hayatına dönmekten nefret etmişti. Juliana'nın canlılığı burada, tarlaların ve koyunların arasında kaybolurdu. Juliana sabah sisinde Hyde Park'ta atıyla koşturuyor olmalıydı, satenlerle ve ipeklerle bezenmiş halde sosyete balolarında vals yapıyor olmalıydı.

Onunla birlikte.

Simon gözünün önüne gelen görüntü karşısında nefesini tuttu, Juliana kolundaydı ve sosyetenin ilgi odağıydı. *İmkânsız.*

Juliana bir standın girişinde durdu, parmaklarını sade bir şapkanın yeşil dantelli kenarında gezdirdi. Simon onun düz, narin tırnağının şapkanın kenarına sürtünmesini izledi ve o parmağın boynuna, omuzlarına, gövdesine sürtünmesinin nasıl bir his olacağını merak etti.

Aniden sertleşerek kıpırdandı, neyse ki karanlıktı fakat başını çevirmedi, Juliana'nın şapkayı okşamasından büyülenmişti. Sonunda, Juliana'nın başlığı okşamasına bir saniye daha dayanamayacak hale gelince cebinden bir kese bozuk para çıkarttı ve satıcıya, “Şapkayı hanımefendi için almak istiyorum,” dedi.

Juliana'nın gözleri büyüdü. “Alamazsın.”

Ancak tezgâhtaki adam parayı çoktan almıştı. “Takmak ister misiniz, leydim?”

Juliana adama aldırış etmeyerek Simon'ın gözlerine baktı. “Yakışık almaz. Bana kıyafet alamazsın.”

Simon şapkayı durduğu yerden alarak satıcıya bozuk bir para daha fırlattı. Şapkayı Juliana'ya uzatarak, “İksir içtiğimizi sanıyordum, yanılıyor muyum?” dedi.

Juliana uzun süre şapkaya baktı, Simon bir an şapkayı kabul etmeyebileceğini düşündü. Juliana şapkayı alınca Simon farkında olmadan tuttuğu uzun nefesini bıraktı.

“Dahası...” diye takıldı Simon, “kaybettiğin şapkanın yerine sana yeni bir tane alacağıma söz vermiştim.”

O zaman yaşananlar Juliana’nın zihninde tekrarlanırken Simon onu izledi. Juliana’nın kollarında üşürken ve titrerken yarattığı hissi hatırladı. Bu konuyu açmamış olmayı diledi.

“Eğer yanlış hatırlamıyorsam, Bay Pearson...” Juliana duraksadı, elindeki şapkayı çevirdi, Juliana’nın o akşamlık takma ismini kullanması Simon’ın içini ısıtmıştı. “Bir düzine şapka almayı teklif etmiştin.”

Simon yapmacık bir ciddiyetle başını bir kez eğip onay verdi ve tezgâhın sahibine geri döndü. “Bunlardan on bir tane daha var mı? Farklı renklerde olabilir mi?”

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Juliana ise gülerek Simon’ın koluna girip onu tezgâhtan uzaklaştırdı. Satıcıya neşeyle gülümsedi. “Ciddi değil. Özür dileriz.”

Adamın gözleri ışıldadı. “Şenlik Ateşi Gecesindeyiz, leydim. Guy’ı yakmakla ilgili şeyler hepimizi biraz delirtiyor.”

Yürüdükleri sırada Simon, “Bence biraz daha komikleştiriyor,” dedi.

Juliana yavan bir sesle, “Senin cinsin söz konusu olduğunda ikisi de aynı kefeye çıkıyor,” dedi, bu kez kakhaha atma sırası Simon’daydı.

Birkaç metre yürüdükten sonra Juliana bir kez daha yavaşladı, Simon’a yandan bir bakış atarak dikkatini elindeki şapkaya çevirdi. “Teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti.”

Gerçekten öyleydi. Simon ona yüzlerce şapka almak istiyordu. Pelerinler, elbiseler, atlar, eyerler piyanolar ve Juliana ne isterse. Juliana'yı mutlu eden ne varsa Simon onun bunlara bolca sahip olmasını istiyordu.

O yüzden Juliana, "Özür dilerim," dediğinde ve Simon sesindeki üzüntüyü duyduğunda bundan hiç hoşlanmadı.

Durdu, Juliana ona bir kez daha bakana kadar kıpırdamadı. "Ne için?"

Juliana'nın omzu hafif bir silkişle kalktı. *Tanrım, bu omuz silkişlere bayılıyordu.* "Her şey için. Bu kadar zor olduğum için. Sana meydan okuduğum için, seni kıskırttığım için, sana uygun olmayan notlar gönderdiğim için, seni kızdırdığım ve yıldırtdığım için ve her şeyi bu kadar zorlaştırdığım için." Juliana gözlerine baktığında Simon onun büyük, mavi gözlerinde dürüstlüğü ve pişmanlığı gördü.

Juliana devam etmeden önce başını bir kez salladı. "Bilmiyordum, Simon. Adap ve itibar konusunda endişe duymak için bu kadar çok sebebin olduğunu bilmiyordum. Bilseydim..." Sustu. Simon'a bakmak dayanamayacağı kadar acı verecekmiş gibi omzunun üzerinden şenlik ateşine baktı. "Bilseydim o aptalca meydan okumayı asla yapmazdım. Seni asla bu kadar zorlamazdım."

Juliana'nın sesi o kadar yumuşaktı ki eğer rüzgâr başka yöne doğru esmeseydi Simon onu duyamayabilirdi. Sözlerindeki üzüntüyü duymayabilirdi.

"Üzgünüm."

Çimenlerin en ucuna gelmişlerdi, tezgâhlar sona ermişti, Simon hiç düşünmeden onu son tezgâhın arkasından karanlığa doğru çekti ve meydanın köşesindeki bir grup ağacın arasına götürdü.

“Bu gece sıradanlık olacağı konusunda anlaştığımızı sa-
nıyordum,” dedi Simon. Bulundukları yerin mahremiyetin-
den dolayı sesi yumuşaktı. Ağaçlar onlara karanlığın örtüsü-
nü sağlıyordu, şenlik ateşinin titrek ışıkları ve sesler her şe-
yin bir rüyaymış gibi görünmesini sağlayacak kadar uzaktı.

Sanki gerçekten sihirli bir iksir içmişlerdi.

Sanki bu gece farklıydı.

Simon, Juliana’nın başını salladığını görmekten ziyade
hissetti. “Ama gerçekte öyle değil, yanılıyor muyum? Sen
hâlâ bir düksün, bense... Kimsem oyum.”

Simon, “Hayır, Juliana,” diye fısıldayarak ona yaklaştı,
elini kaldırıp Juliana’nın çenesini tuttu ve yüzünü kendine
doğru eğdi. “Bu gece değil.”

Simon onun yüzünü görebilmeyi diliyordu.

“Evet, bu gece bile. Sihir bile bizi değiştiremez, Simon.
Kimliklerimiz üzerimize yapışmış.” Juliana’nın duygu dolu
sesi Simon’ı sarmalayarak içini sızlattı. “Sadece bilmeni isti-
yorum. Anladığımı bilmeni istiyorum. Meydan okumada bu-
lunduğum geceye geri dönebilseydim iddiamı geri alırdım.”

Simon iddiasını geri almasını istemiyordu.

“Geçmişe dönüp farklı bir araba seçebilmeyi dilerdim.”

Başka bir adamın onu arabasının zemininde bulduğu bu
alternatif gerçek karşısında Simon’ın içinde mantıksız bir
kıskançlık alevlendi.

Juliana ona aitti.

Sahiplenme dalgası rahatsız ediciydi ve Simon bu duy-
gusunu kontrol etmeye çalışırken Juliana’yı serbest bıraktı.

Juliana onu yanlış anlayarak geri çekildi, aralarına mesa-
fe koydu. Simon onun yokluğunu şiddetli bir şekilde hisset-
ti. “Bugün iki hafta oldu, biliyor muydun?”

Simon iddiayı günlerdir düşünmemiştir. Yorkshire'a gelmek için yola çıktığından beri aklına gelmemiştir. Hızlı bir süre hesaplaması yaptı.

"Bu gece iki hafta. Evet."

Ve sen bana tutkuyu gösterme sözünü tuttun.

Simon bunları söylemedi. Fırsatı olmadı.

"Sana diz çöktüremedim."

Daha beterini yapmıştı. Sanki Simon'ın kalbini göğsünden söküp almıştı.

"Planım bir noktada yanlış gitti," dedi Juliana. Sesi o kadar yumuşaktı ki Simon onu karanlıkta zar zor duyuyordu. "Çünkü tutkunun her şey olduğunu keşfetmeni sağlamak yerine tutkunun aşk olmadan hiçbir değeri olmadığını keşfettim."

Juliana ne diyordu?

Mümkün olabilir miydi?

Simon ona uzandı, Juliana karanlığın içlerine doğru daha da geri çekilirken Simon'ın parmakları kollarını sıyırdı. "Bunun anlamı ne?"

Ufak, neşesiz bir ses duyuldu ve Simon onun yüzünü görmek için yanıp tutuştu.

"Juliana?" Simon karanlıkta onu zar zor seçiyordu.

"Anlamıyor musun, Simon?" Juliana'nın sesi titriyordu. Simon bundan nefret etmişti. "Seni seviyorum."

Bu sözleri Juliana'nın dudaklarından, güzel ve şiirsi akşamından duyana kadar bunları ondan duymayı ne kadar çok istediğini fark etmemiştir. *Juliana onu seviyordu.* Bu düşünce, zevk ve acı aynı anda bedenini sardı; düşünebildiği tek şey Juliana'yı kollarına almazsa ölebileceğiydi.

Ona sarılmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Sonrasında neler olacağını bilmiyordu fakat bu bir başlangıçtı.

Juliana onu seviyordu.

Dudaklarında Juliana'nın adıyla ona doğru ilerledi. Bu an için, bu akşam için Juliana'nın ona ait olduğundan emindi.

Onu kollarının arasına çekti, Juliana ise mücadele etti. "Hayır! Bırak beni."

"Tekrar söyle," dedi Simon. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Buna hakkı yoktu. Yine de istiyordu.

"Hayır." Simon, Juliana'nın sesindeki pişmanlığı duydu. "Zaten hiç söylememeliydim."

Simon gülümsedi. Elinde değildi. "İnatçı kız." Onu iyice kendine doğru çekti, elini Juliana'nın narin boynunda gezdirerek yüzünü kendine doğru eğdi. "Tekrar söyle."

"Hayır."

Simon onu öptü, dudaklarını güçlü ve kararlı bir şekilde ele geçirdi, Juliana ise ona hemen boyun eğdi. Simon, Juliana'nın tadı karşısında inledi fakat kendini onda kaybetmeden önce geri çekildi. "Tekrar söyle."

Juliana tatsızca ofladı. "Seni seviyorum."

Simon, Juliana'nın sesinin işkence görüyormuş gibi çıkmasına aldırış etmedi. Sözleri içini kasıp kavurmuştu. "Duygulu bir sesle, deniz kızı."

Juliana tereddüt edince Simon onun geri çekilebileceğini düşündü ama Juliana kendini ana bıraktı, ellerini Simon'ın kollarına koydu, okşayarak ensesine doğru çıktı, parmaklarını saçlarına geçirerek Simon'ı alev alev yakan okşayışıyla sevdi. Ağzı Simon'ın ağzına değmek üzereydi ve konuştuğunda sesi kısıktı, yumuşaktı, mükemmeldi.

“Ti amo.”

Juliana bunu ana dilinde söylediğinde Simon gerçeği duydu ve bu onu mahvetti. O anda Juliana’ya istediği her şeyi verebilirdi. Onu sevmeyi bırakmadığı sürece.

“Beni tekrar öp,” diye fısıldadı Juliana.

Ricası gereksizdi, Simon’ın dudakları çoktan dudaklarının üzerindeydi.

Simon mükemmel açığı arayarak, ona istediği gibi yön vererek gücünü ve akıl sağlığını tehdit eden uzun, yavaş öpücüklerle defalarca öptü. Sonsuza dek zamanları varmış gibi uzun uzun ve yavaşça öpüştiler. Juliana, Simon’ın her hareketine karşılık veriyordu. Simon sertken sert, nazikken de nazik davranıyordu.

Juliana mükemmeldi.

İkisinin uyumu mükemmeldi.

“Juliana,” dedi Simon. Öpücüklerin arasında durup konuştuğunda kendi sesini bile zor tanımıştı. “Tanrım, çok güzelsin.”

Juliana güldü, sesi Simon’ın iliklerine kadar işledi. “Çok karanlık. Göremezsın.”

Simon ellerini Juliana’nın tüm doğru noktalarda mükemmel kıvrımlara sahip bedeninden aşağı doğru gezdirdi, kalçalarını avuçlayarak ikisi de heyecandan inleyene kadar kendine doğru çekti. Juliana’nın dudaklarına karşı, “Ama hissedebilirim,” diye fısıldadı, yumuşak dudakları ve birbirine karışan dilleriyle yeniden öpüştiler.

Juliana geri çekilerek Simon’ın alt dudağını ipeksi diliyle okşayıp Simon’ın içine arzu okları gönderdiğinde Simon inleyerek Juliana’nın dolgun, dik göğsünü avuçladı ve göğsünün sertleşmiş ucunu kıyafetlerinin üzerinden çimdikledi.

Juliana iç geçirdi ve sesi bir deniz kızının çağrısıydı, Simon'a onu çırılçıplak soyması ve onu ağzıyla ve bedeniyle örtmesi için yalvarıyordu.

Simon onu bu küçük cennetin çimenlik zeminine yatırmak ve ikisi de isimlerini hatırlamaz olana kadar onunla sevişmek istiyordu.

Hayır.

Halka açık bir meydandaydılar.

Durması gerekiyordu.

Juliana daha iyisini hak ediyordu.

Durmalıydılar.

Simon onun itibarım zedeledikten önce.

Simon öpücüğü sona erdirerek geri çekildi. "Bekle." İkisi de çok hızlı soluk alıyordu, Juliana'nın nefes alışının ritmi Simon'ın arzuyla kıvrınmasına yol açıyordu. Simon tüm bedeni karşı koysa da onu bırakarak geri çekildi. "Durmalıyız."

"Neden?" Bu basit, yalvarış yüklü soru onu neredeyse mahvediyordu. Simon kendine böylesine hâkim olabildiği için bir madalyayı hak ediyordu.

Tanrım, Juliana'yı istiyordu.

Juliana'nın itibarına bir tehdit oluşturmadan yakınında durmak ise artık neredeyse imkânsız bir hâl almıştı.

İtibarını tehdit etmek mi?

Eğer birileri onları bulursa Juliana'nın itibarı paramparça olurdu.

"Simon..." dedi Juliana ve Simon onun sesindeki sakinlikten nefret etti. "Elimizde bir tek bu var. Bir akşam."

Bir akşam.

Bir saat önce ikisi de gülerken, birbirlerine takılırken ve olduklarından başka biriymiş gibi davranırken çok basit gelmişti.

Şimdiyse onunla karanlıkta dikilirken Simon başka biri olmak istemiyordu. Kendisi olmak istiyordu. Juliana'nın da kendisi olmasını istiyordu ve bunun yeterli olmasını istiyordu. Ama değildi.

Bir akşam da yeterli olmayacaktı.

Artık Juliana'nın yanında olamayacaktı. İstedğini almadan olmazdı. Juliana'nın itibarını mahvetmeden olamazdı.

Simon onu mahvetmeyecekti.

O yüzden aklına gelen tek şeyi söyledi, karanlık Juliana'nın gerçeği gözlerinde görmesini engellediği için minnettardı çünkü Juliana tek bir kelimesiyle onu dizlerinin üstüne çöktürüp yalvartabilirdi.

“Akşam sona erdi.”

Juliana donup kaldı ve Simon kendinden nefret etti.

Juliana arkasını dönüp kaçtığı anda ise Simon kendinden daha da nefret etti.

On Yedinci Bölüm

*Ev partileri doğru yoldan
sapmanıza yol açacak şeylerle doludur.
Seçkin bir hanımefendi kapısını kilitler.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Bu sezon gerçekleşen nişan atmalardan
aşk evliliği salgınına sorumlu tutuyoruz.
—The Scandal Sheet, Kasım 1823*

Saatler sonra tüm Townsend Park halkı uykudaydı fakat Juliana yatak odasında volta atıyordu, kızgındı.

Duygularını Simon'a itiraf ettiği için kendine kızgındı.

Onu reddettiği için, ittiği için Simon'a kızgındı.

Bir an için sihirli iksirlerle ve bir akşamlik sıradanlıkla eğlenirken sonraki anda Juliana ona aşkını itiraf etmişti ve kollarındaydı. Simon onu geri çevirene kadar her şey muhteşimdi.

Onu sevdiğini söyleyerek ne kadar da aptallık etmişti.

Doğru olmasının önemi yoktu.

Yatağın ayakucunda durdu, berbat bir aşağılanma duygusuyla gözlerini kapattı.

Ne düşünüyordu ki?

Anlaşılan düşünemiyordu.

Belki de bir şeyleri değiştirebileceğini düşünmüştü.

İç çekerek yatağın ucuna oturdu, daha sonra elleriyle yüzünü örterek aşağılanmanın, yerini üzüntüye bırakana dek içini kavurmasına izin verdi.

Simon'ı seviyordu.

Ona sahip olamayacağını biliyordu. Simon'm ailesine, unvanına ve nişanlısına sırtını çeviremeyeceğini biliyordu fakat belki de zihninin sessiz, karanlık bir köşesinde onu sevdiğini söylemenin aşkının yeterli olduğu gizli bir dünyanın kapılarını açacağını ummuştu.

Aşkının adap ve itibar gereksiniminin üstüne çıkmaya yeteceği bir dünya.

Simon'a yeteceği bir dünya.

Sonra da söylemişti. Sesli olarak. Sözleri küçük ağaç topluluğunun etrafında yankılanırken anında sözlerini geri alabilmeyi dilemişti. Hiç söylememiş olmayı çünkü artık aşkını itiraf ettiğine göre her şey daha da kötüleşmişti. Çünkü bunu sesli olarak söylemesi sözlerini çok daha gerçekçi kılmıştı.

Simon'ı seviyordu.

Bu geceden önce doğruya olan takıntısı ve sakın, soğuk görüntüsüyle düzgün, kibirli, kayıtsız Simon'ı seviyordu. Onu kımıldatmayı; o görüntüsünü çatlatmayı ve onu öpmekten, ona dokunmaktan, o karanlık, muzip tavrıyla onun-

la konuşmaktan kendini alamayan arzulu, tutkulu Simon'ı zincirlerinden koparmayı da seviyordu. Fakat bu gece onun geri kalanına âşık olmuştu: Leighton Dükü'nün içinde saklanan gizemli, gülümseyen, şakalaşan Simon'a.

Juliana onu kendine istiyordu.

Ancak Simon asla onun olmayacaktı. Juliana bu kültürün, Simon'm eşinde bulunmasını asla kabul etmeyeceği -*Simon'ın* kabul etmeyeceği- bir sürü kusurla doluydu. Skandalları çekmeye devam eden düşmüş bir markizin İtalyan, Katolik kıızıydı. Simon Leighton Dükü olduğu sürece asla beraber olamazlardı. İkisinin de kaderinde başkaları vardı.

En azından *Simon'*ın kaderinde başka biri vardı.

Bunu düşününce Juliana kaskatı kesildi. Aniden, göz kamaştırıcı bir netlikle neler olacağını anladı. Ayağa kalktı, köşedeki paravana doğru gitti.

Bir geceliğine ona teslim olacaktı.

Ardından gelecekleri ise yarın düşünecekti: Londra, İtalya, Simon olmadan bir hayat... Fakat bu gece kendine bunu yapma izni verecekti. Onunla birlikte bir gece.

İpek bir sabahlık giydi, kuşağını beline bağladı ve ne yaptığını bir kez daha düşünme fırsatı bulamadan odasının kapısına yöneldi.

Odadan çıkınca karanlık koridorda duvar kenarından ilerledi, ilerlediği sırada bir elini duvarda gezdirerek kapıları sayıyordu. İki. Üç. Dördüncü kapıda durdu, elini maun kapıya dayadı, kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Devam ederse eninde sonunda hareketleri sosyetenin ondan beklediği gibi skandala yol açacaktı. Muhtemelen de Juliana bunun bedelini ödeyecekti.

Ancak pişmanlık duymayacaktı.

Aslında bu bir gecesini almazsa bundan sonsuza dek pişmanlık duyacaktır.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Odadaki tek ışık şömineden geliyordu. Juliana'nın Simon'ı görmesi birkaç saniye sürdü. Simon ateşin önünde duruyordu, elinde bir bardak viski vardı ve üzerinde sadece ayakkabıları, pantolonu ve gıcır gıcır beyaz gömleği vardı.

Juliana kapıyı arkasından sıkıca kapattığında Simon bir anda kapıya doğru döndü. Yüzündeki şaşkınlık yerini hızla daha tehlikeli bir duyguya bıraktı. "Burada ne işin var?" diye sorarak Juliana'ya doğru ilerledi ancak görünmez bir duvara çarpmış gibi adımının ortasında durdu.

Juliana derin bir nefes aldı. "Gece sona ermedi, Simon. Bana geri kalanını borçlusun."

Simon gözlerini kapattı ve Juliana onun sabır diliyor olabileceğini düşündü. "Bana bu odada benim yanımda olmadığını söyle. Üstünde geceliğin dışında başka bir şey olmadan burada olmadığını söyle."

Simon gözlerini açtı ve sıcak bal gibi akıcı bakışları Juliana'yı buldu. Bakışı Juliana'nın içini kavurdu; Simon'ın sıcaklığını, dokunuşunu, öpücüklerini, onu ne kadar çok sevdiğini hatırlattı.

Bu an... Bu gece olmadan... Ona ait olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden hayatının geri kalanını yaşayamazdı.

Şimdi ya da hiçti. Tereddüt etmek için vakit yoktu.

Juliana ellerini ipek sabahlığının kuşağına koyup Simon onu durduramadan, o kendini durduramadan kuşağı hızlı ve çevik hareketlerle çözdü.

Bir gece.

İçindeki deniz kızını çağırarak, “Gecelik giymiyorum, Simon,” dedi.

İpek kumaşın safır bir birikinti şeklinde ayaklarının dibine düşmesine izin verdi.

Simon onun uzun, mükemmel derecede güzel, büyüleyici, çıplak bedenine bakarken ona direnmesi gerektiğini düşünmüyordu. Onu çıkardığı o bir parça ipeğe sarıp odasına geri göndermesi gerektiğini de düşünmüyordu. Aslında yapması gereken kesinlikle buydu.

Böyle bir şeyin olduğunu unutmaması gerektiğini de düşünmüyordu çünkü karşılaştığında boşuna kürek çekmenin ne demek olduğunu bilirdi. Ayrıca bu anı asla unutmayacaktı.

Juliana’nın onun olacağını fark ettiği an.

Juliana’nın onunla cesur, cüretkâr, mükemmel bir şekilde ve sunduğu şeyi almasını isteyerek onunla yüzleşmesini izlerken bu sözlerin doğruluğu neredeyse dayanılmazdı.

Juliana buradaydı. Ve çıplaktı.

Ve Juliana onu seviyordu.

Onu geri çevirecek gücü de, iradesi de yoktu. Onu bu kadar çok isterken yapamazdı.

Yeryüzünde ona karşı koyabilecek bir erkek yoktu ve Simon denemekten bıkmıştı.

Her şey değişecekti.

Bu sözler zihninde fısıldaşırken Simon bunların bir vaat mi, yoksa bir uyarı mı olduğundan emin olamadı. Ama artık umurunda değildi.

Juliana kıpırdamadan gururla duruyor, ona bakıyordu. Güzel teni bedeninde çekici, işveli gölgeler oluşturan titrek sarı ışıktaydı. Saçını salmıştı ve saçları onu sarmalı-

yordu; kuzguni l  leleri ger  ek biri değil de klasik bir resimmiş gibi omuzlarını ve dik, sıkı g  ğ  slerini   rt  yordu.

Elleri iki yanındaydı. Parmaklarını en   ekici sırlarını saklayan m  kemm  l, karanlık    geni bilin  li olarak   rtmemeye   alışıyormuş gibi yumruk yapmıştı. Simon, Juliana'nın m  kemmelliği karşısında az kalsın inliyordu.

Juliana onun akıl sağlığı tapınağındaki kurbandı.

Juliana derin bir nefes aldı ve nefesini uzun, titrek bir solukla bıraktı. O an Simon onun titrediğini fark etti. G  zel, kıvrımlı belinin yumuşak teni, g  ğ  slerinin teredd  tl   kal-kıp inişi, boğazındaki titreme...

Juliana gergindi.

Simon elindeki bardağı yere d  ş  rd  , bardağın nereye d  şt  ğ   veya neye zarar verdiği umurunda değildi. Umurunda olan tek şey Juliana'ya ulaşmaktı.

Juliana'ya sarıldı, onu kaldırdı. Juliana kollarını Simon'm boynuna, bacaklarını ise beline doladı, daha sonra parmaklarını Simon'ın sa ına geçirdi ve Simon'm ağzı Juliana'nın ağzını buldu.

  p  şmeleri sert ve şehvetliydi, Juliana, Simon'ın arzusuna karşılık veriyordu. Simon nereye giderse Juliana da onu izliyordu, ağzını onun için açıp Simon'ı alev alev yakan bir dizi k    k, kontrols  z i    ekişle birlikte ona istediği her şeyi veriyordu.

Juliana onundu.

Simon dudaklarını ayırarak Juliana'ya nefes alması için biraz mesafe tanıdı. "Eğer kalırsan kendini bana verirsin."

Juliana'n   bunu anlaması gerekiyordu. Kendi kararını vermeliydi.

Juliana başıyla onayladı. Gözleri arzuyla ağırlaşmıştı. “Evet. Seninim.”

Simon başını salladı, tutkusunun onu ele geçirmesinden ve ikisinin de kendilerini kaybetmelerinden önce sadece saniyeleri olduğunu biliyordu. “Herhangi bir şüpheden varsa şimdi git.”

Kısa bir sessizlik olduğunda Juliana’ya sahip olma arzusu yoğun, acımasız ve sarsıcı bir şekilde içini kapladı. Juliana’nın mavi ve güzel bakışları netleşti. “Şüpheden yok, Simon.” Simon’a doğru eğildi, dudakları Simon’ın dudaklarına hafifçe dokunarak onu çıldırtıyordu. “Bana her şeyi göster.”

Simon’ın kontrolü kırılmıştı ve artık umurunda değildi. Juliana’yı tekrar tekrar öperken; ellerini sıcak, müthiş pürüzsüz teninde gezdirirken; onu kendine doğru bastırırken; dolgun ve sıkı kalçalarını avuçlarıyla kavrarken ilkel bir arzu onu ele geçirmişti.

Konuşabileceği kadar geri çekildi. “Benimsin!” dedi ve sesindeki kontrolsüzlüğü duydu. Önemsemiyordu. O anda Juliana için hissettikleri tamamen ham duygulardı. “Benim!” diye tekrarladı. Juliana gözlerine bakana kadar ona almak için uzandığı öpücüğü vermedi. “Benim!”

“Evet,” dedi Juliana. Simon’ın üzerinde sallanınca sıcaklığının penisinin üstündeki varlığı Simon’ı çılgına çevirdi. “Seninim.”

Simon onu bir kez daha öpererek ödüllendirdi.

*Tanrım, Juliana’yı öpmeye bayılıyordu. Tadını, coşkusu-
nu, dilinin vuruşlarıyla onu çılgına çevirmesini seviyordu. Juliana’nın arzudan büyüleyici şekilde mavileşen gözlerine bir kez daha bakmak için kısa süre geri çekildiğinde Juliana neredeyse hemen başını salladı. “Seninim,” diye tekrarla-*

yarak Simon'ın alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve onu öpmeye geri döndürdü. Simon, Juliana'nın sert hareketi yüzünden inledi.

Juliana onun deniz kızıydı. En başından beri öyleydi.

Onu kasaba meydanında geri çeviren, konumuna uygun beyefendilere yakışır bir kendini tutmayla onu ailesine geri gönderen seviyeli düğün yok olmuştu. Onun yerini etten kemikten, açlık çeken sade bir adam almıştı.

Juliana ise onun ziyafet masasıydı.

Juliana'yı yatağa taşıdı, her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordu ama önemseyemiyordu. Temiz keten çarşafın üzerinde Juliana'nın üzerine uzandı. Kendini Juliana'nın uzun, sıcak baldırlarının arasına bastırarak ağzını yeniden tekrar tekrar ele geçirdi ve öpücüklerin arasında ona hem İngilizce hem de İtalyanca fısıldadı.

“Deniz kızım. *Carina...* Çok yumuşaksın... Çok güzel... *Che bella... Che bellissima.*”

Juliana, Simon'ın altında kıvranıyordu. Çıplak tene ulaşmak için elleriyle Simon'ın gömleğinin kumaşını yukarı doğru çekerken kendini ona bastırıyor ve sallanıyordu. Daha sonra parmakları Simon'ın üzerindeydi, sırtında alevden izler bırakıyordu, Simon ona daha yakın olamazsa ölebileceğini düşündü. Simon, Juliana'nın üzerinde doğruldu. Hareketi sertleşmiş ve kalınlaşmış penisinin Juliana'nın en yumuşak, en sıcak yerine denk gelmesini sağlayınca zevkten tısladı.

Başını eğip Juliana'ya bakarak büyük, öpülmekten şişmiş dudaklarını; pembeleşmiş yanaklarını; arzuyla dolu büyük mavi gözlerini seyretti. Juliana'nın elleri Simon'ın karnında dolandı. Parmaklarını, gömleğinin altından sokarak

kararsız başparmağı meme ucunu bulana kadar göğsünden yukarı doğru kaydırды ve Simon inledi.

Juliana'nın gözlerinde hınzır bir bakış belirdi. Aynı şeyi tekrar tekrar yaptı, Simon sonunda, "Beni öldürüyorsun," diye fısıldayarak eğildi ve Juliana'nın ağzını bir kez daha ele geçirdi.

Başını tekrar kaldırdığında Juliana, "Gömleğini çıkart. Daha yakın olmak istiyorum. Olabildiğince yakın" dediğinde Simon bu sözlerin aleviyle boğulacağını düşündü.

Gömlek anında çıkmıştı. Simon, Juliana'nın dudaklarını bir kez daha esir alarak onu şehvetle öptü ve çekici bedene daha rahat ulaşmak için üzerinden yuvarlanarak yatağa uzandı. Onu kaybedince Juliana isyan ederek Simon'a uzandı ama Simon ellerini yakalayarak iki elini de tek eliyle kolayca tutup başının üstüne kaldırdı. "Hayır! Benimsin!" dedi. Boştaki eliyle Juliana'nın güzel göğsünün ucuna doğru indi ve meme ucu sertleşip ağzı için yalvarana dek orayı okşadı. Juliana'nın kulağına, "Bana geldin," diye fısıldayarak yumuşak kulak memesini yaladı. "Neden, deniz kızı?"

"Ben..." diye söze başladı Juliana, Simon göğüs ucunu parmaklarının arasında yuvarlayınca sustu.

"Neden?" diye tekrarladı Simon, Juliana'nın cevabını duymak için çıldırıyordu.

"Geceyi istedim," diye inledi Juliana.

"Neden?" Simon dudaklarını Juliana'nın boynunda gezdirdi, dilini boyun çukuruna batırdı.

"Ben..." Simon sızlayan meme ucuna doğru ilerlerken göğsüne yumuşak öpücükler kondurarak bir iz bırakınca sustu. "Simon..." Fısıltısı bir yalvarıştı. *Tanrım, adını Juliana'nın dudaklarından duymaya bayılıyordu.* Simon meme

ucuna uzun bir nefes üfledi; teninin gerilmesinin ve Juliana'nın iç çekişinin tadını çıkardı. "Lütfen..."

"Neden bana geldin?"

Söyle şunu, diye geçirdi içinden Simon haddi olmadığını bile bile. Bunu hak etmediğini bildiği halde.

"Seni seviyorum."

Son derece basit, son derece dürüst bu sözler üzerine Simon'ın içini müthiş bir heyecan kapladı. Gerilen meme ucunu dişlerinin arasına alarak Juliana'yı oradaki tatlı tene uzun uzun asılarak ödüllendirdi. Simon, Juliana'nın ona doğru kıvrılmasına, dilini ve dişlerini hassas teninde gezdirdiğinde çığlık atmasına, ellerinin kıvrılarak parmaklarının parmaklarına kenetlenmesine bayılıyordu.

Simon başını kaldırdığında ikisi de hızlı hızlı soluk alıyordu ve Simon onun her yerine dokunmak için ölüyordu.

Her yerinin tadına bakmak için.

"Tekrar."

"Seni seviyorum."

Simon, Juliana'nın ellerini serbest bıraktı; göğüslerine, karnına ve baldırıyla kalçasının birleştiği yumuşak kıvrıma sıcak öpücükler kondurarak bedeninde aşağılara indi.

Juliana'nın kokusu dayanılmaz derecede mükemmeldi. Yumuşaklığına, dokunuşuna, çarşafı uzanarak kalçalarını ona doğru sallamasına tutkundu. Hayatında hiçbir şeyi onu istediği gibi istememişti. Şimdi.

Ve Juliana buradaydı.

Ve onundu.

Simon yataktan inip yatağın yanında diz çöktü. Juliana hemen doğruldu. "Nereye?" Simon onu yatağın ucuna çekip bacaklarını aşağı doğru sallandırınca sorunun yerini kü-

çük bir çığlık aldı. Simon bileğinden dizine kadar pürüzsüz, yumuşak tenini okşadı. Büyük, kahverengi ellerinin Juliana'nın bacaklarının kıvrımında dolanmasını izledi ve güçlü, sıkı baldırlarını avuçlama dürtüsüne karşı koyamadı, sonra da bacaklarını araladı.

“Ne yapıyorsun? Simon!” diye inledi Juliana. Simon öne doğru eğildi ve bedenini Juliana'nın baldırlarının arasına yerleştirdi. Juliana'nın elleri Simon'ın dokunmak için can attığı yeri örtmeye uzandı. Simon, Juliana'nın çenesini dişleriyle hafifçe kısırdı.

“Uzan, deniz kızı.”

Juliana başını salladı. “Yapamam. Yapamazsın.”

“Yapabilirsin. Ve yapacağım.” Simon sesindeki çatallaşmayı duydu. İçinde dolanan yakıcı arzuyu hissetti. Eğer Juliana bir an önce ona dokunmasına izin vermezse... Simon, Juliana'nın kulağına kısık sesle, “Her şeyi istemiştin,” dedi. “Bu da bir parçası.”

Juliana geri çekildi. Simon o denli sertleşmiş ve arzulu olmasaydı bakışındaki kuşkudan dolayı gülebilirdi. “Öyle bir şeyi hiç duymamıştım.”

Simon, “Kendini bana verdin,” diyerek Juliana'nın baldırlarını iyice bastırdı, ellerini yukarı doğru kaydırarak dilini Juliana'nın mükemmel yanaklarından birinin kıvrımına değdirdi. “İstediğim şey bu.” Simon'm parmakları ellerine uzanıp görüntüsünü engellediğinde Juliana nefesini tuttu. Simon parmak uçlarını ikisinin de zar zor hissettiği hafif bir dokunuşla ellerinin üzerinde gezdirdi. Narin bileğinden yukarı doğru okşayarak tekrar aşağı indi. “Bence sen de istiyorsun.”

Juliana'nın kulağına doğru çıktı; Juliana'nın utangaçlığını, belirsizliğini seviyordu. Ona sırlarını öğretmek istiyor-

du. “Buran sızlıyor, değil mi?” Juliana başıyla hafifçe onayladı ve Simon’ın içini erkeksi bir haz sızısı kapladı. “Sızını giderebilirim.”

Juliana uzun, titreşen bir nefes verdi ve sesi doğrudan Simon’ın sertleşmiş, gergin penisine gitti. Simon dişlerini sıkı. *Hayır.* Bu Juliana içindi. Juliana zevkini bulacaktı. Simon bunu ona verecekti ve kendisi de bundan zevk alacaktı.

“Simon,” dedi Juliana. Aksanı ağdalıydı, adının hecelerini bir yumruk gibi sarmalamıştı. “Lütfen.”

Simon, “Uzan,” diyerek onu öperek yatağa bastırdı ve olmak için can attığı yere doğru indi. Juliana’nın parmak boğumlarından birine yumuşak bir öpücük kondurdu. “İzin ver.” Juliana vajinasının kıvrımlarını ortaya çıkararak ona izin verdiğinde Simon zevkten inledi. Juliana’nın yumuşak kıvrımlarını nazikçe araladı ve Juliana kalçalarını ona doğru kaldırdı. Çok hassastı, Simon için son derece hazır. Kaygan, ıslak ve mükemmel.

Simon parmağını Juliana’nın vajinasında gezdirdi. Juliana’nın nefes alışını, onu araştırdıkça attığı ufak çığlıkları dinliyordu. Simon onu keşfediyordu, Juliana’nın hazdan çıkardığı seslere göre bastırıyordu, okşuyordu, sonra da bir parmağını Juliana’nın ıslak, sıcak içine soktu. Juliana’nın içi çok gergindi. Heyecandan yatağın ucuna kaymıştı.

Juliana kendini yatakta havaya kaldırdığında Simon onun bedenine baktı; onun görüntüsünü, muhteşem siyah saçlarını, zevkten safir gibi parlayan gözlerini, nefes almaya çabalarken hafifçe aralanan dolgun, pembe dudaklarını içine çekti.

Daha önce hiçbir şeyi onu istediği gibi istememişti.

Elini oynattı, Juliana’nın gözlerinin hareketiyle uyumlu şekilde kapanıp açılması çok hoşuna gidiyordu. Öne doğ-

ru eğilerek Juliana'nın doğrudan zevk noktasına uzun uzun üfledi ve Juliana'nın tutamadığı tutku çılgılığundan dolayı kıvanç duydu.

Ağzını bir an önce Juliana'nın üstüne yerleştirmezse ölecekti.

Başparmağını Juliana'nın şişmiş, zonklayan merkezine sürttü ve Juliana cevabını inleyerek verdi. Utangaçlığı yok olmuştu. "Öp beni."

"Nasıl istersen," dedi Simon ve dudaklarını Juliana'nın üzerine yerleştirdi. Bacaklarını iyice ayırık tutarak dilini başparmağının bulunduğu yere götürdü; onu yavaş, zevk verici okşayışlarla sevdi. Juliana yatakta belini havaya kaldırdı, parmaklarını Simon'ın saçma geçirdi ve ağzıyla uyumlu şekilde hareket ederken onu üzerinde tuttu. Juliana şaraptı ve Simon onun tadının bir anda müptelası olmuştu, Juliana'nın sevdiği şeyleri öğrenerek sadece ona hazzını tattırmak istiyordu.

Öyle de yaptı. Yavaş daireler giderek hızlandı, dili Juliana'nın saçındaki parmaklarının gevşeyip kasılmasıyla uyumlu olarak hareket ediyordu. Daha sonra Juliana kendini yataktan kaldırarak Simon'a sundu. Simon onu aldı, Juliana zevkine ulaşırken Simon ona sarıldı ve içini erkeksi bir tatmin duygusu kapladı.

Juliana kollarında dağıldığında Simon yanındaydı, ona sarılıyordu, onu okşuyordu, onu dünyaya geri getiriyordu.

Son zevk dalgası da Juliana'nın içini kapladıktan sonra Simon başını kaldırdı ve Juliana'nın yanına uzandı, ona sarılmak ve onu güvende tutmak istiyordu.

Juliana'nın boynunu öptü, Juliana iç çekene kadar oradaki narin teni hafifçe emdi. Simon ondan sonsuza dek keyif alabilirdi. Yanına uzanıp sonsuza dek ona tapabilirdi.

Meme ucunu ağzına aldı ve Juliana adını fısıldayana kadar kemirdi, daha sonra onu öptü, Juliana'nın ona ait olduğunu onaylamak için duyduğu inkâr edilemez bir dürtüyle elini Juliana'nın baldırlarının arasına uzattı.

Juliana'nın bacakları Simon'ın elinin ağırlığı karşısında aralandı ve parmakları Simon'ın gövdesinden aşağı doğru inerek pantolonunun beline geldi. "Simon," dedi Juliana. Sesindeki kısık, doymuş haz Simon'ı işkence edici bir şekilde sertleştirdi. "Pantolonunu çıkart."

Tanrım, evet.

Simon bunu düşününce gözlerini kapattı. "Emin misin?" Eğer Simon onunla çıplak kalırsa geri dönüş olmazdı.

Juliana başıyla onayladı. Safir gözleri tutkuyla kararmıştı. "Hem de çok."

Juliana ona sahip olacaktı. Tekrar ve tekrar, hayatlarının geri kalanı boyunca.

Simon onu yeniden yavaşça ve şehvetle öptü. "İstediğin hiçbir şeyi reddedemem."

Bu sözler aralarında yankılanırken Simon bunların doğru olduğunu biliyordu. Juliana onun hayatı boyunca istediği her şeydi ve onu dünyasında tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Juliana'nın elleri Simon'm pantolonunun düğmeleriyle acemice debelendi, Simon çıldırtıcı baskıya daha fazla dayanamayarak yataktan kalktı ve pantolonu ile botlarını olabildiğince çabuk çıkardı. Juliana'ya dönerek ipeksi baldırlarının arasına yerleştğinde hazla inledi, Juliana'nın içinde olmak için çıldırıyordu.

Juliana geriye doğru kaçıp ondan uzaklaşarak, "Bekle," diye fısıldadı. "Görmek istiyorum."

Simon gözlerini kısıp ona baktı ve yatakta Juliana'nın yanına uzandı. "Şimdi olmaz. Gelecek sefere."

Juliana'nın bacaklarını tuttu ve onu kendine doğru çekti, Juliana sürtünmeden iç geçirene kadar Simon kendini ona sürttü. "Ama sadece bir gecemiz var. Seni görmek için tek fırsatım bu."

Bunun üzerine Simon donup kaldı, ellerini Juliana'nın yüzüne götürdü, gözlerine bakabilmek için onu sıkıca tuttu. Juliana'nın gözlerinde tutkuyla perdelenmiş üzüntüyü, çaresizliği gördü.

Bir gecelik olmayacaktı. Juliana'nın bunu bilmesi gerekiyordu.

Simon onu asla bırakmayacaktı.

Her şey değişmişti.

Kısık ve karanlık bir sesle, "Juliana..." diye fısıldadı, kendini Juliana'nın ıslak merkezine doğru itti ve penisinin ucu Juliana'nın en hassas noktasına sürtündü. Simon onun gözlerinin büyümesini ve sonra zevkten bulutlanmasını izledi. "Beni durdurma."

Simon aynı hareketi tekrarladı ve Juliana'nın göz kapakları indi. "Hayır! Durma."

Simon kendini Juliana'nın girişine bastırdı. Alev alev yanan sıkı kıvrımlarının içine azıcık girerek durdu. O noktada durmak hayatı boyunca yaptığı en zor şeydi. Başını eğip Juliana'ya baktı. "Sorun yok değil mi?"

Juliana başıyla bir kez onaylayarak alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Hareketi Simon'ın içine bir arzu ürpertisi gönderdi. Fakat Juliana'nın tutkuyu ilk kez tatmasını mahvetmeyecekti. Kendini orada öylece tuttu, Juliana'nın sıcak-

lığının tadını çıkardı, sonuna kadar itip kendini Juliana'nın içine gömmekten daha çok istediği bir şey yoktu.

“Canını yakmak istemiyorum.”

Juliana başını salladı. “Yakmayacaksın.”

Simon ikisinin arasına uzandı, Juliana zevkten inleyene kadar narin, hassas ortasını okşadı. “Yakacağım. Ama sonra bir daha canını yakmamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.” Simon dilini Juliana’nın alt dudağında gezdirmeyen önce gözlerine baktı. “Bana bak. Seni izlemek istiyorum.”

Juliana başıyla onayladı ve Simon üzerinde sallanarak Juliana’nın sıkı geçidinden giderek daha fazla içeri girdi, nazik olmaya çalışıyordu, Juliana her biri bir öncekinden daha derin olan sakin itişlerine uyum sağlarken içinde acı ve zevk arasında kopan savaşı izledi. Kısa süre sonra sonuna kadar girmişti ve ikisi de hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

Juliana, “Gözlerin çok güzel,” diye fısıldadı.

Bu beklenmedik iltifat karşısında Simon’ın içini haz kapladı ve Juliana’yı uzun uzun, yavaşça öptü. Geri çekilerek gülümsedi, Juliana’nın üstünde hafifçe sallandı. “İmkânsız. Senin gözlerinle kıyaslanamazlar bile.”

Simon hareket etmek için çıldırıyordu. Bedeni gecenin başından beri yalvardığı rahatlamaya kavuşmak için çıldırıyordu. Oysa Juliana’nın çenesine bir öpücük kondurup, “Canın yanıyor mı, deniz kızı?” diye sordu.

Juliana başını salladı ve konuştuğunda Simon sesinde muhteşem bir şeyin varlığını duydu. “Hayır... Hissediyorum... Simon seni her yerde hissediyorum.” Juliana gevşedi ve Simon’ın hareketlerine ayak uydurmak için kendini

yukarı kaldırdı. Simon zevkten tısladı. Juliana ellerini Simon'ın sırtından kalçalarının kıvrımına doğru indirerek onu kendine doğru sıkıca bastırdı. "Tekrar yap. Daha sert."

Simon inledi. Juliana onu öldürecekti.

Hareket etmeye başladı. Daha derine, daha hızlı, daha güçlü. Juliana zevkini Simon'ın kulağına haykırıyordu, Simon aklını kaçırmak üzereydi. Ara sıra Simon'ın adını fısıldıyordu. Ellerini Simon'ın saçlarına dolamıştı, derin ve akıcı itişlerine uyumlu olarak hareket ediyordu. Simon hazza ulaşmak için kendini hiç bu kadar hazır hissetmemişti fakat doruğa onsuz çıkmayacaktı. Kendini uçurumun kenarından bıraktığında Juliana'nın da yanında olmasını istiyordu.

İkisi de nefes nefese kalana kadar birlikte sarsıldılar, orgazm yaklaşıyordu.

"Simon... Bu... Durduramıyorum."

"Ben de." Simon neredeyse Juliana'nın dışına çıkana kadar geri çekildi, sonra içine geri girdi, sıcaklığına gömüldü. *Ona direnebileceğini nasıl düşünmüştü?* "Bana bak, sevgilim. İzlemek istiyorum."

Juliana dediğini yaptı ve zevke boğuluşu Simon'ı dar-madağın etti. Daha önce hiç tecrübe etmediği bir güçle Juliana'nın arkasından uçurumdan atladı. Juliana onun dünyasının merkeziydi. Sonsuza dek bu anda, bu gecede, onun kollarında kalmak istiyordu.

Juliana'nın kollarına çöktü ve uzun süre öylece kaldı, nefesi kesik soluklar halinde çıkıyordu. Sonunda ağırlığının onu ezdiğini fark etti. Dönerek Juliana'yı kendine doğru çekti ve Juliana yumuşak, parlak teniyle ve ipeksi saçlarıyla üzerine uzandı. Juliana'nın göğüslerinin inip kalktığını kendi göğsünde hissedebiliyordu ve içinde dolanan ani uyarılma yüzünden dişlerini sıktı.

Onu tekrar istiyordu. Şimdi.

Arzusuna aldırış etmeyerek parmaklarını Juliana'nın pürüzsüz, çıplak omuzlarında gezdirdi. Juliana'nın ona iyice yaklaşmasına yol açan hafif ürpertinin tadını çıkardı, çıplak bedenini bedeninde hissetmeye bayılıyordu.

Yumuşak ve sıcacık Juliana'yı kollarının arasında tutarken geleceği düşünmek istemiyordu. Onun tadını çıkarmak istiyordu.

Şu anın tadını çıkarmak istiyordu.

Bu bir hataydı.

Simon tüm o sıkı kaslarıyla ve sıcak teniyle altındayken onun tadını çıkardığı sırada bile Juliana her şeyi daha da kötüleştirdiğini biliyordu.

Simon ona hayatı boyunca hayalini kurduğu her şeyi vermişti. Kendini daha önce hiç bu kadar yakın, bağlanmış ve arzulanan biri olarak hissetmemişti.

Onu böylesine seveceğini hiç hayal etmemişti.

Yarın onu bırakacaktı ve o başka biriyle evlenecekti.

Juliana ise sevdiği adamın asla ona ait olmayacağını bilerek yaşayacaktı.

Bunu düşününce titredi ve onunla bir olabilirmiş gibi, zamanı durdurabilirmiş gibi Simon'a iyice sokuldu.

Simon sıcak eliyle sırtını boydan boya okşayarak ateşten bir iz bıraktı ve dudaklarını Juliana'nın alnına bastırdı. "Üşüdün mü?"

Hayır.

Evet demek gerçeği söylemekten daha kolaydı.

Juliana konuşabileceğine itimat edemeyerek başıyla onayladı.

Simon üzerinden kalkarak onu da yataktan kaldırdı ve çarşafı açtı. Juliana'yı şehvetle öptü. Öpücüğünü Juliana'nın içini yakmıştı. Daha sonra ateşi canlandırmak için şömineye doğru yürüdü.

Juliana kendini çok zayıf hissediyordu, sabahlığını aldı, giydi ve kuşağını bağlayarak Simon'ın hareketlerini izlemek için ona döndü. Simon ateşin önünde çömelmişti, sırtındaki kaslar hareketten dolayı titreyordu, kaslı baldırları turuncu ışıktaki parlıyordu. Bir ateş tanrısıydı.

Simon ayağa kalkınca yatağa baktı. Juliana'nın yatakta olmadığını görünce kasları çatıldı ve hemen odayı taramaya başladı, sonunda onu gölgelerin içinde buldu. Elini kaldırarak onu çağırdı, Juliana ona karşı koyamadı.

Juliana yanma gittiğinde Simon onu kucağına aldı ve şöminenin yanındaki bir koltuğa oturdu. Elini sabahlığının açıklığından kaydırarak Juliana'nın baldırında gezdirirken bir taraftan da boynuna bir öpücük kondurdu. "Çıplak olmanı tercih ederim," dedi ve Juliana bu yeni, muzip Simon'a hayret etti.

Juliana elini Simon'ın kolundan geniş, kaslı omzuna götürdü. "Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye itiraf etti. "Daha yakışıklı olamayacağını sanıyordum fakat seni ateşin ışığında izlerken tüm kaslarınla ve alevlerle ateş tanrısı Hephaestus'sun."

Kıyaslama karşısında Simon'ın gözleri karardı. Onu kendine çekerek iyice öptükten sonra göğsüne yatırdı ve "O halde sen de Afrodit oluyorsun, adil bir benzetme," dedi.

Fakat Afrodit ile Hephaestus evliydi. Bu düşünce Juliana'nın zihnindeki bir fısıltıdan ibaretti. Bizimse sadece bir gecemiz var.

Hayır. Bunları düşünmeyecekti.

“O zaman beni deniz kızlığından tanrıçalığa mı terfi ettiriyorsun?”

Simon kıkırdadı, Juliana bedeninin altında gümbürdeyen sesinin verdiği hisse bayıldı. Simon, Juliana'nın elini tuttu, parmaklarını parmaklarına geçirerek elini dudaklarına götürdü. “Öyle görünüyor, akıllı kız.”

“Gördün mü? Yürüyen bir skandaldan ibaret değilim,” diye takıldı Juliana ve söylediğine hemen pişman oldu. Az önce hayatının en ciddi skandalına imza atmıştı. Bunu Simon da biliyordu. Belki de Juliana'nın bunu bilerek yaptığını bile düşünmüş olabilir: Bir skandala yol açmak için.

Juliana bu düşünceden nefret etti.

Simon'ın kafasına bu düşüncayı sokmaktan nefret etti.

Simon'ın kucağında doğruldu, Simon'ın onun hakkında kötü bir şey düşünmediğinden emin olmak istiyordu. “Simon... Biliyorsun, ben... Bu... Asla kimseye söylemem... Yani bu gece yaşananları.” Tamamen anlaşılmasın olan sözlerinden dolayı büzüştü.

Simon onu izliyordu, kehribar gözler ciddiydi ve Juliana hepsini -söylediklerini, yaptıklarını, geceyi- geri alabilmeyi diledi. Simon'ın onu saran kolları iyice sıkılaştı ve Juliana'nın elini bir kez daha öptü. “Bundan bahsetme.”

Juliana, Simon'm endişeleneceği yeni bir şey haline gelmiş olmaktan nefret ediyordu. “Ben sadece... Söylemeye çalıştığım şey, kimse asla bilmeyecek.”

Simon uzanarak Juliana'nın yanağındaki bir saç tutamını geri attı. "Juliana, *ben* bileceğim."

Juliana öfkelen-di. "Şey, evet. Tabii ki *biz* bileceğiz. Ama senden asla bir şey istemeyeceğimi de bilmeni istiyorum. Bir gece teklifinde bulunurken ciddi olduğumu. Sadece bir gece olacağını."

Simon'ın bal rengi gözlerinde bir şey belirdi, Juliana'nın anlam veremediği bir şey. "Bir gecenin yeterli olmaktan çok uzak olacağını ikimiz de bilmeliydik."

Juliana donup kaldı, Simon'ın sözleri içine işledi. Simon daha fazlasını istiyordu.

Juliana da öyle.

Fakat Simon evlenecekti.

Juliana'nın teklif ettiğini düşündüğü şeyi mi teklif ediyordu yoksa?

Juliana bunu kabul edebilir miydi?

Ona sahip olabilmesinin tek yolu buysa yeterli olacak mıydı?

Olmak zorundaydı.

Juliana derin bir nefes aldı. "Âşkın olabilirim."

Simon, Juliana'nın altında kaskatı kesildi. "Ne dedin?"

"Metresin."

Simon ölçsüz bir güçle Juliana'nın baldırını sıktı. "Tek kelime daha etme."

Juliana ellerini Simon'm omuzlarına koydu, kendini kaldırarak Simon'ın yüzüne baktı. "Neden? Bir keresinde ben-den iyi bir metres olacağını ima etmiştin."

Simon gözlerini kapattı. “Juliana. Sus.”

Juliana ona aldırış etmedi. “Benden hâlâ kıymetli bir partner olmaz mı?”

“Hayır.”

Juliana’nın canı yandı. Simon’ın metresi bile olamayacak denli rezil biri miydi? “Neden?” Juliana kendi sesindeki yalvarışı duydu. Bunun için kendinden nefret etti.

“Çünkü daha iyisini hak ediyorsun!” diye patladı Simon. Hızla ayağa kalktı ve Juliana’nın kucağından devrilmesine yol açtı. Juliana yere düşmeden onu tutup kendine çekti ve yüzüne bakmak için kaldırdı. Juliana’yı sarsarak anlamasını sağlayabilirmiş gibi elleri Juliana’nın kollarındaydı. “Metresim olmayacaksın. Geri dönüp kafandan o söylediklerimi silebilmeyi dilerdim. Geriye dönüp bunu ima ettiğim için bile kendime yumruk atmayı dilerdim.”

Simon’ın sözleri içine işledi ve Juliana bunların ardından gelebilecek vaat için yanıp tutuştu. Aşk. Evlilik. Aile.

Simon’ın başka birine vaat ettiği şeyler.

Juliana ile bir gelecek göremediği için başka birine söz verdiği şeyler.

Aniden sözler yeterli gelmemeye başladı.

“Benimle yatağa gel,” diye fısıldadı Simon. “Kollarımda seninle uyumama izin ver. Evdekiler uyanmadan seni odana geri götürürüm.”

Teklifi karşı konulmaz derecede çekiciydi. Juliana’nın Simon’ın kalp atışını kulağında duyarak yanında uyumaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

“Gitmeliyim, Simon.”

Simon ona uzandı, dudaklarında bir tebessüm oynayıyordu. “Henüz değil. Biraz daha kal.”

Juliana başını salladı, geri çekildi. “Tehlikeye atamam...”

Kalbimi daha fazla tehlikeye atamam.

Nefes aldı. Tekrar denedi. “Yakalanma tehlikesini göze alamam.”

Simon onu dikkatle izledi, bakışları deliciydi. Juliana onun gerçeği görmemesini diledi. Yani onu terk ettiğini. İngilizlerin söylemekten hoşlandığı gibi iyilikleri için *sonsuz* kadar.

Ama kendini hiç iyi hissettirmiyordu. İşkence gibiydi.

Simon seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi uzun süre kıpırdamadan durdu, sonra da bir kez kararlılıkla başını salladı. “Haklısın. Yarın Nick’le konuşacağım.”

“Ne hakkında?”

“Evliliğimiz hakkında.”

Juliana’nın yüreği ağzına geldi. “Evliliğimiz mi?”

Simon onunla evlenemezdi. Bunun için bir sürü sebep vardı.

Juliana İtalyan’dı. Katolik’ti. En iyimser görüşle bile soyu kuşkuluydu. Annesi bir felaketti. Babası sıradan bir tüccardı. İngiliz sosyetesine ona zar zor tahammül ediyordu.

Simon zaten yüksek sosyetenin bir gözdesiyle nişanlıydı.

Juliana bunları düşünürken bile içinde beklemediği, küçücük de olsa bir umut ışığı vardı. Mümkün olabilir miydi? Simon onu seçebilir miydi? Evlenebilirler miydi? Canı yanana kadar sevdiği bu adama sahip olabilir miydi? Etrafında kumrular gibi dolaşan ve çok kıskandığı çiftlerde gördüklerine sahip olabilir miydi?

“Bu kadar üzgün görünme,” diye takıldı Simon. “Niha yet skandalına kavuşuyorsun.”

Juliana, Simon'ın kollarından uzaklaştı.

Skandal.

Simon'a göre anlamı buydu. Taşradaki bir gecenin ardından evlenen sıradan, skandallı bir İtalyan'dı. Bir gün, Georgiana hakkındaki haber ortaya çıktığında ve Simon'ın yanında kusursuz itibarlı bir eş bulunmadığında, çocukları sıradan bir anneleri olduğu için alay konusu olduklarında, Simon Leydi Penelope'yi bir balo salonunda balonun gözdesi olarak mükemmel bir eşle dans ederken gördüğünde bundan pişmanlık duyacaktı.

Juliana asla bundan daha fazlası olamamıştı. Simon'a refakat etmeye asla layık olmamıştı. Eşi olmak için asla bir seçenek olmamıştı. Juliana onun görev ve sorumluluklarının arasındaki skandallı bir dikkat dağıtıcı olmanın ötesine bir kez olsun geçmemişti. Simon bir düktü, o ise bir skandaldı.

Asla Simon'ın dengi değildi.

Asla yeterince iyi değildi.

Buna Juliana'da inanmıştı. Kendini kaç kez annesiyle kıyaslamıştı? Kaç kez insanların beklentilerine göre davranmıştı? Onlara göre yaşamıştı? Ne kadar sık Simon'ın hayranlığı ve saygısı yerine öfkesi ve tutkusunu kazanmak için çabalamıştı? Çünkü hayranlığını ve saygısını kazanabileceğine inanmıyordu.

Onun gücünün ötesindeydi.

Juliana onu seviyordu.

Bazen, aşk yeterli olmuyordu.

Simon'ın kız kardeşinin sözleri kulağında yankılandı. "Seninle evlenemem, Simon."

Simon başta gülümsedi, Juliana'nın ne demek istediğini anlayamamıştı. "Ne dedin?"

Juliana derin bir nefes alarak Simon'ın o çok sevdiği güzel, kehribar gözlerine baktı. "Seninle evlenemem."

"Neden?" Simon'ın sözlerinde şaşkınlığa ve inanamamaya benzer bir duygu vardı, sonra bu duygu öfkeye yakın bir hâl aldı.

"Bu gece yaşanmasaydı bunu yine konuşuyor olur muyduk?"

"Ben..." Simon sustu. Yeniden başladı. "Bu gece yaşandı, Juliana."

"Başka biriyle nişanlısın."

Simon bunu yapmak son derece mantıklı bir şeymiş gibi öylece, "Bitireceğim," dedi.

"Leydi Penelope ne olacak? İtibarı? Ya senin itibarın? Aileni, kardeşini, yeğenini güvenceye alma planların? Ya görevlerin ne olacak?"

Simon ona doğru uzanırken Juliana geri çekildi. "Juliana, seninle birlikte oldum. Evlenmeliyiz."

Aşk yüzünden değil. Saygı yüzünden değil. Hayranlık yüzünden de değil.

"Çünkü işler bu şekilde yürür," diye fısıldadı Juliana.

Simon çok açılmış gibi öylece, "Evet, o da var," dedi.

"Bir eşte öngördüğün şeyler bende yok." Bunun üzerine Simon kaskatı kesildi, Juliana ise devam etti. "Kendin söylemiştin. Aşırı pervasızım. Fazlasıyla fevriyim. Aşırı skandallı biriyim. Bu geceden önce benimle evlenmeyi aklına bile getirmezdin."

"Sana daha bir hafta önce teklif ettim!" Simon sabahlığını almak için arkasını dönerken Juliana onun sesindeki öfkeyi duydu.

“Sırf Gabriel bizi ahırda yakaladı diye. Sorumluluk yüzünden teklif ettin. Tıpkı her şeyi yaptığın gibi. Benimle evlenecektin fakat sana yakışmayacaktı. Tıpkı şimdi olduğu gibi.”

Simon ipek kumaşa kollarını geçirip öfkeli gözlerle Juliana’ya baktı. Konuştuğunda sesi çelik kadar sertti. “Öyle söyleme.”

“Neden?” diye sordu Juliana usulca. “Bu doğru, değil mi?”

Simon cevap vermedi.

“Senin için asla yeterli olmayacağım. Asla yeterince iyi, yeterince saygıdeğer, yeterince düzgün olmayacağım. Denesem bile geçmişim, ailem, soyum eşit olmamızı imkânsız kılacak. İnsanlar ne der? Annen ne der?”

“Boş ver onları. Özellikle de annemi.”

Juliana ona yaklaştı, elini kaldırdı, bir an için Simon’ın köşeli çenesine dokundu. Simon, Juliana’nın dokunuşundan kaçarak geri çekildi; ona bakmayı reddediyordu.

Juliana onun güzel, soğuk çehresini seyrederken gözleri doldu; bunun baş başa ve dürüst geçirdikleri son zaman olduğunu biliyordu.

En azından içlerinden biri dürüsttü.

“Bir keresinde beni sonuçları asla düşünmemekle suçlamıştın,” dedi Juliana. Simon’ın anlamasını diliyordu. Görmesini. “Arkasından ne geleceğini asla düşünmemekle.”

“Arkasından gelen şey şu, evleneceğiz.”

Juliana başını salladı. “Şimdi de sen sonuçlarını düşünmüyorsun. Daima senin skandalın olacağım, Simon. Asla tam olarak saygıdeğer olmayacağım.”

“Bu çok saçma. Tabii ki olacaksın.” Simon üzerinde sabırlığı hariç bir şey olmadan önünde dururken Juliana o

anda onun bu denli otoriter konuşabilmesine şaşırmıştı. Şu anda bile tam bir düktü.

“Hayır, olmayacağım. Senin gözünde olmayacağım. Ve gün gelecek kendi gözümde de saygınlığım kalmayacak.” Juliana bunları söylerken hayatından, geleceğinden ne istediğini sonunda anlamış olduğunu bir anda fark etmişti. “Daha iyisini hak ediyorum. Daha fazlasını hak ediyorum.”

“Benden daha iyisini bulamazsın. Ben bir düküm.” Simon’ın sesi hafifçe titriyordu. Öfkeliydi.

Juliana gözyaşını düşmeden sildi. “Doğru olabilir, Simon. Fakat öyle de olsa bunun dük olmanla hiçbir ilgisi yok.”

Simon onu duymazdan geldi. Uzun süre öylece dikildiler, Juliana odadan çıkmaya yeltenince Simon konuştu. “Bu iş bitmedi, Juliana.”

“Hayır, bitti.”

Juliana sesindeki dirayetle gurur duydu. Sahip olduğundan emin olmadığı bir dirayetti.

On Sekizinci Bölüm

*Gönül meseleleri gerçekten zor bir iştir.
Kibar bir hanımefendi beyefendinin izinden gider.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Gündüze göre, gece geç saatlerde yapılan ziyaretler
çok daha heyecan verici oluyor
—The Scandal Sheet, Kasım 1823*

Juliana onu terk etmişti.

Bu mümkün olamazdı.

Simon uyanmıştı ve atlarını eyerlemek için ahıra gitmişti. Juliana'yı atla gezintiye çıkarmak istiyordu, aklını biraz olsun başına getirebilmek için onu bu evden uzaklaştırmak istiyordu fakat Lucrezia'nın ahırda olmadığını gördü. Ahırda sorduğu birkaç soru Juliana'nın o sabah karanlığın örtüsünde Townsend Park'tan ayrıldığını ortaya çıkardı.

Bir korkak gibi.

Onu bırakmaya nasıl cüret ederdi?

Juliana'nın onayını bekleyen bir köpek yavrusu değildi. Lanet olası Leighton Dükü idi! Londra'nın yarısı isteklerini yerine getirmek için yanıp tutuşuyordu, oysa tek bir İtalyan kadının itaatini sağlayamamıştı.

Daha doğrusu tek bir *çılgın*, İtalyan kadının.

Juliana onu kendine *yeterli* bulmamakla mı suçlamıştı? Kadın onun için kesinlikle çok fazlaydı! Öfkeyle bağırıp bir şeyleri tekmelemek; sonra da onu bir odaya kapatıp teslim olana kadar, birbirlerine teslim olana kadar onu kendinden geçmişçesine öpmek istemesine yol açıyordu.

Fakat Juliana onu reddetmişti.

İki kez.

Onu terk etmişti!

Lanet olsun ama bu durum onu daha çok arzulamasına yol açıyordu.

Öylesine çok arzuluyordu ki bunun için can atıyordu. Ona dokunmak, onu sakinleştirmek, kollarına alıp ikisi de bitap düşene ve kucaklaşmaları hariç başka bir şey düşüneyecek hale gelene kadar onunla sevişmek istiyordu. Juliana'nın ipeksi siyah saçlarına, güzel gözlerine, sonsuz yumuşaklığına gömülüp asla geri dönmek istiyordu.

Townsend Park'ın kahvaltılık odasının kapısını hışımla açarak kalın meşenin arkasındaki duvara sürtünmesine yol açtı ve bir masa dolusu kadını kahvaltıları sırasında şaşırtarak ekmeğine sakince tereyağı süren St. John'a baktı. "Nerede o?"

Nick çayından büyük bir yudum aldı. "Kim nerede?"

Simon çay servisindeki her şeyi Nick'in tepesinden aşağı dökmek için kendini zor tutuyordu. "Juliana."

“Gitti. Şafak vakti,” dedi St. John yavan bir sesle. “Gel otur. Senin için biraz jambon getirelim.”

“Lanet jambondan istemiyorum! Bana kardeşini getirmeye ne dersin?”

Birçok bakımdan münasip düşmeyen bu sözü St. John’un dikkatini çekmek için gereken şeymiş anlaşılan, ayrıca odada bulunan ve yemek yemeyi bir anda kesen yarım düzine kadının dikkatini. Nick, Simon’a bir bakış atarak ayağa kalktı. Sandalyesini itti ve tamamen doğruldu. “Belki de hanımefendilerden özür dileyip çalışma odamda bana katılmak istersin?”

Nihayet.

Simon sertçe eğilerek masadaki kadınlara selam verdi. “Özür dilerim,” diyerek arkasını döndü ve Nick’in arkasından odadan çıktı.

Kontun çalışma odasına sağ salım varana dek konuşmadılar fakat kapı kapandığı anda ikisi de konuşmaya başladı.

“Öncelikle, harika bir jambondur ve yemeği bıraktığım için hiç de mutlu olmadım.”

“Oyun oynayacak vaktim yok!”

Nick ona aldırış etmeyerek devam etti. “İkincisi, kız kardeşim hakkında o şekilde konuşarak ne halt ettiğini sanıyordun?”

“Onunla evleneceğim.”

Nick gözlerini kırıştırdı. “Gerçekten mi? Çünkü Ralston’ın da, benim de onunla evlenmek bir tarafa flört etmen için bile izin vermediğimizden oldukça eminim.”

Bu sözler Simon’ı çileden çıkardı. “İzninize ihtiyacım yok. O benim.”

Nick gözlerini kısıtı. “Son kısmı açar mısınız, Sayın Dük?”

Simon derin bir nefes aldı, her zerresi Nick’i yumruklamak istese de sakın kalmaya çalıştı. “Kız kardeşinle flört etmek istiyorum.”

Nick başını bir kez eğerek onayladı. “Çok daha iyi.”

“Harika. Nerede o?”

“Henüz izin vermedim.”

Simon boğazında yükselen boğuk iniltiyi duydu. Asla şiddet yanlısı biri olmamıştı fakat Juliana’nın ağabeyleri bu kurala bir istisna oluşturuyor gibiydi. “Verecek misin peki?”

“Sanmıyorum, hayır.”

Simon bu aileden ve ailenin deliliğinden bıkmıştı. “Nedenmiş?” diye gürledi.

“Bir sürü sebepten. Sıralayayım mı?”

“Seni durdurabileceğimi sanmıyorum. Yeterince dinledim. Eğer Londra’ya gidiyorsa onu hâlâ yakalayabilirim. Arabasından daha hızlı gidebilirim.”

Kapıya yöneldi. “Bu evden ayrılmıyorsun, Leighton. Bu ruh halindeyken olmaz.”

Simon arkasını döndü, şaşırmıştı. “Ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır ama onu üzeceğini düşünüyorum ve şu anda bunu hak etmiyor.”

“Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?”

“Durdurabileceğimi biliyorum. Park’ta çalışan güvenlik görevlilerinin kapasitesini hatırlatmama gerek yok.”

Simon odada volta atmaya başladı. “Ben bir düküm! Nasıl oluyor da unvanım dünyanın her yerindeki kapıları açarken bu ailede zararına oluyor?”

Nick sırtıttı. “İnatçı doğamız işte. Juliana ile evlenmen düşüncesinden hoşlanmama sebeplerimin listesindeki bir numara.”

“Evet, düşes olmak gerçekten de zor bir şey.”

Nick iğneleyici sözü duymazdan geldi. “Juliana için zor olacaktır. Bundan nefret edecektir. Yüksek sosyete, kurallarını çiğnediği için onu asla bağışlamayacaktır. Senin kıymetli itibarın da bundan zarar görecektir.”

Simon’ın umurunda değildi. Juliana için sosyetenin bütün canavarlarını katleddi. Şu anki ruh haliyle bunu çıplak elleriyle bile yapabilirdi.

Nick devam etti. “Uslu dursa bile -ama Juliana’nın uysal yolu seçtiğini hiç görmedim- annemizin gölgesinden asla kaçamayacak. Sosyete onu sonsuza dek soyu yüzünden yargılayacak. Sen de bu yüzden ona içerlemeye başlayacaksın.”

“Bu doğru değil.” Simon bunu söylerken bile herkesin neden öyle düşüneceğini anlıyordu. Kısa süre öncesine kadar haklıydılar. Julina’ya kadar. Juliana ona itibardan kesinlikle çok daha önemli şeyler olduğunu öğretilene kadar.

“Hayır mı?” Nick’in sesindeki şüpheyi duydu. Hoşuna gitmedi. “Leighton seni bildim bileli skandaldan uzak kalmayı bir görev bildin. Heyecandan uzak kalacak şekilde yetiştirildin. Soğuksun, duygusuzsun ve her bakımdan düzgünsün.”

Sözleri Simon’ın içine işledi. *Soğuk. Duygusuz.*

Şu anda kendini soğuk veya duygusuz hissetmiyordu.

Juliana onu altüst etmişti.

Sonra da onu terk etmişti.

Nick devam etti. “Tüm hayatını itibarını lekesiz tutmaya çalışarak geçirdin. Tanrı aşkına, dostum. *Kız kardeşini,*

beklentilerinize göre yaşadığı gerçeğiyle yüzleşmek yerine bizimle taşrada bıraktın. Şimdi de benden *kız kardeşimi* sana vermemi mi istiyorsun?”

Bu soru aralarında asılı kalmış gibiydi. Simon, Nick’in haklı olduğunu biliyordu. Tüm hayatını mükemmel olmayan itibarlıları, mükemmel olmayan aileleri, mükemmel olmayan geçmişleri yargılayarak geçirmişti. O Kibir Dükü’ydü. Skandal ve aşk gibi alt tabakaya ait şeylerin üzerinde olduğuna yemin ediyordu.

Juliana ona cesur fikirlerini, arsız kahkahasını, fazla sırtıkan tebessümlerini ve aslında hiç de o kadar skandallı olmayan skandallı doğasını istediğini öğretene kadar.

Juliana’nın hayatında olmasını istiyordu.

Yanında olmasını.

Düşesi olarak. Ona bu şekilde hitap etmek bir fedakârlık olmayacaktı. Bir şeref olacaktı.

Simon onu seviyordu.

Juliana her şeyi değiştirmişti. Simon’ın hepsini istemesini sağlamıştı. Aşkın karmaşık zorluklarıyla yüzleşmek istemesini sağlamıştı. Bunları kucaklamayı. Tadını çıkarmayı. Kutlamayı istemesini sağlamıştı.

Juliana’yı kolunda görmek onun için bir onur olacaktı. Eğer kendine karşı dürüst olsaydı bu sabahtan çok önce olacaktı.

Önemsediği tek şey Juliana’ya sahip olmaktı. Onunla evlenmek, ona çocuklar vermek ve sonsuza dek onunla yaşamak ve dedikoduları boş vermek. Juliana’nın ağabeylerinin ne kadar iri veya zalim olabilecekleri umurunda değildi. Yolunda duramayacaklardı.

“Juliana yeterince acı çekti,” dedi Nick. Nick’in sesi Simon’ın öfke dolu düşüncelerinin yanında sessiz kalmıştı. “Sadakanı hak etmiyor.”

Bunun üzerine Simon odanın diğer ucuna doğru uçar gibi koştu. Nick’i ceketinden yakalayıp tüm gücüyle duvara yapıştırdı. Duvardaki çerçeveli resimler sallandı. “Asla ama asla kardeşine karşı duygularımı *sadaka* olarak nitelendirme. O cesur, güzel ve zeki biri ve sen onunla aynı havayı soluduğun için şanslısın.” Öfkesi o kadar yoğundu ki zorlukla konuşuyordu. “Kendinin değersiz olduğunu mu düşünüyor? Asıl *ona* layık olmayan *bizleriz* ve ona bir kez daha skandal derssen seni mahvederim. İlkel bir zevkle hem de.”

O şekilde uzun süre dikildiler. Simon hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Nick sonunda sakince, “Şey... Bunu beklemiyordum,” dedi.

Simon derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

Başaramadı.

Juliana’yı seviyordu.

Büyüleyici, inkâr edilmez bir güçle.

Simon, Nick’i bırakarak geri çekildi.

İsteddiği tek şey Juliana’ydı. Onun için her şeyi verirdi. Hiç düşünmeden. Bir nebze pişmanlık duymadan. Juliana yoksa hiçbir şeyi yok demekti.

“Peşinden gidiyorum. Beni durdurmayı dene.”

“Ama Leighton...” Nick’in sesi düşüncelerini delip geçti. “Nişanlısın. Başka biriyle.”

Başka biriyle nişanlıydı.

Leighton sert ve kaba bir küfür etti.

Penelope’yi unutmuştu.

“Bir hata yaptım.”

Georgiana, Caroline’ı beşğinden kaldırdı ve ağabeyinin yüzüne yapmacık bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. “Kesinlikle hayır. Pearsonlar hata yapmaz. İstersen bana bak. Her bakımdan mükemmelim. İyi davranış timsaliyim.”

“Juliana gitti.”

Georgiana şaşırılmış görünmüyordu. “Duydum.”

“Tam bir salak gibi davrandım.”

Georgiana, Caroline’ın beşğinin yanındaki sallanan koltuğa oturdu. “Devam et.”

Simon nereden başlayacağını bilmiyordu. Hayatındaki her şeyin ondan nasıl böylesine uzaklaştığına pek anlam veremiyordu. “Ben...” Sustu, kardeşinin karşısındaki koltuğa yığıldı, sonra öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak aklına gelen tek şeyi söyledi. “Onu seviyorum.”

“Juliana’yı mı?”

Simon başıyla onayladı, elini saçma soktu.

“O halde neden yanlış kadınla evleniyorsun?”

Bu soru üzerine Simon’ın göğsünün derinliklerinde bir sızı başladı. Önemli olan tek soruydu ve Simon’ın buna verecek cevabı yoktu. Planını geliştirdiğinde bir sürü mükemmel sebebi vardı, şimdiyse bu sebeplerin hiçbirinin önemi kalmamış gibiydi.

“Bilmiyorum.”

Georgiana koltuğunda bir ileri, bir geri sallanıyordu. “Onu sevmiyorsun.”

“Onu sevmem *gerekmüyordu*. Yine de...” *Yine de kendini elinde olmadan başka birini severken bulmuştu.* Simon başını ellerinin arasına koydu. “Bir hata yaptım,” diye tekrarladı.

Penelope'nin itibarını zedelemekten geri adım atamazdı ve böyle bir muameleyi hak etmiyordu.

“Simon...” Kardeşinin sesinde sevecenlik vardı. Simon'ın hak etmediği bir ilgi.

Juliana'yı seviyordu.

Onu sivri zekâsıyla, parlak zihniyle, ateşli mizacıyla ve Simon'ın nefes aldığı sürece ona tapmak istemesine sebep olan o tebessümleriyle, vaatleriyle ve öpücükleriyle Juliana'yı seviyordu.

“Ona sahip olabilirsin, Simon. İkiniz de evli değilsiniz. Nişanlar bozulabilir.”

Simon başını salladı. “Penelope'nin itibarını zedelemekten yapamam.”

Georgiana başını salladı. “Leydi Penelope, Windsor büyüklüğünde arazisi olan çiftte bir markinin kızı. Başka birini bulamayacağını mı sanıyorsun? Bir gün birinin onu geçici hevesten fazlasıyla önemseyebileceğini? Başka birine âşık olmayan birinin?”

Elbette biri onunla evlenecekti. Ancak Simon onu kurtların önüne atan kişi olmak istemiyordu. “Yapamam.”

“Kendine zarar verecek denli centilmensin!” Georgiana'nın sesi öfkeliydi. Caroline kucağında kıpırdandığında Georgiana onu hemen sakinleştirdi. “Hem Juliana'yı hem de kendini mutlu etmek elinde. Sonsuza dek. Seni temin ederim, Simon; başka birini seven bir adamla evlenmenin bir anlamı yok.”

Son derece cazip gelen sözler Simon'ın içindeki bir şeyleri serbest bıraktı. “Skandal umurumda değil. Hanımefendi umurumda değil! Umurumda olan tek şey Juliana'nın hayatında olması! Ama bunu yaparsam, Penelope'nin itibarını

zedelersem Juliana benim hakkımda ne düşünür? Başka birine hürmetsizlik ederken ondan bana tümüyle güvenmesini nasıl isteyebilirim?”

Sözleri sessiz bebek odasında, ikisinin arasında uzun süre asılı kaldıktan sonra Simon, “Yapamam. Juliana için değersiz bir adam olmadan yapamam. Hak ettiğinden daha azı olmadan yapamam.”

Bunları söylerken bile asla Juliana’nın hak ettiği kişi olmayacağını biliyordu. O kişi Juliana’nın zekâsını, güzelliğini ve değerini daha ilk anda görecekti biri olmalıydı; daha en başında onu kendisinin çok üstünde görecekti biri olmalıydı. Hataları, kibri ve zaafı olmayan biri olmalıydı.

Ama Simon ondan asla vazgeçmeyecekti.

Onu bulmuştu.

Onunla bir ömür birlikte olmak istiyordu.

“En azından Penelope’ye seçme şansı tanı, Simon.” Georgiana onu dikkatle izliyordu, ıstırabını anlıyordu. Yaşadığı çelişkiyi. “Seçme şansını hak ediyor. Tanrı biliyor ya Juliana ile ikiniz mutluluk şansını hak ediyorsunuz.”

En azından o kısmı doğrudu. Simon umutlandı. “Sence Penelope’nin beni bırakma ihtimali var mı?”

Georgiana gülümsedi. Gözlerinde bir şey vardı, Simon’ın tam olarak anlayamadığı bir bilgelik. “Evet.”

Sessizliğe gömüldüler. Simon kardeşinin omzunda uyan ve rüyasında minik ağzı hoş, tatlı hareketler yapan Caroline’i izledi. Annesinin omzunda uyuyan koyu renk saçlı ve safir gözlü başka bir çocuğu hayal etti.

Bu görüntü üzerine gözlerini kapattı, içini keskin ve yoğun bir özlem duygusu kaplamıştı.

O çocuğu istiyordu. O aileyi istiyordu.

Hayatlarının başlamasını istiyordu. Bir an önce...

Ama öncelikle, kız kardeşine bir özür borçluydu. “Seninle ilgili de bir hata yaptım.”

“Sadece bir tane mi?” Simon kaşlarını çatarken Georgiana sırtıttı. “Hangi hatadan bahsediyorsun?”

“Seni burada bırakmamalıydım. Yani Yorkshire’da.”

Georgiana ağabeyinin sözlerini uzun süre düşündü. “Burada olmayı ben istedim.”

“Evet. Burada kalabilirdin fakat seni o şekilde bırakmamalıydım. Seninle daha fazla ilgilenmeliydim. Skandalla ise daha az.” Pencere kenarına gidip çayırırlara baktı. “Yaptıklarımı değiştiremem. Ama özür dilerim.”

Georgiana sadece, “Teşekkür ederim,” dedi ve Simon kardeşinin nasıl da büyümüş olduğunu, genç bir kadına dönüşmüş olduğunu fark ederek şaşırdı.

“Keşke düzeltebilseydim. Keşke bana kim olduğunu söyleseydin...”

Georgiana onu durdurdu. “O gitti.”

“Onu bulabilirim. Bu hasarı hâlâ onarabiliriz.”

“Onu bulamazsın,” dedi Georgiana. “Simon başıma gelenleri onaramazsın, bunu senin de görüyor olman gerek.”

Simon’ın içini öfke kapladı, Georgiana’yı koruma dürtüsü inkâr edilemezdi. “Bu doğru değil. Çocuğu sahiplenecek bir adam bulmakta çok geç kalmış olabiliriz fakat sen bir dük kızıydın. Seninle evlenecek birini pekâlâ bulabiliriz. Sana iyi bir koca olacak birini. Caroline’a iyi bir baba olacak birini.”

“Kes şunu!” Georgiana bebeğin sırtını içgüdüsel, yatıştırıcı bir dokunuşla sıvazlarken Simon onu izledi.

“Hayatınızın geri kalanında İngiltere’nin bu küçük köşesinde kalabileceğinizi mi düşünüyorsun? Caroline anlayabilecek yaşa geldiğinde ne olacak? Kim olduğuyla ilgili sorularına ne cevap vereceksin? Ya da nereden geldiği? Bu ortaya çıktığında ne olacak? Seni sonsuza dek saklayamam, Georgiana.”

Georgiana kararlılıkla ağabeyine baktı. “Senden bizi saklamamı hiç istemedim. Aslında saklanmamayı tercih ederdim. İtibarım mahvoldu, Simon. Böyle bir şeyi değiştirmek için istediğin kadar çok uğraşabilirsin fakat ok yaydan çıktı bir kere.”

Gerçeğin kendisi gibi Georgiana’nın sözleri de son derece basitti.

“Senin hak ettiğin...”

“Benim hak ettiğim şey bir anne olmak. Sağlıklı, güçlü olan ve sevildiğini bilen bir çocuk yetiştirmeyi hak ediyorum. Tanrı biliyor ya, bizim böyle bir şeyimiz yoktu.”

“Mutlu olmanı istiyorum,” dedi Simon.

Yakın zamana kadar mutluluğu pek düşünmemiş olması komikti. Juliana’ya kadar.

Georgiana gülümsedi. “Zamanla olacağım. Ama senin planladığın şekilde değil.”

Durumun ironisi Simon’ın gözünde kaçmamıştı. Georgiana İngiltere’deki en güçlü adamlardan birinin kız kardeşiydi. Yine de itibar ve şeref konusundaki tüm endişelerine rağmen Simon kardeşinin hayatının akışını değiştiremiyordu. Kardeşinin itibarını onaramazdı veya onu eninde sonunda bulacak olan -hepsini bulacak olan- dedikoduları durdurmazdı fakat ona destek olabilirdi. Ona sevgisini de verebilirdi.

“Georgiana...” dedi Simon. Sesi vaat yüklüydü. “Ne istersen. Neye karar verirsen. Senindir. Sen ve Caroline... İkinizin yanında olacağım.”

“Kendini bu şekilde tehlikeye atmak istediğinden emin misin?”

Simon’ın ağzının kenarı hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Eminim.”

“Soruyorum çünkü bu düşüncen çok kısa süre içinde sıranabilir.”

Simon gözlerini kısarak kardeşine baktı. “Bu ne demek şimdi?”

“Sadece en azından birimizin mutlu sona ulaşmasını diliyorum, Simon. Bu ben olamayacağıma göre sen olmak zorundasın.”

Juliana.

Juliana onun mutluluğuydu. Onun tutkusuydu. Bu tutkusuz hayatı daha fazla yaşayamazdı. Juliana’nın peşinden gitmeliydi. Hemen.

Simon ayağa kalkarak kardeşine ve yeğenine doğru yürüdü. İyice eğilerek Caroline’ın başının tepesine, sonra da Georgiana’nın yanağına birer öpücük kondurdu. “Gitmeliyim. Onu geri almalıyım.”

Georgiana gülümsedi. “Annem çok kızacak.”

Simon kaşını kaldırdı. “Annemden harika bir dul düşes olacak.”

Georgiana güldü. “Lütfen bana annemi emekli etmeyi planladığını söyle.”

Simon omzunun üstünden bakıp, “İmkânsız sayılmaz,” diyerek kapıya yöneldi, aklında sadece Juliana vardı.

“Simon?” diye seslendi kardeşi.

Simon arkasını döndü, aşkının peşinden gitmeyi istiyordu. Yeni hayatına başlamayı istiyordu.

“Nişan hediyen çoktan Londra’ya doğru yola çıktı.” Georgiana’nın yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. “Anne-me saygılarımı ilet.”

On Dokuzuncu Bölüm

İtibar bir kadının sahip çıkabileceği her şeydir.

*Seçkin bir hanımefendi itibarını
ne pahasına olursa olsun korur.*

—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme

Skandalın kaynağının hepimizi şaşırttığı zamanlar olur.

—The Scandal Sheet, Kasım 1823

Juliana doğrudan annesini görmeye gitti.

Akşamın geç saatleriydi. Juliana, Nick ile Isabel'in Londra'daki evinin güzel misafir odasında dikilirken ziyarette bulunmak veya ziyaretçi kabul etmek için uygun zaman çoktan geçmişti. Oda Nick'in yurt dışında bulunduğu zamanlarda topladığı Yunan ve Roma heykelleriyle doluydu. Juliana annesinin ona katılmasını bekledi.

Odanın ortasında Afrodit ile Eros'un bir heykeli vardı. Aşk tanrıçasının oğlunu kucağında tuttuğu, oğlunun ise ka-

dının omzunun üzerinden bir şeye uzandığı göz kamaştırıcı bir tasvirdi. Çocuk tanrının her kası gerilmiş gibiydi, kolları ve parmakları uzanmıştı, tombul bacakları annesinin göğsünden sarkmıştı, asla ulaşamayacağı bir şeyin arzusuyla bacaklarını itiyordu.

Heykel bazen tanrıların bile dileklerinin reddedildiğinin ve farklı bir durum beklentisinde olanların sadece aptal ölümlüler olduğunun soluk, güzel bir hatırlatıcısıydı.

Yolculuğu berbat geçmişti. Juliana, Simon'la arasına olabildiğince çok mesafe koyana kadar yemek yiyememişti, dinlenmek istemiyordu. Sanki onu her düşündüğünde ki sürekli düşünüyordu, kalbinde meydana gelen yıkıcı sızıyı mesafeler tedavi edebilirdi.

Kaçmanın çok da saygın bir davranış olmadığını biliyordu fakat Yorkshire'da, o evde kalamazdı, Simon onu kollarına, yatağına, hayatına çekerken olmazdı. Juliana onun için asla yeterli olamayacağını bilirken olmazdı.

Simon'ın o kadar değer verdiği şeyleri -iyi bir soy, lekesiz bir itibar ve adap- ona veremezken olmazdı. Ona sunabileceği yegâne şeyler karışık geçmişi ve aşkıydı.

Bazen ne yazık ki aşk yeterli olmuyordu.

Yeterli olabilmesini nasıl da isterdim.

Juliana iç çekerek parmağını Eros'un mükemmel işlenmiş ayağında gezdirdi. Burada olmamalıydı. Ancak düşünceleri hariç bir şey olmadan bir at arabasında kapalı kalmak onu kendini kanıtlama arzusuyla doldurmuştu.

Son haftaları, Simon'la geçirdiği tüm o zamanları, konuşmaları, Simon'ın onun davranışlarını sorguladığı tüm o anları, onu skandaldan kurtardığı zamanları zihninde tekrarlayıp durarak neredeyse aklını kaçıırıyordu. Simon'ın onu kollarına aldığı ve ona yetebileceğine inandırdığı zamanları...

Nefesi boğazında düğümlendi.

Öyle olmadığını biliyordu. Ne kadar hızlı ayrılırsa hepsi için o kadar iyi olacağını biliyordu. Simon'a asla sahip olamayacaktı, onun için asla gerçek bir eş olamayacaktı. Simon daima bir düğ olacaktı, Juliana ise daima şüpheli bir geçmişli olan sıradan biri olacaktı. Her ne kadar tersini dilese de bu onu daha az sevmesini sağlamıyordu.

Simon'a görüldüğünden daha fazlası olduğunu kanıtlamayazdı.

O yüzden annesini bekliyordu.

Skandal yüzünden buradaydı. Çünkü annesinin davranışları insanların onun hakkındaki görüşlerini renklendirmişti, hayatı boyunca sürececek bir etkiydi bu. Çünkü annesinin davranışları Juliana'nın kendi davranışlarını, kendi nedenlerini ve arzularını sorgulamasına yol açmıştı. Çünkü armudun dibine düşmediğini kesin olarak bilmeliydi.

Çok uzun süredir annesinin gölgesinde yaşıyordu, aydınlığa çıkmasının zamanı gelmişti.

Louisa rüzgârla sarmalanmış gibi etrafında uçuşan bir sabahlıkla odaya girerek, "Ziyaret için tuhaf bir zaman," dedi. Güzel görünüyordu. Her zamanki gibi.

Oturdu; Juliana'ya tenkit eder gibi baktı; yolculuktan dolayı buruşan tozlu elbisesini, çamur kaplı botlarını ve Carla'nın son mola yerinde yaptığı sade topuzundan çıkan saçlarını inceledi. "Korkunç görünüyorsun."

Juliana üstünü başını düzeltmemek için kendini zor tuttu. Annesine bir şey kanıtlaması gerekmiyordu. Bunun yerine oturdu ve Louisa'nın Juliana'ya hiçbir şey teklif etmeden kendine bir bardak şeri doldurmasını izledi.

"Demek beni hapiste ziyarete geldin."

“Pek hapishane sayılmaz,” dedi Juliana yavan bir sesle.

Louisa elini ilgisizce salladı. “Tüm bu heykeller bir müzede yaşıyormuşum gibi hissetmeme yol açıyor.”

“Kimse seni Londra’da kalmaya zorlamıyor,” diye belirtti Juliana.

“Bak bu çok doğru ama gidecek başka yerim yok, hayatım.” Juliana son derece sıradan ve soğuk bir sesle söylenen sevgi ifadesine aldırış etmedi. “Gabriel’in benimle ne yapacağına karar verdiğini sanmıyorum, yanılıyor muyum?”

“Sanmıyorum.”

“Umarım bir an önce karar verir. Büyükanne olmadan önce buradan gitmiş olmak istiyorum. Yaşlandığımı hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yok.”

Annesinin tümüyle ve inanılmaz derecede kendini düşünmesi yüzünden Juliana’nın ağzının kenarı kıvrıldı. “Gabriel’in senin programınla pek ilgilendiğini sanmıyorum.”

Louisa gözlerini yuvarladı. “Onun adına mutlu olmadığımı söylemiyorum. O ve eşi huzurlu görünüyor. Ama o hayat... Yapışkan çocuklar... Ağlamalar... Sonu gelmeyen istekler...” Arkasına yaslandı. “Bana göre değildi.”

“Hiç fark etmemiştim.”

Louisa gözlerini kısarak Juliana’ya baktı. “Babanın sivri dilini almışsın.”

Juliana omuz silkti, bu hareketinin annesinin sinirini bozacağını biliyordu. “Örnek alacağım başka kimse yoktu.”

Louisa iç çekti. “Eğer geleceğim hakkında haber vermek için burada değilsen seni gecenin bir yarısı buraya getiren nedir?”

Çok tipikti. Sadece kendisini düşünüyordu ve başkaları umurunda değildi.

Juliana tereddüt etmedi. “Pişman mısın?”

Louisa aptal değildi. Yanlış anlamış gibi davranmadı. “Hangi kısmından?”

“Hepsinden.”

Cevabı düşünmesi gerekmedi. “Tümüyle pişman değilim, hayır. Markiz olduğum için, hatta baban ilk başta söylediğinden daha az varlıklı olsa da ve işler her zaman kolay olmasa da bir tüccar eşi olduğum için bile pişman değilim.”

“Seni temin ederim, sen bizi terk ettikten sonra da hiçbir şey kolaylaşmadı.”

“Terk etmek!” diye çıkıştı Louisa. “Ne dramatik bir kelime.”

“Sen başka bir şekilde mi ifade ediyorsun?”

“Juliana söz konusu benim hayatımdı. Hayatımın yaşanmasını istedim. Bunu kesinlikle anlayabilirsin, hayatım. Senin de aynı olduğun çok belli.”

Bu sıradan gözlem Juliana’nın içini ürpertti. “Bu ne demek?”

“İnsan elinde sadece son altı ayın dedikodu gazetelerinden başka okuyacak bir şey olmadan şehirde bir eve kapatılınca pek çok şey öğreniyor. Sen de benim kadar skandalıymışım. Tüm o bahçe kaçamakları, sebzelere takılıp yuvarlanma ve Serpentine’e düşme!” Louisa, Juliana’nın nefret ettiği tiz, çınlayan bir sesle güldü. “Tanrım! Kim bilir nasıl da eğlencelidir!”

“Korkunçtu. Neredeyse boğuluyordum.”

Simon beni kurtardı.

“Ah, abarttığına eminim. Ayrıca cesur bir düğün tarafından kurtarılmışsın! Aptalca sayılacak denli genç bir yaşta evlenip ikiz annesi olmasaydım kesinlikle benim de yapacağım

bir şey gibi görünüyor. Bak ne diyeceğim, eğer bir daha şansım olsaydı, daha fazla skandalı olup daha az bir markiz gibi davranırdım, orası kesin.”

“Zaten oldukça fazla skandala yol açtın, anne; seni temin ederim.”

Louisa bir çocuğa hitap ediyormuş gibi, “Evet fakat olanları görmek için burada değildim, hayatım. O yüzden sanki hiç olmamış gibi geliyor,” dedi. “Ama sen skandalını yaşıyorsun.”

Bu doğru değildi. Çocuklarına yüklediği yükleri pek de önemsiyor gibi görünmeyen bu kadından miras aldığı itibarla yaşıyordu.

Juliana bundan fazlasıydı.

Değil mi?

Annesi davranışlarını ya da davranışlarının başkalarını nasıl etkilemiş olabileceğini asla düşünmemiş gibi neşeli bir sesle devam etti. “Bensiz de gayet iyi idare ettin, hayatım. Ağabeylerini buldun. Seni önemsiyorlar. Evet, ben görevimi yaptım.”

Louisa’nın kendinden memnun olduğu su götürmezdi. Juliana kahkahasına engel olamadı. Kendi davranışlarından bu kadar kopuk görünen birinden nefret etmek imkânsızdı.

“Daha iyi bir sebep istediğini biliyorum, Juliana. Her şeyi daha açık hale getirecek bir cevap olmasını dilediğini biliyorum. Beni bağışlamanı sağlayacak bir cevap. Ama yok. Zor seçimler yaptım. Tekrar yapmam gerekse aynı seçimleri tekrar yapar mıydım, emin değilim.”

“Yani bizimle olmayı seçmekten mi bahsediyorsun? Ya da bizi bırakmayı?”

Louisa bir şey söylemedi. Konuşmasına gerek yoktu. Cevabı gözleri veriyordu. O an her şey netleşti.

Juliana annesine kesinlikle benzemiyordu.

Uzun bir nefes verdi, on yıldır tutuyormuş gibi hissettiği bir nefesti bu. Ayağa kalktı, geleceğe bakıyormuş gibi ona çok benziyor görünen annesine baktı.

Öncekinden çok daha farklı bir gelecek olacaktı. Daha iyi bir gelecek.

Bir kez olsun ilgi veya alaka göstermemiş olan, terk ettikten sonra bir kez olsun arkasına dönüp bakmayan bir anne yüzünden Juliana sonunda bir aile sahibi olmuştu. Belki de bu kadarı yeterliydi.

Belki de kendini buna ikna edebilirdi.

Kısa süre sonra ağabeyinin evi gülen çocuklarla ve sevgi dolu ebeveynlerle dolacaktı ve belki de gürültü Juliana'nın kendi aşkını bulmaya yaklaştığı zamanı aklından çıkarmasını sağlardı.

Belki de tamamen düşüncelere dalmadığı zamanlar da gelirdi. Simon'ı bu kadar çok sevmediği zamanlar...

Bu imkânsız görünüyordu.

Juliana heykele tekrar baktı, Eros'un ulaşamayacağı o belirsiz şeye doğru uzanmasını izledi.

Umabileceği tek şey buydu.

Simon çalışma odasında duruyordu, yorgundu ve İngiltere'nin bir ucundan diğerine yaptığı yolculuktan dolayı çamurla kaplıydı. Şehirdeki eve gecenin bir yarısı varmıştı ve o yokken kızılca kıyametin koptuğunu öğrenmişti.

Boggs pelerinini ve şapkasını alarak genellikle son derece ciddi görünen yüzünde her zamankinden daha da cid-

di bir ifadeyle Simon'a *Gazette*'yi uzatmıştı ve yiyecek bir şeyler bulmak için gitmişti. Simon ise son on sekiz saattir atları değiştirmek dışında bir şey yapmamıştı, Londra'ya dönmek için can atıyordu. Ve de Juliana'ya.

Simon gazeteye baktı, sanki tekrar gözden geçirmek yazıyı bir şekilde değiştirebilirmiş gibi sözcükleri tekrar tekrar okudu. Sanki o sözcükleri yok edebilirdi. Ama hayır, makaleyi her okuduğunda yazı tamamen aynı kalıyordu. Tamamen aynı derecede eziciydi.

İlk ağzıdan bildiririm. Leighton dükü... Kız kardeşi, daha reşit bile değil... Bir aile... Bir kız çocuğu... Sadece günler önce doğmuş.

Simon kız kardeşini öldürecekti.

Georgiana ağabeyinin skandalı bizzat açıklamayacağını biliyordu. Georgiana'nın veya Caroline'ın itibarını bu şekilde tehlikeye atmayacağını biliyordu. O yüzden meseleyi kendi çözmeye karar vermişti.

Neden?

Cevabı hızla ve son derece net bir şekilde belirdi, Simon bunu gözden kaçırdığına inanamıyordu. Masasına gitti, masadaki mektup yığınına kaldırdı, aradığı kâğıdı bulana kadar hepsini karıştırdı.

Parmağını mühür mumunun altına götürürken kendine umut etme izni verdi. Pek fazla değil. Kâğıtta altı çizili tek satırı okuyana kadar... İki kez.

Nişan bozulmuştur—Needham

Georgiana, Penelope ile nişanınin devam etmemesini garantilemişti.

Nişan hediyen çoktan Londra'ya gönderildi.

Georgiana kendi itibarını mahvetmişti. Hepsini mahvetmişti. Simon'm mutluluğunu garantilemek için.

Simon'ın artık yapması gereken tek şey uzanıp mutluluğu almaktı.

Northumberland güz balosu parlamentonun özel oturumunun sona ermesinden ve sosyetenin toparlanıp yılı sona erdirmek için taşraya doğru yola çıkmasından önce sezonun son resmî etkinliği olarak planlanmıştı.

Eve çıkan merdivenler ve giriş ağır pelerinlerini uşaklara teslim eden ve ana eğlencelerin çoktan başladığı balo salonunun büyük merdivenlerine yönelen davetli gruplarıyla tıklım tıklımdı.

Londra sosyetesinin hepsi aşırı uzun süren bu sezona uygun bir kapanış olan bu etkinlik için berbat yağmura rağmen buradaydı.

Eğer Simon'm akşamı plana uygun giderse bu balo sezonun değil, daha birçok sezonunun dedikodu konusu olacaktı.

Ne yazık ki Simon etkinliklere davet edilmemişti.

“Üzgünüm, ekselansları fakat dük ve düşes kabul etmiyor.” Simon'm kalabalığın arasından çıkmasını isteme işiyle görevlendirilen Northumberland Malikânesi'nin baş uşağı makûs haberi hafifçe titreyerek bildirdi.

“Anlayamadım?”

Hizmetkâr geri çekildi. “Onlar...” Boğazını temizledi. “Kabul etmiyorlar.”

Simon döndü ve balo salonuna giden ana merdivenlere yönelmiş olan en güzel kıyafetleri içindeki insan seline baktı. “Sanırım tüm bu insanlar...” Sustu, uşağın cümlesini bitirmesini bekledi.

“..aileden?” diye tamamladı cümlesini uşak belirsizce.

Simon muhtemelen daha önce bir dükü geri çevirmemiş olan zavallı adama acıması gerektiğini biliyordu fakat şu anda bir şey hissedemiyordu. Aşırı sinirliydi. “Yukarıdan gelen müzik. O da bir aile toplantısının parçası mı?”

Hizmetkâr boğazını temizledi. “Şey... Evet.”

Simon, Northumberland Malikânesi’nden geri çevriliyordu çünkü kız kardeşi bir çocuk doğurmuştu. Evlilik dışı. Leighton adı artık skandalla eşdeğerdi. Daha bir gün bile olmamıştı ve ilerleyen haftalardaki etkinlikler için aldığı tüm davetler kibarca geri çekilmişti, anlaşılan Londra çapında bir sürü iptal yaşanmıştı.

Belki de başka bir gün -başka bir balo- olsaydı bekleneni yapıp giderdi fakat Juliana o balo salonundaydı ve Simon’ın onu kazanmak için bir planı vardı. Planı büyük ölçüde buna, sezonun son balosuna bağlıydı.

Simon’m canına tak etmişti. “Sanırım Northumberland uzaktan kuzenimiz olduğu için çok şanslıyız.” Hizmetkârın yanından geçerek merdivenleri çıkmaya başladı, uşak arkasından gelirken basamakları ikişer ikişer çıkıyordu.

“Ekselansları, yapamazsınız!”

Merdivenlerin başına geldiğinde arkasını dönüp uşağa baktı. “Beni nasıl durdurmayı planlıyorsun?”

“Ekselansları...” Görünüşe göre hizmetkâr, Simon’ın sağduyusuna hitap etmeyi planlıyordu.

Simon'm aklının o akşam farklı bir amaçla meşgul olduğunu bilmiyordu, elbette amacı Juliana'yı bulup onun yapmaktı.

Bir grup davetlinin arasından geçerek balo salonuna girdi, büyülenmiş gibi Juliana'ya doğru çekildi. Onu aşırı özlemişti ve onu görmek içini güçlü bir hazla doldurdu. Juliana onun ilacıydı. Yakınlığını, kahkahasını, cesaretini, konuşurken ellerini oynatmasını, onunla ilk tanıştığında onu deli eden şimdiyse arzuladığı omuz silkişini özlemişti.

Juliana salonda Allendale'in kolunda dans ediyordu, çok güzel soluk pembe bir tuvalet giymişti. Bir an için Simon, Juliana'nın ilgi çekici olmayan bir renk giymiş olmasına şaşırdı. Bu renk onun salondaki diğer genç, evlenmemiş kadınların arasına karışmasına sebep olmuştu. Danstaki bir dönüş güzel yüzünü görmesini sağlamıştı ve artık Juliana'nın ne giydiğinin önemi kalmamıştı.

Önemli olan tek şey, Juliana'nın gözlerindeki üzüntüydü. Özlemişti. Simon'a duyduğu özlemişti.

Tanrı'ya şükür.

Çünkü Juliana başka birine ait olsaydı Simon buna dayanamazdı.

Bu düşünce şiddetli bir arzu dalgasını beraberinde getirdi. Ona doğru ilerleme, onu kontun kollarından çekip alma arzusu duydu.

Şu işe bakın ki planı da kesinlikle buydu.

Girdiğinde pelerinini çıkarmamıştı ve kalabalığın arasından ilerlerken davetli grupları durup önce dik dik bakıyorlar, sonra da kasıtlı olarak ona arkalarını dönüyorlardı. Ne yaptıklarını biliyordu, o da aynıni daha önce defalarca

yapmıştı ve bunların acı vermediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

Daha birkaç gün öncesine kadar takdirini almak için yarıp tutuşan bu insanların her biri onaylamadığını göstermek için ona arkasına dönerken hissetmesi gereken utanç ve aşağılanma inkâr edilemez hedefine, yani Juliana'ya giden yolunu açtıkları için duyduğu zevkin yanında sönük kalıyordu.

Onun Juliana'sı.

Derin bir nefes aldı, geleneklerin hepsine ve yapması ve olması için eğitildiği her şeye karşı gelerek dansçıları aniden durdurup salonun doğrudan ortasına geçti.

Juliana'nın başından beri haklı olduğunu kesin olarak kanıtlamıştı, yani aşkla kıyaslandığında itibarın hiçbir önemi yoktu.

Allendale, Simon'ın geldiğini gördü. Kontun dostça tebessümü şaşkınlığa dönüştü. Allendale, Juliana'yı yavaşlatıp durdurdu. Simon onlara yaklaşırken orkestra çalmaya devam ediyordu ve Juliana "Ne oldu?" derken Simon onun sesindeki şaşkınlığı duydu.

Juliana'nın sesi, Simon'm çok özlediği İtalyan aksam, heceleri söyleyişi ve dilinde uzatması bir nimetti. Juliana ona döndü ve Simon'm yakınlığından veya kıyafetinden veya her ikisinden dolayı gözleri büyüdü, şehvetli ağzı açık kaldı ve bütün oda yok oldu. Sadece Juliana vardı. Sadece ikisiydi. Sadece şu an vardı.

"Ekselansları?"

Simon onunla konuşabileceğine emin değildi. Sadece ama sadece Juliana'nın duyması gereken yüzlerce şey söy-

lemek isterken olmazdı. O yüzden konta döndü ve düklere özgü tüm otoriter sesiyle, “Allendale, eşini alıyorum,” dedi.

Bu durum için tam protokolün ne olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi görünen Benedick’in ağzı açıldı, sonra kapandı. Kont sonunda Juliana’ya dönerek seçimi ona bıraktı.

Simon da aynını yaptı, avucunu açarak eldivenli elini ona uzattı. “Juliana?” diye sordu. Bu söz üzerine Juliana’nın safir gözlerinin kararmasını ve dudaklarının aralanmasını hayranlıkla izledi. “Skandal çıkarmayı çok isterim.”

Juliana, Simon’m eline uzun süre baktıktan sonra bakışını gözlerine çevirdi.

Juliana’nın gözlerinde dayanılmaz bir üzüntü vardı.

Simon aniden onun ne yapacağını anladı ama onu durduramadı.

Juliana başını salladı. “Hayır.”

Simon elini uzatmış vaziyette aptal gibi dikilip kaldı, anlamıyordu.

Juliana başını yeniden sallayarak fısıldadı. “Senin skandalın olmayacağım. Bu kez olmaz.” Bu sözler Simon’ı mahvetti ve Juliana’nın gözlerinin akmayan yaşlarla sulanmasını izledi. “Hayır,” diye tekrarladı ve Simon’m yanından hızla geçerek çıkışa yöneldi.

Neler olduğunu anlaması Simon’m birkaç saniyesini aldı, yani Juliana’nın onun bırakıp gittiğini. Onu reddettiğini. Allendale’e baktı; kulakları uğulduyordu; içinde utanç, şaşkınlık ve başka duygular kıvranıyordu; sıkıntılı ve öfkeliydi.

“Ona böyle bir şeyi nasıl yaparsın?”

Allendale yanından geçip kalabalığın arasından Juliana’nın peşinden gittiğinde Simon onun sözlerini ancak anlamıştı.

Simon dönüp onları izledi. Juliana’nın salonda hızla ilerlemesini, kalabalık seyircilerinin ona yol vermek için açılmasını izledi ve aklına gelen tek şeyi yaptı. Arkasından seslendi. “Juliana!”

Bir balo salonunda veya kültürlü bir beyefendinin bulunduğu herhangi bir yerde olmaması gereken gümbürtülü bağırış sesi üzerine salonun her yerinde toplu bir iç çekiş duyuldu. Fakat Simon önemsemedi. Juliana’ya doğru ilerleyerek onu izledi ama göğsünün önünde bir kol belirdi.

Ralston onu geri çekti.

Simon onunla mücadele etti, yeniden seslendi. Juliana’nın adı salonda çınlayarak çatı kirişlerinden yankılanıyordu, orkestra da dâhil herkes susmuştu. “Juliana!”

Juliana arkasını döndü. Simon onun Seylan safiri gözle riyle buluştu ve düşünebildiği tek şeyi söyledi. Juliana’yı orada onunla tutabileceğini düşündüğü tek şeyi. Önemli olan tek şeyi. “Seni seviyorum.”

Juliana’nın yüzü -güzel, mükemmel yüzü- bu sözler üzerine paramparça oldu ve zar zor tuttuğu gözyaşları döküldü.

Juliana salondan koşarak çıktı, Allendale de arkasından gitti.

Simon, Ralston’ın elinden kurtularak onları izledi. Juliana’ya yetişmeye kararlıydı. Her şeyi düzeltmeye kararlıydı ve sosyetenin Juliana’yı ondan koruyacağına emindi.

Orkestra çalmaya geri döndü, aniden yoluna gruplar halinde insanlar çıkmaya başladı. Nereye dönse dans pistinde yolunu tıkayan, dans eden bir çift vardı ve balo salonunun sonuna vardığında konuklar akın akın yolunda belirdi.

Kimse gözlerine bakmıyordu, kimse onunla konuşmuyordu ama Juliana'yı yakalamasını imkânsız hale getiriyorlardı.

Kalabalığın arasından ite kaka çıkıp merdivenlerden indiğinde ve kapıdan çıktığında Juliana gitmişti. Onu sadece bardaktan boşalırcasına yağan Londra yağmuru karşılamıştı.

O anda sise doğru bakarken, son birkaç dakika içinde yaşanan olayları tekrar tekrar düşünürken içinde kıvranan duyguyu fark etti.

Korku duyuyordu.

Hayatı boyunca gerçekten istediği tek şeyi kaybetmiş olmanın korkusu.

Yirminci Bölüm

*Sosyete skandal davranışları bağışlamaz.
Kibar bir hanımefendinin düsturu da aynı yöndedir.
—En Seçkin Hanımefendiler Üzerine Bir İnceleme*

*Bu yıl yüksek sosyete de sergilenen büyük gösteriye
bakıldığında tiyatroya hiç gerek yok gibi görünüyor.
—The Scandal Sheet, Kasım 1823*

Bir saat içinde tüm aile Ralston Malikânesi'ne dönmüştü.

Kütüphanede toplanmışlardı, Benedick ile Rivington de-
vasa şöminenin yanındaki yüksek arkalı koltuklarda otu-
ruyordu, Ralston ise önlerinde volta atıyordu. Juliana alçak
bir koltukta oturuyordu, yanında Mariana ile Callie vardı.

Amo, amas, amat.

Seviyorum, seviyorsun, seviyor.

Seviyor.

Beni seviyor.

Juliana derin bir nefes aldı, boğazı düğümlenmişti.

Callie ayağa kalkarak kapıya yöneldi. “Çay istesem iyi olacak.”

Ralston, “Bence çaydan daha sert bir şeylere ihtiyacımız var,” diyerek büfenin üstünde duran bir sürahi viskiye yöneldi. Erkekler için üç bardak doldurdu, uzun süre bekledikten sonra dördüncü bardağı koydu ve bardağı Juliana’ya götürdü. “İç şunu. Seni sakinleştirir.”

“Gabriel!” diye çıkıştı Callie.

“Ama sakinleştirir.”

Juliana acı sıvıdan bir yudum içti ve boğazının yanmasının tadını çıkardı. En azından bunu hissediyordu, Simon’m aşkını itiraf ederek bıraktığı yıkıcı acıyı hissetmiyordu.

“Leighton’ın neden kalabalık bir balonun ortasında aşkını itiraf etmeye geldiğini açıklamak ister misin?”

Acısı geri döndü.

“Yorkshire’daydı,” diye fısıldadı Juliana. Konuşurken çıkan sesinden nefret etmişti. Acizliğinden nefret etmişti.

Ralston başıyla onayladı. “Peki, söyle bakalım; orada akınlı mı kaçırdı?”

Callie uyaran bir sesle, “Gabriel,” dedi. “Dikkatli ol.”

“Sana elini sürdü mü?” Herkes donup kaldı. “Cevap verme. Gerek yok. Hiçbir erkek bu şekilde davranmaz eğer...”

“Ralston!” Benedick araya girdi. “Yeter!”

“Benimle evlenmek istiyor.”

Mariana, Juliana’nın elini sıktı. “Ama Juliana, bu iyi bir şey, değil mi?”

“Bu geceden sonra iyi bir eş olacağına emin değilim,” dedi Ralston alaycı bir tavırla.

Juliana’nın gözleri doldu ve gözyaşlarını dizginlemek için viskisinden bir yudum daha içti.

Juliana çok uğraşmıştı, bir skandaldan daha fazlası olmak için çok uğraşmıştı. Münasip renkte bir elbise giymişti, sadece en kibar beyefendiyle uygun biçimde dans etmişti, adabıyla tanınan bir kadın olabileceğine kendini ikna etmişti. İtibarıyla tanınan biri olabilirdi.

Simon’ın yanında isteyeceği türden bir kadın.

Yine de Simon’ın gözünde bir skandaldan daha fazlasını ifade etmiyordu. En başından beri onda gördüğünden fazlasını ifade etmiyordu. Simon orada, tüm sosyetenin önünde aşkını itiraf ettiğinde ise Juliana’nın o karanlık, skandalı kısmı mutluluktan coşmuştu. Ve Simon’ı istediği için içi sızlıyordu. Onu sevdiği için.

Yine de daha fazlasını istiyordu.

Simon onun için mükemmel eşt.

“Eğer seni taciz ettiyse onu lime lime etme hakkına sahibim.”

Callie, “Bu kadar yeter!” diyerek ayağa kalktı. “Dışarı!”

“Beni kendi kütüphanemden kovamazsın, Calpurnia.”

“Kovabilirim ve kovacağım. Aslında kovdum. Dışarı!”

Ralston pek de neşeli olmayan sert bir kahkaha attı. “Hiç bir yere gitmiyorum.” Juliana’ya döndü. “Onunla evlenmek istiyor musun?”

Evet.

Fakat o kadar basit değildi. Oda aniden çok küçük gelmeye başlamıştı. Juliana ayağa kalktı ve çıkışa yöneldi. “Benim biraz yalnız...” duraksadı. “*Per favore.*”

Kapıya ulaştığında ağabeyi ona seslendi. “Juliana!” Juliana arkasını dönünce Ralston, “Ne istediğini düşün. Ne istiyorsan yapabilirsin,” dedi.

Juliana çıkarak kapıyı kapattı ve koridorun onu karanlığa bürümesine izin verdi.

Simon’ı istiyordu.

Simon’ın aşkını istiyordu, evet. Ancak saygısını ve hayranlığını da istiyordu. Onu kendine eşit olarak görmesini istiyordu. Bu kadarını hak ediyordu, değil mi? Callie ile Ralston’da, Nick ile Isabel’de ve Mariana ile Rivington’da gördüklerini hak ediyordu.

Juliana’nın istediği buydu ama buna sahip değildi.

Öyle miydi?

Derin bir nefes aldı, sonra bir kez daha aldı, akşam yaşananları zihninde defalarca tekrarladı.

Simon her türlü kuralını bozmuştu. Protokole aldırış etmeyip davet edilmediği bir etkinliğe katılmıştı, tüm Londra’nın ona sırt çevirmesine izin vermişti, *bir baloyu durdurmuştu*.

Tüm Londra ona sırt çevirmiş olmasına rağmen daha da fazla skandalı üstüne çekerek bir baloyu durdurmuştu.

Bunu Juliana için yapmıştı çünkü onu önemsiyordu. Çünkü ona herhangi bir şeyden daha önemli olduğunu göstermek istiyordu. Her şeyden daha önemli olduğunu.

Juliana ise onu geri çevirmişti.

Aşkını geri çevirmişti.

Juliana kollarını karnına doladı, bir yumruk yemiş gibi aniden her şeyi fark etmişti. Kütüphanenin kapısı açıldı.

Benedick yüzünde sevecen bir tebessümle koridora çıktı. Kapıyı arkasından kapatarak Callie ve Ralston’ın içeriden

gelen tartışma seslerini engelledi ve Juliana'ya doğru yürüdü.

Juliana kendini gülmeye zorladı. "Hâlâ benim hakkımda mı tartışıyorlar?"

Benedick sırtıttı. "Hayır. Şu anda Callie artık hamile olduğuna göre at binmeye devam etmeli mi diye tartışıyorlar."

Juliana küçük bir kahkaha attı. "Bence Callie kazanır."

"O kadar emin olmazdım."

Bir süre sessizce durdular. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Dük hakkında mı? Çünkü onun hakkında konuşmamayı tercih ederim, gerçekten."

"Tam olarak değil."

"O halde ne?"

Benedick duraksadı, sonra derin bir nefes aldı. "Juliana, istersen seni alabilirim. Eş olarak."

Teklifler söz konusu olduğunda bu en süslü tekliflerden sayılmazdı ama samimiydi. Juliana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını salladı. "Benedick..."

"Sadece dinle. Birbirimizin yanında olmaktan hoşlanıyoruz, dostuz. Bence iyi vakit geçireceğiz. Hemen cevap vermek zorunda değilsin fakat bir kocaya ihtiyacın olursa..."

"Hayır," dedi Juliana. Parmak uçlarında yükselerek onu yanağından öptü. "Çok teşekkür ederim, Benedick fakat kocaya ihtiyacı olan bir kadından daha iyisini hak ediyorsun." Gülümsedi. "Ben de beni sadece eşliğe kabul edecek bir kocadan fazlasını hak ediyorum."

Benedick başıyla bir kez onayladı. "En azından o kadarı doğru." Sustu. "Ne olursa olsun, bence Leighton seni çok seviyor."

Benedick'in sözleri Juliana'nın içine üzücü bir heyecan ürpertisi gönderdi. "Ben de öyle düşünüyorum."

"O halde neden benimle evlenmiyorsun?"

Juliana dikkatini bu sözlerin kaynağına çevirdi. Simon merdivenlerin başında duruyordu, iliklerine kadar ıslanmıştı, yüzü yorgunluktan kaynaklanan çizgilerle iz izdi. Şapkasını çıkarmıştı, saçları başına yapışmıştı ve mantosu ıslak ve hırpani bir halde omuzlarından düşüyordu. Berbat görünüyordu.

Muhteşem görünüyordu.

"Sen nasıl... Sen buraya nasıl girdin?" diye sordu Juliana.

"Bu akşam daldığım ilk ev burası değil. Bu işte oldukça ustalaşmaya başladım."

Juliana gülümsedi. Elinde değildi.

Simon uzun bir iç geçirdi. "Seni gülümsetebilmeyi umuyordum, deniz kızı. Seni ağlatmaktan nefret etmiştim."

Juliana, Simon'm sözlerindeki samimiyeti gördü ve dökmeyen yaşları geri döndü.

Simon karanlıkta küfretti. "Allendale, sevdiğim kadına evlilik teklif etmiş olmanı affedeceğim. Karşılığında bize birkaç dakika verebilir misin?"

"Pek emin değilim."

"Ona merdiven sahanlığında tecavüz edecek halim yok."

Benedick onay için Juliana'ya döndü. Juliana başıyla onayladı. "Beş dakika." Kont, Simon'a baktı. "Sonra geri geleceğim."

Kütüphaneye döndü. Kapı kapanır kapanmaz Simon, Juliana'ya doğru ilerledi ama birkaç adım uzağında durarak ona uzandı. Kollarını indirdi, elini sıırıslıkla saçında gezdi-

rerek başını salladı. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Seni nasıl kazanacağımı bilmiyorum.”

Juliana, *beni zaten kazandın*, demek istedi. *Bana sahip olarak beni diğer erkekler için işe yaramaz kıldın.*

Simon devam etti. “O yüzden sadece gerçeği söyleyeceğim. Tüm hayatımı soğuk, duygusuz, heyecansız bir hayata hazırlanarak geçirdim. Hoş sözlerle ve basitlikle dolu bir hayat. Sonra hayatıma sen girdin. Sen hayatımdaki her şeyin tam tersisin. Güzelsin, zekisin, cesursun ve hayat, aşk ve inandığın şeyler konusunda çok tutkulusun. Bana inandığım her şeyin, istediğimi sandığım her şeyin, hayatımı savunarak geçirdiğim her şeyin, hepsinin yanlış olduğunu öğrettin. Senin tarzında bir hayat istiyorum. Canlı, duygulu, karmaşık, muhteşem ve mutlulukla dolu bir hayat. Ama buna sensiz sahip olamam.

Seni seviyorum, Juliana. Hayatımı altüst etmeni seviyorum ve bir kez seninle birlikte yaşamışken artık sensiz yaşayabileceğimden emin değilim.”

Simon yeniden harekete geçti. Büyük, gururlu düğ önünde dizlerinin üstüne çökerken Juliana nefesini tuttu. “Bir keresinde beni tutku adına dizlerimin üstüne çöktüreceğini söylemiştin.”

“Simon...” Juliana artık özgürce ağlıyordu. Öne çıktı, ellerini Simon’ın başına koyarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. “*Amore*, hayır, lütfen.”

“Buradayım. Dizlerimin üstündeyim. Ama tutku adına değil.” Simon, Juliana’nın ellerini ellerine aldı ve dudaklarına götürerek öptü, sevdi. “Aşk adına buradayım.”

Simon başını kaldırıp Juliana’ya baktı. Simon’ın çehresi loş koridorda çok sert ve ciddi görünüyordu. “Juliana,

lütfen. Eşim ol. Geri kalan ömrümü sana layık olduğumu kanıtlayarak geçireceğime yemin ediyorum. Aşkımıza layık olduğumu kanıtlayacağım.”

Juliana’nın ellerini yeniden öptü ve fısıldadı. “Lütfen.”

Juliana da diz çöktü ve kollarını Simon’ın boynuna doladı. “Evet.” Dudaklarını Simon’m dudaklarına bastırdı. “Evet, Simon, evet.”

Simon öpücüğüne karşılık verdi. Dilini Juliana’nın sıcak, ipeksi sıcaklığına itti ve ikisi de nefessiz kalana dek onu öptü. Juliana’nın dudaklarına karşı, “Çok üzgünüm, sevgilim,” diye fısıldadı. Bir daha asla ayrılmayacakları kadar yakınına getirebilirmiş gibi onu kendine doğru çekti.

“Hayır, ben özür dilerim. Seni orada bırakmamalıydım. Baloda. Bunun anlamını ancak şimdi görebildim.”

Simon onu yeniden öptü. “Hak etmiştim.”

“Hayır... Simon, seni seviyorum.”

Birbirine sarılmış halde aşklarını fısıldayarak, gelecek hakkında sözler vererek, birbirine dokunarak, birbirinin tadını çıkararak ve kutlama yaparak uzun süre orada durdular.

Ralston da onları bu şekilde buldu. Kütüphanenin kapısını açtığı anda mumların parlak, sarı ışığı koridora hücum ederek âşıkları aydınlattı.

“Özel bir evlilik izni alsan iyi edersin, Leighton.”

Simon cesur ve gözü pek bir tebessümle karşılık verdi, Juliana ise görüntüsü karşısında nefesini tutmuştu. İngiltere’deki en yakışıklı adamdı. Tüm Avrupa’daki. “Çoktan aldım.”

Ralston kara kaşını kaldırdı. “Mükemmel. Alt kata inip bu konuyu konuşmadan önce kendini toparlaman için iki dakikan var.” Bunun üzerine Juliana gülümsedi. Ralston

kardeşinin bakışını yakaladı. “Sen, kardeşim; davetli değilsin.”

Simon ve Juliana kahkaha atarken Ralston kapıyı kapattı.

Bir saat sonra Simon, Ralston Malikânesi’nden çıktı. Müstakbel kayınbiraderiyle gereken tüm düzenlemeleri yapmıştı. İngiltere’de düğ olmasını önemseyen yegâne insanlar olan zorlu aileyle sonunda akraba olmasının gayet makul olduğunu düşünüyordu. Aslında unvanını hiçbir zaman önemsememiş olan yegâne insanlardı. Artık Londra’nın çoğu, skandalla alakası olması korkusuyla Leighton hanesine seve seve sırtını dönecekti.

Simon bunu pek de önemsemediğini fark etti.

Sağlıklı bir yeğeni, onu seven bir kadın vardı ve bu şeyler aniden yetip de artmaya başlamıştı.

Juliana’ya iyi geceler dilemeyi çok istiyordu fakat o çıkarken Juliana ortalarda yoktu ve Ralston, Juliana’yı araması için onu üst kata göndermeye hevesli görünmüyordu. Markiyi suçlamayamazdı. Sonuçta, müstakbel eşinden ellerini uzak tutmakta pek iyi sayılmazdı. Fakat bir haftadan kısa süre içinde evleneceklerdi. Aşırı tanıdık ve son derece nahoş bir sızıyı beraberinde getirse de bu gecelik Juliana’nın yokluğuna katlanacaktı.

Arabacıya yerine geçmesini işaret ederek haftalar önce her şeyin başladığı arabanın kapısını kendi açtı. Arabaya bindi, yerine oturdu ve kapıyı kapattı. Arabacıyı harekete geçirmek için tavana hızlıca vurdu. Ancak o zaman yalnız olmadığını fark etti.

Juliana koltuğun diğer ucundan gülümsedi. “İyi geceler dilemeden gitmene izin vereceğimi sanmıyordun ya?”

Simon aşırı mutlu görünmemeye çalışarak en ciddi sesini takındı. “Arabalara saklanma eğilimin hakkında bir konuşma yapmamız gerekecek.”

Juliana ona doğru yavaşça ilerledi ve Simon bir anda uyarıldı. “Sadece bir araba, ekselansları. Sadece sizin ki. Bu kez girmeden önce mühürü kontrol ettim. Burada olduğuma göre benimle ne yapmayı planladığınızı söyler misiniz?”

Simon bir süre onu inceledikten sonra eğildi ve onu öpmeye ramak kala durdu. “Seni sevmeyi planlıyorum, deniz kızı.” Elini Juliana’nın beline doladı ve şekilde onu kucağına aldı.

Juliana edepsizce ona baktı. “Tekrar söyle.”

Simon sırtıttı. “Seni seviyorum, Juliana.”

Simon’ın elleri Juliana’nın yanlarını okşuyordu, omuzlarında geziniyordu. Çıplak boynuna ulaşmak için başını eğdi. Juliana’nın nabzının attığı boynunun çukuruna bir öpücük kondurdu.

“Tekrar.” Juliana iç çekti.

Simon sözcükleri onun dudaklarına karşı fısıldadı. Bir sözdü. Ardından dudaklarını ele geçirdi; elleri Juliana’nın her yerini okşuyor, sıkıyordu.

Juliana ona açıldı, uzun ve yavaş öpücüklerine adım adım karşılık verdi. İlk kez öpüşmelerinde acelele yer yoktu. Başka bir zamandan çalındıkları hissi yoktu. *Başka bir kadından.*

Bunu düşününce Juliana geri çekildi, başını kaldırdı. “Penelope,” dedi.

“Bunu şimdi mi konuşmamız gerekiyor?” Simon’ın eli Juliana’nın dolgun göğsüne uzandığında Juliana zevkten iç çekmemek için kendini zor tuttu.

“Hayır.” Simon’ın kucağından indi ve karşısındaki koltuğa geçti.

Simon da peşinden giderek Juliana’nın önünde diz çöktü, araba ikisini birden sallıyordu. “Evet.”

“Leydi Penelope’nin babası nişanı bozdu.” Simon’ın elleri Juliana’nın bileklerini kavradı. Juliana eteklerinin altından bacaklarını okşayan sıcak ellerinin yarattığı histen ya da Simon’ın artık nişanlı olmamasından sersemlemişti. Simon ona baktı, ciddiydi. “Eğer o bitirmeseydi ben bitirecektim, Juliana. Buna devam edemezdim. Seni çok fazla seviyorum.”

Bu sözler üzerine Juliana’nın içini haz kapladı. “Georgiana’nın skandalı yüzünden mi nişanı bozdu?”

“Evet,” dedi Simon ve sözcüğün Simon’ın ağzından çıkış şekli Juliana’ya onun aslında sorusuna cevap vermediği izlenimini verdi. Simon, Juliana’nın eteklerini kibarca geriye attı ve küfretti, küfrü arabanın içinde haşın ve edepsizce savrulmuştu. Juliana’nın dizinin arkasına bir öpücük kondurdu.

Juliana, Simon’ın hareketlerine direnerek bacaklarını kapattı. “Simon...”

Simon durdu, dışarıdan gelen titrek ışık altında Juliana’nın gözlerine bakıp onu bir kez daha uzun uzun şehvetle öptü ve aniden geri çekildi. “Kız kardeşim kendi skandalını açıkladı. Aslında *Gazette*’ye bir mektup göndermiş! Düğün hediyesiymiş. Bize.”

Juliana gülümsedi. “Bozulan bir nişan mı?”

“Yerine hızlı bir tanesi,” diye cevap verdi Simon. Juliana’nın dudaklarını yeniden ele geçirdi, aceleciliği Juliana’nın içine bir ateş dalgası yayıyordu.

Juliana öpücüğün, dokunuşunun tadını uzun süre çıkardıktan sonra onu bir kez daha itti. “Simon, annen!”

“Şu anda konuşmak istediğim bir mevzu değil, sevgilim.”

“Ama çok kızacak!”

“Umurumda değil.” Simon dikkatini Juliana’nın dizinin altına geri çevirdi, ipek kumaş ıslanana kadar dilini orada döndürdü. “Kızarsa da senin yüzünden değil. Saygıdeğer bir torun için sen onun en iyi umudusun. Berbat bir itibarı olan kişi *benim*.”

Juliana güldü. “Masumları kaçırın biri. Bakireleri taciz eden biri.”

Simon, Juliana’nın bacaklarını yavaşça açtı. Baldırının iç kısmına güzel, baştan çıkarıcı öpücükler konduruyordu. “Sadece tek bir masumu. Tek bir bakireyi.” Juliana iç çekti ve Simon jartiyerin çoraplarını tuttuğu yeri yalarken duyduğu zevk karşısında inledi, olacakların bir vaadiydi bu.

“Şanslıymışım.” Juliana öne doğru eğildi, Simon’ın dayanılmaz derecede yakışıklı yüzünü ellerinin arasına aldı. “Simon...” diye fısıldadı. “Seni en başından beri seviyorum ve seveceğim. Beni sevdiğin sürece seni seveceğim.”

Simon’ın bakışları karardı ve bir anda ciddileşti. “Umarım beni çok uzun süre sevmeyi planlıyorsundur.”

Juliana onu yeniden öptü, kendini ve aşkını öpücüklerle döktü çünkü sözcükler aniden yetersiz gelmeye başlamıştı. Durduklarında ikisi de nefes nefeseydi ve birbiri için yanıp tutuşuyorlardı, Juliana gülümsedi. “Peki, itibarının eni konu bozulması nasıl bir his?”

Simon güldü. “Asla unutturamayacağım.”

“Pişman mısın?”

“Asla.”

Simon’ın skandalı yüzyılda bir gerçekleşecek türden bir skandaldı. Balo salonlarındaki fısıltıların, Bond Caddesi’ndeki ve parlamento salonlarındaki gevezeliklerin kaynağı olacaktı ve yıllar sonra Simon ile Juliana torunlarına Leigh-ton Dükü’nün aşka nasıl yenik düştüğünü anlatacaklardı.

Son Söz

Mayıs 1824

Ekselansları Leighton Düşesi kocası elindeki bir mektuba dalmış halde odaya girip adını seslendiğinde kütüphanede bir merdivenin tepesindeydi, saklanamayacağı kadar yüksekti.

“Efendim?”

“Haber geldi.” Simon sustu ve Juliana yerinin keşfedildiğini anladı. Simon tekrar konuştuğunda sesi kısık ve uzaktan geliyordu. Tecrübe ettikten sonra her türlü duygudan oldukça hoşlandığını fark etmiş olan kocasına göre aşırı sakindi. “Juliana?”

“Efendim?”

“Yerden yedi metre yükseklikte ne işin var?”

Juliana onu tutmak için altında bekleyen kocasını görmezden gelerek, “Bir kitabı arıyorum,” diye karşılık verdi.

“Lütfen, yeryüzüne döner misin?”

Neyse ki Juliana’nın aradığı kitap görüldü. Kitabı raftan çekip merdivenden indi. İki ayağı da sağ salım yere basınca Simon azara başladı. “Bu haldeyken çatı kirişlerine kadar tırmanarak ne yaptığını sanıyorsun?”

“Yatalak değilim, Simon. Bütün uzunlarımı hâlâ kullanabiliyorum.”

“Gerçekten de öyle. Özellikle de sabrımı sınama konusundaki aşırı yeteneğini. Yine de sanırım uzuvlarını demek istedin.” Simon neden sinirlendiğini hatırlayarak sustu. “Düşebilirdin!”

“Ama düşmedim,” dedi Juliana, yüzünü Simon’a çevirip onu öptü.

Simon, Juliana’nın tecrübesizliğine verip ellerini çocuğunun büyüdüğü yere koydu. “Kendine daha fazla dikkat etmelisin,” diye fısıldadı. Sesindeki endişeden dolayı Juliana’nın içini heyecan sardı.

Kollarını kaldırıp Simon’m boynuna doladı, onun sıcaklığının ve gücünün tadını çıkardı. “Biz iyiyiz, kocacığım.” Sırıttı. “On iki can, hatırladın mı?”

Bunun üzerine Simon sızlandı. “Bence hepsini harcadın. On iki skandalını kullandığın kesin.”

Bunun üzerine Juliana burnunu kırıştırdı, düşünüyordu. “Hayır. Yapmış olamam.”

Simon onu kucağına aldı ve Leopold’u kaldırarak en sevdikleri koltuğa götürdü. Köpek uykusuna yerde devam ederken Simon koltuğa oturdu, karısını da kucağına oturttu. “Serpentine’e yuvarlanman... Hyde Park’ta beni pek de neşeli olmayan bir kovalamacaya sürüklemen... Kulübümün dışında gezinmen...”

“O gerçek bir skandal sayılmaz,” diye karşı ıktı Juliana. Simon’ın eli yuvarlak karnını okşarken ona doğru iyice kıvrıldı.

“Yeterince skandallı sayılır.”

“Annemin gelişı,” dedi Juliana.

Simon başını salladı. “Senin skandalın değildi.”

Juliana gülümsedi. “Saçma. Her şeyi başlatan skandal o zaten.”

“Öyle.” Simon, Juliana’nın şakağına bir öpücük kondurdu. “Bir gün annene teşekkür etmeliyim.” Devam etti. “Leydi Needham’ın hasat süslemelerini devirmen...”

“Şey... Gerçekten, kim merdivenleri sebzelerle süsler ki? Peki, senin skandala yol açacak şekilde davranmana ne demeli?” Juliana sıralama yaparken bir taraftan da parmaklarıyla sayıyordu. “Ağabeyimin ahırında beni öpmen... Kendi nişan balonda beni taciz etmen... Ah! Bir de şunu unutmayalım...”

Simon, Juliana’nın boynunun yanını öptü. “Mmm. Kesinlikle, unutmayalım.”

Juliana gülererek onu itti. “Şenlik Ateşı Gecesi.”

Simon’ın gözlerindeki kehribar karardı. “Seni temin ederim, deniz kızı; Şenlik Ateşı Gecisini asla unutmayacağım.”

“Kaç etti?”

“Sekiz.”

“İşte, gördün mü? Sana söylemiştim! Tam bir edep abidesiyim!” Simon kahkahaya boğuldu. O sırada Juliana’nın yüzünden endişeli bir bakış geçti. “Dokuz,” dedi.

“Dokuz mu?”

“Annene terzide hakaret ettim.” Sesini alçalıttı. “İnsanların önünde.”

Simon’ın kaşları kalktı. “Ne zaman?”

“İddiamız sırasında.”

Simon sırtıttı. “Görmek isterdim.”

Juliana gözlerini kapattı. “Korkunçtu. Annenin gözlerine hâlâ bakamıyorum.”

“Bunun onu paylamanla hiçbir ilgisi yok, tamamen annemin dehşet verici bir kadın olmasıyla alakalı.” Juliana kıkırdadı. “O ilk gece en az iki tane daha skandalın vardı, Ralston balosunda.”

Juliana düşündü. “Öyleydi. Bahçede Grabeham ve senin araban.”

Simon kaskatı kesildi. “Grabeham, öyle mi?”

Juliana’nın parmakları Simon’ın ensesindeki kıvrıcıklara dolandı. “Onunla daha fazla ilgilenilmesine gerek yok, Simon.”

Simon kaşını kaldırdı. “Sen öyle düşünebilirsin ama ben ona bir ziyarette bulunmaktan zevk duyarım.”

“Son derece *skandallı* biri olduğun düşünülürse evine girmene izin verilirse tabii,” diye takıldı Juliana.

“İşte! Bu da on ikincisi. Northumberland Balosu...” diye bildirdi Simon ve Juliana’ya sıkıca sarıldı. “Hamile iken bir daha merdivenlere tırmanmak yok.”

“Ah, hayır!” diye karşı çıktı Juliana. “Northumberland Malikânesi’ne zorla girmen tamamen *senin* skandalın. Benim bununla alakam yoktu! Geri al.”

Simon, Juliana’nın boynunun yan tarafına karşı güldü ve Juliana heyecandan titredi. “Öyle olsun. O skandalı bütünüyle üstleniyorum.”

Juliana gülümsedi. “En iyisi de oydu.”

Simon düklere özgü bir edayla kaşını kaldırdı. “İnsan bir şeyi iyi yapmıyorsa o işi hiç yapmasın dememiş miydin?”

Juliana’nın kahkahası Simon’m uzun, ustaca öpücüğünde kaybolmuştu. Nefessiz kalıp ayrılana kadar öpüştiler. Simon alnını Juliana’nın alnına bastırarak fısıldadı. “Benim muhteşem karım.”

Saygı dolu ses tonu karşısında Juliana başını eğdi, sonra da hatırladı. “Haber getirmiştin. İçeri girdiğinde.”

Simon koltukta arkasına yaslandı ve ceketinin cebinden bir mektup çıkardı. “Doğru. Bir yeğenimiz oldu. Müstakbel Ralston Markisi.”

Juliana’nın gözleri mutluluktan büyüdü. Juliana mektubu Simon’m elinden kaparak hevesle okudu. “Bir erkek! Henry.” Simon’a baktı. “İkiyken üç oldular.” Nick’in kızı Elizabeth iki hafta önce doğmuştu ve şu anda Townsend Park’ta bebek odasını mutluluk içinde büyüyen Caroline ile paylaşıyordu.

Simon, Juliana’yı kendine çekti ve kaşının ucuna bir öpücük kondurdu. Onu bağrına bastı. “Sonbahar geldiğinde biz de üstümüze düşeni yapıp neşeli gruplarına dördüncüyü ekleyeceğiz.”

Genişleyen ailelerini düşününce Juliana’nın içini mutluluk kapladı. Hayal etmeye cesaret bile edemediği yabani, muhteşem bir aileydi. “En beterinden bela olacaklarının farkındasındır,” diye takıldı Juliana.

Simon uzun süre sessiz kaldı. Juliana’nın başını kaldırıp ciddi, altın rengi gözlerine bakmasına yol açacak kadar uzundu.

Juliana ona bakınca Simon neşeyle gülümsedi. “En iyisinden bela olacaklar.”

Gerçekten öyleydiler.

Cesur ve fevri hareketleriyle adeta bir bela müknaatısı olan Juliana Fiori, alışılmış İngiliz hanımefendilerinden farklıdır. Sosyetenin kurallarına göre yaşamaya hiç niyeti yoktur: aklına geleni söyler, insanlar onu onaylayacak diye istemediği şeyler yapacağı durumlara girmez, canını sıkanın suratının ortasına yumruğu indirebilir. Skandallara meyilli tavırları onu Londra'nın en popüler dedikodu malzemesi yapmıştır.

Leighton Dükü Simon Pearson'ın ise hayatında en son istediği şey adının skandallara karışmasıdır. Adını ve unvanını lekesiz tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olan dük, sırlarını açık etmemek için herkesle mesafelidir. Ancak bir akşam katıldığı davetten evine dönmek için bindiği arabasında saklanmış Juliana'yla karşılaştığında, o güne kadar sahip olup koruduğu her şeyi riske etmek pahasına, bu güzel kadına adab-ı muaşeretle ilgili bir ders vermeye karar verir.

Juliana'nın ise düke öğretmeyi planladığı başka şeyler vardır.

₺25

ISBN 978-605-9545-35-8

9 786059 545358

 [instagram.com/nemesiskitap](https://www.instagram.com/nemesiskitap)

 [facebook.com/nmssktp](https://www.facebook.com/nmssktp)

 [twitter.com/nemesiskitap](https://www.twitter.com/nemesiskitap)